C A R T I R O M A N T I C E

SERIA „CASA PĂCATELOR"

Pentru mine, el este tentaţia supremă. Fructul interzis. Tânjesc după el, nu mă pot controla.

Am pornit în căutarea lui sperând şi găsesc răspunsuri, convinsă fiind că sunt vinovat- Dar acum am căzut pradă privirii«r lui seducătoare şi personalii3rii sale charismatice.

Ştiu că este periculos. Ştiu c5 iace parte dintr-o lume primejdioasa, pe care nu pot s-o înţeleg. Har asta nu mă împiedică să cânjcse după auugerftt lui, după săruturile acelca păcătoase.
înainte şi mă predau focului dintre noi, trebuie sâ. ştiu mai mu]cc. Trebuie să vad tei spatele uşilor pe care sc încăpăţânează să Ic ţină închisc.
Trebuie sa aflu ce ascunde tn Jurnea aceea întunecată» cunoscuta sub numele de Casa Păcatelor....
.»Provocator şi seo^ual, primul roman al serici dovedeşte încă y dală că Elisabcth Naugfrton stăpâneşte la perfecţie arca dea îmbina roman ti smui eroticuL" *New York Times* ^F.bsabeth Naughton arc un talent extraordinar pentru pasiuni Herbinti, caracterizări dinamice şi acţiune plină de suxpans." *PabOshers Weckly*
FJJSABETH NAUGlirON a scris peste 30 de romane, tocind eu uştirij^â prjn diverse genuri. Cărţile ci au intrat în topuriie *New York Times,, USA Totfay* sî *Wall Street ¡numai,* şi a câştigat premiul RFTA al Asociaţi« Scriitorilor de Romane dc Dragoste pentru ..Cel mai bun roman de suspans romantic

capitolul 1

Natalie

Moartea părea să fie la tot pasul, la fel de lucrativă ca industria de modelling.

Eram în holul elegant de la etajul 43, într-una dintre cele mai intimidante clădiri din New York, cu ochii în patru, încercând să nu mă pierd cu firea. Telefoanele sunau încontinuu, iar recepţionistele îmbrăcate după ultima modă erau gata să răspundă. O fată care arăta de 25 de ani, dar care cel mai probabil nu avea mai mult de 12, stătea pe scaun, cu telefonul la ureche.

Nu mă puteam stăpâni. Simţeam furia cum fierbe în mine. Am aruncat o privire spre dreapta mea şi am observat câteva femei superbe, îmbrăcate cu fuste de-o palmă şi încălţate cu pantofi cu toc, îndreptându-se spre lift, chicotind ca nişte şcolăriţe. Nici una dintre ele nu se uită în direcţia mea. Nu aveau nici cea mai mică idee ce căutam eu acolo. Nu părea să le pese câtuşi de puţin că

una dintre ele fusese omorâtă de curând.

Le'am urmărit pe modele intrând în lift. Toate erau la fel de înalte ca Elena. Aveau aceleaşi picioare lungi, aceiaşi pometi ascuţiţi ca toate celelalte modele din industrie. Dar le lipsea ceva ce Laney avusese dintotdea- una. Naturaleţe. Sfială. O inocenţă la care sper din tot sufletul că prietena mea nu a renunţat în

acele ultime ceasuri. Oare chiar nu observaseră toate aceste calităţi la ea? Oare chiar nu le păsa că dispăruse?

-Cu ce vă pot ajuta? Domnişoară?

Vocea clară a recepţionistei mă trezi din transă şi am ridicat privirea spre blonda din spatele biroului, făcând un pas în faţă

- .Da, scuze. O caut pe doamna Clayborne. Numele meu este Natalie James. Am o programare.

Blonda începu să tasteze cu unghiile ei roşii şi lungi, îndreptându-şi privirea spre monitorul din dreapta sa. În spatele ei, cu litere mari, argintii, trona cuvântul COVET, fixat pe peretele de sticlă care adăpostea o cascadă.

- Doamna Clayborne nu mai e la birou, a intervenit o problemă personală. A fost nevoită să anuleze întâlnirea de astăzi.

-Poftim? am întrebat, sprijinindu-mă neliniştită de hiatul de marmură. Eşti sigură?

Nu puteam să ratez acest interviu. Era singura mea şansă să aflu ce i se întâmplase Elenei.

Blonda continuă să tasteze, fără să se obosească să ridice vreo clipă privirea. Brusc, îşi încruntă sprâncenele acelea frumos arcuite şi spuse în şoaptă:

-Ciudat. După care vorbi cu voce tare: Se pare că domnul Salvatici a preluat întâlnirile ei de astăzi, zise ea, cu o expresie nedumerită, însă doar preţ de câteva clipe, după care ridică privirea spre mine şi spuse: Luaţi un loc în sala de aşteptare, vă rog.

-Mulţumesc, am spus eu, răsuflând uşurată, după care nvam aşezat pe un scaun de catifea, de culoare violet, care mi s-ar fi părut ţipător în mod normal, însă nu şi în decorul acela opulent.

Luciano Salvatici era CEO şi director general al revistei Covet. Mi-am stors creierii încercând să-mi amintesc toate informaţiile pe care le citisem despre el în pregătirea interviului. Era un italian de 32 de ani, care preluase de curând controlul asupra CcH'et, după ce unchiul său suferise un atac de cord. Ah, da, să nu uit, mai era şi putred de bogat. Familia Salvatici avea lumea la picioare.

Aveam un gol teribil în stomac. Banii mă intimidaseră dintotdeauna, probabil pentru că tatăl meu obişnuia să îi folosească ca o armă împotriva

mamei mele înainte să moară. Şi pentru că tatăl meu vitreg nu era cu mult mai breaz.

La naiba, nu eram pregătită pentru CEO-ul companiei. Eram depăşită de situaţie. Dar nu era prima oară când mă simţeam copleşită. Era la ordinea zilei pentru mine. Trebuia să pot. „Fii docilă", mi-am spus. „Fii drăguţă şi amabilă. Ai grijă să nu te dai de gol."

Mi-am şters picăturile de sudoare de pe frunte, văzân- du-l în faţa ochilor pe Luciano Salvatici ca pe o caricatură a lui Mussolini, cu biciul în mână, în timp ce mă uitam la adolescenta roşcovană aşezată pe scaunul din taţa mea.

Fata nu părea deloc neliniştită. Stătea cu umerii relaxaţi, avea tenul curat, fără urme de sudoare, cu părul coafat, perfect ondulat. Probabil că era genul care ştia tot ce mişcă în lumea modei din New York. Fata se aşează picior peste picior, fără să ridice privirea, oftă şi începu să se joace pe telefon, de parcă ar fi fost singură pe lume.

Am încercat să mă liniştesc. Fusese un impuls să vin astăzi aici, o ştiam prea bine. Acum două săptămâni eram la cimitir, la înmormântarea lui Laney, stăpânin- Ju-mi cu greu lacrimile, încercând să-mi dau seama ce întâmplase cu cea mai bună prietenă a mea. Conform autopsiei, Laney murise în urma unei supradoze. Dar eu o cunoşteam cu adevărat şi ştiam că nu s-ar fi atins niciodată de droguri, darămite să moară de o suprado- Acesta fusese, în parte, motivul pentru care mă oferisem să vin la New York şi să strâng toate lucrurile din apartamentul ei, pentru ca tatăl ei să nu fie nevoit să o racă. Pe lângă asta, speram să găsesc ceva în casa ei, ceva :are să-mi dea un indiciu despre ce se întâmplase cu adevărat cu prietena mea.

Nu reuşisem să găsesc nimic, dar acum că fusesem În apartamentul ei, aveam toate motivele să fiu şi mai -uspicioasă. Eu şi Laney locuiserăm

împreună în facul- :ate. Ştiam că e o fată dezordonată, dar când am intrat în apartamentul ei, era impecabil. De parcă cineva ar :i făcut curăţenie în urma ei. Şi după ce proprietarul a mai spus că un bărbat misterios îi plătise chiria până la final de septembrie, mi-am dat seama că ceva era în neregulă. Mai ales când mi-am amintit de ultimul e-mail pe care mi l-a trimis, cu doar câteva ore înainte să moară

Nu *vreau să fac asta*, Nat, *dar* nu *pot sâ mă opresc. E ca şi cum aş fi doi oameni în acelaşi timp. Ziua sunt modelul acela inocent din* Montana, *iar seara mă transform într-o fată rea} seducătoare care spune:* „Da, *domnule*[a] *şi care e gata să facă orice îi porunceşte el.*

Mi-am amintit de cuvintele ei în timp ce aşteptam în recepţia elegantă de la Covtt şi m-am cutremurat. Cuvintele acelea mă făcuseră să-mi anulez zborul spre casă, spre Boise, să îmi iau concediu de la muncă şi să rămân în New York, ca să aplic pentru acest internship. Ştiam că bărbatul din e-mail lucra la revista asta. Laney îmi povestise în e-inailurile şi în mesajele ei că avea o relaţie cu cineva care lucra la Corn. Aveam nevoie de răspunsuri înainte să pot pleca acasă. Aveam nevoie să ştiu ce se întâmplase cu singura persoană din viaţa mea care fusese acolo pentru mine întotdeauna şi pe care eu o părăsisem la greu. - Domnişoară James?

Am tresărit şi m-am uitat spre bărbatul brunet care se îndrepta spre mine. Un bărbat la fel de intimidam ca Mussolini, cu umeri laţi, impunător, care părea să atragă toate privirile asupra lui. Pentru că era pe teritoriul său. „La naiba."

Bărbatul ridică din sprâncenele lui groase şi se uită lung la mine. Mi-am dat seama că aştepta să spun ceva, aşa că m-am grăbit să mă ridic în

picioare, împiedi- cându-mă şi sprijinindu-mă de braţul scaunului ca să nu cad.

-Ah, da, domnule Salvatici. Eu sunt. Ştiam că sunt roşie în obraji, speram să nu observe că mă împiedicasem. Am rămas cu geanta într-o mână şi am ridicat cealaltă mână de pe braţul scaunului ca să îl salut. Mulţumesc că aţi acceptat să staţi de vorbă cu mine.

Bărbatul se uită lung la palma mea întinsă, cu o privire mai degrabă nedumerită, decât amabilă, după care îmi strânse în cele din urmă mâna.

-Ţi-a spus domnişoara Allen că doamna Clayborne nu este astăzi la birou?

îmi strânse mâna cu mâna lui mare, fierbinte, cu un aer atât de masculin. Iar accentul lui italian nu ajuta cu nimic situaţia.

-Da.

-Bine, atunci, zise el, după care îmi dădu drumul şi se întoarse cu spatele la mine. Te rog să mă urmezi.

Doar că o spuse ca pe un ordin, nu ca pe o rugămin- te, şi am simţit că mi se ridică părul pe ceafă. Am tras adânc aer în piept şi l-am urmat pe lângă recepţie, pe un coridor lung, aruncând câte o privire în dreapta şi în stânga mea, chiar dacă ştiam că nu ar fi trebuit să o fac.

Nu arăta deloc aşa cum mi-l imaginasem. Nu era scund şi chel ca Mussolini, ci era un bărbat înalt şi zvelt, cu umeri laţi, îmbrăcat într-un costum Armâni. Pârul brunet îi atingea gulerul şi avea o urmă de barbă. Dar ce mi-a atras cel mai mult atenţia nu a fost înălţimea lui, sau părul, nici măcar trupul său. Ci ochii săi. Îi zărisem doar o fracţiune de secundă înainte să se întoarcă cu spatele la mine, dar fusese suficient cât să observ nuanţa aceea de cenuşiu şi faptul că avea un defect la ochiul stâng: un mic gol în stânga, de parcă irisul

nu se închisese complet, pupila semănând cu o gaură de cheie. Ceea ce făcea să pară că până şi irisul său se simţea intimidat de furtuna care urla în interiorul lui. Ceva ce mă făcea să cred că nu era genul de persoană cu care să vrei să te pui rău.

Păcat. Căci tocmai asta urma să se întâmple.

Mi-am îndreptat spatele, încercând să-mi fac curaj, cu umerii drepţi. El probabil că sesizase o schimbare în atitudinea mea, pentru că încetini pasul, aruncându-mi o privire iritată.

- Sa întâmplat ceva?

Chipul lui cu trăsături ascuţite şi pielea măslinie păreau să întruchipeze mai degrabă o statuie, nu în om în carne şi oase. Nu era un bărbat chipeş, nu după modelul acela clasic, dar avea acel ceva. Ceva care te bântuia, l-am întâlnit privirea şi am răspuns:

-Nu, nimic.

Se întoarse cu spatele la mine, cu o privire încruntată, iar în clipa aceea eu am închis ochii, încercând să mă controlez. Nu era nimic complicat. Era un simplu interviu. Trebuia doar să-mi amintesc de ce eram acolo şi să nu mă las intimidată de costumul lui scump, de accentul acela sexy şi de masculinitatea lui debordantă.

Mi-am amintit câteva clipe de Laney şi am simţit că mă înţeapă inima. Dar, înainte să mă las copleşită de durere, domnul Salvatici ajunse la capătul coridorului şi începu să urce un şir de trepte, conducându-mă pe un coridor lat, cu muluri complicate şi lambriuri elegante.

Am trecut prin dreptul mai multor birouri, iar domnul Salvatici salută, în treacăt, mai mulţi angajaţi, bărbaţi şi femei deopotrivă, dar nu îmi făcu cunoştinţă cu nici unul dintre ei şi nici nu se opri să îmi explice în ce departament ne aflam. Nu era ca şi cum mă aşteptasem la un tur. La urma urmei, venisem pentru un intern- ship. Dar m-am

întrebat pentru o clipă dacă nu cumva se purta astfel faţă de mine pentru că nu se semănăm cu păpuşile acelea Bărbie blonde, frumoase, care îi călcau, de regulă, pragul biroului.

Nu făceam pe proasta. Ştiam că arăt bine, chiar dacă de cele mai multe ori îmi venea să renunţ la buclele mele întunecate. Dar eram conştientă de faptul că nu aş fi putut să fiu niciodată la fel de slabă ca supermodelele acelea, oricât de mult aş fi încercat; îmi plăcea prea mult îngheţata, iar la cei 1,62 de centimetri ai mei, nu-mi era scris în stele să devin model. Dar nu aveam o problemă cu asta. Nu aveam nevoie să am 1,80 şi să fiu slabă ca o scândură ca să fiu fericită. Eram perfect mulţumită de felul în care arătam.

Am continuat să merg în urma lui, uitându-mă la umerii aceia laţi. Nu-mi dorisem niciodată să stau în preajma unor astfel de bărbaţi puternici, manipulatori, care aveau pretenţia ca toate femeile să fie perfecte. Fusesem martoră la relaţia mamei mele cu genul acesta de bărbaţi. Şi, cu toate că ştiam că bărbatul acesta nu era nici tatăl meu şi nici tatăl meu vitreg şi că, cel mai probabil, îl judecam prea aspru, nu-mi păsa. Nu-mi păsa că avea un aer cuceritor* Brusc, am simţit o antipatie profundă la adresa lui.

Domnul Salvatici se opri la arcada de la capătul coridorului. O altă tipă blondă, care stătea aşezată la un birou lat, într-o anticameră goală, ridică privirea când ne văzu intrând.

-Bună ziua, domnule Salvatici.

- Bună ziua, domnişoară Pascal, răspunse el, îndrep- tându-se spre uşile duble de partea cealaltă a încăperii, fără să se obosească să ne facă cunoştinţă. Din nou. N-o să preiau nici un apel în următoarele zece minute.

Zece minute. Uau! Ce onoare pe capul meu.

- Da, domnule.

Felul în care blonda aceea rostise cuvântul „domnule" mi-a trimis un fior rece pe şira spinării şi m-a dus cu gândul la ultimele cuvintele din e-mailul lui Laney „...iar seara mă transform într-o fată rea, seducătoare care spune „Da, domnule" şi care e gata să tacă orice îi porunceşte el".

Am simţit un gol în stomac. Nu sunt naivă. Ştiam de jocurile acelea de putere pe care le jucau unii bărbaţi. Şi mai ştiam că existau bărbaţi care voiau să domine, să preia controlul. Ştiam că BDSM era un adevărat stil de viaţă, nu doar o fantezie în paginile unui roman erotic. Speram doar că nu nimerisem într-un astfel de scenariu. Şi, pentru binele lui Laney, speram că nici prietena mea nu ajunsese într-o astfel de situaţie.

L-am urmărit pe domnul Salvatici deschizând uşile duble, cu sacoul întins pe umerii laţi. Oare el era bărbatul despre care îmi povestise Laney în e-mail? Era clar că avea un aer întunecat, dominant.A ţinut uşa deschisă pentru mine şi mi-am frecat, în treacăt, umărul de pieptul lui puternic, când am intrat în birou, simţind cum mă înfior. Atingerea aceea neaşteptată nva făcut să uit de Elena. Am tras adânc aer în piept, simţindu-i parfumul puternic, o combinaţie de iasomie, mosc, cedru, vanilie şi rom.

Straigfit t*o Hcaven*, de la Kilian. Eram sigură. Citisem toate revistele de modă care îmi ieşiseră în cale, încercând să mă pregătesc pentru interviul acesta. Ba chiar adulmecasem toate mostrele de parfumuri din paginile revistelor. Le învăţasem pe toate după nume, iar acesta era unul dintre preferatele mele.

Un bărbat sexy, seducător, impunător şi, în plus de asta, mirosea şi incredibil de bine. Era fantezia oricărei femei, dar nu şi a mea. Am ridicat privirea şi am intrat în birou. Nu venisem acolo pentru mine. Venisem să aflu ce se întâmplase cu Elena.

Am făcut câţiva paşi şi rn-am abţinut cu greu să nu rămân cu gura căscată. Avea un birou imens, cu ferestre care se întindeau pe trei pereţi, cu o privelişte superbă spre oraş. Masa de lucru era lângă fereastră, un birou mare, din crom şi sticlă, care se potrivea de minune cu decorul încăperii. în partea dreaptă se aflau un bar, câteva canapele albe, de piele, şi cel mai mare televizor pe care îl văzusem vreodată. În partea stângă am zărit o uşă de sticlă care dădea în sala de conferinţe, dotată cu o masă din lemn de mahon de cel puţin douăspre-zece locuri.

Ştiam deja că aveam de-a face cu un individ bogat şi puternic, iar decorul acela nu a făcut altceva decât să-mi confirme bănuielile. Aruncând o

privire în jurul meu, am simţit un fior rece pe şira spinării şi am simţit că mă lasă picioarele când mi-am dat seaina că nu eram doar depăşită de situaţie, ci că eram nebună de-a dreptul.

-Te servesc cu ceva? întrebă el, îndreptându-se ~ spre bar.

„Da. O votcă dublă. Rapid", mi-am spus eu în sinea mea, după care am răspuns:

- Un pahar cu apă.

L-am auzit aruncând câteva cuburi de gheaţa în pahar, după care desfăcu o sticlă de apă şi turnă lichidul acela răcoritor, limpede. îmi întinse paharul şi îmi tăcu semn să mă a$ez pe canapea.

Mi-am lăsat geanta pe jos şi rn-am aşezat pe canapea, cu gleznele lipite, simţindu-mâ din ce în ce mai intimidată. Brusc, nici măcar costumul cel „scump" pe care îl cumpărasem de la Bloomingdale's nu părea îndeajuns de bun.

HI se aşează în faţa mea, deschise un dosar pe măsuţa de cafea dintre noi, după care se rezemă de spătarul canapelei, îşi puse glezna pe celălalt genunchi şi se uită lung la mine.

„Prada", mi-am spus eu, aruncând o privire spre pantofii lui. Pantofii aceia pe care îi purta cu atâta nonşalanţă costau probabil mai mult decât biata mea maşină.

- Sincer să fiu, domnişoară James, spuse el cu accentul său italian care mă făcea întotdeauna să tresar, un intern- ship la o revistă de modă pare sub potenţialul dumitale. M-am uitat peste CV-ul dumitale. Am văzut că ai absolvit de curând facultatea de administrarea afacerilor, cu o diplomă în antreprenoriat şi că eşti administrator de magazin. De unde pasiunea aceasta pentru lumea modei din New York? Ce motive aş avea să mă complic cu cineva care este supracalificat pentru acest post?

Am înghiţit apa din gură. „Fii prietenoasă. Politicoasă. La locul tău. Vrei să-l convingi să te angajeze, nu să-i dai de bănuit că vrei doar să te infiltrezi în compania lui ca să afli cine ţi-a omorât prietena."

-Ei bine, am zis eu, cu paharul de apă în poală, am fost întotdeauna pasionată de lumea modei. Copil fiind, obişnuiam să devorez reviste precum Vogue, *Elle* sau Cî/amour. Dar, după cum puteţi vedea, am spus eu, aruncând o privire spre fusta neagră şi spre jacheta cu care eram îmbrăcată, mi-am dat repede seama că genele nu au tbst de partea mea şi că nu aş fi putut niciodată să fiu model.

El mă analiza din cap până-n picioare, de la pirul ondulat prins la spate, cu doar câteva şuviţe care îmi încadrau chipul, la jacheta strânsa la piept, fusta strâmta şi, în cele din urma, se uita spre picioarele mele şi la pantofii cu toc pe care îi cumpărasem special pentru acest interviu. Doar ca nu era o privire aruncata la întâmplare, ci se uita lung la mine, **fara** jenă. Mă privi atât de intens încât m-am înfiorat şi am simţit că sunt roşie în obraji.

Era curios să se uite la mine. Bărbatul acesta fermecător care trăia înconjurat zi de zi de modele care mai de care mai frumoase, ma măsura din cap până în picioare.

j,Sunt cu totul alta persoană când sunt cu el..."

îmi fugi din nou gândul la ultimul e-mail al lui Laney, amintindu-mi adevăratul motiv pentru care eram acolo. Căldura îmi părăsi trupul. Am simţit cum mi se răceşte pielea. Am pus paharul de apă pe masă şi mi-am îndreptat spatele. Dacă acesta era bărbatul despre care îmi povestise Elena, nu aveam de gând să cap în mrejele lui. Eram mai bună decât el. Nu venisem aici să mă las păcălită. Venisem în căutare de răspunsuri.

-După cum puteţi vedea în CV-ul meu, am studiat şi design. în ultimul an de facultate m-am ocupat de Design Gala, un eveniment care sărbătoreşte toate formele de design, inclusiv cel vestimentar. Şi, într-adevăr, în ultimii doi ani am lucrat ca administrator la un magazin de haine. Un butic exclusivist din Boise care a primit numeroase premii din partea primăriei şi care vine în întâmpinarea femeilor din Boise cu ultimele tendinţe în materie de modă. Domnule Salvatici, îmi doresc să obţin acest internship din două motive. Ca să învăţ mai multe despre lumea modei şi ca să-mi dovedesc mie însămi că pot face acest lucru. Studiile mele în business nu reprezintă altceva decât un avantaj.

Domnul Salvatici arunca o privire spre dosarul care ne despărţea.

- Da. înţeleg. Domnişoara James, spune-mi, te rog, ai mai fost vreodată în New York până acum?

Nu mă aşteptasem la această întrebare.

-Nu, dar...

-După cum mă aşteptam, zise el, întinzând mina după dosar. Vad că ai crescut într-un orăşel în Montana, după care te-ai mutat în Boise. îmi dau seama că, pentru cineva ca dumneata, Boise din Idaho poate părea un oraş mare, dar nu e tocmai capitala modei, cu sau fără ultimele tendinţe în modă. De fapt, dacă e să mă iau după ce am văzut astăzi aici, zise el, ridicându-şi ochii din CV şi aruncând o privire spre costumul meu negru, sunt sigur că acel mic butic de haine din Boise nu ar avea nici o şansă aici în New York.

Am rămas cu gura căscată, absolut şocată, dar mi-am revenit repede. Tocmai aruncase cu noroi nu doar în oraşul pe care eu îl consideram casa mea, ci şi în stilul meu vestimentar. Mi-am dat repede seama că ce văzusem mai devreme în privirea lui nu fusese interes, ci dispreţ. Dispreţ la adresa cuiva care nu-i ajungea nici până la degetul mic.

Cineva care era un nimic prin comparaţie cu el.

Am simţit că văd negru în faţa ochilor, dar m-am abţinut să nu răbufnesc, pentru că aveam nevoie de arogantul acela ca să îmi ating scopul. Un scop pe care nu puteam să mi-l scot nici o clipă din minte dacă voiam să aflu ce se întâmplase cu Laney.

-Uite ce e, domnişoară James, zise el, sprijinindu-şi coatele pe coapse, aruncând CV-ul meu pe măsuţa de cafea dintre noi. O să fiu sincer cu dumneata. Nu eşti genul de intern de care avem nevoie de la Covet.

-Şi de ce fel de intern aveţi nevoie la Covet? am răbufnit eu pentru că deja nu mă mai puteam abţine. De blonde fără nimic în cap?

L-am văzut ridicând din sprâncene şi am zărit preţ de o clipă expresia amuzară din ochii lui ciudaţi.

-Vrem oameni umblaţi prin lume. Majoritatea modelelor cu care lucrăm vin din oraşe mici, la fel ca dumneata. Noi ne dorim să le facem cunoştinţă cu oameni şi cu experienţe noi, pentru că, în calitate de model *Covet*, vor cutreiera lumea în lung şi-n lat. Oricât de impresionant ar fî CV-ul dumitale, modelele noastre se vor uita la dumneata şi îşi vor aminti mereu de tot ce au lăsat în urma lor. Ceea ce înseamnă că nu eşti ceea ce căutăm la un intern.

Raţionamentul lui nu avea nici o logică.

-Şi pentru că vi se pare că nu sunt îndeajuns de umblată prin lume, nici măcar nu mă lăsaţi să particip la interviu?

- Dar tocmai acesta a fost interviul. Am aflat deja tot ce aveam nevoie **sa** ştiu.

Ceea ce însemna **ca** mă analizase din cap până-n picioare şi că hotărâse că nu sunt îndeajuns de sexy să lucrez la Covet.

-N-am stat nici măcar cinci minute de vorbă.

El ridică din umeri, complet neatins de vorbele mele.

Atitudinea lui arogantă mă irita teribil, dar nu eram gata să mă dau bătută.

-Domnule Salvatici, poate că, în loc să căutaţi un angajat „umblat prin lume", ar trebui să alegeţi pe cineva care e gata de muncă. Cineva isteţ, gata de muncă va face o treabă mai bună decât cineva care vine dintr-un oraş mare. Pot să vă asigur că nu am să le duc pe modele cu gândul la...

- Şi vrei să spui că eşti persoana aceea? mă opri el din vorbă, analizându-mă din nou din cap până-n picioare, privindu-mă în cele din urmă în ochi. Gata de muncă?

Felul în care o spusese mi se păru foarte ciudat. Vorbea cu pasiune în glas, da, şi chiar dacă nu-şi lua ochii de la mine, nu am citit nici un fel de interes în privirea lui, ci, mai degrabă, dezgust.

- Da, am reuşit eu să spun, încercând să nu mă las intimidată, reamintindu-mi că nu mă interesa câtuşi de puţin dacă era sau nu dezgustat de aspectul meu fizic. Sunt obişnuită să învăţ din mers, ştiu multe lucruri. După cum puteţi vedea în CV-ul meu...

-Domnişoară James, ne-am uitat deja peste CV. Şi nu eşti persoana potrivită pentru Covet.

L-am privit absolut şocată. Nu-mi venea să cred că asra era tot. Trebuia să fac cumva să-l conving.

„Fii politicoasă."

-Sau poate că pur şi simplu nu sunt îndeajuns de atrăgătoare, i-am spus eu, pe un ton dur.

Am tresărit de îndată ce mi-au ieşit cuvintele acelea pe gură şi mi-am muşcat limba. La naiba! Nu asta voiam să spun.

El mi-a întins dosarul spunându-mi:

- Domnişoară James, asta a fost tot.

Furioasă pe mine însămi pentru felul în care o dădusem în bară, pentru felul în care bărbatul acesta se grăbise să mă catalogheze fără ca măcar

să stea de vorbă cu mine, mi-am luat geanta de pe jos şi m-am ridicat în picioare.

-Aş fi curioasă să ştiu de ce naiba te-ai obosit să mă programezi la interviu, dacă ştiai prea bine că nu aveai de gând să mă angajezi?

- Nu eu sunt cel care a programat interviul, răspunse el, complet degajat, aşezându-se comod pe canapea ca să se uite la mine cu ochii lui întunecaţi. Doamna Clayborne e cea care te-a chemat. Şi tind să cred că a făcut-o din politeţe. Dat fiind faptul că ai fost prietenă cu Elena McCabe.

Am simţit să devin stană de piatră şi am rămas cu sufletul la gură.

La naiba. Se interesase de mine.

-Ne-a părut tare rău să auzim că a murit, continuă el, pe un ton rece şi detaşat, deloc empatic. Era o fată foarte drăguţă. O să-i simţim lipsa.

O fată foarte drăguţă...

în clipa aceea mi-am dat seama că se cunoşteau. Personal. Am simţit-o în vocea lui batjocoritoare. Ceea ce însemna că era foarte posibil ca el să fi fost cel care o omorâse pe prietena mea.

Am tresărit şi am făcut un pas în spate în timp ce el se ridică în picioare, fără să-şi ia ochii de la mine, de parcă aş fi fost un gândac pe care ar fi vrut să-l strivească.

Am simţit trupul lui masiv ridicându-se ca o umbră ameninţătoare deasupra mea. Dar în loc să mă prindă de braţ ca să mă dea afară, după cum mă aşteptam să o facă, trecu pe lângă mine în drum spre uşă.

- Mulţumesc pentru timpul acordat, zise el, deschi- zându-mi uşa, uitându-se de sus la mine. Mult noroc în Boise, domnişoară James.

De-abia atunci mi-am dat seama că rămăsesem cu răsuflarea tăiată. Nu avea de gând să-mi facă

nici un rău. Voia doar să mă dea afară din biroul său.

Am simţit că mintea mi-o ia la goană. Nu ştia că sunt pe urmele lui. Preţ de o clipă mi-a trecut prin cap să mă pun în pragul uşii, să îl oblig asculte ce aveam de spus, dar era mult mai puternic decât mine, şi ştiam că nu aş fi avut nici o şansă. Şi, după felul în care se uita la ceas, mi-am dat seama că cele zece minute trecuseră de mult şi că, dacă nu aveam de gând să plec de bunăvoie şi nesilită de nimeni, urma să fiu dată afară de oamenii de pază.

Am păşit spre uşă de parcă aş fi fost pe pilot automat. Am ieşit din birou şi l-am auzit spunându-i ceva secretarei sale, dar nu am reuşit să înţeleg ce-şi ziceau. Ştiam doar că dădusem greş înainte ca măcar să am o şansă să încerc să aflu ce se întâmplase cu Elena.

Am reuşit cumva să ajung până la lift şi să ies din clădire. Odată ajunsă pe strada plină de oameni, de-abia dacă am simţit arşiţa târzie de iunie. Am luat-o la pas pe Fifth Avenue, până am găsit o bancă liberă în Central Park.

Ce era de făcut? Ştiam că bărbatul din biroul acela fusese implicat într-un fel în moartea prietenei mele şi tocmai ratasem singura şansă de a ajunge în preajma lui.

Am auzit un clic în apropiere, urmat de cuvintele „Beilwsima".

Am aruncat o privire peste umăr şi am zărit un bărbat cu păr lung, până la umeri, cu o cameră foto care îmi făcea poze. Am ridicat repede mâna să îl opresc.

- Ce crezi că faci? Nu vreau să-mi faci poze.

-Ah, *bella,* spuse el cu un accent puternic. Dar eşti prea tristă şi prea frumoasă ca să-mi pot lua ochii de la tine.

Italian. Tipul era italian. Cum se făcea că dădeam doar de italieni azi?

-Nu prea cred.

Lăsă aparatul foto şi se aşează lângă mine, pe bancă, dându-şi părul din ochi, cu o mişcare atât de reuşită încât eram sigură că o exersase în oglindă. Am încercat să plec, dar am simţit prezenţa lui acaparatoare, iar când am vrut să mă uit spre el să îi spun să mă lase în pace, i-am văzut mai bine chipul.

Nu avea nevoie să-şi fluture părul în vânt ca să atragă atenţia asupra sa. Era un bărbat incredibil de atrăgător. Era neras, avea ochii albaştri, nişte gene luni, groase şi un maxilar puternic.

-Avem o vorbă în italiană, zise el cu un accent care semăna izbitor cu cel al dobitocului care tocmai mă dăduse afară din biroul său. Am simţit cum mi se urcă sângele la cap. Dolor *comunicato <t subito scemato*, zise el, rânjind cu zâmbetul lui perfect alb. „E bine să spui ce ai pe suflet."

- Şi pentru asta îţi foloseşti camera foto? am întrebat eu, uitându-mă lung la el.

- *Bella*, camera asta vede tot. Vede că ceva te supără.

Camera lui habar n-avea. Am oftat, ridicând privirea
spre clădirea înaltă de peste drum.

-Nu ceva. Cineva.

-Ah, am înţeles. Frumoasa tocmai a avut o întâlnire cu bestia, zise el, pe un ton şarmant care în mod normal m-ar fi iritat, dar după ultimele câteva minute, nu reuşi să facă altceva decât să mă amuze.

- Cam aşa ceva.

Tipul se rezemă de bancă şi oftă la rândul lui.

- Luciano Salvatici are un stil propriu să se poarte cu femeile.

Mi-am îndreptat din nou privirea spre chipul lui frumos.

-De unde ştii că...

-Te-am văzut ieşind din clădirea Covet. Presupun că nu ai reuşit să obţii jobul de model.

Ar fi trebuit să mi se pară foarte ciudat să aflu că tipul acesta, oricât de arătos ar fi fost el, stătuse cu ochii pe mine, dar eram prea dată peste cap de încercarea mea eşuată ca să-mi mai pese.

-Nu sunt model, i-am răspuns eu, studiindu-l cu mai multă atenţie.

Era îmbrăcat cu o pereche de blugi largi şi cu un tricou negru care cădea frumos pe trupul lui lucrat, deschis la gât, ca să i se vadă părul de pe piept. Chiar dacă nu eram fashionista pe care se aşteptase să o întâlnească Luciano Salvatici, mi-am dat imediat seama că tipul acela era încălţat cu ghete scumpe, de piele, de la un designer italian şi că avea o cameră foto performantă şi nouă.

-Am fost la un interviu pentru un internship. Dar nu m-au luat.

-Chiar nu eşti model? Dar eşti atât de *bella,* zise el, ridicând camera foto ca să-mi facă o poză. *Bellissima.*

Nu rn-am putut abţine. Am început să râd şi am ridicat mâna ca să-l opresc. Doar în New York putea să ţi se întâmple să ai o zi de rahat şi apoi să dai nas în nas cu un astfel de specimen.

-Gata, ajunge. Farmecul tău italienesc şi-a făcut treaba. Mi-a trecut supărarea.

Tipul începu să râdă şi se rezemă din nou de bancă.

- Şi de ce nu ai obţinut internship-ul?

Am simţit cum îmi păleşte zâmbetul de pe faţă.

- Pentru că nu sunt blondă, cu picioare până-n gât şi probabil pentru că am ceva în cap.

Tipul începu să râdă şi să se joace cu aparatul foto.

- Da, fratelui meu îi place să fie înconjurat de blonde cu picioare lungi.

„Fratelui tău?"

Tipul lăsă aparatul foto şi îmi întinse mâna.

-Giovanni Salvatici. Nu sunt nici pe departe la fel de... cum spuneţi voi, americanii?... încrezut ca Bestia. Poţi să-mi spui Gio.

îmi zâmbi cuceritor şi, în timp ce i-am strâns mâna, m-am uitat cu mai multă atenţie la el. El şi Bestia aveau aceeaşi culoare la păr, dar asta era singura asemănare dintre ei doi. Ochii lui veseli aveau altă formă şi culoare decât cei ai fratelui său şi avea un chip mai alungit» Era, de asemenea, mult mai binevoitor decât bruta aceea care mă dăduse afară din biroul său fără menajamente.

Am simţit că văd din nou negru în faţa ochilor când mi-am adus aminte de episodul acela şi i-am dat drumul la mână, aruncând o privire spre clădirea impunătoare Covet.

- Fără supărare, dar fratele tău e un bou.

Un bou cu nasul pe sus. Şi un misogin. Şi, cel mai probabil, un criminal.

Gio începu să râdă.

-Ai dreptate, *bella.* Ai mare dreptate.

Se aplecă uşor în faţă, sâ^şi sprijine braţele musculoase pe genunchi, şi i-am simţit parfumul cu nuanţe de citrice, uşor înţepător. 1872 de la Clive Christian. Altul dintre parfumurile mele preferate pentru bărbaţi.

- îţi doreai chiar atât de mult jobul ăsta? mă întrebă el.

- Da, i-am răspuns eu, posomorâtă. Foarte mult. Era :or ce-mi doream pe lumea asta.

-O astfel de dorinţă trebuie îndeplinită, îmi şopti el.

Am simţit un fior pe şira spinării, nu tocmai plăcut. Totuşi, se voia a fi un comentariu

încurajator, chiar dacă spus pe un ton ciudat, şi m-am întors spre el, văzându-l din nou cu aparatul foto la ochi.

El îmi zâmbi şi coborî camera.

- Eşti interesata de lumea modei?

- Da, am minţit eu. Dar în spatele culiselor. Nu vreau să fiu în faţa camerelor. Speram ca internship-ul ăsta să rie o oportunitate pentru mine.

- Şi ce ai de gând să faci acum?

-O sa găsesc o altă variantă, i-am răspuns eu, încruntată.

Poate la o agenţie de modelling. Agentul ei îmi spusese că Elena semnase un contract de exclusivitate cu Covet pentru următorul an de zile, dar trebuia să existe o altă cale prin care să aflu mai multe despre Luciano Salvatici. Trebuia doar să găsesc o cale de acces, atâta tot.

- Şi dacă ţi-aş spune că ştiu eu de un job? **Î**n industria modei?

L-am privit cu scepticism, dar şi cu o fărâmă de speranţă.

- Ce fel de job?

-Ai putea să fii asistenta unui fotograf. Mi-ar prinde bine un ajutor pe platourile de filmare.

Speranţa a început să înflorească în sufletul meu. M-am întors de tot cu faţa spre el. El ridică din nou aparatul ca să-mi facă o poză, dar l-am oprit.

- Eşti fotograf de modă?

- Da, răspunse el, râzând.

- Liber-profesionist?

- Mai am şi proiecte proprii. Dar lucrez în mare parte pentru Covet.

îmi venea să sar în sus de bucurie, doar că o clipă mai târziu mi-am amintit de Bestie.

-Şi nu crezi c-o să se supere fratele tău dacă mă angajezi? Mi-a zis foarte clar că nu are o părere bună despre mine.

-Bella, stai liniştită. Nu trebuie să-i cer voie fratelui meu să-mi angajez asistent. Nu-i cer voie pentru nimic. Ai un CV în geanta aia a ta?

Am scos repede CV-ul de rezervă din geantă şi i l-am întins.

- După cum poţi vedea, lucrez de ceva timp în industria modei. Doar că nu pe scena din New York.

-Văd că ai terminat cu o medie de 9,67 de la Universitatea din Boise, zise el, verificând cu atenţie CV-ul. Ce fată isteaţă.

Am simţit că sunt roşie la faţă. Nu-mi venea uşor să primesc complimente.

-Da.

-Isteţimea nu e întotdeauna un atu pentru un model. Din experienţa mea, nu-s cele mai strălucite fete. De cât timp eşti în New York? mă întrebă el, uitându-se la mine.

Nu ştiam cum să interpretez comentariul lui. Elena fusese întotdeauna o fată tare inteligentă. Oare făcuse pe proasta ca să se încadreze în peisaj?

-Beila? Ai auzit ce te-am întrebat? Când ai ajuns în oraş?

La naiba! Aveam mintea împrăştiată în timpul acestui interviu neaşteptat.

-Acum cinci zile.

- E prima oară când vii aici?

- Da. E prima oară. E un oraş foarte frumos.

Gio se uită lung la mine. Dar nu cu privirea aceea caldă, jucăuşă cu care mă flatase mai devreme, ci cu ochii aceia reci care păreau să caute... ceva anume.

-Ai ieşit vreodată din ţară?

-Se pune dacă am fost în Canada? i-am răspuns eu, iar când am văzut că nu mai zice nimic am simţit că mi se ridică părul pe ceafă. Am fost doar la Whistler la schi. Au trecut mulţi ani de atunci, eram copil. Sunt din Montana.

-Hm, mormăi el, analizându-mă din nou, însă de data aceasta cu şi mai multă intensitate, de parcă m-ar fi dezbrăcat din priviri. Ai paşaport?

- E un job care să presupună deplasări în străinătate?

-Cel mai probabil. Se întâmplă adesea ca firma să mă trimită la diferite sesiuni de fotografii, în Fiji, în Insulele Cayman sau la izvoarele termale sexy din Islanda. Orice asistent care lucrează cu mine trebuie să fie gata să lase orice şi să zboare cu mine în astfel de locaţii exotice ca să... lucreze.

Elena călătorise în astfel de locaţii exotice. îmi povestise în detaliu despre călătoriile sale prin e-mail, ştiam ca modelele obişnuiau sa călătorească împreună cu fotografii, că erau cazaţi în acelaşi hotel...

M-am uitat lung la el. Oare lucrase şi el cu ea? oare făcuseră ceva mai mult decăt să „lucreze" împreună? Oare mă înşelasem şi el era, de fapt, bărbatul despre care îmi povestise Laney în e-mailurile ei? Era, fără doar şi poate, genul de bărbat atrăgător care i-ar fi atras atenţia lui Laney, iar felul în care se uita la mine mă făcea să mă simt de parcă aş fi fost singura femeie din lume. Dacă îşi folosise acelaşi farmec şi în preajma Elenei, ar fi putut ea oare să îi ţină piept?

E ca şi cum aş fi doi oameni în ace!a$i timp. *Ziua* ¿•unt *modelul acela inocent din Montana, iar seara de mă transform într-o fată rea, seducătoare care spune „Da, domnule" şi care e gata să facă orice îi porunceşte el. Aş vrea să spun nu, dar nu pot. Trebuie să îi fac pe plac. Nu mă pot abţine, e ca un drog. Iar asta mă sperie pentru că, în sufletul meu, ştiu că este cel mai periculos bărbat pe care l-am întâlnit vreodată. Şi, dacă nu am* grija, *o să mă distrugă.*

Amintindu-mi cuvintele lui Laney, toată căldura aceea mi-a părăsit trupul şi am început că tremur, chiar dacă era un aer cald şi umed. -Ţi-e frig, *bella!*

-Nu, m-am grăbit eu să spun. Mă gândeam doar la Islanda, la cât de frig o fi pe acolo.

- Da, chiar este foarte frig, răspunse el cu o privire înflăcărată. Dar sunt şi alte modalităţi prin care să te încălzeşti. Dacă accepţi să fii asistenta mea, o să ţi le arăt pe toate.

Se dădea la mine. Pe faţă. încerca să mă ispitească cu promisiunea nerostită a plăcerii. Iar trupul meu reacţiona cu înflăcărare, chiar dacă mi-aş fi dorit să nu o facă. Oare la fel se purtase şi cu Laney? Nu aveam de unde să ştiu. Ştiam doar că aveam de-a face cu un tip superb şi că aveam nevoie de el ca să mă infiltrez în Covet.

«Dar poate ca e un tip periculos.,,"

într-adevăr, nu puteam să ignor acest risc. Dar, după cum bine o spusese chiar el, eram o fată isteaţă. Şi nu puteam să cad în aceeaşi capcană ca Laney, chiar dacă existau şanse ca el să fíe bărbatul despre care îmi povestise ea. Eram hotărâtă să merg mai departe.

- Domnule Salvatici, să înţeleg că-mi oferi un job?

- L-ai accepta?

-Da.

-în cazul acesta, *bella,* da, îţi ofer un job, spuse el cu un zâmbet larg.

Am răsuflat uşurată. Reuşisem să găsesc o portiţă. Doar că acum trebuia să am grijă ca adevăratul motiv pentru care venisem la New York să rămână secret şi să aflu cine o omorâse pe prietena mea cea mai bună.

-în cazul acesta, accept oferta.

-Mă bucur, *belUiy* zise el, ridicându-se în picioare, după care îmi luă mâna şi mi-o sărută îndelung.

Simt că acesta este începutul unul relaţii lungi şi foarte plăcute.

Am simţit cum mă înfior uitându-mâ fix în ochii lui păcătoşi. Doar că nu era tocmai o senzaţie plăcută, ci am simţit o temere încolţindu-mi în adâncul sufletului.

-Hai, spuse el, lăsându-mi mâna jos, dar fără să-mi dea drumul. Hai înapoi să completezi toate hârţogări- ile. După care, zise el cu o sclipire păcătoasă în ochi, putem să trecem la treabă. Şi, bella, îţi garantez că o să avem mult de lucru. Ore întregi în care o să mă implori asudată să mă opresc. Doar că eu n-am s-o fac. Am să te forţez până la limite. Iar în cele din urmă, te vei bucura de o satisfacţie maximă.

Am simţit cum mi-o ia inima la goană. Nu vorbea despre muncă. Ci despre sex. Despre o partidă de sex fierbinte, obraznică. Genul de sex de care nu avusesem niciodată parte. Genul de sex despre care citisem doar în cărţi, la care visasem în miez de noapte. Genul de sex care mă înspăimânta mai tare decât gândul că nu aş fi reuşit niciodată să aflu adevărul despre Laney, pentru că ceva îmi spunea ca era genul de sex care ar fi putut sa mă termine dacă nu eram cu băgare de seamă.

Mi-a venit din nou în minte vocea lui Laney. Doar că, de data asta, cuvintele ei erau cuvintele mele. Şi am tresărit speriată pentru că nu aveam nici cea mai mică idee de care dintre fraţii Salvatici ar fi trebuit să mă feresc.

„Este cel mai periculos bărbat pe care l-am înrâlnit vreodată. Şi, dacă n-am grijă, o să mă distrugă."capitolul 2

Luc

Eram la fereastra impunătoare a biroului meu, privind în jos spre traficul din Fifth Avenue, spre bărbatul acela cu păr lung care traversa strada trăgând după el o femeie îmbrăcată în costum negru şi încălţată cu o pereche de pantofi cu toc, îndreptându-se împreună spre clădirea Covet.

îi ştiam mersul lui Giovanni. Şi bănuiam deja cine era femeia aceea pe care o trăgea după el.

Mi-am încleştat furios maxilarul, iar traficul de pe stradă se porni din nou. M-am aşezat la birou şi am ridicat receptorul, abţinându-mă cu greu să nu merg în căutarea fratelui meu şi să îl dau cu capul de pereţi. Sau poate să-i sparg din nou maxilarul, ca să se înveţe minte.

Am auzit vocea secretarei mele în ureche:

-Cu ce vă pot ajuta, domnule Salvatici?

-Femeia aceea cu care tocmai am avut un interviu, domnişoara James, a trecut în CV că locuieşte în Idaho. Dar trebuie să fie cazată undeva în oraş. Vreau să ştiu unde stă.

-Desigur, domnule. Aflu de îndată.

După care am lăsat receptorul, nesigur de ce ar fi trebuit să fac. în calitatea mea de CEO, orice decizie legată de Covet îmi aparţinea. Exceptând situaţia în care un alt membru al familiei Salvatici se împotrivea. Iar Giovanni, nenorocitul ăla, o ştia prea bine.

La fel de bine cum ştia că, dacă ar fi fost să mă iau de el, aş fi făcut-o fără acordul familiei. Chiar dacă eram fiul ales, eram şi fiul proscris. Cel care călcase strâmb. Păcătosul care încă nu-şi spălase păcatele. Nimic nu l-ar fi făcut mai fericit pe Giovanni decât să-l vadă pe fratele lui mai mare, pe care îl detesta, prăbuşindu-se de pe tronul proaspăt recăpătat. îmi făcea intenţionat în ciudă.

Telefonul începu să sune. Am dus imediat receptorul la ureche, începând să vorbesc în italiană, fără să-mi dau seama:

-Si?

- Domnişoara James a venit cu taxiul de pe 520 East llth Street, îmi comunică domnişoara Pascal.

Am simţit un fior pe şira spinării. Ştiam cine locuise la adresa respectivă. Bineînţeles că ştiam. Iar Giovanni o ştia şi el prea bine.

-Află dacă sta singură sau cu cineva. Şi apoi vreau **sa** afli tot ce se poate despre femeia asta. Vreau să ştiu adevăratul motiv pentru care a venit la New York. Şi să nu te prind că-mi spui că a venit **sa** se angajeze.

-Sigur, domnule Salvatici. Imediat.

Am pus telefonul în furcă, începând deja să anticipez o serie de mutări, în viaţa asta care nil era altceva decât un joc de şah nesfârşit între destin şi dorinţă. IJn joc pe care ştiam prea bine că nu aş fi putut să-l câştig niciodată, dar pe care speram să-l păcălesc. Ca să scap cu viaţă.

„Salvează pe cine poţi."

Acesta devenise mottoul meu. Iar singura persoană pe care reuşisem să o salvez eram eu însumi.

Am ridicat din nou privirea spre ferestrele mari care dădeau spre New York, cu gândul la bruneta aceea cu bucle rebele care se abţinuse cu greu să nu mă jignească pe faţă. Din păcate pentru ea, intrase în familia greşită. Dacă nu-şi dăduse încă seama că era un simplu pion în jocul nostru, avea să afle cât de curând.

Am ajuns obosit acasă, tânjind după un pahar. Iar după ce am terminat de citit raportul pe care secretara mea îl pusese cap la cap despre Natalie James, eram gata să dau toată sticla pe gât.

Am aruncat raportul pe măsuţa de cafea ***şi*** am ridicat privirea spre priveliştea strălucitoare a oraşului de la fereastra apartamentului meu din Central Park

West. Cu toate că, teoretic, nu era tocmai apartamentul meu. Până în urma cu doua luni îi aparţinuse unchiului meu Salvatore, iar înaintea lui mulţi alţi bărbaţi din neamul Salvatici locuiseră aici. Era important să fim vizibili în oraş, o ştiam prea bine. Dar îmi uram existenţa în New York. Detestam fiecare clipă pentru că nu fusese alegerea mea să vin aici. Ci fusese un ordin căruia nu avusesem încotro decăt să mă supun, în cele din urmă.

M-am ridicat nervos de pe canapea, am traversat biblioteca apartamentului care ocupa întregul etaj 35 al clădirii şi am intrat în bucătărie, unde mi-am mai pus un pahar de Glenlivet pe care l-am pe gât din- tr-o înghiţitura.

Natalie James era o problemă de care nu aveam nici un chef, dar pe care nu aveam cum să o evit. Fata aceasta venise în New York din cauza morţii prietenei sale. Se instalase în apartamentul Elenei McCabe. Reuşise să îl păcălească pe Giovanni şi să se infiltreze în Covet, chiar dacă îi spusesem foarte clar că nu era bine-venită aici. Şi eram sigur că, fix în clipa asta, era undeva cu fratele meu cel depravat, făcând naiba ştie ce.

Fata aceea nu avea ce căuta în New York. Nu avea ce căuta la Covet. îmi fusese clar când mă uitasem în ochii ei naivi în timpul interviului de astăzi, iar acum, după ce citisem raportul acela, nu aveam nici o urmă de îndoială. Era, fără doar şi poate, o tipă înfiptă, dar era cât se putea de nevinovată. O fată de 24 de ani, dintr-un orăşel uitat de lume din Montana, fără fraţi sau surori, fără tată, cu un fermier pe post de tată vitreg şi o casnică pe post de mamă. Era o fată inteligentă, nici urmă de îndoială, reuşise să termine facultatea cu note mari şi era clar că muncise din greu la buticul acela din Boise. Dar nu ieşise în lume. Poate

că ieşea din când în când în oraş cu prietenele ei, dar nu era genul petrecăreţ. Nimic din trecutul ei nu ridica nici un semnal de alarmă. în plus de asta, ea şi Elena McCabe fuseseră bune prietene, se ştiau de la grădiniţă.

Şi tocmai prietenia aceasta mă irita teribil şi mă făcea să mă întreb ce îi povestise Elena prietenei sale naive şi nevinovate despre New York şi despre Covet. Şi, de fiecare dată când îmi venea în minte imaginea cu ea şi Gio- vanni traversând strada împreună, ţinându-se de mână...

Am reuşit, de nervi, să crăp paharul în mână.

-Ah! *Dio dannato!*

Mama mi-ar fi dat una peste ceafă dacă m-ar fi auzit spunând una ca asta. Ciudat, mi-am spus eu, încruntat, dacă aş fi stat să mă gândesc la toate lucrurile acelea înfiorătoare pe care le făcuserâm eu şi alţi bărbaţi din familia noastră, lucruri de care nu se arătase câtuşi de puţin deranjată.

Am simţit telefonul vibrând în buzunar şi mi-am luat gândul de la mama. Am lăsat paharul pe masă, mi-am scos telefonul din buzunar, după care am început din nou să înjur când am văzut numele de pe ecran.

Ziua aceasta mergea din ce în ce mai prost.

- Papa, l-am salutat eu, încercând să nu las să se vadă cât de nervos eram. E târziu în Toscana. Nu poţi să dormi?

Am vorbit intenţionat în engleză pentru că ştiam că asta avea să-l enerveze pe bătrânul meu tată. Iar Antcv nio Salvatici mi-a răspuns în italiană din acelaşi motiv:

-Nu, fiule, sunt bine. Voiam doar să stăm puţin de vorbă înainte să mergi la culcare.

După toate cele întâmplate, era clar că numai la somn nu-mi stătea gândul, dar nu i-am spus-o.

- Foarte bine. Ce mai face mamma?

- E bine. îl ajută pe unchiul tău Salvatore să se instaleze. Face pe încăpăţânatul cu mama şi cu mătuşa ta.

M-am abţinut să nu-i râd în nas. Unchiul meu Sal era la fel de căpos ca tata. După ce suferise un atac de cord, se încăpăţânase că era perfect capabil să continue să conducă revista Covet fără ajutorul nimănui. Dar tata se împotrivise şi îi poruncise să se întoarcă acasă. După care, în loc să-l numească în funcţie pe verişorul meu, Benito, fiul lui Sal, tata îmi poruncise mie să plec la New York şi să preiau frâiele unei afaceri pe care nu mi-o dorisem niciodată.

Benito Salvatici ar fi fost o alegere complet neinspirata pentru funcţia de CEO. Era şi el la fel de depravat şi lipsit de moralitate ca restul bărbaţilor din familia Salvatici, un idiot în care nu puteai sa-ţi pui încrederea. Ştiam asta. Dar asta nu însemna **ca** nu uram faptul că fusesem nevoit să renunţ la viaţa mea de dragul bărbaţilor de tot râsul din familia mea.

- Cum merg lucrurile la Covet? mă întrebă tata.

Am simţit că mi se ridică sângele la cap. Covet era de
faţadă. O modalitate prin care să atragem fete tinere, naive în lumea noastră bolnavă. O ştiam prea bine şi eu, şi tatăl meu, toată familia ştia, dar refuzam să vorbim despre asta. Mai ales mama. Toată lumea se aştepta să ignor problema şi să mă prefac că mă interesa cu adevărat ce se întâmpla cu revista aceea.

-Bine, am răspuns eu, jucându-mi rolul şi simţind cum mi se întoarce stomacul pe dos. încă mă acomodez.

-Foarte bine. Vii acasă la Săptămâna Modei de la Roma?

„Nici în ruptul capului."

-Nu sunt sigur, am răspuns eu, pentru că ştiam prea bine că dacă aş fi spus nu, aş fi stârnit o dispută pentru care nu aveam nici o fărâmă de energie. Tocmai punem la punct o interfaţă online care îmi ocupă mult timp în perioada asta.

- înţeleg. Mama ta va fi dezamăgită să audă că nu vii.

Am simţit o urmă de vinovăţie, dar am preferat să o
ignor. Mama nu era o femeie inocentă, şi o uram pentru că nu încercase niciodată să îi ţină piept tatălui meu şi întregii familii Salvatici.

-Ai primit invitaţia la balul mascat?

Sentimentul acela de vinovăţie lăsă loc unui val de furie şi am încleştat pumnul în jurul telefonului.

-Da.

- Şi vei merge.

Nu era o întrebare, ci un nou ordin, ceea ce mă fileu sa răbufnesc în sinea mea.

-Nu sunt sigur că...

- Luciano, tu eşti acum reprezentantul familiei noastre în America, mi-o **taie** tata în felul lui caracteristic. Trebuie să participi la bal, şi aştept să-mi dai raportul la final. Nu mă interesează dacă vrei sau nu să mergi. S-a dus vremea în care umblai de nebun prin lume, fără să ţii cont de îndatoririle şi de responsabilităţile tale. Ţi-am suportat prea multe nazuri. Cât de curând, îmi vei lua locul la conducerea afacerii pe plan mondial şi, la naiba, mă aştept să dai dovadă de respect faţă de mine şi faţă de toţi strămoşii noştri care au făcut din familia asta ce e ea astăzi. Nici un Salvatici nu a fugit vreodată de responsabilităţile sale. **Şi** n-o să fii tu primul care o face, m-ai înţeles?

Aş fi vrut să dau cu telefonul de pereţi, dar am reuşit cu greu să mă controlez şi sa rostesc printre dinţii încleştaţi:

-Da.

-Bine, zise tata, oftând din tot sufletul.

Mi-l imaginam deja tolănit în salonul din casa de vacanţă a părinţilor mei, admirând priveliştea Toscanei printre coloanele arcuite. Am simţit că mi se face rău ştiindu-l instalat pe tronul său, crezându-se regele caste- lui... regele lumii întregi, ceea ce probabil că şi era.

- Foarte bine. Ce face fratele tău? Se ţine departe de probleme?

- Cât de cât, i-am răspuns eu, încercând în continuare să-mi controlez emoţiile.

Ştiam că nu era cazul să ripostez împotriva tatălui meu. Nu aş fi făcut altceva decât să-l enervez şi mai tare, pe el şi pe întreaga familie Salvatici şi, cu toate că, în clipa aceasta îmi uram existenţa, aş fi preferat să rămân în viaţă şi nu aveam de gând să dau nimănui din lumea noastră vreun motiv ca să mă dea la o parte.

- Foarte bine, repetă tata. Ai grijă să nu facă prostii. Nu vreau alte scandaluri.

Nu, bineînţeles ca nu. Am simţit un fior de amărăciu- ne în inimă. Amărăciune şi resentimente. Giovanni nu era prost. De-abia începuseră să se aşeze lucrurile după moartea Elenei McCabe, iar fratelui meu îi ardea din nou de prostii cu Natalie James, această nouă achiziţie.

Am aruncat o privire spre paharul crăpat de pe masă, ştiind prea bine că trebuia să fac repede ceva ca să o alung pe fata aceasta din New York şi din sânul familiei Salvatici, înainte să fie prea târziu. Doar că nu-mi plăcea să ştiu ce aveam de făcut.

-Am grijă de Giovanni, stai liniştit.

- Ştiu, fiule.

Tata începu apoi să îmi povestească cu mândrie despre Dante, fratele meu mai mic, şi despre Ariana, sora mea, care locuiau încă în Italia, ducând o viaţă liniştită pentru că singurele lor îndatoriri

erau acelea de a se căsători şi de a face copii care să ducă mai departe numele Salvatici. Eu, pe de cealaltă parte, trebuia să devin însuşi diavolul, să duc o viaţă perversă şi imorală.

Ne-am luat la revedere, cu un gol în stomac. Am aruncat paharul ciobit în gunoi, am luat o sticlă de apă din irigider şi am băut un jind, dar tot nu am reuşit să scap Je starea aceea de greaţă, cu gândul la ce avea să fie.

Nu aveam încotro. Dacă Natalie James nu voia să asculte de mine şi dacă fratele meu nu dădea doi bani pe nimic, nu aveam încotro decât să preiau controlul. Mi-am dus telefonul la ureche.

- Paulo, am spus eu când i-am auzit vocea. Am nevoie să faci ceva pentru mine.

-Sigur, Luc. Te ascult.

Paulo era din Italia. Lucra pentru noi de mulţi ani, şi ştiam că pot să am încredere în el.

-Vreau să jefuieşti pe cineva, am reuşit să spun cu greu.

-Şi ai pe cineva în minte sau vrei să mă duc pe stradă, să fur genţi la întâmplare.[7] mă întrebă el, râzând.

- E vorba despre o femeie. Natalie James. De înălţime medie, slăbuţă, cu păr negru şi ondulat. O să-ţi trimit o poză cu ea şi adresa la care locuieşte. Vreau să dispară din oraş.

- Şi zici că cea mai bună variantă e să băgăm frica în ea?

Aşa speram.

- E dintr-un orăşel uitat de lume din nordul ţării. Re- alitatea dură a vieţii din New York ar trebui să o pună pe fugă.

-Şi dacă n-o să se lase speriată aşa uşor? Vrei să o bruschez un pic?

Mi-a venit în minte chipul ei, cu tenul palid şi ochi mari, albaştri. Poate că eram eu un nemernic, dar nu eram un monstru. Mă rog, nu încă.

-Vreau doar să-i furi geanta. Te sun dacă mai am nevoie de ceva.

-Se rezolvă, îmi spuse el, după care închise.

Am luat telefonul de la ureche, coborând privirea spre ecran, la poza de fundal cu prima barcă pe care o construisem şi pe care o vândusem. Dar părea că trecuse o veşnicie de la viaţa aceea de mult uitată, la tropice, o viaţă pe care mi-o petrecusem trudind sub razele soarelui, fără să dau socoteală nimănui.

As fi dat orice să mă întorc. Să uit de toate, să uit de familia mea blestemată. Dar deja nu mai conta ce-mi doream eu. Viaţa mea era aici. Urmând ordine, trans- formându-mă în omul acesta pe care îl uram cu toată fiinţa mea.

Am băgat telefonul în buzunar înainte ca imaginea trecutului să îmi ia minţile. M-am îndreptat spre birou, spunându-mi că tot ceea ce urma să i se întâmple lui Na- talie James era nimic în comparaţie cu toate rahaturile care o pândeau în familia mea. Pentru binele ei, pentru binele meu, fata asta trebuia să plece din oraş, iar în seara asta eram în stare să fac orice.

„Salvează pe cine poţi.

"capitolul 3

Natalie

Hram în livingul apartamentului lui Laney, căutând printre caietele ei. Mi-am dat şuviţa care se desprinsese din coc după ureche, încruntată.

Nimic. Nu reuşisem să găsesc nimic în caietele ei care erau pline cu schiţe de rochii, fuste şi bluze şi nimic altceva, genul de schiţe la care Laney obişnuia să lucreze încă din copilărie, cu toate că acestea erau mult mai elaborate, pe măsura talentului ei la desen.

Petrecusem ultimele trei zile căutând printre caietele ei, fără să găsesc măcar un bilet sau vreo carte de vizită, nici măcar telefonul lui Laney nu reuşisem să-l găsesc, ceva care să-mi dea vreun indiciu. De parcă cineva umblase deja prin apartamentul ei.

Gândul acela mă înfioră, amintindu-mi de ultimele cuvinte ale lui Laney. „Este cel mai periculos bărbat pe care l-am întâlnit vreodată." Mi-au venit imediat în minte cei doi bărbaţi Salvatici pe care îi întâlnisem astăzi. Unul era o prezenţă întunecată, intimidantă. Celălalt emana sexualitate, mă făcea să tresar de fiecare dată când mă gândeam la privirea lui arzătoare.

Poate că unul dintre ei era bărbatul misterios din viaţa Elenei. Amândoi erau îmbătaţi de putere. Mi-am făgăduit să nu am încredere în nici unul dintre ei până nu aflu răspunsul la întrebările care mă apăsau.

Am cercetat din priviri livingul prietenei mele, sperând să zăresc ceva ce-mi scăpase. Era un apartament mic, mult mai mic decât casa în care locuiserăm împreună în facultate. Uşa de la intrare dădea direct în living, în care de-abia dacă încăpea o canapea, o măsuţă de

cafea, o lampă, un dulăpior cu televizor şi câteva rafturi cu cărţi. Ferestrele dreptunghiulare dădeau spre strada întunecată. în spatele meu, un bufet jos despărţea bucătăria de living, cu o masă mică de lemn şi două scaune sub ferestrele din stânga. în dreapta mea era un hol îngust care dădea în baia minusculă şi în dormitorul la fel de mic care adăpostea un pat dublu, noptiera şi un mic dulâpior.

Am aruncat o privire spre cărţile de pe rafturile lui Laney. Cărţi medievale, paranormale, contemporane, de suspans... chiar şi câteva romane erotice. încă de la zece ani mi-o aminteam pe Laney cu nasul în cărţi, în încercarea de a evada dintr-o copilărie nefericită cu poveşti despre curaj, aventură şi iubire. Tânjea la propria sa aventură. Visa cu ochii deschişi să-şi găsească sufletul pereche, la fel ca în cărţi. Acesta fusese motivul pentru care renunţase la facultate în anul doi. Motivul pentru care se hotărâse dintr-odată să se mute în New York. Motivul pentru care fusese gata să lase totul în urmă, chiar dacă o implorasem să nu plece.

Nu înţelesesem niciodată dorinţa lui Laney de a-şi găsi dragostea adevărată. Chiar dacă veneam dintr-un oraş mic, ştiam că lumea nu e ca în filme. Trăiam vremuri grele şi nedrepte, şi în viaţa reală nu exista un final fericit. De ce era atât de convinsă că avea nevoie de un bărbat ca să fie fericită? Eu nu duceam lipsa unui bărbat. Aş fi fost perfect mulţumită să continui să lucrez în Boise la buricul pe care speram să ajung sâ-l conduc şi să-l dezvolt. Ăsta era cel mai important lucru, să ai controlul asupra propriului tău destin, să nu-ţi laşi fericirea în mâinile altcuiva.

Aş vrea să spun nu, *dar nu pot*. Trebuie *să îi fac pe*

plac. Nu *mă pot* abţine, e *ca* un drog.

îmi veni din nou în minte ultimul e-mail al lui Laney. Eram sigură că nu murise din cauza unei suprado- ze. Copilă fiind, îşi văzuse mama stingându-se uşor din cauza cancerului la sân. îşi petrecuse apoi adolescenţa
Tvrercând să-i poarte de grijă tatălui său care hotărăsc înece amarul în băutură, în timp ce fratele ei mai --ire căzuse în patima drogurilor. Dar Laney îşi canaliza- ve durerea spre ceva constructiv. Făcea sport. Avea grijă U mănânce sănătos şi organic de fiecare dată când avea r.zni şi nu punea gura pe suc. Era hotărâtă să nu ajungă zk mama, ca tatăl sau ca fratele ei. De fiecare dată când i -e ofereau droguri la o petrecere, Laney refuza politicos.

Chiar dacă nu ne mai vâzuserâm de aproape patru mi, chiar dacă duceam vieţi complet diferite după ce 3-c mutase în New York, eram sigură că cea mai bună rrietenă a mea nu ar fi căzut niciodată pradă droguri- lor. Cineva o drogase. Cineva despre care eram sigură că era acelaşi individ despre care îmi povestise Laney în e-mailurile ei.

Mi-am luat privirea de la cărţi, m-am ridicat în picioare şi m-am dus în baie să mă spăl pe dinţi înainte de ¿aleare, extrem de frustrată şi furioasă că nu reuşisem să •lăsesc nici un indiciu în apartamentul acela.

Ştiam că-mi tremura mâna, dar am ales să ignor acest lucru, mi-am luat periuţa, după care am observat tubul *zoi* de pastă de dinţi pe care îl găsisem în dulăpiorul lui Laney.

La naiba. Uitasem să cumpăr.

M-am întors nervoasă în dormitor ca să mă încalţ. Nu m-am obosit să mă schimb de colanţii

negri şi de tricoul meu preferat, cel cu emblema universităţii Boise, care îmi cădea lălâi pe umăr. Văzusem un maga- :în în apropiere. în douăzeci de minute aveam să fiu înapoi acasă.

Mi-am luat cârdul şi cheile de pe noptieră. Din fericire, când am ajuns la magazin am văzut că locul era aproape gol, doar câţiva clienţi care veniseră să cumpere bere. Am găsit repede tot ce aveam nevoie şi m-am dus să plătesc, după care am ieşit în stradă cu punga de cumpărături şi cârdul de credit.

Am traversat strada întunecată, gândindu-mă la ziua următoare. Dimineaţa eram programată la examenul medical. Presupun că asta însemna că cei de la Covet voiau să fac un test antidrog. Multe companii făceau asta. Nu avem nici un motiv de îngrijorare, nu fusese niciodată interesată de droguri. Eram mai îngrijorată în legătură cu şedinţa foto de mâine din Times Square, nu ştiam la ce să mă aştept din partea lui Gio. Avea să-şi dea repede seama că nu ştiam nimic despre fotografie şi modelling.

Dintr-odată, am simţit o lovitură în spate, care nva lăsat fără aer şi fără gânduri. Am făcut un pas în faţă, simţit cum mi se împleticesc picioarele. Am simţit cum îmi scapă din mână punga cu cumpărături şi cârdul. De-abia dacă am avut timp să ridic braţele înainte să cad pe jos. Mi-am zgâriat palmele pe trotuar şi m-am lovit cu capul de ciment.

Am auzit paşi grăbiţi în jurul meu. Am ridicat confuză privirea şi am zărit un individ îmbrăcat în negru care s-a aplecat să-mi ia punga şi cârdul.

-Stai! am strigat eu, simţit un val de adrenalină şi încercând să mă ridic de jos. Sunt ale mele!

Nu am avut timp să-mi dau seama dacă fusese vorba de un bărbat sau de o femeie, pentru că a luat-o la sănătoasa, fără să arunce vreo privire în urmă. L-am privit speriată şi neajutorată, privind în urma lui în timp ce fugea cu lucrurile mele, dispărând după colţ.

Am rămas şocată în mijlocul străzii, nu-mi venea să cred că tocmai fusesem jefuită. Am aruncat o privire în jurul meu, să văd dacă nu cumva fusese cineva martor la tot ce se întâmplase, dar strada era pustie şi liniştită.

Lumina felinarului de deasupra mea se stinse şi ea, lă- sându-mă în întuneric. Brusc, am simţit că mi-o ia inima la goană. Am auzit paşi în urma mea. Am întors privirea spre magazine şi am zărit un bărbat, un individ masiv, îmbrăcat din cap până-n picioare în negru, cu o glugă pe cap. Un tip care se îndrepta hotărât spre mine.

Instinctul de supravieţuire a învins orice intenţie de a-i ţine piept. Am luat-o la fugă în direcţia opusă; nu eram curioasă să aflu cine era individual acela sau ce voia je la mine. Câteva minute mai târziu am urcat în grabă dările spre apartamentul lui Laney, am introdus codul ie acces în clădire şi nu m-am oprit să-mi trag sufletul rină nu m-am văzut înapoi în siguranţă, în casă.

M-am prăbuşit lângă uşă, încercând să mă liniştesc. L\ir nu am reuşit. Nu mi-l puteam scoate din minte pe individul acela care venea spre mine şi mi-au venit în minte cuvintele lui Laney: „Este cel mai periculos băr- ?Mt pe care l-am întâlnit vreodată".

Am închis ochii şi am tras adânc aer în piept. Când ¿m simţit că valul de adrenalină începe să pălească, am izbucnit într-un râs isteric.

Reacţionasem ca o biată fată ie la ţară, exact după cum s-ar fi aşteptat Luciano Salvatei să o fac. Cel mai probabil tipul acela fusese martor ^ tot ce se întâmplase şi voia să verifice că sunt bine. În loc să mă comport ca un adult, eu dădusem bir cu rugiţii asemenea unui copil speriat

Odată ce am simţit că mi se reglează pulsul, am deschis ochii, încercând să mă concentrez pe obiectele ramiliare din locuinţa lui Laney. Vin. Aveam nevoie de Lin pahar de vin. După care trebuia să sun la bancă, să-i munţ că mi se furase cârdul.

M-am ridicat de lângă uşă şi am pomit-o spre bucătărie, încă nesigură pe picioare. M-am oprit brusc când *km* trecut pe lângă geam şi am observat un individ care stătea pur şi simplu sub felinarul de peste drum. îi vedeam doar forma corpului, nu i-am putut zări chipul sau ochii, nu am văzut nimic în întunericul acela care să mă ajute să-mi dau seama cine era. Doar că, după poziţia corpului şi după felul în care îşi ţinea capul ridicat, era clar că se uita spre fereastra mea, direct la mine. Şi am mai observat că avea gluga trasă peste ochi şi că semăna exact cu bărbatul care venise mai devreme după mine pe stradă.

Am simţit că-mi îngheaţă sângele în vene. M-am dat de la fereastră, ca să nu mă mai vadă. De ce mă urmărea? Un jaf era una... dar tipul ăsta venise după mine.

Cine era? Ce voia de la mine? Singurele persoane care mă ştiau în New York erau...

Am simţit că mi se taie răsuflarea.

Singurele persoane care mă ştiau în New York erau cei doi fraţi Salvatici pe care îi cunoscusem astăzi la Covet.

Pentru prima oară de când pusesem la cale acest plan impulsiv ca să aflu ce se întâmplase cu adevărat cu prietena mea, eram cu adevărat speriată de ce aş fi putut să aflu.

- Da, exact aşa, zise Gio, cu părul prins dezordonat la spate într-o coadă, făcând un pas spre dreapta ca să mai tragă câteva cadre. încă puţin.

Am întors capul de la Gio şi de la modelul îmbrăcat în rochia violet de pânză şi mi-am îndreptat privirea spre Times Square. Nu văzusem niciodată o stradă, mă rog, atâtea străzi, dar fiind faptul că Times Square se întindea pe mai multe străzi, atât de aglomerate. Locul era împânzit de oameni; turişti care câscau ochii la şedinţa foto, oameni care veneau de la cumpărături, oameni la costum care se îndreptau în grabă spre birou. Mă simţeam de parcă aterizasem într-o altă lume, mă simţeam acaparată de agitaţia din jurul meu, de ecranele luminoase, de mirosul de fast-fbod, de gunoi şi, da, simţeam chiar şi un miros de canal.

Era o diferenţă ca de la cer la pământ între locul acesta şi clinica medicală în care îmi începusem dimineaţa. După sperietura de noaptea trecută, urmase o experienţă interesantă. Clinica era situată în afara oraşului, într-o zonă bogată din Long Island. După ce trecusem pe la recepţie la Covet, după cum mă instruise Gio, mă aşteptasem să fiu direcţionată la clinica de la câteva străzi distanţă. în schimb, rămăsesem surprinsă să aflu că o maşină privată mă aştepta la intrare. Câteva minute mai târziu, ieşeam cu maşina în afara oraşului, fără să ştiu încotro ne îndreptam, din ce în ce mai neliniştită pentru

că şoferul îmbrăcat la costum refuzase să-mi răspundă la întrebări.

La un moment dat am trecut printr-un tunel lung. Nu aş fi avut nici cea mai mică idee unde ne aflam, dacă nu aş fi văzut semnul cu drumul expres Long Island -e la geamul banchetei din spate. Şoferul a parcat în r=ţa clinicii, şi m-am simţit din nou depăşită de situaţie. Clinica se afla într-un conac impunător, în stil colonial, pe o stradă liniştită. Eram sigură că şoferul mă adusese -a adresa greşită, doar că m-a condus pe aleea îngustă, ¿eschizându-mi uşa de la intrare.

Tot nu înţelegeam de ce aveam nevoie de un examen medical atât de amănunţit ca să lucrez ca intern la o revistă de modă. Mostra de urină am înţeles-o, voiau să verifice că nu luam droguri. Dar testul de sânge şi chestionarul lung de patru pagini mă luaseră pe nepregătite.

Alesesem să fac abstracţie de mai multe întrebări: Sunteţi virgină? La ce vârstă v-aţi început viaţa sexuală? Când aţi avut ultimul contact sexual? Sunteţi, în pre- :ent, într-o relaţie? Partenerul de viaţă ştie că vreţi să lucraţi la Covet? Aţi făcut vreodată sex cu o persoană de acelaşi sex? Aţi experimentat vreodată BDSM, sex anal sau sex cu parteneri multipli?

Nimeni nu avea dreptul să pună astfel de întrebări şi nu aveam de gând să răspund. Odată ce asistenta mă chemă în cele din urmă în cabinet, o femeie blondă, frumoasă, îmi verifică încruntată actele, părând mai degrabă preocupată de paginile necompletate, decât de lovitura de la cap cu care mă alesesem seara trecută. După ce am refuzat, din nou, să răspund la întrebări, a făcut câteva notiţe pe

raportul său, acuzându-mă că dădeam dovadă de o atitudine necooperantă, lucru care mă enervase la culme. Poate că astfel de întrebări erau la ordinea zilei pentru modelele din New York, cu toate că nu mi se părea deloc normal, dar mie nu mi s-ar fi părut niciodată pertinente.

-Nat.

Am tresărit speriată, privind spre stânga mea, către Gio care se uita direct la mine, cu aparatul foto În mână.

-Da?

-Ţi-am spus să nu-l ridici atât de sus. Se reflectă lumina pe faţa ei.

-Ah, scuze, am spus eu, manevrând reflectorul de lumină în mână, pentru ca lumina de la lampa umbrelei să cadă pe pieptul modelului.

- Da, e mai bine aşa, spus el, după care duse aparatul la ochi, făcu un pas în dreapta şi mai trase câteva cadre. Dă capul pe spate.

De data asta ştiam că nu vorbea cu mine, aşa că am încercat să nu mă mai gândesc la experienţa ciudată de la clinică şi să mă concentrez pe manechinul înalt cu păr blond, lung, care aştepta la câţiva paşi în spatele meu în caz că Gio ar mai fi avut nevoie să tragă câteva cadre.

Venise timpul să caut nişte răspunsuri.

-Ce locaţie ciudată, i-am spus eu, având grijă să nu mişc reflectorul.

Blonda nici măcar nu se obosi să se uite în direcţia mea. Ridică pur şi simplu din umeri, fără să-şi ia ochii de la Gio şi de la celălalt model.

- Dar voi vă descurcaţi de minune. Sunt impresionată. Nu ştiu cum reuşiţi să vă păstraţi concentrarea, am zis eu, făcând semn spre

agitaţia din jurul meu. Cred că dacă aş fi nevoită să lucrez în astfel de condiţii, zi de zi, i-aş da pe toţi cu capul de pereţi.

Ochii ei căprui îşi îndreptară, în cele din urmă, atenţia asupra mea. Şi am citit un zâmbet şters pe buzele ei.

- Câteodată, nu e uşor deloc, zise ea, îndreptându-şi din nou privirea asupra lui Gio, parcă întunecându-se la faţă. Câteodată aş vrea să dau să dau şi eu cu pumnul în ceva.

- Dă-i bice, i-am spus eu, mişcând reflectorul în timp de modelul îmbrăcat în rochia violet se lăsa
r. continuare fotografiat de aparatul lui Gio. Te acopăr se. 5â nu te vadă.
rata izbucni în râs, iar Gio ne aruncă o privire iritată, ?-:pâ care se întoarse la treabă.

Zâmbetul de pe chipul blondei păli într-o clipită.
Am simţit un gol în stomac, dar eram hotărâtă să serg mai departe.

- Şi prietena mea mi-a spus că ar fi vrut câteodată să 2 pe cineva la pumni, am spus eu pe un ton cât se putea ie normal, mergând la risc. Elena McCabe a fost şi ea s-odel la Covet. Poate ai cunoscut-o...
Blonda făcu ochii mari şi se uită imediat în direcţia Gio. Dar acesta nu se întoarse spre noi, aşa că îşi —ură privirea spre celălalt model care dansa acum în nijlocul străzii şi apoi spre asistentele care veniseră ru noi, care erau la câţiva paşi distanţă.
-Nu, răspunse eu pe un ton încordat. Nu am auzit -.¿ciodată de ea.

Dar am simţit că era ceva mai mult la mijloc,

- Da, normal. Sunteţi atâtea modele la Covet. Sunt ceară că nu lucraţi toate împreună.

-Aşa e, se grăbi ea să spună, după care făcu un pas ri spate.

Ştia ceva. M-am întors spre ea, disperată să o fac cunv
să vorbească cu mine, dar am înlemnit când i-am *nzut* umbra.

Am întors imediat privirea spre el. Gio era în faţa r ea. Doar că nu se uita la mine, ci avea privirea îndrep- lîtâ spre modelul speriat din spatele meu.
Am simţit cum mi-o ia inima la goană. Oare ne auzise vorbind? Oare mă auzise spunând numele Elenei?

După care se uită fix la mine.

-Nu ţii bine reflectorul. Eşti cu gândul în altă parte.
Am ridicat refectorul deasupra capului, cu mâinile —emurânde şi i-am răspuns cu un zâmbet fals.

-Scuze. Ai dreptate, eram cu gândul în altă parte. Lhr mi-a trecut. Nu-mi vine să cred tot ce se întâmplă i:-cî. Dar o să fiu mai atentă, promit.

-Aşa să faci, mormăi el, după care îşi îndreptă din nou privirea spre model. Se întoarse cu spatele la mine şi spuse: Singura ta îndatorire e să faci după cum îţi porunceşte angajatorul tău.

Nu mi-a plăcut felul în care a spus „îndatorire". Şi cu atât mai puţin „angajator". Şi totuşi, când l-am auzit spunând „angajator" nu m-am gândit nici o clipă la Gio, ci m-am dus imediat cu gândul la Luciano Salvatici. La trupul lui înalt şi bine făcut, la prezenţa lui impunătoare şi intimidantă, la felul în care ochii aceia gri mă analizaseră din până-n picioare în biroul său.

Am simţit un gol în stomac. Oare îi făcea plăcere să şi-o tragă cu modelele.[7] Oare ăsta era motivul pentru toate întrebările acelea de natură sexuală? Oare o obligase şi pe Laney să răspundă acelor întrebări, după care le folosise în avantajul său?

În următoarele ore n-am mai apucat să stau de vorbă cu celelalte modele. Mă dureau braţele ţinând reflectorul acela mare deasupra capului. Nu era greu, dar era incomod, iar după o zi întreagă simţeam că aveam să rămân fără mâini.

-Aşa. E perfect, zise Gio, lăsând aparatul foto din mână, după care îi făcu cu ochiul roşcovanei pe care o fotografiase în ultima jumătate de oră. Am terminat.

Modelul se schimbă imediat la faţă, iar zâmbetul ei cald şi vesel fu înlocuit de o grimasă rece şi arogantă.

- Gio, de unde ai mai cules-o şi pe fata asta? îi zise ea cu accentuai ei franţuzesc, făcând semn spre mine, dezgustată. E chiar mai nepricepută ca ultima ta asistentă.

Am lăsat reflectorul din mână şi mi-am muşcat limba ca să nu spun nimic.

- Antoinette, ai grijă ce spui, îi zise Gio.

Fata mă privi cu ochii ei verzi, de parcă ar fi vrut să mă omoare. Dădu ochii peste cap, după care îmi întoarse spatele şi se îndreptă spre cei trei asistenţi personali care deja ridicaseră câteva draperii în aer, pentru ca să se poată schimba chiar acolo, în mijlocul străzii.

- Nu-ţi face griji în privinţa ei, zise Gio, desfăcându-şi cureaua aparatului de dupa gât, după care îşi luă geanta de pe jos. E ruptă de foame. N-a mâncat nimic azi. Nici una dintre ele nu mănâncă nimic când au o şedinţă foto.

Am aruncat o privire în spatele meu, spre asistenţii lui Antoinette, care se chinuiau cu draperiile. Antoi- nette se schimbase deja în blugi mulaţi, cu talie joasă, în pantofii cu toc şi într-un top negru, cu dantelă, scurt până la buric, ca să i se vadă tatuajul elaborat cu imprimeu de leopard care începea din talie, pe partea dreaptă şi dispărea în blugi. Se uită din nou urât la mine.

-Vrei să spui că nu se hrăneşte cu sângele victimelor sale.[7] Mă mir.

Gio începu să râdă, după care se duse să-şi strângă umbrela.

- Da, poate că are unele tendinţe de vampir, dar camera o iubeşte.

- Hm, am mormăit eu, dându-mi părul după ureche, preferând să nu mă întreb ce voia să spună prin „tendinţe de vampir". Nu ştiam de ce, dar nu întâlnisem niciodată pe cineva care să mă displacă atât de mult la prima vedere ca Antoinette. Era clar că nu era invidioasă pe felul în care arătam. Avea un aer atât de exotic, era mult mai frumoasă ca mine. Dar simţea că prezenţa mea o ameninţa într-un fel.

Am aruncat o privire spre Antoinette şi spre asistenţii ei - sau erau poate agenţii ei? - care îi aranjau părul şi care o ţineau de vorbă în timp ce modelul nu-şi putea lua ochii de la Gio, uitându-se la el cu privirea aceea rece pe care, fără îndoială, că o exersase ca să îi iasă aşa de bine.

l-am urmărit privirea spre Gio şi l-am urmărit în timp ce-şi strângea echipamentul. îşi înălţă capul şi întâlni privirea lui Antoinette în agitaţia aceea. Nu se opri din lucru, dar urmă o conversaţie nerostită între ei doi. Mi-am dat seama de asta când m-am uitat din nou spre ea

şi am văzut-o pălind, ferindu-şi privirea. După care am auzit-o şoptind:

- Da, domnule.

Antoinette se întoarse cu faţa spre asistenţii ei şi toţi plecară în grabă pe stradă, făcându-şi loc printre valurile de turişti, oameni ieşiţi la cumpărături şi indivizi la costum, fără să se mai uite în urmă. Am aruncat o privire în jur, să văd dacă o mai auzise cineva. Gio era ocupat cu echipamentul său. Chad, bodyguar- dul lui Gio, stătea cu braţele la piept şi cu privirea în pământ, fie netulburat de cele întâmplate, fie prea speriat ca să se uite.

M-am uitat nedumerită spre Gio, curioasă să ştiu dacă întreaga scenă chiar se derulase în realitate sau dacă fusese totul în imaginaţia mea. El s-a uitat fix în ochii mei şi am simţit că mi se taie respiraţia când l-am văzut venind spre mine, cu graţia unui leu primejdios care voia să*şi devoreze prada.

-Ai făcut treabă bună, Nat, zise el, oprindu-se în faţa mea, dându-mi o şuviţă de păr după ureche.

Am încercat să nu tresar. Era un tip atrăgător, dar— era ceva ciudat la el. Iar felul în care modelul acela îi spusese „domnule" la fel ca în scrisorile Elenei...

- Mi-e teamă că nu ştiu prea multe despre fotografie, am reuşit eu să spun.

- O să înveţi, zise el, coborându-şi privirea spre buzele mele. Sunt un profesor bun.

Tensiunea sexuală era evidentă, la fel ca în episodul din parc, făcându-mă să mă simt neliniştită. Cu toate că era zi de zi înconjurat de modele frumoase, era clar interesat de mine. Dar oare era un interes obişnuit sau ceva mai

sinistru? Ceva care îmi trimitea fiori pe şira spinării?

îşi mută din nou privirea spre ochii mei.^

- Mergem să mâncăm ceva? Sunt lihnit. îşi luă mâna din părul meu, iar privirea aceea de prădător fii înlocuită cu una caldă şi prietenoasă. îşi aruncă geanta pe umăr, după care îi spuse lui Chad: Poţi să strângi. Am terminat pe ziua de astăzi.

- Da, domnule Salvatici.

„Da, domnule." Aceeaşi poveste. Oare exageram? Gio îmi făcu semn să-l urmez.

- Hai. Ştiu un loc fain în apropiere.

Am ezitat. Nu ştiam nimic despre el. Chiar dacă îmi era teamă de apropourile lui sexuale, ştiam că el era ca- lea mea de acces în Covet. Poate că aş fi putut să-l trag de limbă la cină.

-Bine, m-am auzit spunând. Mersi.

Am păşit împreună în agitaţia din Times Square, Iăsându-l pe Chad să încarce echipamentul în camionetă. Am încercat să ţin pasul cu el, dar am fost curând înghiţită de aglomeraţie. M-am ridicat pe vârfuri, încercând sâ-l zăresc, dar am văzut doar o mare de oa- meni. Eram sigură că mă pierdusem de el, dar chiar în clipa aceea am simţit cum cineva mă trage de mână. M-am întors speriată şi l-am văzut pe Gio zâmbindu-mi cu surâsul acela sexy şi ispititor şi m-am lăsat purtată de el pe trotuar.

- *Bella*$_y$ să nu-mi dai drumul. N-am terminat cu tine.

M-a trecut un fior, de teamă, dar şi de nelinişte.

Mi-am reamintit să nu mă las păcălită de farmecul lui, urmărindu-l cum duce două degete la gură ca să cheme un taxi. De dragul lui Laney eram gata să flirtez, să zâmbesc şi să

fiu cât se poate de seducătoare ca să aflu adevărul. Iar dacă Gio Salvatici nu era bărbatul din scrisorile ei, eram gata să mă folosesc de el ca să descopăr cine era adevăratul vinovat.

Pentru că nu aveam de gând să mă dau în lături de la nimic ca să aflu cine o omorâse pe Laney. Trebuia să-l prind ca să mă asigur că nici o altă femeie nu avea sâ-i mai cadă pradă.

Locul „din apropiere" despre care îmi spusese Gio nu se dovedi a fi unul dintre lanţurile de restaurante pe care le văzusem în Times Square. Ci un local franţuzesc de pe 51st Street, Le Bernardin, iar de îndată ce am intrat pe uşă, am ştiut că nu avem ce să caut acolo. Din nou.

Unul dintre pereţi era acoperit cu ţevi verticale de oţel. Pe un alt perete trona un tablou imens cu o mare învolburată. Localul era decorat în stil modern cu mese joase, acoperite cu feţe de masă albe, simple, veselă strălucitoare şi scaune tapiţate. Restaurantul era plin ochi, iar clienţii erau îmbrăcaţi la costum, în rochii elegante, şi întreaga cameră sclipea de la bijuteriile doamnelor.

Am aruncat o privire spre pantalonii ieftini şi bluza simplă cu care eram îmbrăcată, după care m-am uitat la blugii lui Gio şi la tricoul lui decoltat.

-Nu suntem îmbrăcaţi pentru un loc ca ăsta, i-am şoptit eu, în timp ce el se îndrepta spre angajata de la intrare. Şi pun pariu că nu ne lasă să intrăm fără rezervare.

- Stai liniştita, *bella*$_t$ îmi spuse el, zâmbind.

Am aruncat o privire peste umăr, spre oamenii de la masă şi am simţit toate privirile îndreptate asupra mea. Mi-am dat o buclă după ureche, încercând să nu atrag atenţia asupra mea.

Nu-mi plăcea că nu mă simţeam deloc în largul meu. Ceva mă deranja şi nu era vorba de aglomeraţia din New York şi nici nu era din cauza modelelor răutăcioase pe care le întâlnisem. Ci era vorba de Gio şi de fratele său. De felul în care Antoinette spusese „Da, domnule" şi de felul în care celălalt model se ferise să vorbească cu mine după ce o menţionasem pe Elena.

„Doar no să renunţi acum", mi-am spus eu, ridicând privirea şi îndreptându-mi spatele, de parcă chiar aveam ce căuta acolo. „Lasă-i să se uite." Nu eram o neică nimeni cum îşi imaginau ei. Eram o fată care plecase în căutarea unui criminal.

Fata de la intrare, o tânără blondă la fel de frumoasă ca fetele de la Covet, râse la ceva ce îi spuse Gio, după care se îndepărtă. Se întoarse câteva clipe mai târziu cu un sacou.

- Poftiţi, domnule Salvatici.

Gio îmbrăca sacoul, iar fata luă două meniuri din dulap.

- Pe aici, vă rog.

Gio îmi făcu semn să o iau înainte.

- După tine, *bella.*

Tânăra ne conduse la un separeu din spatele restaurantului.

-Vă invit să luaţi loc, zise ea, întinzându-ne meniurile, după care ne întoarse paharele cu apă cu gura în sus. Jacque va fi chelnerul dumneavoastră în seara asta. Distracţie plăcută, domnule, zise ea, făcându-i cu ochiul lui Gio.

- Mulţumesc, Gabriella, zise el, iar felul îi care îi rosti numele mi se păru ciudat. Şi, bineînţeles, nu am avut cum să nu aud din nou cuvântul acela: „domnule".

-O cunoşti? l-am întrebat eu, privind în urma ei, ur- mârindu-i mişcarea din şolduri.

Gio ridică din umeri şi deschise meniul.

- A stat la mine.

- Poftim?

-A stat la pozat pentru mine, zise el, zâmbind. Uneori mă mai încurc în engleză. Aruncă o privire spre Gabriella care stătea deja de vorbă cu un alt cuplu la intrare. Am citit o urmă de familiaritate în ochii lui. Şi de intimidate. A stat la pozat pentru mine. Am fotografiat-o.

-Ah. E model? am întrebat eu, uitându-mâ spre ea.

-Uneori, răspunse el, după care îşi îndreptă din nou atenţia asupra meniului. Mâncarea e *delizioso* aici.

Am simţit un gol în stomac, de parcă aş fi avut rău de mare.

- Bella, vrei un pahar de vin? întrebă el, luând meniul de vinuri. Fructele de mare sunt minunate. Aş sugera un vin alb.

Nu ştiam mai nimic despre vinuri, dar cuvintele lui mă duseră cu gândul la câteva informaţii pe care le găsisem pe internet despre familia Salvatici.

- înţeleg că familia ta deţine o podgorie.

-Aşa este, zise el, răsfoind meniul de vinuri. Podgoria familiei Salvatici produce cel mai bun vin din Toscana. Ar trebui să vii o dată în Italia. Să guşti din fructele noastre, zise el, uitându^e lung în ochii mei. Sunt sigur că n-ai mai gustat niciodată un fruct aşa de suculent.

Şi iată că o luase de la capăt cu apropourile sale sexuale pe care am ales, din nou, să le ignor.

Chelnerul veni să ne citească specialităţile. Gio comandă o sticlă de Salvatici Pinot Grigio,

făcându-mi cu ochiul, după care ţinu să-i spună chelnerului că vinurile franţuzeşti din meniul lor nu se comparau cu vinul Salvatici. După ce am luat o gură de vin, a trebuit să recunosc că avea dreptate. Era un vin uşor, gustos, deloc încărcat, care mergea de minune cu bibanul pe care mi-l recomandase Gio.

Am început să vorbim despre şedinţa foto de astăzi şi despre articolul în care avea să apară în revistă. Am avut grijă să nu o pomenesc pe Laney, pentru că nu avusesem prea mult succes cu asta mai devreme. în schimb, l-am întrebat despre celelalte modele. De cât timp lucrau la Covet? Cu ce alţi fotografi mai lucraseră? Cât de uşor sau greu era să te înţelegi cu ele? Gio îmi răspunse la toate întrebările, fără să se arate câtuşi de puţin suspicios. Am aflat că modele Covet semnau direct cu revista. Dacă voiau să ia şi alte proiecte, trebuiau să primească aprobare din partea preşedintelui. Practic, aparţineau companiei. Lui Luciano Salvatici. Bestia.

Brusc, îmi trecu pofta de mâncare şi am luat din nou o gură de vin. De ce mă deranja atât de tare prezenţa lui Luciano Salvatici? Da, era un tip arogant, intimidant, dar era ceva mai mult de atât. Era un bărbat ameninţător. Simţisem asta de prima oară când îl văzusem. Era genul de bărbat care trebuia să deţină întotdeauna controlul. Auzisem asta în glasul lui când îmi spusese că interviul se terminase. Nu lăsase loc de interpretări. Sau de politeţuri. îmi zisese pur şi simplu ce avea de spus.

- *Bellaî* îmi şopti Gio, după care am simţit un val de căldură când mi-am dat seama că mă luase de mână. Eşti bine? Pari că eşti cu gândul în altă parte.

M-am abţinut să nu-mi trag mâna şi i-am răspuns cu un zâmbet forţat.

- îmi pare rău. Cred că am băut prea mult vin.

El începu să râdă, lăsă farfuria deoparte şi îşi sprijini coatele pe masă.

-Vinul Salvatici este potent. La fel ca bărbaţii ¿alvatici.

Deja nu mă mai puteam abţine. Am izbucnit în râs. După două pahare de vin - sau trei? - apropourile lui mi se păreau mai degrabă amuzante decât supărătoare.

- Noroc că sunteţi doar doi. Sunt sigură că n-aş putea race faţă la mai mulţi.

I-am zărit din nou privirea aceea întunecară, în timp ce îşi coborî ochii spre buzele mele, după care spre iecolteu.

-Pun pariu că poţi să te descurci cu mai mult de ioi bărbaţi.

Valul de căldură de mai devreme îmi părăsi trupul. Am simţit că îngheţ şi, preţ de o clipă, m-am imaginat pe un iaht pe marea aceea învolburată din tabloul din spatele meu. Trebuia să plec de acolo înainte să-i vină ilte idei. Chiar dacă nu adusesem vorba despre Laney, reuşisem să aflu mai multe detalii despre Covet şi despre cum funcţionau lucrurile în cadrul revistei, ceea ce era îndeajuns pentru moment. Acum era mai impor-:ant să-i dau un motiv să aibă încredere în mine decât >ă-l storc de informaţii. Dar nu aveam de gând să-l las să creadă că eram interesată de el.

-Mulţumesc pentru cină, dar ar trebui să plec acasă. E destul de...

Gio aruncă o privire în spatele meu, iar felul în care : se încleştă maxilarul şi expresia

furioasă de pe chipul lui mă făcu să-mi pierd şirul gândurilor.

M-am întors să văd la ce se uita şi am înlemnit când am văzut că Bestia se îndrepta spre masa noastră.

Am simţit un gol în stomac. Am întors privirea spre Gio, care se rezemă de scaun, încordându-şi muşchii pe sub sacoul negru pe care i-l împrumutase angajata, parcă gata să sară la bătaie.

Luciano Salvatici îşi luă la revedere de la cei doi bărbaţi la costum care îl însoţeau. Aceştia se îndreptară spre mesele lor. Dar Bestia se opri la masa noastră.

- Giovanni, zise el cu glasul lui aspru, arogant.

Era îmbrăcat la fel ca în ziua precedentă, într-un costum închis la culoare, doar că în seara aceasta renunţase la cravată şi îşi deschisese câţiva nasturi la cămaşă cât să se vadă câteva fire de păr de pe piept.

-Luciano, răspunse Gio, încleştându-şi cu putere pumnul în marginea mesei.

-Văd că ai companie, zise Bestia, aruncându-mi în fugă o privire dezgustată.

Şi cu toate că am încercat să-mi ţin respiraţia, nu am reuşit. Mireasma aceea îmbietoare de Kilan pe care o simţisem şi în biroul lui în timpul interviului reuşi să-mi distragă atenţia.

-Ca de obicei, răspunse Gio, rânjind, dar cu un surâs răutăcios, nu asemenea celui călduros cu care mă întâmpinase pe mine.

Bestia îşi încordă maxilarul după care începu să scoată să vorbească cu patos în italiană, cuvinte pe care nu le înţelegeam şi pe care nu le puteam descifra.

Gio se întunecă la faţă cu fiecare cuvânt. Sări în picioare şi începu şi el să arunce în fratele său cu vorbe rostite în italiană. Toate privire se îndreptară asupra lor. Eu m-am făcut mică, sperând să nu mă bage nimeni în seamă, sperând din suflet că cei doi fraţi nu aveau să se ia la pumni în restaurantul acela elegant. Bestia îşi înfruntă fratele cu o privire şi mai furioasă - era oare posibil una ca asta? iar de îndată ce Gio tăcu din gură, mai spuse câteva cuvinte în italiană, îmi aruncă o ultimă privire, după care se întoarse la masa sa.

-Ce s-a întâmplat? am reuşit eu să întreb după ce l-am văzut îndepărtându-se.

-S-a întâmplat să apară în peisaj fratele meu, boul Ki. după cum bine i-ai spus tu.

Gio scoase un teanc de bancnote din portofel şi îl *rjncă pe masă. Îşi luă geanta cu aparatul foto de pe

şi spuse:

- Hai să plecăm, *bella.*

M-am ridicat în picioare, iar în clipa aceea am întâl- * ii privirea Bestiei de partea cealaltă a încăperii. Am vmţit un fior pe şira spinării. Stătea cu ochii pe mine ie parcă eu aş fi fost ameninţarea, nu el. De parcă eu ic fi fost cea care avea ceva de ascuns, nu Covet. Mi-am uat geanta şi am pornit în urma lui Gio, simţind în :ontinuare privirea Bestiei în ceafă, iar în drum spre uşă T:i-am amintit de felul în care rostise numele Elenei la nrâlnirea noastră din ziua anterioară.

Pe un ton atotştiutor. Misterios. Dispreţuitor.

El era cel cu care se încurcase Laney. De data asta rram sigură. Trebuia să dovedesc că el era vinovatul.

Gio nu spuse nimic în maşină, în drum spre East Village. Opri la semaforul din faţa casei

mele, am dat il-i spun noapte bună, dar m-a luat prin surprindere :ând l-am auzit spunându-i şoferului său să aştepte câ- :eva minute pentru că voia să mă conducă până la uşa ipartamentului de la etajul trei.

M-am grăbit să-mi caut cheile prin geantă. Speram că nu se aştepta sâ-l invit în casă.

-Mulţumesc pentru cină.

-Mi-a făcut plăcere, *bella*, îmi spuse el pe aceeaşi voce normală, deloc furioasă ca după ce ieşiserăm din restaurant.

Mi-am scos cheile şi am răsuflat uşurată că seara aceea ajunsese la final.

- Crezi că prietena ta e acasă? mă întrebă el, făcând ?emn spre uşă.

La naiba! Chiar se aştepta să îl invit în casă.

- Da, cred că da, l-am minţit eu.

Nu dăduse semne că recunoscuse clădirea, dar apartamentul era încă plin cu pozele lui Laney. Dacă le-ar fi văzut, şi-ar fi dat seama câ nu era o simpla coincidenţă faptul ca venisem sa lucrez la Covet şi nu era pregătită pentru asta.

Gio se uita lung la mine şi spuse:

- E bine sâ ai prieteni. Ei nu ne lasâ sa facem lucruri pe care sa le regretam mai târziu.

Îşi trecu din nou degetele prin părul meu şi am simţit un fior pe şira spinării la auzul acelor cuvinte abia şoptite. M-am forţat din nou să nu mă feresc de atingerea lui.

- în cazul ăsta, te las, zise el, uitându-se la mine cu privirea aceea pe care nu reuşeam să o descifrez.

- Bine, am răspuns eu, răsuflând uşurată, deşi speram să nu se vadă.

îmi aruncă un ultim surâs, după care dădu să plece.

Tocmai mă pregăteam sâ deschid uşa când Gio îmi aruncă o privire după umăr şi spuse:

- Am uitat sâ te întreb ceva.
- Da? Ce anume?
- Un prieten de-al meu organizează o petrecere mâine seară. Ştiu că eşti nouă în oraş. Ar fi o ocazie bună sâ cunoşti câţiva oameni.

„E bine să ai prieteni. Ei nu ne lasă să facem lucruri pe care să le regretăm mai târziu."

De data asta am simţit câ îmi fuge pământul de sub picioare. Nu era o idee bună să **meTgem** la o petrecere împreună. Observasem felul în care se uita la mine. Pe de altă parte, trebuia să aflu mai multe despre fratele lui. Poate câ la o petrecere, după câteva pahare, aş *fi* putut sâ-l trag de limbă.

Mi-am muşcat buzele, neştiind cum să procedez.

- Ce fel de oameni vor fi la petrecerea asta?

-Oameni din industria modei. Câţiva care lucrează
la Covet. O să-ţi fac cunoştinţă cu ei.

- Cu ce ar trebui să mă îmbrac?

-O rochie, pantofi cu toc, zise el, cu zâmbetul lui cuceritor. Nimic prea elegant.
Am trecut repede în revista garderoba lui Laney. Jhiar daca Laney fusese întotdeauna mai înalta decât -■ne, ştiam că ne potriveam la haine. Am avut o strângere de inima gândindu-mă la priete- mea şi mi-am amintit adevăratul motiv pentru care mm acolo. A doua zi era sâmbătă. Dacă refuzam, l-aş *TUI* fi văzut pe Gio de-abia săptămâna următoare. înain- să am timp de gândire, m-am auzit spunând:

- Găsesc eu ceva în garderoba mea.

- Foarte bine, zise el, după care îmi făcu cu ochiul şi I-cepu să coboare scările. Trec să te iau mâine la opt. Jiao, *bella.*

-Ciao, i-am răspuns eu, repetând cuvântul acela care italiană însemna şi „bună" şi „pa". Dar odată rămasă singură în casă, teama de necunoscut mă încolţi.capitolul 4

Natalie

M-am *io*it toata noaptea în pat, încercând sa nu mâ gândesc la privirea ameninţătoare pe care mi-o aruncase Luciano Salvatici în restaurant. Bărbatul acela chiar avea o antipatie faţă de mine. Oare pentru că mă angajasem la Covet fără acordul lui? Sau pentru că mă văzuse luând cina cu fratele lui? Sau era ceva mai mult de atât?

în timp ce mâ pregăteam pentru petrecerea lui Gio, eram cu gândul la Laney, la Bestie şi la Gio. Dacă voiam să aflu ce se întâmplase cu adevărat cu Laney, trebuia sâ mâ concentrez. Seara aceasta era ocazia perfectă. Intenţionam sâ fiu seducătoare şi misterioasă cu Gio, sâ îl îmbât şi sâ îl fac să-mi spună tot.

începu să-mi sune telefonul chiar când încercam să-mi aranjez părul astfel încât să ascund vânătaia de pe frunte cu care mă alesesem după jaful de zilele trecute. Am dus telefonul la ureche.

-Alo?

- Natalie? în sfârşit. De câteva zile tot încerc să dau de tine.

Am înlemnit când am auzit vocea mamei mele şi m-am enervat câ nu verificasem cine mă suna înainte să răspund. Mama nu fusese de acord cu plecarea mea şi nu aveam chef să-

mi ţină iar morală pentru că lăsasem totul baltă ca să vin în New York. Nu îi spusesem adevăratul motiv pentru care venisem, căci ar fi făcut infarct dacă ar fi ştiut, iar după ziua de ieri şi după o noapte nedormită, nu mă simţeam în stare să mă prefac veselă şi optimistă. Din păcate, mamei îi plăcea să stea la poveşti. Din fericire, Gio trebuia să sosească dintr-un moment într-altul.

- Buna, mama, scuze, am fost ocupata. Ce mai faci?

- Eşti acasă? Te-am sunat ieri pe fix de doua ori, dar nu mi-ai răspuns.

Nu mai aveam cum sa mă fofilez.

- Nu, de fapt, sunt încă în New York.

- Dumnezeule! De ce?

Am strâns din dinţi, hotărâtă să nu mă las descuraja* 'A. Mamei îi plăcea să-mi controleze viaţa de la moşia ei rrumoasă din Montana. Orice aş fi făcut, nu era niciodată îndeajuns pentru ea. Nu era de acord cu faptul că "ucram la butic, nu era de acord cu casa în care stăteam în chirie sau cu faptul că nu aveam iubit. Aş fi putut să-i i?un că mă angajasem la Covet, dar chiar nu aveam chef

fac asta. Nu încă.

-Nu mă aşteptam să-mi ia atâta vreme să împachetez lucrurile lui Laney. Nu e mare lucru.

- O să fie mare lucru când o să te dea afară de la muncă, spuse mama pe un ton dezaprobator.

De asemenea, nu voiam să încerc să-i explic că puteam şi iac mai mult decât să administrez o mică afacere.

-Mamă, Jillian n-o să mă dea afară.

- De unde ştii?

- Pentru că mi-a zis să stau cât am nevoie.

- Aşa că te-ai gândit să-ţi faci vacanţa în apartamentul prietenei tale moarte? Draga mea, e o chestie morbidă, chiar şi pentru tine.

Deja simţeam că îmi pierd răbdarea.

- Nu sunt în vacanţă. Laney are o mulţime de lucruri.

-Tot nu înţeleg ce cauţi acolo. Tatăl ei ar trebui să se
ocupe de treburile astea. Sau fratele ei, nu tu. Roger e şi el de acord cu mine.

Am dat ochii peste cap pentru că nu era prima oară când auzeam asta. Mama avea o părere despre orice. Iar ultima persoană de la care aş fi vrut să aud despre pericolele din New York era Roger, tatăl meu vitreg.

Din fericire, Gio sună la uşă înainte să-mi pierd cumpătul.

-Mamă, trebuie să plec, e cineva la uşă.

-Ai planuri? mă întreba mama, şocata şi nemulţumita.

„Da, planul meu este **sa** aflu cine a omorât-o pe Laney", mi-am zis.

-Mă întâlnesc cu o prietenă a Elenei, am spus eu, ceea ce nu era tocmai o minciună. Te sun săptămâna viitoare.

-Aşa să faci. Să ştii că-mi fac griji în privinţa ta, chiar dacă nu mă crezi.

În clipa aceea m-am simţit vinovată. Ştiam că îşi făcea griji pentru mine, în felul ei caracteristic. Faptul că fusese dintotdeauna mai preocupată de propria persoană şi de iubiţii ei, în loc să se concentreze pe binele fiicei sale, era un lucru cu care învăţasem de mult să trăiesc.

Un alt motiv pentru care nu aveam de gând să mă încurc cu un bărbat acaparator. Nu voiam să ajung ca mama, să-mi neglijez propria familie ca să-i fac pe plac unui tip oarecare.

Mi-am luat repede la revedere de la ea, mi-am trecut degetele prin păr, după care m-am grăbit să deschid uşa.

-Oh, *bella*, zise Gio, plimbându-şi privirea pe trupul meu, admirându-mi rochia neagră, mulată pe care o găsisem în dulapul lui Laney, care mie îmi ajungea până la genunchi, dar probabil că ei îi venea mai scurtă. Mă încălţasem cu o pereche de sandale cu toc şi mă dădusem cu ojă roz. *Tu* mi togii *il respiro.*

După conversaţia pe care tocmai o avusesem cu mama, m-am bucurat de atenţia din partea lui. Dacă m-ar fi văzut mama acum, mi-ar fi spus că rochia era prea mulată pentru mine şi că părul îmi stătea în toate părţile. Mi-am luat poşeta atârnată pe uşă şi am aruncat-o peste umăr. Gio era un bărbat atrăgător, mai ales în **seaTa** asta, căci venise îmbrăcat cu o pereche de pantaloni negri şi cu o cămaşă albă, elegantă, cu câţiva nasturi deschişi la guler ca să i se vadă părul de pe piept. Dar eu nu eram interesată. Făceam asta de dragul lui Laney şi nu aveam de gând să mă încurc cu nici un bărbat.

- Habar n-am ce înseamnă asta.

Gio începu sa râda şi îmi făcu loc să ies ca să închidă uşa.

-Am spus că m-ai lăsat fără suflu. Pentru că e adevărat, *bella*, zise el, iar când i-am simţit răsuflarea în ceafă, rni-am dat seama că era aproape de mine. Foarte aproape. Miroşi a grepfrut?

M-am întors cu faţa spre el şi mi-am aruncat buclele peste umăr, lipindu-mă de uşă ca să pun spaţiu între noi.

-Da. Hermes.

-Am recunoscut parfumul, zise el, trecându-şi din nou privirea peste trupul meu, ca o mângâiere, făcân- Ju-mă să regret că alesesem această rochiţă fără mâneci. Se dadu mai aproape ca să mă adulmece din nou, după care îmi spuse cu un surâs seducător: Foarte sexy.

Era atât de direct, că am simţit că mi se întoarce stomacul pe dos. Din fericire, făcu un pas în spate înainte să mă simt prinsă la înghesuială.

-După tine, zise el.

M-am sprijinit de balustradă şi am început să cobor rreptele, încercând să par calmă şi relaxată, chiar dacă nu mă simţeam deloc aşa.

- Mulţumesc că te-ai oferit să-mi faci cunoştinţă cu oameni noi. Am simţit aerul cald şi umed de îndată ce ¿m ieşit în stradă. Chiar şi la opt seara, era încă înăbuşi- Tor în New York. Unde se ţine petrecerea?

-Acasă la un prieten.

Asta nu-mi spunea nimic.

- E departe de aici?

în loc să-mi răspundă, îmi aruncă un zâmbet misterios şi mă invită să intru în maşina lui, un Ferrari negru, care i se potrivea de minune. De-abia m-am abţinut să nu-mi dau ochii peste cap.

-Văd că eşti nerăbdătoare. Foarte bine, mă bucur.

Mi-a deschis portiera şi am simţit din nou privirea lui păcătoasă alunecându-mi pe coapsa goală după ce m-am aşezat pe scaunul din faţă.

Am simţit un gol în stomac când l-am văzut în spatele volanului, încă nu-mi răspunsese la întrebare, şi aveam o bănuială că avea mari aşteptări de la seara aceasta, aşteptări pe care nu eram pregătită să le îndeplinesc. Şi eram sigură că, dacă m-ar fi văzut mama cu el, ar fi

sărit în sus de bucurie. Nu ar fi interesat-o să ştie că Gio o cunoscuse pe Laney şi că avea informaţii despre moartea ei. Mi-ar fi spus să sar pe el înainte să fugii. Un bărbat frumos, cu bani, care se arăta câtuşi de puţin interesat de o fată simplă, aşa ca mine, era o partidă extraordinară.

Am încercat să-mi scot astfel de idei din minte, în timp ce Gio demară în forţă. Totul avea să fie bine. Trebuia doar să rămân stăpână pe situaţie şi totul avea să fie bine.

Scaunul de piele italiană era extrem de confortabil. Dar în timp ce Gio traversă în grabă un tunel cu luminiţe portocalii şi se strecură printre celelalte maşini care mergeau prea încet, am simţit că mă pierd din nou cu firea şi m-am prins de mânerul de la portieră.

-Te-ai speriat, *bclla*[7]. mă întrebă el cu zâmbetul lui păcătos.

Dat fiind faptul că se luase la întrecere cu celelalte maşini de parcă se credea Mărio Andretti, eram îngrozitor de speriată.

-Nu sunt sigură. Ar trebui să-mi fie teamă?

Gio îşi îndrepta din nou atenţia asupra drumului, dar fără să-şi şteargă zâmbetul de pe faţă.

-Ah, da, cu siguranţă.

Am ales să ignor apropourile lui. Curând, am ieşit din tunel, lăsând luminiţele portocalii în urma noastră. Clădirile de birouri de la marginea autostrăzii luminau întunericul, şi am observat o pancartă pe care scria l-495. M-am întors în scaun să văd mai bine. Luminiţele din Manhattan străluceau în geamul din spatele meu.

-Am intrat în Long Island? l-am întrebat.

- Da, răspunse Gio, strecurându-se cu maşina pe lângă o camionetă. Petrecerea are loc la o

casă privată la vreo jumătate de oră de aici. Relaxează-te.

Nu aveam cum să mă relaxez ştiind că mă întorsesem în acelaşi loc în care fusesem supusă acelui examen medical atât de ciudat, dar m-am instalat confortabil în scaun ca să nu observe că mintea mea deja începuse să facă planuri despre cum aveam să scap din situaţia asta. Mă aşteptasem să merg la o petrecere în oraş şi să iau un taxi la plecare. Dar odată ce Gio a virat maşina de pe autostrada, traversând câteva cartiere, şi mi-am dat seama că locuinţa prietenului său era la mare distanţă de oraş, şi am ştiut că nu aş fi avut cum să mă întorc cu taxiul acasă.

-De unde îi ştii pe cei care dau petrecerea? I-am în* rrebat eu.

-Sunt prieteni de familie.

Era clar că nu voia să-mi dea prea multe detalii. Iar noţiunea de „familie" nu mă linişti deloc.

-Vine şi fratele tău?

-Sper că nu, mormăi Gio, după care spuse cu voce rare: Stai liniştită, nu prea vine el la astfel de petreceri.

Pentru prima oară de când în deschisesem uşa în seara asta, am simţit cum mi se calmează pulsul.

-Ce bine! Nu mi-ar plăcea să dau nas în nas cu el la petrecere. Nu vreau să creadă că-l urmăresc.

Gio începu din nou să rânjească, iar zâmbetul îi străluci în luminile de la bordul maşinii.

-Vai de femeia care cade în braţele Bestiei, nu-i aşa?

-Aşa e, am răspuns eu, zâmbind, dar în loc să mă "liniştească, comentariul lui îmi făcu inima să bată mai tare.

Nu-mi plăceau bărbaţii care aveau tendinţa de a domina. Şi, atunci, de ce îmi bătea inima mai tare la gândul celui mai dominator bărbat pe care îl întâlnisem vreodată?

-Am ajuns, zise Gio, virând pe strada întunecată şi oprind maşina în faţa unei porţi înalte, de fier, frumos decorată.

Poarta era flancată de două coloane de cărămidă şi de un gard înalt de cărămidă care despărţea conacul de exterior Un bărbat brunet, îmbrăcat la costum, ieşi dintr-o încăpere micuţa din stânga porţii şi se îndreptă spre maşină. Gio deschise geamul. Cei doi schimbară câteva cuvinte în italiană, după care bărbatul făcu o plecăciune şi îmi aruncă o privire deloc prietenoasă. îmi cercetă chipul cu atenţie, memorând fiecare trăsătură în parte. Bărbatul îi vorbi din nou în italiană lui Gio, dar fără să-şi ia o clipă ochii de la mine.

Gio începu să râdă, după care s-a întins şi mi-a strâns genunchiul. Am tresărit la atingerea lui, dar am încercat să nu las să se vadă. Gio se uită la mine, îmi zâmbi şi ridică din sprâncene, de parcă ar fi vrut să-mi spună „Prefă-te că eşti de-a casei". Cu inima bubuind, l-am luat de mână şi i-am zâmbit pazniculuí, chiar dacă nu mă simţeam deloc sigură pe mine.

Bărbatul se uită când la Gio, când la mine, după care făcu un pas înapoi şi nu i-am mai văzut chipul.

Câteva clipe mai târziu, poarta se deschise.

- Grade, spuse Gio, ridicând geamul.

Odată ce am intrat cu maşina pe alee, iar poarta se închise în urma noastră am avut un sentiment neplăcut că nu eram bine-venită la această „petrecere".

Am început din nou să mă agit.

- Ce-a fost asta? l-am întrebat eu, dându-i drumul de la mână şi aruncând o privire pe geam, spre iarba întunecată în timp ce Ferrariul înainta uşor pe alee.

- Nu e cazul să-ţi faci griji, *bella*. Stăpânul casei ţine la intimitatea sa. L-am asigurat pur şi simplu pe paznic că n-ai să te întorci aici odată ce se termină petrecerea.

Nici nu se punea problema, dat fiind faptul că nu aveam nici cea mai mică idee unde mai exact mă aflam în Long Island.

-Şi cine e stăpânul casei? Cineva care lucrează la Covet?

- Nu. Nu-ţi pot spune numele lui. Ce pot să-ţi spun e că vei experimenta fel de fel de lucruri noi în seara asta. zise el, mângâindu-mâ cu ochii lui păcătoşi. Lucruri noi şi foarte interesante.

Inima începu să-mi bată cu putere, de teamă şi de nelinişte, dar înainte să apuc să-l întreb ce voia să spună, am ajuns la capătul aleii şi am zărit în faţa ochilor cel mai mare conac pe care îl văzusem vreodată, iar în faţa lui trei fântâni arteziene enorme.

- Dumnezeule, am şoptit eu, uluită.

Gio începu să râdă şi viră spre dreapta.

- Nu aveţi astfel de locuri în Idaho?

-Nicidecum.

Văzusem multe alte case impunătoare în locul meu natal, majoritatea în Coeur d'Alene, în zona mai bogată, dar nici una nu se compara cu conacul acesta. Am trecut de cele trei fântâni masive, din marmură, sculptate în forma unor femei goale care aruncau apă la câţiva metri în aer. Aleea era flancată de o parte şi de cealaltă cu felinare înalte, elegante. în spatele ultimei fântâni se întindea o curte scăldată în lumină, cu plăci de teracotă care-ţi

luau ochii, iar în mijlocul curţii trona o altă statuie goală din marmură. Dar conacul de la capătul aleii era punctul de interes, cu turnuri, acoperişuri în pantă şi fleşe care păreau să ajungă până la stele.

-Uau! am exclamat eu, nefiind în stare să găsesc un alt cuvânt prin care să descriu tot ce vedeam în faţa ochilor.

- Impresionant, nu-i aşa?

Puţin spus impresionant.

-Simt că tocmai am păşit în paginile *Marelui Gatsby.*

-Şi asta nu e tot, zise el, oprind maşina în faţa conacului, după care se întoarse să ia ceva de pe bancheta din spate. Poftim.

Mi-am luat cu greu privirea de la conac şi mai uitat curioasă spre obiectul din mâna lui.

- O mască?

-O mască veneţiană. E ţinută obligatorie pentru această petrecere.

Nu mai văzusem niciodată o astfel de mască. Era pictată într-o nuanţă de violet, făcută dintr-un material foarte uşor, împodobită cu cristale Swarovski şi nestemate violete. O parte era strălucitoare cu deco- raţiuni negre. Cealaltă jumătate era o aripă elaborată în formă de fluture, care nu-ţi acoperea doar ochiul, dar şi obrazul drept, întinzându-se până spre maxilar.

Am început să analizez cu atenţie masca aceea scumpă, după care l-am văzut pe Gio punându-şi propria mască. Masca lui nu era violet, ci roşie, iar în timp ce a mea îmi ascundea în mare parte doar ochii, a lui se întindea pe nas şi pe frunte, având două coarne deasupra unei expresii amuzate de diavol.

El se uită la mine cu un zâmbet care mergea de minune cu masca.

- Ce părere ai?
- Cred că ţi se potriveşte perfect.
- Pune-ţi şi tu masca şi hai să mergem.

Nu-mi plăcea ce se întâmpla acolo, dar mi-am pus masca pe ochi, mi-am legat panglica la spate şi mi-am aranjat-o astfel încât să vâd ceva prin găurile acelea. Cineva deschise portiera, şi de-abia atunci mi-am dat seama că valetul aşteptase să-mi pun masca înainte de a deschide uşa.

Gio aruncă cheile unui alt valet şi mă întâmpină în faţa maşinii. Cu o mână pe spatele meu, mă conduse spre treptele enorme de marmură şi spre uşa de la intrare impunătoare, suflată în aur. Da, în aur.

- E o petrecere anonimă, îmi şopti el la ureche. Nimeni nu se prezintă cu numele său adevărat. În seara asta eşti Molly.

-Şi tu cine eşti?

- Mike.

-Mike şi Molly. Ca în serialul ăla?

- Exact, răspunse el, cu un zâmbet păcătos.

Dacă încerca cumva să mă facă să mă simt în largul meu, nu-i reuşea. Nu mi se părea genul de bărbat care să se uite la seriale americane. Dar odată ce am păşit în conacul acela regal, am rămas cu gura căscată şi nu am mai fost în stare să spun nimic

.Interiorul era chiar mai grandios decât exteriorul. Tavane înalte, frumos decorate, podele de marmură, candelabre sclipitoare şi cea mai impresionantă scară pe care o văzusem vreodată, parcă scoasă din povestea Cenuşăresei, care ducea la etaj.

-Hai, zise Gio, luându-mă de mână şi trăgându-mă după el spre o uşă din stânga.

Nu-mi făcea plăcere să mă atingă şi tocmai eram pe punctul de a mă elibera din strânsoarea lui când am coborât într-un salon imens, plin ochi de oameni. Nu am mai apucat să-i spun nimic, am rămas din nou fără ¿rai. Salonul era la fel de mare ca o sală de sport, întin- randiKse pe tot parterul, cu ferestre enorme care dădeau -pre Long Island Sound şi spre luminile sclipitoare din Manhattan.

- Uau, am şopti eu din nou, încercând să nu mă arăt :hiar atât de impresionată, însă fără succes.

Gio începu să râdă şi am trecut împreună pe lângă aei femei care stăteau de vorbă la un pahar. Femeile se uitară lung la mine şi, chiar şi prin măştile lor, mi-am iat seama că îmi analizau ţinuta din cap până-n picioare.

- E un loc superb, îmi spuse Gio. O să-ţi fac un tur iupă ce luăm ceva de băut.

Mi-am luat ochii de la femeile acelea şi am aruncat o rrivire în jur. Chiar aş fi fost curioasă să aflu mai multe ie spre locul acela. Parcă visam cu ochii deschişi. Cine-

era proprietarul acestei case, cineva chiar locuia aici. v'u-mi venea să-mi cred ochilor. Atâta bogăţie.

Am aruncat o privire spre marea de chipuri, spre ceilalţi oameni care stăteau la poveşti, în timp ce -no mă purtă spre barul din partea din spate a salonu- ¿JÎ. de lângă ferestrele înalte.

Bărbaţii era îmbrăcaţi ele- **r-nr,** în pantaloni negri şi cămăşi alte. Femeile purtau - chii scumpe, într-o sumedenie de culori, şi erau încăl- cu pantofi cu toc. Nu am zărit nici o persoană mai rimuţă în marea aceea de oameni. Erau toţi zvelţi, arâ- de parcă tocmai ieşiseră din paginile GQ sau Coiet. Ui-am îndreptat din nou privirea spre cele trei femei pe lângă care trecuserăm mai devreme, dar ele deja nu se mai uitau la mine. Am început să mă joc cu breteaua de la rochie, fericită că aveam masca pe ochi. Eu nu eram nici pe departe trasă prin inel, iar rochia cu care eram îmbrăcată nici nu se compara cu celelalte rochii din jurul meu, chiar dacă în apartamentul lui Laney mi se păruse foarte sofisticată.

-Poftim, zise Gio, oferindu-mi un pahar. E mimosa. Sper să-ţi placă.

-Mulţumesc.

Deja nu mă mai interesa ce pahar aveam în mână. Eram din ce în ce mai neliniştită.

Când am dus paharul la gură, am auzit un tel de muzică instrumentală venind dintre difuzoarele ascunse în tavan. Un bărbat şi o femeie cu măşti ne zâmbiră. Bărbatul îi puse mâna pe spate şi o conduse mai departe, dar l-am observat uitându<se lung la mine şi pe ea adulmecându-l pe Gio, după care se îndreptară şi ei spre bar.

Ce ciudat! Bărbatul acela se uitase insistent la mine, chiar de faţă cu partenera lui, iar ea se uitase la Gio de faţă cu el.

încercând să-mi scot astfel de idei din minte, mi-am îndreptat privirea spre ceilalţi oaspeţi, până am observat un bărbat brunet, îmbrăcat în pantaloni negri şi o cămaşă albă, al cărui chip se ascundea în spatele unei măşti care era pe jumătate neagră şi pe jumătate pictata într-

un alb ca de porţelan, făcându-l să semene cu Fantoma de la Operă. Stătea sigur, rezemat de perete, cu mâinile în buzunare, fără nici un pahar în mână şi, cu toate că nu i-am putut vedea culoarea ochilor, eram sigură că avea privirea îndreptată spre mine. Am simţit un fior pe şira spinării, de teamă, dar şi dintr-un sentiment neaşteptat de incitare.

Gio mă luă de braţ şi spuse:

-Vrei să-ţi fac un tur?

Am simţit că mi se face pielea de găină. Am văzut cu coada ochiului că bărbatul din colţ încă se uita la mine. Doar că deja îşi încordase maxilarul pe chipul acela bronzat şi, cu toate că nu-i puteam vedea ochii, am simţit răutatea din privirea lui.

Am simţit cum mk> ia inima la goană când Gio mă conduse spre spatele casei. Oare bărbatul acela cu masca fantomei mă cunoştea? Sau poate îl cunoştea pe Gio? Am aruncat o privire peste umăr, dar deja nu-l mai puteam zări.

Am trecut printr-o bibliotecă imensă cu rafturi pline cu cărţi, până în tavan, după care am trecut prin birou, până am ajuns într-o încăpere mare care dădea într-o bucătărie imensă care se întindea pe întreaga parte din spate a casei. Am dat aici peste şi mai mulţi oameni, care râdeau cu paharele în mână. Gio continuă să-şi facă loc prin mulţimea de oameni, salutându-i din când în când, dar nu se obosi să-mi facă cunoştinţă cu nici unul dintre ei. Nu mă interesa. Eram prea preocupată **să** stau cu ochii în patru după tipul fantomă. Voiam să ştiu cine era şi de ce se uitase aşa lung la mine, dar deja nu-l mai vedeam nicăieri.

Am mai luat o gură de cocktail, cu mâna tremurân- dă. Probabil că îmi imaginasem reacţia fantomei. Era un simplu om într-o mare de oameni. Care nu dădea doi bani pe mine.

Câteva minute mai târziu, am răsuflat uşurată când Gio m-a invitat pe balconul imens care dădea spre o curte decorată în stil englezesc, cu o altă fântână în centru.

- Hai, zise el, luându-mă de mână, după care am coborât împreună treptele de marmură spre curte. Trebuie să vezi fântâna de aproape. E ceva spectaculos.

Totul era cu adevărat spectaculos.

La capătul treptelor am trecut pe lângă un chelner care ducea o tavă cu pahare goale. Am dat restul băuturii de gât şi am lăsat paharul pe tavă, mulţumindu-i.

Erau ceva mai puţini oameni în curte, dar încă se auzea muzică venind dinspre difuzoarele ascunse, iar grupuleţele de femei şi bărbaţi râdeau şi stăteau la poveşti în aerul răcoros al serii în timp ce noi ne-am continuat drumul prin curte.

-întreaga locuinţă a fost construita în 1920 de un afacerist rus, îmi spuse Gio. Fântânile au fost făcute după unele din Sankt Petersburg.

- H dar că îi plăceau statuile de marmură, am spus.

Observasem fel de fel de statui în formă de sirene, zei
greci, fecioare cu carafe cu apă. Statuile goale păreau sâ fie laitmotivul acelui conac.

- Da, ai dreptate. întreaga proprietate se întinde pe 40 000 de metri pătraţi, are treizeci de băi, cincisprezece dormitoare, patru piscine, trei terenuri de tenis, o sala de sport, ba chiar şi un râu leneş,

- Cine nu şi-ar dori un râu leneş în casă? l-am întrebat, simţindu-mă ceva mai bine afară, acum că puteam sâ respir.

Am mai coborât un şir de trepte de marmură care dădeau spre unul dintre cele trei terenuri de tenis. O scenă fusese amplasată la capătul terenului, iar mai mulţi oameni mascaţi dansau pe ritmuri de jazz.

-Ai chef să dansăm.[7] mă întrebă Gio.

Nu aveam chef de nimic. Nu mă simţeam deloc în largul meu. Şi nu-mi plăcea sentimentul acela. Preferam controlul. De fapt, preferam să am control asupra situaţiei. Eram mai în siguranţă astfel. Nu aveam ce căuta într-un loc ca acesta.

Poate că Luciano Salvatici avea dreptate.

-Nu ştiu, am reuşit eu să răspund, încercând să nu mă gândesc la Bestie.

Gio mă luă, din nou, de mână şi l-am lăsat pentru că era, cel puţin, un sentiment familiar.

-Hai să mai luăm ceva de băut şi apoi am să-şi arăt piscina şi docul.

Proprietatea era dotată cu mai multe baruri. L-am aşteptat pe Gio să ne mai ia ceva de băut, uitându-mă la oamenii care dansau.

-Poftim, zise el, întinzându-mi paharul, după care mă luă din nou de mână. Piscina e ceva deosebit.

Am luat o gură din mimosa, strâmbând din nas, şi .-am lăsat să mă poarte pe alt şir de trepte de marmură. Băutura asta era puţin sărată, de parcă barmanul vărsase .-are de la mărgărită în paharul meu. Am băut-o oricum rentru că încă eram neliniştită şi ştiam că băutura aceea ¿vea să mă ajute să mă calmez. Dar mi-am promis că era ultimul pahar pe seara aceea. Nu aveam de gând să mă îmbăt şi să fac

vreo prostie, mai ales aici, unde oricum nu eram în elementul meu.

-Uau! am exclamat eu, după ce am coborât ultimele scări spre piscină. Ai dreptate, e ceva deosebit.

Era cea mai mare piscină pe care o văzusem vreodată, iuminată în nuanţe de turcoaz de luminiţele din apă, cu o insulă în mijlocul bazinului şi o altă statuie dezgolită care arunca apă în aer. Am zărit şi un doc în golful de dincolo de piscină, şi deja îmi puteam imagina un iaht acostat acolo.

Piscina era goală, dar am zărit câţiva oameni pe şezlongurile de lângă doc. Unii stăteau la poveşti, dar am văzut şi un cuplu care se săruta pătimaş, fără să le pese că erau văzuţi. Am mai văzut câţiva oameni pe doc, dar era clar că aici erau mai puţini oameni decât în rest.

- E superb, am spus eu, terindu-mi privirea de la cuplul iubăreţ ca să mai iau o gură de mimosa.

-Aşa este. Vrei să mergem pe doc?

Am aruncat o privire spre docul care se întindea pe marea întunecată şi am încercat să fac abstracţie de golul din stomac.

- Nu, mulţumesc. Nu mă omor după apă. Decât dacă vine în pahar.

Gio începu să râdă, după care nici unul dintre noi nu mai spuse nimic. Am început să aud şoaptele şi sărutările cuplului de pe şezlong. Am simţit că mă fac roşie la faţă şi m-am întors spre Ci io, încercând să-i ignor.

- Cât de des vii la astfel de petreceri?

-De fiecare dată când am chef, răspunse el, după care mă întrebă: Îţi place băutura?

Am coborât privirea spre pahar ca să descopăr că îl băusem aproape pe tot. Alcoolul

începuse sâ-şi facă efectul. Deja nu mă mai simţeam neliniştită şi începusem să mă încălzesc.

- Da. Doar că acum aş vrea un pahar de apă.

-Bună idee, zise el, purtându-mă din nou pe scări.

Hai să-ţi facem rost de nişte apă, după care o să-ţi arăt şi restul casei.

Am trecut prin curte şi am intrat din nou în casă. Am dat paharul gol pe o sticlă de apă şi am băut cu poftă. Gio îmi arătă restul parterului, după care mă conduse la demisol şi îmi arătă camera de jocuri, sala de bowling, râul leneş şi sala de cinema. Mi se făcu cald de la piscina interioară. Ne-am întors, din nou, la parter, după care am urcat la etaj.

- Bella, eşti bine? mă întrebă Gio în hol, după ce tocmai îmi arătase un dormitor şi mai elegant decât cel de dinainte. Eşti cam roşie la faţă.

Nu eram sigură. Brusc, mă luase cu ameţeală şi simţeam furnicături în tot corpul. Mi-am dus mâna pe frunte, deasupra măştii,

- Vreau să ies la aer.

El mă luă de mână şi mă purtă pe scări.

- Hai cu mine.

Mâna lui era caldă şi catifelată. Foarte catifelată. Mi-am îndreptat toată atenţia spre palma lui.

Ne-am strecurat printre oamenii de pe scări, ca să ajungem la intrarea principală. Aerul era înăbuşitor şi mă apăsa un sentiment de claustrotobie. M-am uitat imediat după fantomă, dar toate chipurile şi măştile începură să se învârtească cu mine şi am alunecat. Gio mă prinse de după mijloc şi mă ajută să ies pe uşa impunătoare. Odată ajunşi în aerul

proaspăt al nopţii, am tras adânc aer în piept, încercând să mă ţin pe picioare.

Un tip care era afară la o ţigară îi spuse lui Gio ceva în italiană. Gio începu să râdă şi îi spuse şi el ceva, doar că nu l-am înţeles, după care mă luă de mână şi mă trase de lângă valetul şi de lângă maşinile din care încă mai coborau invitaţi. Nu eram sigura încotro mă ducea, dar câteva clipe mai târziu am rămas singuri pe o potecă slab luminată care ducea înspre copaci.

-Cine era tipul acela? l-am întrebat eu.

Copacii înalţi tronau asupra noastră. Agitaţia petrecerii de-abia dacă se mai auzea în stânga mea. O voce interioară îmi spuse să nu mă încred în el, dar mă sim- :eam atât de bine în aerul nopţii, iar mâna lui era atât ie catifelată încât nu mă puteam dezlipi de el.

-Un tip care nva recunoscut. Te simţi mai bine?

- Da, mult mai bine. Mă simţeam relaxată, simţeam că pot să respir departe de marea aceea de oameni. Cred că erau prea mulţi oameni înăuntru.

- Da, ai dreptate, zise el, după care se opri în mijlocul ileii şi se întoarse cu faţa spre mine. îşi duse o mână la spatele meu şi mă trase spre el.

Am tresărit speriată şi am ridicat privirea spre chipul lui cufundat în întunericul de sub copaci.

- *BclUiy* pari speriată.

-Nu sunt speriată, am minţit eu.

Am coborât privirea de la ochii aceia păcătoşi care

ascundeau sub mască spre buzele sale. Buzele acelea care păreau, dintr-odată, atât de ademenitoare.

Am simţit un val de căldură în piept şi între coapse, ceea ce mă luă complet prin surprindere. Gio era, fără ioar şi poate, un bărbat atrăgător, dar nu eram interesată de el. **În** toate aceste zile nu mă simţisem deloc atragă de el. Dar acum, văzându-i buzele cărnoase atât de aproape de mine, am simţit că trupul meu se trezeşte *.2* viaţă şi aş fi dat orice să-l sărut, să văd dacă era atât de ielicios pe cât mi-l imaginam eu.

Buzele acelea ispititoare se transformară într-un zâmbet misterios, atotştiutor, după care îşi coborî privirea ^pre buzele mele.

îţi bate inima atât de tare. O simt. Şi îţi mai simt şi sfârcurile care tremură la pieptul meu.Am simţit cum mă înroşesc la faţă în întunericul ace- li, iar inima începu să-mi bată şi mai tare. Am rămas cu răsuflarea tăiată, stând nemişcată în timp ce el se aplecă uşor asupra mea, fără să ştiu dacă voiam sau nu să mă sărute. Dar buzele lui nu se lipiră de gura mea. în schimb, mă mângâie cu obrazul şi îmi şopti la ureche:

-îmi place să te văd tremurând. îmi place. în noaptea asta vreau să te fac să tremuri de plăcere.

După care făcu un pas în spate şi îmi aruncă surâsul lui diavolesc pe sub masca aceea, după care îşi dezlipi palma de pe spatele meu şi îşi lăsă degetele să alunece pe braţul meu până mă luă de mână.

-Vino cu mine, *bella.*

„Vino..." am auzit vocea lui ca un ecou. Era ca o poruncă, ca un ordin, o cerere pe care nu puteam să mi-o scot din minte. De ce nu puteam să-mi scot vocea lui din minte? De ce mi se părea că sună atât de sexual?

îmi simţeam pielea asudată, simţea cum mi se lipeşte rochia de corp, aş fi vrut să o rup de pe mine şi să aleg dezbrăcată prin pădure. Din fericire, am văzut o altă casă în faţa noastră înainte să cad pradă ispitei. Casa aceasta era construită în acelaşi stil european precum conacul cel mare, dar era mult mai mică.

-Ce e aici? l-am întrebat, în timp ce el mă purtă pe scări spre uşa mare de lemn de la intrare.

- Restul petrecerii.

Gio bătu de câteva ori la uşă. Se auzea muzică venind din casă. Câteva clipe mai târziu, un tip masiv, îmbrăcat la costum, veni să se deschidă uşa şi se uită lung la noi. Spuse ceva în italiană - toată lumea vorbea italiană aici? - şi aşteptă răspunsul lui Gio, după care făcu un pas în spate şi ne lăsă să intrăm.

Muzica se auzea din ce în ce mai tare, un ritm exotic care mă făcu să tresar de plăcere. Am lăsat în urmă holul de la intrare placat cu marmură şi am intrat într-un living întunecat şi spaţios. Am zărit mai multe trupuri dansând. Doar că, spre deosebire de cuplurile pe care le văzusem mai devreme pe terenul de tenis, aceştia nu se unduiau în mişcări inocente. I-am văzut frecându-se unii de alţii, plimbându-şi mâinile pe trupurile goale, iezbrăcându-se de haine, sărutându-se cu înflăcărare, ie-am zftrit limbile dezmierdându-se în luminile clipitoa- re. Am văzut câteva grupuri de doi, trei, chiar şi patru .»ameni care se mişcau în ritmuri sexuale.

Am simţit fiori pe şira spinării, privindu-i cu sufle- ral la gură cum se unduiau în ritmul muzicii. Gio se A^ează în spatele meu, iar căldura lui mă cuprinse ca o pătură, şi am rămas acolo cu el, în pragul uşii. îşi plimbă

degetele pe spatele meu şi îşi odihni mâna chiar deasupra fundului meu, făcându-mă să tresar de plăcere.

- îţi place ce vezi, *bella!* îmi şopti el la ureche, înfio- rându-mă.

Am rămas locului, încercând sâ gândesc, încercând -ă fac o mişcare, să găsesc cuvintele potrivite, dar sim- ;eam cum îmi arde sângele în vene, cum mi se întăresc sfârcurile.

- Mie îmi place, îmi şopti el în cealaltă ureche, făcându-mă din nou să tresar.

Două temei, o blondă cu o mască albastră în formă de fluture şi o roşcată cu o mască în imprimeu de leopard, trecură prin stânga mea şi îl luară pe Gio de mână. Le-am privit în timp ce era luat de lângă mine. HI îmi aruncă un surâs periculos şi nu se împotrivi. Am rămas acolo, confuză, fără să-mi pot lua ochii de la temeile care îl traseră în mijlocul încăperii şi începură să danseze pe lângă el. Una se aşează în faţa lui, plimbându-şi mâinile pe pieptul lui, lipindu-şi şoldurile de el, în timp ce cealaltă îşi freca pelvisul de fundul lui, plimbându-şi unghi- ile pe spatele lui.

Nu înţelegeam ce aveam în faţa ochilor. Am clipit de câteva ori, încercând să-mi feresc privirea, dar nu puteam să o fac. Blonda îi scoase cămaşa din pantaloni şi îşi lipi buzele de gura lui. în lumina aceea dituză, m-am uitat la ei în timp ce se sărutau, şocată şi în acelaşi timp excitată de scena aceasta. Roşcata din spatele lui începu să îl mângâie prin pantaloni, continuând să îşi unduiască trupul de fundul lui, în timp ce el se săruta cu blonda. Câteva clipe mai târziu, Gio se dezlipi de buzele blondei şi se întoarse să o sărute pe roşcată. Dar nu înainte de a-mi arunca o nouă privire ispititoare care mă înfierbântă.

Trupurile lor continuară să se undu iască, să se atingă şi să se mişte în lumina intermitentă. Am observat că ceilalţi oameni făceau acelaşi lucru şi, chiar dacă mkim spus că nu aveam ce să caut acolo, că ar fi trebuit să-mi iau ochii de la ei, nu puteam să mă mişc din loc.

Am simţit că îmi ia foc pielea. Un val de căldură îmi explodă în pântec şi între coapse. Gio îmi căută privirea în timp ce se săruta cu fata roşcată, şi am văzut acelaşi foc în ochii lui pe care îl simţeam şi eu. îşi dezlipi gura de buzele ei şi îmi zâmbi. Blonda îl luă de mână şi îl trase spre trepte. Am simţit un gol în stomac, de teamă, dar şi de curiozitate când l-am văzut lingându-şi buzele şi făcându-mi semn să îl urmez.

Nu voiam să-l urmez. Nici măcar nu voiam să fiu acolo. Dar sângele îmi fierbea în vene, simţea cum îmi arde pielea, iar de fiecare dată când le vedeam pe femeile acelea plimbându-şi degetele pe trupul lui Gio, simţeam de parcă pe mine mă atingeau. Am simţit un val de dorinţă, un foc periculos care avea să mă mistuie.

Am păşit spre el, parcă mânată de o forţă nevăzută. Era de parcă îmi părăsisem trupul, privind din depărtare cum am început să urc scările în spatele celor trei iubiţi. Nu avem nici cea mai mică idee unde mergeau. Eram cu sufletul la gură. Femeia îl trase pe Gio într-un coridor întunecat, iar toţi trei dispărură pe uşa deschisă. Am plutit în urma lor, doritoare. Dar când am ajuns în pragul uşii şi am aruncat o privire în cameră, am ştiut că nu mai pluteam. Am ştiut pentru că am simţit brusc pământul sub picioare. L-am simţit la fel de adevărat precum clanţa de la uşă de care m-am ţinut ca să nu cad.

Am zărit nişte pereţi roşii, roşii ca sângele, şi câteva lămpi. Am văzut mai multe scaune lipite de perete. Am văzut mai mulţi oameni aşezaţi, îmbujoraţi, care se atingeau urmărind spectacolul, dar eu nu-mi puteam lua ochii din mijlocul camerei. De la trupurile goale care se dezmierdau pe salteaua de pe jos. De la mâinile care se atingeau, de la buzele care se sărutau, de la trupurile goale care se frecau unele de altele într-un concert de gemete, suspine şi ţipete.

Am simţit că îmi iau obrajii foc. Mi-am simţit mâinile şi picioarele atârnând greu. Am simţit cum îmi arde sângele în vene, pe ritmul muzicii, dând năvală în pântecul meu, între picioare, făcându-mâ să tresar, făcându-mi coapsele să tremure, trezind în mine o dorinţă sexuală pe care nu o cunoscusem niciodată.

Blonda îşi dezlipi buzele de Gio, se dezbrăcă şi îşi aruncă rochia neagră pe jos, rămânând într-un sutien negru şi chiloţi de dantelă. I-am văzut tatuajul cu im- primeu de leopard care se întindea de pe spate şi până spre sâni. Blonda se aşează în genunchi în faţa lui Gio în timp ce roşcata din spatele lui îi smulse cămaşa de pe el. M-am uitat şocată spre blonda care îi desfăcu pantalonii şi îi înghiţi erecţia.

Gio începu să geamă de plăcere şi îşi odihni capul pe umărul roşcatei care, între timp, se dezbrăcase şi ea şi rămăsese complet goală. Singurul lucru care o acoperea era propriul ei tatuaj cu imprimeu de leopard care se întindea pe tot spatele, alunecând între fese, ca un chilot tanga. Am privit-o în timp ce îl săruta pe Gio pe gât, frecându-şi sânii de spatele lui, după care începu să îi mângâie sfârcurile în timp ce blonda continuă să îl satisfacă.

Am rămas acolo, cu răsuflarea tăiată, privindu-i pe cei trei iubiţi care erau la doar câţiva paşi de mine. Tânjeam după un contact fizic. Când Gio o trase pe roşcată lângă el şi începu să îi mângâie sânii, am simţit cum îmi explodează sânii, am simţit sfârcurile obraznice, de parcă eu aş fi fost cea pe care o atingea. Iar când o sărută, când îşi vârî limba în gura ei, în timp ce ea gemea de plăcere, am simţit un foc izbucnind în interiorul meu, stârnind o dorinţă care mă mână de la spate.

Dar cineva mă prinse de braţ înainte să apuc să fac un pas. Am sărit ca arsă şi am întors privirea spre el. Bărbatul care mă oprise era înalt, brunet, iar chipul îi era acoperit de o mască pe jumătate neagră şi pe jumătate albă, de parcă ar fi fost făcută din porţelan.

Fantoma. Bărbatul care mă urmărise mai devreme. Cel care îmi trimisese fiori pe şira spinării. Acelaşi care mă trăgea acum spre el, cu patimă.

Undeva în sinea mea ştiam că ar fi trebuit să-mi fie teamă. Era un străin, nu ştiam nimic despre el. Dar orice gând îmi fugi din minte. Ştiam doar că îmi simţeam pielea asudată. Că simţeam un foc de nestăvilit în pântec. Că nu-mi puteam lua ochii de la buzele lui cărnoase care mă ademeneau pe sub masca aceea misterioasă.

Aceeaşi forţă nevăzută care mă mânase pe scări puse din nou stăpânire asupra mea, îmbătându-mă cu încredere, cu dorinţă, cu o nevoie disperată, arzătoare pe care nu aveam cum să o mai controlez. Am făcut un pas spre el şi mi-am lipit buzele de gura lui, suspinând de plăcere. Mi-am lipit sfârcurile de pieptul lui musculos, l-am simţit sărutarea pătimaşă. Dar

parfumul lui ademenitor fu cel care îmi aprinse toate simţurile, ca un foc puternic.
Parfumul lui şi felul în care îşi deschise gura când mă sărută, ca o viperă care îşi ademenea prada din adăpost, în lumea aceea primejdioasă

.capitolul 5

Luc

Giovanni o drogase.

Nu avem de unde să ştiu ce îi dăduse, dar n-am mai avut nici o urmă de îndoială când l-am văzut pe fratele meu conducând-o pe Natalie din conacul cel mare spre uşa de la intrare. Pielea ei îmbujorată, pupilele dilatate din spatele măştii violet, felul în care se agăţase de braţul lui Giovanni când intraseră pe uşă după ce, cu doar treizeci de minute mai devreme, o văzusem tresărind la atingerea lui... era clar că Giovanni Salvatici călcase din nou strâmb.

Îi urmărisem până la „casa de joacă", căci voiam să fiu sigur. O văzusem uitându-se lung la Giovanni şi la cele două femei. Era clar că deja era lipsită de inhibiţii dat fiind faptul că nu se arătase şocată de ce făcea Giovanni chiar în faţa ei. Dar acum eram sigur că fusese drogată, după felul în care îşi aruncase limba în gura mea, după felul în care îşi freca trupul ispititor de mine, în văzul tuturor.

Nu ştia cine sunt. Nu mă recunoscuse în nici un fel înainte să se arunce în braţele mele. Dacă nu aş fi oprit-o la timp, n-am nici o îndoială că aş fi găsit-o în genunchi în faţa fratelui meu.

Am apucat-o de după talie şi am tras-o după mine pe hol, lăsându-mâ sărutat de ea. Nu voiam să-i dau nici un motiv să se întoarcă în braţele fratelui meu cel pervers. Limbile noastre continuară să se atingă în timp ce

am :ras-o după colţ, departe de scena orgiei. Am auzit-o gemând de plăcere în gura mea şi îşi strecură degetele prin rărul meu, sărutându-mă pătimaş.

Am simţit cum mă înfierbânt. Era caldă, şi îi simţeam atât de bine trupul în braţele mele. Avea gust de citrice şi păcat. Un păcat în care ştiam că nu trebuia să mă las să cad. Dar când i-am simţit sânii lipiţi de pieptul meu, când a început să-şi frece coapsele de mine, mi-a fost din ce în ce mai greu să mă rup de ea.

Am simţit un val de căldură în abdomen, care coborî până în bărbăţia mea. M-am lipit cu spatele de peretele de la capătul coridorului şi am simţit-o năpustindu-se asupra mea, frecându-şi formele feminine de mine, de la piept şi până la genunchi. Şi când am auzit-o gemând din nou printre sărutări, când km simţit limba împle- tindu-se cu a mea, când a început să se frece cu pelvisul de erecţia mea, tot sângele mi-a alunecat între picioare şi am simţit cum mă întăresc.

Am simţit că mi se blochează mintea. Am închis ochii, relaxându-mă în sărutul acela, savurând gustul sărat al limbii sale, gura ei caldă şi udă. Mi-am lăsat mâna să alunece pe spatele ei şi, înainte să mă pot opri, am apucat-o de fundul bombat.

Eram excitat, îmi simţeam pielea fierbinte. Aş fi vrut să-i ridic rochia, să o lipesc cu spatele de perete. Aş fi vrut să îi prind mâinile deasupra capului cu o mână şi cu cealaltă să îmi eliberez penisul din pantalonii care deveniseră brusc mult prea strâmţi ca să o pătrund cu patos, adânc, ca să o fac să ţipe de plăcere.

Toate aceste gânduri se derulau în mintea mea, mă măcinau atât de tare încât mă făcură

să mă trezesc din transa în care mă ademeniseră sărutările ei, trupul ei fierbinte. Am făcut ochii mari, mi-am ridicat mâinile de pe fundul ei şi m-am uitat fix în ochii ei. Avea fruntea asudată şi era rumenă în obraji, excitată. Avea pieptul lipit de mine şi i-am simţit bătăile inimii, dar ştiam că nu erau din pricina mea, ci de la drogurile pe care Giovanni i se băgase în băutură. Drogurile acelea care o eliberaseră de inhibiţii şi care o făceau să se frece de mine ca o curvâ în călduri.

Am prins-o de braţe şi am dezlipit-o de mine, ca să pun capăt acelui sărut acela care aproape că mă făcuse să uit de toate.

- Uită-te la mine. Ce-ai băut?

Natalie dădu capul pe spate, dar privirea ei pierduta se lipi de buzele mele.

- Pe tine. Vreau să te beau pe tine...

Dădu să mă sărute din nou cu buzele acelea pline, ispititoare, dar am oprit-o înainte să o facă.

- *Merde.*

Era complet ameţită. Trebuia să o scot de aici înainte ca altcineva să-şi dea seama că era o pradă uşoară şi să o ia de lângă mine.

Am prins-o de după picioare şi am ridicat-o în braţe. Ea tresări, după care îşi duse braţele în jurul gâtului meu şi veni mai aproape de mine, începând să-mi sărute urechea. Am simţit cum mă înfior, ceea ce nu mă ajuta în nici un fel să îmi opresc erecţia. Am traversat cu ea în braţe coridorul, strângând din dinţi, trecând pe lângă camera de orgii şi am intrat cu ea într-un dormitor, încercând să fac abstracţie de trupul ei fierbinte, de limba ei umedă, de mireasma ei îmbătătoare... cu arome de grepfrut şi miere.

-Ah, da, şopti ea, vârându-şi mâna pe sub cămaşa mea, începând să mă mângâie pe spate în timp ce mă săruta pe gât. Aruncă-mă pe patul ăsta şi hai să ne-o tragem. Chiar acum. Te vreau. Te vreau în mine.

- *Cazzo.*

Aproape că m-am împiedicat fără motiv, mai ales când a început să se zvârcolească în braţele mele, când i-am simţit sânii aceia minunaţi lipiţi de pieptul meu, când i-am simţit limba sărutându-mi urechea.

Am simţit un fior fierbinte, umed pe şira spinării. Aş fi vrut să fac tot ce-mi spusese ea, dar să o leg cu mâinile deasupra patului, ca să nu se poată mişca

.Am încercat să-mi scot imaginea aceea din cap şi am reuşit cumva să ajung la uşile de geam, pe care le-am deschis degrabă ca să o scot pe balcon. Nu părea să-şi fi dat seama că eram afară, ci continuă să se frece de mine, lipindu^şi sfârcurile excitate de mine, în timp ce continuă să îşi plimbe buzele pe gâtul meu, dar aerul acela rece mă ajută să îmi vin în simţiri. Am strâns-o la piept, sperând să nu o scap din braţe, şi am coborât cu ea pe scara din spate. La jumătatea drumului, şoferul meu ieşi din maşina parcată în spatele casei şi ridică privirea spre mine.

-Charles, deschise uşa din spate, i-am spus eu, îndreptându-mă spre maşină.

Părul cărunt al lui Charles luci în lumina slabă când se grăbi să iasă în întâmpinarea mea şi să deschidă portiera de la Mercedes. El fusese şoferul unchiului meu Sal înainte să sufere atacul de cord. Ştiam că fusese adesea şi şoferul lui Benito, vărul meu cel depravat. După câte văzuse din partea acelor doi perverşi, eram sigur că pentru Charles o astfel de petrecere nu era ceva nou şi că nu avea să

ridice din sprâncene văzându-mă purtând în braţe o fată beată şi excitată.

Nu eram sigur ce avea să facă dacă ar fi fost să o las în picioare, nu voiam să-i dau ocazia să se rupă de mine şi să fugă înapoi în casă, aşa că m-am aşezat pe bancheta din spate şi am tras-o după mine, aşezând-o în poala mea.

O idee proastă. Natalie îşi lipi fundul de erecţia mea şi începu să suspine de plăcere, ceea ce mă întărâtă şi mai tare.

Charles închise uşa şi urcă la volan fără să spună nici un cuvânt.

Am tras-o din poala mea ca să îi dau penisului meu îndurerat o pauză binemeritată, după care mi-am dres glasul şi l-am întrebat:

-Te-a văzut cineva?

-Nu, domnule, răspunse Charles, închizând portiera. Am făcut după cum mi-aţi cerut. Am avut grijă să nu vadă nimeni unde am parcat maşina.

îi spusesem să mă aştepte în partea din spate a proprietăţii. Avusesem o presimţire că o să fie nevoie să plec în grabă şi îmi părea tare rău că se dovedise a fi adevărată.

- Foarte bine.

Charles trase maşina dintre copaci şi se îndreptă spre intrarea din spatele conacului, despre care puţină lume ştia.

-Vă duc acasă, domnule?

Am strâns din dinţi când am simţit-o întorcându-se spre mine pe bancheta din spate, ca să mă ia de braţ. Era puţin probabil să-şi amintească ce se întâmplase în seara aceasta. Lui Giovanni îi plăcea să-şi ştie femeile excitate şi doritoare. Cel mai probabil o drogase cu GHB, un drog care scădea temperatura

corpului şi bătăile inimii, care te dezbăra de inhibiţii, provocând euforie şi excitare. Era drogul preferat al lui Giovanni ca să-şi ademenească victimele. Dacă ar fi fost să o duc acasă la mine, nu aş fi putut să fac faţă atingerilor ei pătimaşe. Dar dacă ar fi tbst să o duc acasă la ea, fără îndoială că Giovanni urma să vină în căutarea ei, odată ce avea să-şi dea seama că dispăruse din mijlocul orgiei.

Natalie îşi întinse piciorul pe mine în timp ce eu încercam să hotărăsc ce ar fi tbst mai bine să fac. Ştia prea bine ce voia Giovanni de la ea. Acelaşi lucru pe care îl voia de la toate celelalte fete tinere, frumoase şi naive. Dar nu voiam să mă mai văd vreo fată amăgită în lumea noastră bolnavă. Nu după tot ce se întâmplase cu Elena McCabe.

-Nu, i-am spus eu lui Charles, încă nehotărât, dar convins că locuinţa mea nu era o idee bună. Mai ales pentru că nu puteam să-mi scot din minte toate lucrurile murdare pe care aş fi vrut să i le fac acasă. East Eleventh Street, numărul 520. Trebuie să doarmă.

-Am înţeles, domnule Salvatici.

I-am simţit mâna alunecând pe pieptul meu, deschi- ;ându-mâ la cămaşă.

-Stai puţin, i-am zis eu, prinzându-i mâna înainte să mai apuce să mai deschidă un nasture. Stai liniştită şi relaxează-te.

I-am luat piciorul de pe mine şi m-am aplecat asupra ei ca să îi pun centura de siguranţă. Dar înainte să apuc că i-o prind, ea mă prinse de după gât şi mă trase spre ea, întâmpinându-mă cu un alt sărut pătimaş care mă întărâtă din nou.

-Nu vreau să mă relaxez, îmi şopti ea pe buze, înco- lăcindu-şi picioarele peste şoldurile mele. Vreau să fiu cu tine.

Limba ei îmi invadă din nou gura şi îşi frecă miezul fierbinte de penisul meu, unduidu-şi trupul până mă făcu să gem de plăcere. Eram din nou mânat de pasiune. Mă simţeam aşa de bine cu ea. Nu mă aşteptasem la asta. Nu aş fi vrut să mă simt atât de bine cu ea, dar ştiam că nu avea mai nimic de-a face cu ea, ci cu faptul că nu fusesem cu nici o femeie de când ajunsesem în New York. Dar nu mă puteam stăpâni. I-am simţit chiloţii uzi, era atât de excitată. Mi-ar fi fost atât de uşor să îi trag de pe ea, să îmi eliberez bărbăţia înfierbântată şi să o pătrund. Să ne bucurăm amândoi de eliberarea după care tânjeam.

Am simţit un val de căldurii care mi se risipi până în penis. Am prins-o de mâini şi i le-am dus la spate. Ea se dezlipi de mine şi scoase un suspin, dar am citit excitarea din ochii ei albaştri. Am citit satisfacţia din privirea ei când am preluat controlul, iar focul care se aprinse în mine era de nestăvilit.

Am venit mai aproape de ea şi mi-am lipit buzele de gura ei. Am sărutat-o cu patimă, dezmierdând-o cu limba. Ea începu să suspine şi să se frece excitată de bărbăţia mea. La naiba... am simţit că înnebunesc când am văzut-o topindu-se la atingerea mea.

Am sărutat-o cu şi mai multă patimă. Am deschis ochii, voiam să-i văd reacţia, curios să văd până unde aş fi putut să merg cu ea, dar i-am zărit privirea lui Charles în oglinda retrovizoare. Nu am citit nici cel mai mic şoc în ochii lui căprui. Nici o urma de interes. Ne aruncă pur şi simplu o privire înainte să-şi îndrepte atenţia spre drum. De parcă fusese

martor la astfel de scene în nenumărate rânduri. De parcă ştia exact cum avea să se termine. De parcă nu eram cu nimic diferit de unchiul meu, de vărul meu sau de fratele meu cel degenerat.

Am simţit cum îmi scade temperatura corpului şi i-am eliberat mâinile. Ea se prinse imediat de mine, dar am împins-o imediat. Buzele noastre se despărţiră. Am tras adânc aer în piept, încercând să mă îmi vin în fire, în timp ce ea oftă frustrată şi încercă din nou să se agaţe de mine.

Da, voiam să fiu cu ea, dar eu nu eram la fel ca Gio- vanni. Nu puteam să fac sex cu ea în starea asta. Nu acum că era sub efectul drogurilor. Mai ales când ştiam prea bine că o fată ca ea n-ar fi acceptat nici într-o mie de ani să fie cu mine dacă ar ti fost trează.

Gândul acela îmi opri erecţia mai repede decât privirea ştearsă a lui Charles. Am prins-o de braţe, dar înainte să apuc să o ridic din poala mea, îşi dădu capul pe spate şi închise ochii, iar câteva clipe mai târziu, leşină şi se prăbuşi peste mine, atârnând greu în poala mea, la pieptul meu şi i-am simţit respiraţia caldă pe gât.

La naiba! Drogul minune al lui Giovanni reuşise în cele din urmă să o doboare. Probabil pentru că cretinul de fratele meu îi mai şi dăduse de băut înainte. Ştia prea bine că nu trebuia să combine GHB cu alcool. Era o combinaţie mortală. Dar era un semn bun că respira şi ştiam că, atâta vreme cât continua să respire, avea să fie bine.

Doar că… acum că leşinase, nu puteam să o las sin- gură. Nu înainte să fiu sigur că efectul drogului trecuse, ceea ce avea să dureze trei, patru ore. Şi, la naiba, corpul meu încă nu

părea să-şi fi dat seama că fata leşinase în braţele mele, pentru că încă eram tare ca piatra. - Merita.

Aveam o singură variantă. Şi eram furios la gândul că, din cauza fratelui meu, mă procopsisem cu o fată în noaptea asta... şi nu puteam să fac cu ea ce aş fi vrut eu să fac.

Am purtat-o în braţe pe scări şi am deschis uşa cu cheia pe care o găsisem în poşeta ei.

În apartament era linişte şi întuneric, iar după ce am închis uşa în urma mea, am simţit un fior pe şira spinării. Nu era prima oară când veneam aici. Scotocisem în fiecare sertar şi fiecare dulap din apartamentul acesta blestemat. Nu voiam să mă întorc aici. Ştiusem de la bun început că Natalie James juca un joc periculos într-o lume despre care habar n-avea, iar în seara aceasta ar fi putut să cadă pradă acestei lumi dacă nu aş fi intervenit să o opresc.

Am purtat-o în braţe prin living, apoi prin holul îngust şi am intrat cu ea în dormitor. Nu eram nici un fel de erou. Hram departe de a fi unul. Dar mă săturasem până peste cap de măgăriile lui Giovanni şi ale celorlalţi bărbaţi din familia noastră. Poate că încercam cumva să recapăt controlul într-o lume în care controlul pe care îl aveam era doar de faţadă. Poate că voiam să-i dau fratelui meu planurile peste cap pentru că era un mare dobitoc. Şi poate că-mi era milă de această biată fată. Nu eram sigur ce căutam aici, dar ştiam că mă implicasem într-o poveste pe care ar fi trebuit s-o ignor, iar acum că ajunsesem până aici, nu mai aveam cum să mă sustrag.

„Salvează pe cine poţi."

Asta se referea, de regulă, doar la mine. Dar de data asta...

La naiba.

Am întins-o pe pat, iar braţele îi alunecară pe lângă corp. Rămase cu gura uşor deschisă, continuând să sto- răie încet, la fel cum făcuse în maşină. Era clar că nu avea cum să-i fie prea uşor să respire în rochia aceea strâmtă şi nu voiam să se sufoce. Am descâlţat-o de pantofii cu toc, aruncându-i pe jos, după care am întors-o pe o parte şi i-am desfăcut fermoarul, iar apoi am întins-o din nou pe spate, trăgând uşor de bretele.

Am reuşit sa îi trag rochia pe corp şi să o dezbrac. După care am înlemnit când i-am văzut trupul frumos, acoperit doar cu un sutien negru, transparent, de dantelă, şi de o pereche de chiloţi asortaţi tot negri.

Nu am putut să-mi iau ochii de la sfârcurile ei, de la talia ei subţire şi de la şoldurile ei curbate. încercasem să nu mă gândesc la ce se ascundea pe sub rochia aceea. încercasem să nu mă gândesc la ce se ascundea sub costumul acela urât cu care venise îmbrăcată la interviu. Dar acum că o văzusem dezbrăcată, acum că îi văzusem talia, buricul, intimităţile, ştiam că avea să-mi fie imposibil să mi-o scot din minte în zilele ce aveau să urmeze.

„Dio dannato."

Am reuşit cu greu să-mi feresc privirea şi am preferat să-i pun rochia înapoi în dulap. I-am aruncat pantofii pe un raft de sub dulapul cu haine. M-am apropiat de pat fără să mă uit la ea şi m-am aplecat asupra ei, să o învelesc.

I-am simţit pielea goală pe pieptul şi braţele mele. I-am simţit mireasma aceea ameţitoare de grepfrut şi miere. Am ridicat-o de pe pătura şi am aşezat-o mai bine pe pat. Ea se linse pe buze, scoţând un suspin uşor, ispititor,

odihnindu-şi capul pe umărul meu. Şi, brusc, după ce tocmai începusem să mă liniştesc, am simţit din nou că mă aprind, mai tare decât înainte.

Am întins-o repede pe o parte, i-am pus o pernă în spate ca să nu se poată inişca şi i-am tras pătura până la ¿it. M-am retras degrabă, simţind aerul rece din cameră pe pielea mea fierbinte, şi am mai rămas acolo câteva secunde să mă uit la ea, să mă asigur că respiră, după care am ieşit din cameră.

Simţeam nevoia să beau ceva. Fără doar şi poate, sihăstria mea autoimpusă din ultimele luni începuse să îmi dea mari bătăi de cap. Fusese de ajuns să îi simt parfumul ca să mă întăresc ca piatra. Şi de fiecare dată când o auzeam cum gemea… C jizzo.

Am deschis toate sertarele din bucătărie până am găsit sticla de vodcă. Bineînţeles că nu mă gândeam la suspinele acelea senzuale. Bineînţeles că nu mă gândeam la firicelele de păr care i se zăreau prin chiloţeii de dantelă. La fel de bine cum nici nu-mi imaginam cum ar fi fost să o leg de pat, să îi trag chiloţii de pe ea şi să…

Am desfăcut repede sticla şi am dat-o pe gât. Am tras adânc aer în piept şi am mai luat o gură. Voiam să o văd trează şi teafără ca să dau buzna în primul bar care avea să-mi iasă în cale, să găsesc o femeie doritoare şi să tac sex cu ea ca un nebun, ca să mi-o scot din minte pe bruneta inocentă din camera vecină.

Am pus sticla pe masă, m-am şters la gură şi am încremenit când am văzut fotografia care atârna pe peretele de lângă fereastră. M-am uitat lung la ea, analizând cu atenţie chipurile celor două fetiţe care zâmbeau în razele

soarelui. Una dintre ele era o blondă, fără un dinte în partea din faţă. Cealaltă era o copilă brunetă, cu păr ondulat şi cu doi ochi albaştri incredibil de frumoşi, chiar şi la cei opt ani ai ei.

Blonda era Elena McCabe. Ştiam că era ea pentru că văzusem alte fotografii cu ea în apartamentul acesta. Iar bruneta era, fără îndoială, femeia întinsă pe pat din camera vecină. Ambele fete erau îmbrăcate în tricouri identice pe care scria „surori".

- Dio *dannato*, am mormăit eu, după care am mai luat o gură sănătoasă de vodcă, sperând să scap de nodul din gât.

Natalie James nu venise să afle ce se întâmplase cu prietena ei, venise să caute dreptate pentru fata aceea pe care o iubise ca pe o soră. Am crezut că sperietura în urma jafului avea să fie îndeajuns ca să se întoarcă de unde venise, dar acum că îmi aminteam determinarea pe care o citisem în ochii ei în timpul interviului şi vâ- nătaia pe care o observasem pe fruntea ei când o întinsesem pe pat, ştiam că mă înşelasem. Nu avea de gând să plece fără să afle adevărul, ceea ce însemna că nu era în pericol din simplul fapt ca se afla aici, ci ca avea sa devină cât de curând o ţintă pentru familia mea.

M-am întors cu spatele la fotografie. Trebuia să plec de aici. Trebuia să plec dracului de aici, nu voiam să fiu în preajma acestei temei. Nu era responsabilitatea mea, nu era problema mea. Şi totuşi...

Nu am reuşit să mă urnesc din loc. Oare mi se mai întâmplase vreodată să cunosc o femeie atât de loială ca Natalie James? în vechea mea viaţă la tropice pe care mi-o petrecusem

construind bărci departe de familia mea cea depravată, cunoscusem o mulţime de femei la fel de isteţe, drăguţe şi simple precum Natalie. Mi-o tră- sesem cu multe dintre ele. Dar nici una dintre ele nu îmi atrăsese în mod deosebit atenţia. Nici una dintre ele nu mă lăsase cu un nod în gât. Iar în clipa aceea am ştiut ce de. Pentru că nu cunoscusem niciodată o fată ca ea, care voia pur şi simplu să ajute pe altcineva. Mai ales pe cineva care era deja mort. Natalie nu era interesată de propria persoană, nu avea intenţii ascunse şi nici nu era mânată de lăcomie. Era mânată de un gând sincer, Jin inimă. Era un gest pur.

Ea era cea care venise să îi salveze pe ceilalţi. Sau, cel puţin, ea era cea în stare să facă orice ca să facă dreptate pentru ei. *

Eu, pe de altă parte, eram un cretin care nu dădea Joi bani pe cei din jurul lui.

Am aruncat o privire spre uşa deschisă de la dormitor. O auzeam sforăind uşor, îi auzeam respiraţia adâncă >i am simţit din nou cum mă aprind.

În lumea mea nu exista nimic pur. Totul era pătat. Şi ftiam că dacă ar fi fost să-i întorc acum spatele, risca să fie şi ea trasă în iadul acela şi că sufletul ei pur avea să fie corupt.

Sau, chiar mai rău... risca că ajungă moartă, la tel ca Elena McCabe.

Am căzut pe gânduri, încercând să găsesc o soluţie. Pentru ca planul meu să funcţioneze, trebuia sâ devin un nenorocit. Dar ştiam că puteam să o fac. Eu, spre deosebire de Natalie James, nu eram un om pur. La urma urmei, eram fiul diavolului, iar tronul lui urma să-mi revină mie.

„Salvează pe cine poţi."

Era o prostie să încerc să o salvez. Mai ales după tot ce se întâmplase data trecută.

Am mai luat o gură de vodcă, încercând în zadar să scap de sentimentul acela de dezgust şi de ură pentru propria persoană.

La naiba! Nu mă interesa că era un plan stupid. Era singura ei şansă. Speram doar să accepte să-mi facă jocul, altfel...

Clar, dacă nu accepta, nu aveam nici cea mai mică idee ce dracu' avea să se aleagă de ea

.capitolul 6

Natalie

îmi simţea capul greu. Şi gura uscata. De-abia am reuşit sa deschid ochii În lumina soarelui ?i am rămas cu privirea aţintita spre pata de apa din ravan. Mă durea capul îngrozitor şi îmi simţea limba uscată, de parcă aş fi mâncat o pungă de bumbac.

Mi-am ferit ochii de lumina soarelui şi nvam întors mormăind pe o parte, încercând să-mi fac curaj să mă ridic şi să merg să-mi fac o cafea, preferând să fi avut o colegă de apartament căreia să i se tacă milă de mine ᴍ de mahmureala mea şi să-mi aducă ea cafeaua la pat. Laney obişnuia să-mi facă o cafea după o noapte petrecută în oraş. Mă enerva la culme de fiecare dată când mă întâmpina cu un zâmbet în dimineaţa următoare, Jar acum mi-era atât de dor de zâmbetul ei.

Mi-am dus mâna la cap, încercând să-mi dau seama :e băusem scara trecută, ce mă făcuse să mă îmbăt în halul ăsta. Ştiam că băusem o mi masa la scurt timp iupă ce ajunsesem la petrecere cu Gio şi încă una timp ce colindam împrejurimile, dar nu reuşeam -¿-mi aduc aminte nimic altceva. Doar că două pahare ie mimosa nu explicau starea în care mă aflam. Am :or încercat să-mi aduc aminte mai multe

detalii, dar -i.u-mi mai aminteam nimic după ce mersesem cu Gio să ^dern râul leneş.

Brusc, mă cuprinse o stare de nelinişte şi am dat ^ mă ridic din pat. Eram în dormitorul lui Laney, dar rvj aveam nici cea mai mică idee cum ajunsesem acolo, -¡abar n-aveam cine mă adusese acasă. Pătura îmi alune- până în talie şi, încercând să fac abstracţie de durerea r^TOzitoare de cap, am coborât privirea ca să constat cu stupoare ca rămăsesem doar în sutien şi chiloţi. Nu mai aveam nici rochia pe mine, nici pantofii, nici pijama... nimic.

Starea de nelinişte fu înlocuita de un sentiment de panica, aşa ca am aruncat pătura de pe mine şi am sărit în picioare. Camera începu să se învârtească, dar am reuşit să nu cad şi am ieşit în fugă pe hol. Am aprins lumina de la baie şi mi-am privit chipul în oglindă. Mi-am văzut părul ciufulit, ochii roşii şi machiajul întins pe toată faţa pentru că nu mă obosisem să mă dema- chiez înainte de culcare.

Ceva nu era în regulă. Aveam aceeaşi rutină înainte de culcare. Seară de seară mă demachiam şi mă spălam pe dinţi. Şi mă schimbam întotdeauna, fără excepţie, în pijamaua mea de bumbac. Mi-am stors creierii încercând să-mi amintesc ce se întâmplase după episodul cu râul leneş, dar totul era în ceaţă. Vedeam ca prin vi> umbre, chipuri acoperite de măşti, lumini puternice şi trupuri care se unduiau. Nimic clar. Nici o amintire sigură de care să mă agăţ.

Teama mă încolţi. Oio îmi făcuse fel de fel de apropouri sexuale toată noaptea, dar eu alesesem sâ le ignor, sigură că nu avea ce să mi se întâmple fiinu înconjurată de atâţia oameni. El îmi oferise cel de-ai doilea pahar de mimosa.

Nu-l văzusem pe barman pre- gatindu-mi băutura.

Am simţit că mi se întoarse stomacul pe dos şi că îmi explodează capul. Ştiam că existau fel de fel de droguri, ştiam ce se alegea de femeile care le luau. În facultate avusesem întotdeauna mare grijă să nu beau cine ştie ce la petreceri pentru că nu voiam să ajung o simplă statistică. Dar acum ştiam că orice femeie risca să fie trasă pe sfoară, oricât de educată ar ti fost ea.

Am început să îmi ating corpul, cu mâini tremuri* toare, de teamă ca nu cumva să găsesc vreo urmă abuz sau de viol, dar nu părea nimic neobişnuit la mini Nu avem nici un fel de semn pe piele, nici o zgârieturi, nici o schimbare de dinainte de petrecere şi am şnir imediat că nu făcusem sex. Am răsuflat uşurată, după care am ridicat din nou privirea spre oglindă, încercând să-mi dau seama ce se întâmplase, cine mă dezbrăcase şi cum ajunsesem acasă.

? Cineva bătu la uşa de la intrare şi am sărit ca arsă. în apartament era linişte şi întuneric. Se părea că, la un moment dat, trăsesem perdelele de la fereastra din living, chiar dacă nu-mi aminteam să fi făcut asta. Am rămas în pragul uşii, cu urechile ciulite, sigură că :orul fusese în imaginaţia mea. Doar că cineva bătu din nou şi am tresărit, dar fără să mă mişc din loc.

Brusc, se auzi o voce groasă, una pe care am recunoscută) imediat:

- Domnişoară James, deschide uşa.

La naiba! La naiba! Am simţit că-mi sare inima din piept. Ce căuta Bestia acasă la mine?

Bătu din nou, de data asta chiar mai hotărât.

- Ştiu că eşti acasă, zise el. Dacă nu răspunzi, voi fi -»evoit să chem administratorul să-mi deschidă, vreau să •critic că n-ai murit.

Am luat-o la fugă spre dormitor, furioasă, mi-am tras

pereche de colanţi pe mine şi tricoul meu cu Boise Etate.

-Imediat! am strigat, după care am mormăit doar ccnrru mine: E duminică dimineaţa, ce mama naibii?

Cel puţin, aşa credeam. Adevărul era că, după episo- acesta în care îmi pierdusem cunoştinţa, nici nu •-¡¿m ce zi era, ceea ce mă enerva şi mai tare.

Am tras tricoul pe mine, m-am strecurat pe lângă ca- "^peaua din living şi am deschis larg uşa. Am rămas > cară să-l văd pe Luciano Salvatici îmbrăcat cu alt- în afară de costumul lui elegant. Avea o pereche * blugi şi un tricou gri care cădea frumos pe pieptul tu musculos şi care se potrivea de minune cu ochii lui iT.ici şi întunecaţi. Văzându-l acolo, rezemat cu non- Ai-inţă de uşa mea, cu o pereche de ochelari de soare LivBan în mână, nu semăna deloc cu CEO-ul inti- - --Lint pe care îl cunoscusem la Covet, ci, mintea mea încă aflată sub influenţa drogurilor, îl transformă într-un adevărat zeu al sexului.

-Mă bucur să văd că eşti încă în viaţă, îmi spuse el cu accentuai acela enervant de senzual care, cu toate că nu era atât de pronunţat ca al fratelui său, îmi făcu picioarele să-mi tremure.

Am simţit un val de căldură, o căldură neaşteptată şi m-am sprijinit de clanţa de la uşă ca să nu cad la picioarele lui.

- Ce cauţi aici?

-Am venit să discutăm despre jobul tău la Covet.

- Duminica?

-Da, răspunse el cu ochii lui misterioşi. Putem să vorbim aici, în hol, ca să ne audă toţi vecinii sau poţi să mă inviţi în casă.

Am rămas cu gura căscată. Mă scotea din sărite că era atât de neobrăzat şi că venise până aici. Nu-l voiam în casa mea. Nu-l voiam în preajma mea. Şi mă enerva la culme că nu-mi puteam lua ochii de la buzele lui, că nu puteam să scap de golul acela din stomac.

Uşa de vizavi se deschise, iar bătrâna care locuia acolo scoase capul pe uşă şi se uită lung la noi. Bestia o întâmpină cu un zâmbet cuceritor, după care se întoarse cu faţa spre mine cu o expresie arogantă pe chip.

Deja eram din cale afară de nervoasă.

- Bine, fie, i-am spus eu, făcându-i loc să intre.

Dar în sinea mea mi-am făgăduit să-l dau afară
după cinci minute.

Intră fără să stea pe gânduri, iar când i-am văzut mersul, mi-a venit imediat în minte un bărbat cu o mascS precum cea a Fantomei de la operă, un bărbat pe care î! văzusem la petrecerea de noaptea trecută.

Am simţit un val de căldură care mă făcu să tresar. Luciano Salvatici nu fusese la petrecere. Gio îmi spusese că el nu obişnuia să vină la astfel de petreceri.

Am simţit imediat un gol în stomac pentru că ştiam că nu puteam să am încredere în Gio, nu acum după ce bănuiam că îmi pusese droguri în băutură.

Ani lăsat uşa întredeschisă. Nu mă interesa cine ne auzea. Nu aveam de gând să mă las păcălită. Nu după seara trecută. Mi-am încrucişat braţele la piept, uitându-mă lung

spre Bestia care începuse să ia la pas apartamentul întunecat,

- E frumos aici, la tine, zise el.

Am simţit un nod în stomac când mi-am dat seama că fotografiile lui Laney erau încă pe rafturi, nu le dădusem jos. Mi-am îndreptat imediat privirea spre raft, dar nu aveam cum să fiu sigură dacă urma să le vadă în camera slab luminată. Dar nu se arătă deloc interesat de rafturile mele, ci îşi fixă privirea asupra mea.

Nu ştiu de ce, dar nu-mi puteam lua ochii de la buzele lui, buzele acelea masculine şi incredibil de ispititoare. Brusc, îmi veni în minte o nouă imagine. Buzele acelea moi, umede şi uşor umflate rostind cuvântul *„cazzo*[H] la ioar câţiva milimetri de ale mele.

Nu aveam nici cea mai mică idee ce însemna asta, dar eram sigură că era ceva murdar şi periculos. Cu toate acestea, în loc să mă uit cu scârbă la el, am simţit un val ie căldură în tot corpul, mi-am simţit sfârcurile excitate şi aş fi dat orice să mă atingă.

- O să trec direct la subiect, spuse Bestia.

La naiba, mi-am spus eu, încercând să mă concentrez. Era clar că încă eram sub influenţa drogurilor. Căutând -l îmi revin, mi-am luat privirea de la buzele lui şi l-am privit drept în ochi. El îmi întoarse privirea, cu ochii Lceia întunecaţi. Ochii aceia deloc sexy. La naiba! Până icum nu mă simţisem câtuşi de puţin atrasă de el. Şi irunci de ce aş fi dat orice în clipa asta să-l sărut şi să fac

el orice ar fi fost să însemne acel *„cazzo"?*

El începu să se joace cu ochelarii de soare în palmele .ui mari, şi am reuşit cu greu să-mi feresc privirea.

-Domnişoară James, trebuie să recunosc că eşti o persoană descurcăreaţă. Ai reuşit să te angajezi la Covet ^râ acordul meu, ba chiar sa-ţi găseşti un post mai bine ziătit decât internship-ul pentru care ai aplicat iniţial.

Pîlrea ca încerca să-mi facă un compliment, dar ceva îmi spunea că Bestia nu era genul de om care să tacă un compliment din senin.

- Şi ai venit până aici să-mi spui asta?

- Nu, zise el, încordându-şi privirea ca să se uite lung la mine. Am venit până aici pentru că puţini sunt cei care reuşesc să mă surprindă. Iar tu ai fâcut-o.

Se apropie de canapea şi se aşează pe braţul ei, cu picioarele depărtate, cu mâinile pe coapse, într-un mod cât se poate de relaxat. Avea un aer lejer, obişnuit, dar nu aveam nici urmă de îndoială că eram sub controlul lui. că venise cu un scop anume. Şi, la naiba, am simţit din nou un val de emoţie, chiar dacă am încercat din răsputeri să ma liniştesc.

-Nu ai cunoştinţele necesare ca să lucrezi pe post de asistent fotograf, îmi spuse el. Suntem amândoi perfec: conştienţi de lucrul ăsta.

La naiba! Venise să mă dea afară. Mă lăsasem păcăliţi de buzele lui sexy, de mâinile lui mari, că nu-mi dădusem seama mai devreme.

- învăţ foarte repede, i-am răspuns eu.

-Aşa o fi, dar nu mă interesează să te învăţ nimic I-am dat o altă asistentă lui Giovanni. Au plecat În dinu neaţa asta în Caraibe, pentru o şedinţă foto.

Nu-mi venea să cred; am făcut un pas în faţă cu ochr. mari cât cepele.

-Nu ai nici un drept să mă dai afară. Gio mi-? spus că el are ultimul cuvânt când vine vorba de ar» gajaţii săi.

Ştiam că nu avea nici un rost să-l apăr pe Gio, r.i după tot ce se întâmplase noaptea trecută, dar eran îndeajuns de lucidă încât să ştiu că aveam nevoie i acest job dacă voiam să aflu ce se întâmplase cu adevAr* cu Laney.

Bestia mă încolţi cu privirea lui aprinsă.

- Domnişoară James, eu am ultimul cuvânt când v.r- vorba de Covet. Ai face bine să nu uiţi asta.

Am simţit că îmi bate inima cu putere sub privirea lui fioroasă. Avea dreptate. Ştiam ca are dreptate. La naiba, nu reuşisem să stau la Covet nici măcar o săptămână.

-Acestea fiind spuse, zise el, pe un ton ceva mai *:i|n|* încrucişându-şi braţele la piept, fără să lase din raână ochelarii de soare, am mai aruncat o privire pe CV-ul tău şi am găsit un post care cred că ţi se potriveşte mai bine decât cel de asistent fotograf.

Hram şocată. Mă aşteptasem mai degrabă la „Eşti :oncediat" sau la un „Nu vreau să te mai vâd niciodată Ln biroul meu". Clar nu mă aşteptasem să spună „am râsit un post care cred că ţi se potriveşte mai bine."

-Ce fel de post? l-am întrebat eu, uitându-mâ lung -i el.

- Un loc de muncă, bineînţeles.

-Vrei să spui că eşti dispus să-mi acorzi un alt loc r muncă la Covet?

-Ai administrat cu succes o afacere în ultimii doi *ni. E evident că ştii cum să coordonezi programe, să i-crezi cu publicul şi, după cum bine mi-ai spus-o chiar

Ia interviu, eşti familiarizată cu industria modei.

-Prea puţin familiarizată, după cum ai ţinut să-mi :rtcizezi atunci, i-am spus eu, nesigură de intenţiile lui. S în Boise, nu în New York.

L-am văzut mişcându-şi buzele, uitându-se la mine cu -n zâmbet şiret care îi dădea o cu totul altă fizionomie şi .-re îl făcea mult mai atrăgător decât înainte.

-Moda e modă. Poate că am fost puţin nedrept ti Timpul internului.

în clipa aceea am rămas şocată, dar nu ca urmare a ^-mi spusese, ci pentru că mi-o spusese pe o voce atât Je îmbietoare. ?rusc, zâmbetul îi dispăru de pe chip şi începu să se

_-că pe canapea.

-Asistenta mea, domnişoara Pascal, cu care ai făcut cunoştinţă, trebuie să plece în Philadelphia săptă- > aceasta, are o problemă personală. Iar eu trebu- merg la Roma să mă întâlnesc cu câţiva designeri italieni şi sil particip la câteva prezentări de modă. Domnişoara Pascal trebuia să mă însoţească, dar nu mai poate. Dacă chiar vrei un loc de muncă la Covet, poţi să vii în locul ei.

Bestia mă lăsase cu gura căscată.

-Vrei să merg cu tine la Roma în calitate de asistenta ta?

-Vreau să vii să te ocupi de tot, să-mi stabileşti întâlnirile, să stai de vorbă cu presa, ca să nu fiu eu nevoit să o fac. Exact ce ar fi făcut şi domnişoara Pascal dacă ar fi putut să vină. Tu însăţi mi-ai spus că experienţa ta pe partea de afaceri reprezintă un mare avantaj. Dacă chiar vrei să lucrezi la Covet, asta este şansa ta să-ţi dovedeşti valoarea.

Se uită lung la mine. Ştiam că aştepta un răspuns din partea mea, dar singurul lucru care îmi venea în minte era... Roma.

Dumnezeule! Trebuia să recunosc că eram entuziasmată. îmi dorisem dintotdeauna să ajung la Roma. Voiam să călătoresc, să văd lumea. Inima îmi bătea cu putere, iar gura deja uscată se simţea de parcă înfulecasem un sul de hârtie. Ar fi trebuit să refuz. Nu ştiam nimic despre omul acesta, ba chiar aveam motive să cred că el tusese cel care o sedusese şi omorâse pe prietena mea. Sau în caz că nu el era vinovatul, poate că ştia cine o făcuse. Puteam să-mi pun viaţa în pericol acceptând să plec cu el.

Dar era cea mai bună şansă să aflu dacă el era bărbatul din scrisorile lui Laney. în calitate de asistentă a sa, aveam să lucrez îndeaproape cu el. Urma să am acces la programul lui, să văd genul de persoane cu care interac- ţiona. Aş fi putut să obţin tel de tel de informaţii de la el, să aflu cât de bine o cunoscuse pe Laney, să aflu cât de departe mersese relaţia dintre ei.

Şi, în plus de asta, aveam şansa să ajung la Roma.

Era un plan riscant. LJn plan tâmpit. Era un plan încropit. Dar acum că Gio era în Caraibe cu o altă asistentă şi dat fiind faptul că nu aveam nici cea mai mică :iee când urma să se întoarcă, dacă ar fi fost sâ-i spun nu Bestiei, aş fi rămas fără nici un plan. Fără nici un plan şi fără nici un job la Covet. Fără nici o şansă de a ifla adevărul despre ce i se întâmplase Elenei.

Şi, în plus de asta, aş fi ratat şansa să ajung la Roma.

- Ei bine? întrebă el. Ce spui, domnişoară James?

M-am uitat lung la el, cu sufletul la gură.

- Depinde, am răspuns eu, în cele din urmă.
- De ce? mă întrebă el cu o licărire în ochi.

Nu mă simţeam atrasă de el. Nu luam în calcul să >pun da pentru că m-aş fi simţit în vreun fel atrasă de el. Luam în calcul să spun da de dragul lui Laney... nu-i aşa?

„Nu fi proastă. îndrăzneşte."

- Cine mai vine? l-am întrebat eu

-Vom avea un şofer cu noi în Roma. O să ai acces douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru la personalul de la hotel şi un traducător, la nevoie.

Nu vorbeam o iotă de italiană, dar brusc aş fi dat •rice să aflu ce însemna acel „*cazzo*" şi de ce aveam :n minte imaginea aceasta fierbinte cu el rostindu-mi icest cuvânt.

- De asemenea, vei lucra cu un stilist, zise el, uitându-se [ung la hainele pe care le aruncasem la întâmplare pe mine. La urma urmei, lucrăm în lumea modei. E impor- :ant să arăţi corespunzător la întâlnirile cu designerii.

Cuvintele lui mă făcură să-mi dau seama că arătam :a un personaj din *Walking Dead* cu colanţii mei negri, :ricoul lâlâi şi machiajul întins. Nu mă interesa. M-am uitat fix în ochii lui ca să vadă că nu mă interesa.

El oftă, îşi duse mâinile musculoase pe lângă corp -i se ridică în picioare, fără să lase ochelarii de soare iin mână.

- Ce zici, domnişoară James? Da sau ba? Dacă nu eşti interesată, trebuie să încerc să găsesc pe altcineva.

Ştiam că ar fi trebuit să zic nu. Nu era răspunsul po- :rivit. Răspunsul raţional. Răspunsul cel mai sigur.

- Da, m-am auzit eu spunând.

La naiba...

- Foarte bine, zise el, fără s21 se arate câtuşi de puţi- entuziasmat de decizia mea, ci trecu pur şi simplu pe lângâ mine, puse mâna pe clanţa, moment în care i-air simţit parfumul acela seducător cu nuanţe de iasomie, cedru şi rom. Domnişoara Pascal este astăzi la birou, pregăteşte deja actele şi toate aranjamentele pe care 1« făcut pentru călătoria mea. Să mergi să vorbeşti cu ea u ora unu. Să vii cu bagajele direct la Covet. O să te aşter- te acolo o maşină care să te ducă la aeroport.

- Stai puţin, i-am spus eu făcând ochii mari în timc ce el deschise uşa şi dădu să iasă în hol. Azi plecăm?

-La ora patru, zise el, punându-şi ochelarii la ochi după care se îndreptă spre scări. Să nu întârzii, domn> şoară James. Nu-mi plac oamenii nepunctuali. Ah, încă ceva, spuse el, oprindu-se pe scări ca să-mi arunce o privire după umăr, lâsându-şi ochelarii pe nas cât să-: văd din nou ochii aceia tulburători. Când ajungem b Roma ai face bine să nu-mi sfidezi ordinele, cum ai tăcut-o aici. Ne-am înţeles?

L-am privit cu un nod în gât, ştiind prea bine că m^ păştea un mare pericol şi că, dacă nu urma să fiu cu băgare de seamă, aveam să ajung la fel de vulnerahiU şi de neajutorată ca Laney. Dar nu aveam de gând *şi* las să se ajungă până acolo. Ştiam ce fel de om era Luciano Salvatici şi nu intenţionam să mă las păcălită, aşa ca Laney.

-Da, i-am spus eu.

El nu mai zise nimic, ci se uită lung la mine, după care îşi puse din nou ochelarii la ochi şi o luă în jos pe scări.

După ce am auzit uşa de la intrare închizându-se trei etaje mai jos, am răsuflat

uşurată şi m-am întors pierdută în casă. Am închis uşa în urma mea şi m-am rezemat cu spatele de ea, şocată de tot ce se întâmplase.

Urma să lucrez direct cu Bestia. Urma să plec cu el k Roma, un oraş în care îmi dorisem dintotdeauna să ajung. Şi urma să plecăm chiar astăzi, în doar. câteva ore.

Un zâmbet îmi apăru pe chip. Nu aveam nici cea mai micâ idee de ce îmi oferea o a doua şansâ. Nu înţe- ,egeam de ce mă alesese tocmai pe mine în locul zeci- ;or de secretare şi asistente care lucrau la Covet. Dar •uam că nu puteam să las şansa să treacă pe lângă mine. Fină la finalul săptămânii, urma să ştiu cu siguranţă iacă el era bărbatul din e-mailurile lui Laney. Şi aveam ştiu exact cum sâ-l fac să plătească.

Orice fantezie aş fi avut despre o călătorie de poveste în Italia se risipi de îndată ce m-am întâlnit cu domnişoara Pascal.

w

Asistenta aceea blondă îmi dădu toate informaţiile ie care aveam nevoie ca să mă ocup de programul Bes- :iei. Mă simţisem puţin depăşită de situaţie când am parcurs împreună itinerariul şi când mi-a explicat care iveau să fie atribuţiunile mele, dar ştiam că puteam sâ-i faţă. Cel mai greu avea să fie cu bariera de limbă, dar iomnişoara Pascal mă asigurase că nu aveam de ce să-mi rac griji pentru că majoritatea celor prezenţi la discuţii vorbeau şi engleză.

Aş fi vrut s-o întreb ce anume avea de făcut de nu putea să plece în călătorie şi despre relaţia dintre ea şi Bestie, dar în cele din urmă am decis să-mi ţin gura. Era clar că nu avea de gând să-mi spună nimic şi nu aş fi răcut altceva

decât s-o enervez. în plus de asta, poate că ivea să-mi fie de mai mult ajutor pe viitor.

Dar nu am reuşit să-mi ascund prea bine uimirea când am aflat că Bestia - era deja cazul să nu-i mai spun işa, nici măcar în minte pentru că nu voiam să risc să-i spun astfel în Italia - plecase deja în Italia cu avionul râu privat. Crezusem că urma să plecăm împreună... nu că ardeam de nerăbdare să plec la drum cu Bestia, mă rog, cu Luciano Salvatici, dar mi s-a părut ciudat. **La** urma urmei, aveam aceeaşi destinaţie. Cât loc credea că aveam să ocup în avionul lui privat? Aşa că, :n loc să plec cu el, am fost aruncată în spatele unui ivion Delta, cu cel mai ieftin bilet, pe locul din mijloc, unde mi-am petrecut următoarele opt ore plicnsindu-mi şi încercând să-mi dau seama ce voia să-mi spună bărbatul acesta.

Cred că am aţipit la un moment dat, nu-mi mai aduc aminte. Ştiu doar că zborul spre Roma a fost cel mai lung şi cel mai obositor din viaţa mea. Când am aterizat în cele din urmă, cu o oră întârziere, m-am ridicai amorţita de pe scaun şi am dat buzna în prima toaletă care mi-a ieşit în cale ca să mă văd în oglindă. Am fos: întâmpinată de părul ciufulit, ochii roşii şi un chip palid. Arătam ca un personaj din *Ziua* Z: *Apocalipsa*. Nic: pe departe lookul profesional cu care intenţionam sl mă prezint la noul meu job.

Un duş şi o noapte odihnitoare erau singurele care a: fi putut să mă ajute să remediez situaţia, dar ştiam prea bine că nu aveam să mă bucur prea curând de acest lux. Roma era cu şase ore înainte de New York. Dat fiini faptul că avionul meu decolase în cea de-a doua parte a zilei, era dimineaţa când am ajuns

în Italia. Programul plin al domnului Salvatici începea la ora nouă. Din cauza întârzierii, îmi rămăsese doar o oră şi jumătatea să găsesc hotelul, să-mi iau bagajele, să aflu unde era Bestia să încerc să mă prefac că ştiam ce naiba trebuia să fac.

M-am aranjat cât am putut mai bine în oglindă, dupi care m-am îndreptat spre securitate, apoi am fost sâ-nv iau bagajul şi mi-am făcut loc cu el prin mulţime. Turiştii din jurul meu se grăbeau sâ-şi găsească mijlocu. de transport. Tocmai mă pregăteam să ies din aeropor: să-mi găsesc un taxi, când am zărit un bărbat îmbrăca: într-un costum negru care ţinea în mână o pancartă o. numele meu.

- Eu sunt Natalie James, i-am spus.
- Foarte bine, *signora.* Bărbatul acela care, după ridurile de pe tenul lui bronzat, nu părea să aibă mai mul: de patruzeci de ani, de-abia dacă se uită în direcţia mea dar îmi luă bagajul şi spuse: Domnul Salvatici vă aştear- tă. Vă rog să mă urmaţi.

De îndată ce am păşit pe uşile automate am simţit un iz de vară. L-am urmat pe şofer de la terminatul de sosiri în garajul suprateran. Garajul era plin, dar am zărit doar doi, trei oameni care mergeau grăbiţi la treaba lor şi am simţit un gol în stomac când mi-am dat seama mă pusesem deja într-o situaţie primejdioasă, într-un loc pustiu, cu un bărbat despre care nu ştiam nimic,

Şoferul mă conduse la un Mercedes negru, băgă baga- mi în portbagaj şi îmi deschise portiere.

- O să ne ia cam o oră până ajungem la hotel. O oră? M-am aşezat pe bancheta din spate, speriată că iveam să devin următoarea victimă

din filmul *Taken.* Nu mai aveam nici o şansă să-mi despachetez bagajul şi >ă încerc să găsesc o bluză care să nu fie şifonată.

în maşină am reuşit să-mi retuşez machiajul. După ce ^ii-ain verificat mesajele şi e-mailurile şi am constatat :i nu aveam nimic din partea Bestiei, m-am aşezat zomod în scaun şi mi-am îndreptat privirea pe geam, să admir peisajul. Haosul din aeroport se mută pe o autostrada lată, flancată de o parte şi de alta de câmpii. Terenul era destul de plat, dar vedeam dealurile din de- r-Irtare. Eram prea obosită după călătoria aceea incon- ^ »rtabilă ca să am energia să mă bucur de ce vedeam ri faţa ochilor şi, până acum, Italia nu mi se părea cu -.mic diferită de Statele Unite.

Totuşi, mi-am schimbat curând părerea când am în- "rar în oraş. Clădirile şi împrejurimile Romei erau mo icrne, exact ca acasă, dar pe măsură ce ne apropiam de ¿¿-tinaţia noastră, am văzut bolţi în stil vechi, specifice irhitecturii Romei antice şi obeliscuri pe care le văzu- xtrn doar în poze. M-am lipit cu faţa de geam, sperând U răresc şi Colosseumul.

-Vaticanul e în direcţia aceea, mi-a spus şoferul, arâ- -ir.d spre dreapta mea. Am încercat să zăresc ceva pe geam, pe banchetă dar -iirile erau prea înalte. M-am lăsat din nou pe bănir̆ă şi am văzut cum ne-am îndepărtat de Vatican şi luat-o pe un deal, trecând printr-un cartier de case.

Clădirile erau din ce în ce mai rare, iar copacii flan- cau drumul pe ambele părţi. Am zărit ziduri de cimen: de ambele părţi ale maşinii, care îmi blocau vederea. Chiar când începusem sa cred câ şoferul meu încerce înadins sâ mă ocolească, trase maşina pe o alee circulară

privată. Locul era împânzit de copaci şi plante bogate. Am zărit o fântână arteziană în mijlocul aleii. Maşina noastră ocoli fântâna şi opri în cele din urmă în faţa unei clădiri imense de şapte etaje, cu balcoane şi plante agăţătoare.

-Am ajuns la hotelul Cavalieri, *signvra,* îmi spuse şoferul, coborând din maşină.

Mi-am luat geanta şi am aşteptat sâ vină să-mi deschidă portiera, dar eram mult prea nerăbdătoare. Eram gata să trec la treabă, doar că nu aveam de unde să ştiu cu care dintre cei doi Luciano Salvatici aveam sâ dau nas în nas în doar câteva minute. Oare aveam sâ-l întâlnesc pe acel Luciano relaxat, incredibil de sexy care venise în casa mea cu doar douăzeci şi patru de oare înainte ca să-mi ofere acest job? Sau cu CEO-ul distan: şi impunător care îmi spusese câ nu eram suficient de umblată prin lume ca sâ lucrez la Covet?

în cele din urmă mi-am spus că nu conta cu care Luciano urma să mă întâlnesc, aşa câ i-am mulţumit şoferului şi am intrat în hotel.

De îndată ce am păşit în recepţie am rămas cu gura căscată şi rn-am simţit nelalocul meu. Era un spaţiu mare, amplu, cu podele strălucitoare, finisaje de catifea, coloane, palmieri şi cu tablouri imense cu peisaje frumoase pe fiecare perete.

Probabil că arătam pe cât de uluită mă simţeam pentru câ o femeie subţirică, brunetă, frumos coafată, îmbrăcată într-un costum elegant se îndreptă spre mine, spunându-mi:

- Signora, pot sâ vă ajut cu ceva?

Se vedea de \a o poştă câ eram din Statele Unite.

-Ah, da, am răspuns eu, aruncând-mi geanta pe -imâr. Cred că am o rezervare pe numele meu. James, bătălie James.

- Oh, domnişoara James, desigur. Vă aşteptam. Numele meu este Maria. Domnul Salvatici v-a făcut deja cazaca. Să-mi daţi paşaportul dumneavoastră, vă rog, şi o să .1 conduc în cameră.

Nu ştiam ce să cred despre faptul că Bestia „îmi făcuse ieja cazarea", dar m-am bucurat să aflu că nu mai trebu- -i să-mi caut portofelul şi cârdul de credit prin geantă. I-am întins paşaportul, după care am văzut-o păşind în aratele recepţiei strălucitoare de marmură. începu să risteze la calculatorul ei, iar câteva minute mai târziu rr întoarse şi spuse:

- Pe aici, vă rog. O să vă aducă cineva bagajul în scurt **nmp.**

Era clar că aveam de-a face cu un hotel de fiţe. Eram, i:n nou, înconjurată de genul acela de bogăţie şi lux rare mă făcea să mă simt incredibil de intimidată. Ceea

mă enerva la culme.

„Nu te simţi intimidată. Ai controlul", mi-am spus.

Am urmat-o pe Maria pe un coridor lung şi lat. Am aruncat priviri în stânga şi în dreapta, căscând ochii la magazine, la salonul principat şi la restaurantele de

parter. Am ajuns în cele din urmă în dreptul singurului lift.

Maria scoase un card de acces dintr-un pliculeţ de rUrtie, îl băgă într-o fantă în peretele liftului, după care mi-l înmână.

-Acesta este liftul dumneavoastră privat. Acesta este :ardul de acces. Voi trimite imediat pe cineva cu baga- ul dumneavoastră. Dacă

aveţi nevoie de ceva, nu ezitaţi vi mă sunaţi. Găsiţi numărul meu în dreptul fiecărui :elefon din apartament. După care îmi zâmbi şi dădu să r.ece. Vă urez şedere plăcută, domnişoară James.

Am luat cârdul, uitându-mă lung la el. Un apartament? Bestia îmi luase un apartament? Nu avea nici
o logică, mai ales după ce îmi luase cel mai ieftin bile: de avion.

- Staţi puţin, am strigat eu după ea. La ce apartamenr stau eu?

Maria îmi aruncă un rânjet peste umăr.

-Gardul de acces duce către un singur apartament, domnişoară James.

I-am auzit paşii îndepărtându-se pe podeaua lucioasă. Brusc, uşile de la lift se deschiseră. Am intrat nedumerită în cutia aceea de metal, cu mintea plină de tel de tel de întrebări.

în mai puţin de un minut, uşile duble se deschiseră. Am ieşit din lift, aşteptându-mă să dau peste o nouă uşă, dar am rămas şocată când mi-am dat seama că lit- tul dădea fix în intrarea unui apartament enorm. M-air. trezit faţă-n faţă cu o masă rotundă, pe care trona un aranjament floral superb. în spatele mesei se întindeau nişte ferestre înalte până în tavan care dădeau spre oraşul cu acoperişuri roşii şi domuri arcuite. Am observa: finisajele elegante, tablourile scumpe şi l-am zărit pe Luciano Salvatici care se ridică de pe canapeaua din partea cealaltă a încăperii.

L-am privit cu sufletul la gură. Trupul lui frumos şi musculos era înveşmântat într-un costum italienesc care îi venea ca turnat. Părea, mai degrabă, un lord roman, un zeu, nu un simplu muritor. Iar ochii lui tulburători,

misterioşi, ochii aceia atât de sexy se îndreptară imediat asupra mea, de parcă urma să devin următoare lui sclavă.

Se uită lung la mine preţ de câteva secunde, iar în clipa aceea mi-am simţit gura uscată şi am simţit că inima mi-o ia la goană.

-Domnişoară James, spuse el în cele din urmă cu accentul acela atât de familiar.

Doar că, de data asta, nu părea la fel de rece sau distant ca în ziua interviului. Dar nici nu era tocmai lejer şi relaxat cum fusese în apartamentul meu, cu douăzeci şi patru de ore în urmă. De data asta, vocea .ui mă penetră ca un foc arzător care îmi ajunse până în -ânge, lăsându-mâ asudată şi înfierbântată.

Chiar când ajunsesem să cred că eşti pe cât de inte- .işentă reieşea din CV-ul tău. Dar presupun că ne-am Înşelat, nu-i aşa?

înţelegeam că tocmai mă insultase. Ştiam că ar fi Trebuit să fiu foc şi pară. Dar am simţit că nu pot să -pun nimic şi am strâns cureaua genţii în mână, pentru că, nici de data asta, nu-mi putea lua ochii de la ruzele lui, iar cuvântul acela „*cazzo*" începu din nou să răsune în mintea mea, la fel cum se întâmplase acasă .2 mine. Doar că acum, datorită internetului, ştiam exact ce însemna.

La naiba...

Avea dreptate, tocmai dovedisem că nu eram deloc pe cât de inteligentă mă dădeam în CV-ul meu pentru că, dacă aş fi fost cu adevărat deşteaptă, nu m-aş fi urcat niciodată în avionul acela

.capitolul 7

Luc

De îndată ce am văzut-o ieşind din lift şi i-am zar:: chipul îmbujorat şi expresia aceea copleşita, inocenţi, dar şi uşor excitată, am simţit că o vreau.

Mi-am încleştat maxilarul încercând să nu mă ma: gândesc la noaptea trecută pe care o petrecuserârr. pe bancheta din spate a maşinii, sărutându-ne, atingân du-ne, o imagine care îmi apăru brusc în faţa ochilor, alături de amintirea ei adormită în nimic altceva decâ: în sutien şi chiloţi de dantelă. Dar a trebuit să-mi rea-mintesc că nu o adusesem la Roma ca să mi-o trag cu ea până în zorii zilei. O adusesem aici ca sâ bag frica în ea. ca să fiu sigur că îşi ia tălpăşiţa înapoi spre ldaho, unde îi era locul. Nu avea rost să amânăm inevitabilul.

- Deja ai întârziat, nu mai ai timp să-ţi faci duş, i-air. spus. Am aruncat o privire spre formele ei apetisante, spre bluza şifonată şi pantalonii largi pe care îi purtase în avion, încercând să par dezgustat şi nu excitat. Ceea ce eram de fapt, la naiba. Stilistul a lăsat câteva haine pentru tine. îmbracâ-te cu ceva haine care să nu fie şifonate, aranjează-ţi machiajul şi coboară la recepţie în cincisprezece minute.

Am trecut pe lângă ea în drum spre lift, având grijă să nu o ating. Dar când am trecut pe lângă ea i-am simţi: parfumul, combinaţia aceea de grepfrut şi miere care îmi făcea sângele sâ fiarbă. Mi-am încleştat din nou ma-xilarul aşteptând să vină liftul.

-Nu înţeleg, zise ea în spatele meu. Femeia de la recepţie mi-a zis câ o să stau într-o cameră la etajul ăsta.

-Aşa e, i-am răspuns, fără să mă uit la ea, ştiind că iică ar fi fost să mă întorc cu faţa la ea, mi-ar fi văzut imflătura din pantaloni. Camera ta e la dreapta.

Uşile se deschiseră şi am intrat imediat în lift, grăbin- iu-mă să plec fără să mă întorc cu faţa spre ea.

Odată rămas singur în lift, am tras adânc aer "n piept, m-am rezemat de peretele liftului, spunân- iu-mi *„cazzo*

Ce plan stupid! După doar două minute cu ea eram ieja mai excitat decât fusesem în ultimele săptămâni. Ba nu, în ultimele luni. Era clar că aveam vreo fantezie :u mine în rolul de erou de care trebuia să scap în cel mai scurt timp pentru că, în mod normal, nu aş fi fost niciodată interesat de cineva ca Natalie James. Mie îmi plăceau femeile înalte, experimentate şi cu sâni mari. .ir fata asta nu se încadra deloc în descriere. Când eram :u o femeie în focurile pasiunii nu voiam să mă întreb iacă îi plăceau aceleaşi lucruri obraznice care îmi plăceau şi mie. Voiam să ştiu că vrea să fac sex sălbatic şi iur. Şi în mod cert nu voiam să văd privirea ei inocentă fi naivă în timp ce i-o trăgeam în disperare.

Am coborât din lift simţindu-mă din nou că deţin controlul, mulţumit că alesesem să o trimit să zboare iingură cu avionul în loc să vină cu mine în Bombardier. Nu aş fi putut rezista în preajma ei atât timp, chiar iacă fusese un zbor mai scurt datorită motoarelor per- rormante. Chiar dacă nu mă încânta ideea de a împărţi _:n apartament cu ea în următoarele zile, nici nu-mi făceam griji. Era important pentru planurile mele să o ţin ¿proape şi ne aşteptau nişte zile şi seri pline de întâlniri m de evenimente încât eram sigur că avea să se sature iă mă vadă când ajungeam seara la hotel. Urma să fie irât de sătulă şi de intimidată de mine că avea să se ascundă în camera ei ca un şoricel speriat.

Cel puţin, pe asta mă bazam, căci altfel....

Ei bine, dacă urma să iasă din camera ei, aveam să iau de belea. După două luni de abstinenţă, urma să-mi ::e greu să mă controlez.

Pantofii mei răsunau pe podeaua de marmură, în drum spre recepţie, încercând să-mi alung astfel de gânduri din minte. Mi-am scos telefonul ca să îmi verific e-mailurile. Aveam mai multe de la Ilario Lorenzi, vicepreşedintele de la Covet, pe care în lăsasem să se ocupe de treburi la birou, în timp ce eu eram în Roma. Ilario era un bărbat competent, dar nu aveam încredere în el. Se trăgea dintr-o familie care lucrase dintotdeauna pentru familia noastră şi era, fără doar şi poate, un oportunist. Ştiam că se enervase la culme când aflase că tatăl meu mă numise CEO după atacul de cord pe care îl suferise unchiul meu. În toţi aceşti ani Ilario sperase că avea să devină CEO... şi să primească o funcţie ma: înaltă în organizaţia noastră.

I-am răspuns punctual la e-mailuri, după care i-am trimis un e-mail domnişoarei Pascal, poruncindu-i să stea cu ochii pe Ilario în absenţa mea. Sandra Pascal era, cel mai probabil, singura persoană în care aveam încredere la Covet. Lucra pentru noi de ani de zile, era loială familiei, dar era şi o femeie foarte inteligentă, care ştia când să-şi ţină gura şi nu-i scăpa nimic.

La recepţie am dat peste mai mulţi turişti care îşi tăceau planuri despre cum să-şi petreacă ziua şi alţi clienţi care se cazau. M-am îndreptat spre o canapea goală de lângă ferestrele mari care dădeau spre piscină şi spre grădinile mediteraneene superbe care împrejmuiau ho telul. Am continuat să-mi

verific e-mailurile, până air. observat unul din partea lui Giovanni.

M-am încruntat instant. Bănuiam deja că fratele meu era furios că venisem să îi fur „jucăria" înainte ca el să aibă ocazia să se joace cu ea, iar e-mailul lui era plin de fel de fel de insulte la adresa mea. Dar nu mă interesa. Dacă n-ar fi fost fratele meu, l-aş fi strâns de gât cu mâna mea, ca să scap lumea de un pervers ca el. Dar pentru ca eram fraţi de sânge, nu puteam face una ca asta. Totuşi, poziţia mea de CEO îmi permitea să-l trimit pe dobitoc cât mai departe de New York şi exact asta făcusem hotărând să-l trimit la şedinţa foto din Caraibe. După care intenţionam să-l trimit În America de Sud, în Australia, în India şi în Mozambic. Planul meu era să-l ţin ocupat pe ticălosul acela măcar o lună. Atât de ocupat încât să nu aibă timp să o contacteze pe Natalie James sau să încerce să o ispitească în jocurile lui depravate.

I-am şters e-mailul fără sa răspund şi tocmai mă pregăteam sâ bag telefonul în buzunar când am auzit zgomotul pantofilor ei cu toc pe podeaua de marmură. Mi-am ridicat privirea, iar când am zărito pe femeia care reprezenta cea din urmă obsesie a lui Giovanni, am simţit că mi se taie răsuflarea.

Nu ştiu ce altceva făcuse în aceste cincisprezece minute decât să se schimbe de haine şi sâ-şi aranjeze părul, Jar Natalie James arăta cu totul altfel şi nu în felul bun. Cel puţin, nu pentru mine. Se descotorosise de hainele lălâi care îi ascunseseră trupul apetisant. Optase, în schimb pentru o fustă mulată, neagră, şi pentru o bluză roşie, fără mâneci, care îi cădea frumos pe sânii micuţi, iar plini. Pantofii cu toc îi scoteau în relief

picioarele :onifiate şi fundul bombat. îşi prinsese părul într-un coc, dar îşi lăsase câteva bucle care să-i încadreze frumos chipul şi care să-i alungească gâtul acela delicat. Iar ochii aceia... nu mai păreau obosiţi şi copleşiţi. Ochii aceia de un albastru regal sclipeau plini de curaj şi îndrăzneală, :ăcându-mă sâ tânjesc după ea, sâ vreau sâ fiu cu ea.

Se opri la câţiva paşi de mine, cu o geantă elegantă pe umăr, cu telefonul în mână, dar încă simţeam pielea ei arzătoare. Şi mirosul acela, combinaţia acea de grepfrut m miere, părea şi mai pronunţat, ceea ce nu făcea altceva decât să mă stârnească şi mai tare.

- Sunt gata. Ştiam că trebuia să fie extenuată, dar nu *.âsă să se arate. Ridică privirea şi mă încolţi cu ochii aceia fermecători. Am vorbit cu şoferul să ne aştepte în faţa hotelului. Prima întâlnire e la Valentino în douăzeci de minute. Eşti gata?

Nu mă interesa ce întâlniri aveam stabilite. Mă enerva că nu ştiam ce să-i răspund pentru că disciplina ie sine pe care contam ca să nu se vadă cât de mult
tânjeam dupâ ea se risipise de îndată ce am văzut-o r faţa ochilor.

Mi-am simţit bărbăţia excitată, iar în clipa a ce« mi-am dat seama că voiam să fiu cu fata aceea. A- ? dat orice să fiu cu ea, să o simt sub mine, să o văd h genunchi, să o lipsesc de perete. îmi veniră în mir^r fel de fel de scenarii în care făceam sex nebun cu cz. Am simţit că mă întăresc şi mai tare când mi-am im» ginat cum ar fi fost să o iau de gât în timp ce intram ea, să o strâng de gâtul acela delicat, să o văd roşie s faţă şi să ştiu că răsuflarea aceea tăiată avea să o poarr spre cel mai intens orgasm pe

care îl simţise vreoda:! Până ce suspinele şi gemetele ei de plăcere aveau să nu ducă şi pe mine în extaz.

- Domnule Salvatici?

Am clipit de câteva ori când am auzit-o spunându-rr. numele. După care am început din să clipesc cârvi mi-am dat seama că mă lăsasem purtat de o fante:* chiar de faţă cu ea.

- Da, am reuşit să spun după ce mi-a dres glasul. H^ să mergem, i-am spus, ferindu-mi privirea.

Ea se uită lung la mine, după care se întoarse cu spatele şi se îndreptă spre ieşire. Am tras adânc aer în piep:- fără să-mi pot lua ochii de la fundul ei bombat care * legăna în faţa mea.

„La naiba!" Fie că avea sau nu de gând să rămână închisă în camera ei, eram într-o mare încurcătură, fărl doar şi poate. Dacă nu reuşeam să îmi controlez pornirile, nu aveam să supravieţuiesc acestei săptămâni. Şi er* esenţial să nu mă ating de fata aceea în următoarele zile dacă speram să o fac să plece de la Covet, să plece din viaţa mea o dată pentru totdeauna.

Pentru că ăsta era singurul lucru pe care mi-l doream. Nu voiam să ajungă la fel ca prietena ei, Elena. Nu aveam de gând să o văd manipulată de nimeni.

Nici măcar de mine.

Aproape că reuşisem sa trec de prima zi filră să fac Tco greşeală. *Aproape.*

\~e-am întâlnit cu patru designeri, după care ne-am r :ors degrabă la hotel ca să ne schimbăm în hainele de <^ră pentru prezentarea de modă. Natalie, chiar şi aşa vv>sită de diferenţa de fus orar şi ieşită din elementul dăduse dovadă de profesionalism,

programându-mi wre întâlnirile chiar mai bine decât domnişoara Pas- încurcându-se doar la câteva nume în timpul pre- ^nrărilor, nume pe care nici eu nu ştiam uneori cum U le pronunţ.

iu, pe de altă parte, umblasem excitat aproape toată ^ ja, din simplul motiv că eram în preajma ei, şi eram r* punctul de a exploda. Atât de excitat eram că, atunci . ind am văzuto pe Natalie ieşind din camera ei în seara cceea îmbrăcată cu o rochie roşie, în linie asimetrică, .răpată, cu spatele gol, aproape că am fost gata să-l dau -jiibii de plan şi să o lipesc de perete, şi să o pătrund .hiar în clipa aceea. Singurul lucru care mă oprise fuse- :âria de caracter, dar eram perfect conştient de faptul U riscam să cedez în orice clipă. Trebuia să fac cumva să т.;о scot pe fata asta din minte.

.Aşa că am decis să nu stau lângă ea la prezentarea de modă. M-am aşezat de partea cealaltă a încăperii, încep :ind să intru în vorbă cu alţi oameni. După care am f.-rtat la petrecerea de după cu toate modele care mi-au ieşit în cale, mai ales că toate ştiau foarte bine cine eram .-: se arătaseră interesate. Multe dintre ele erau chiar pri- ±:ene de familie şi ar fi fost deschise la orice fantezii ?orcoase. Aproape că acceptasem chiar avansurile unei ::londe. Fusesem cât pe ce să o trag pe slăbănoaga aceea Intro cameră goală şi să io trag în disperare doar ca îâ-mi iau gândul de la asistenta aceea simplă şi naivă. Doar că, am zărito pe Natalie de partea cealaltă a camerei, cu un pahar în mână, îmbujorată, stând de vorbă . j David Bonello.

Am simţit că văd negru în faţa ochilor. Şi nu pentru că aş fi fost excitat. Bonello era prieten cu Gio- vanni. Se cunoşteau de mult şi aveau

aceleaşi gusturi perverse în materie de sex. Şi, cel mai adesea, şi în materie de femei.

- Scuze, i-am spus eu tipei cu care stăteam de vorbă şi care ar fi putut să sugă toată viaţa din mine cu buzele ei umflate de colagen.

I-am întors spatele şi m-am îndreptat spre Natalie. Am auzit-o pe tipă strigând după mine, dar nu m-am întors spre ea. Nu-mi puteam lua ochii de la ticălosul ăla care făcea pe Făt-Frumos, când eu ştiam prea bine că era însuşi Lucifer.

Ticălosul! Nu o târâsem pe fata asta după mine peste ocean ca să o ţin departe de Giovanni doar ca să o las să îi cadă pradă netrebnicului de David Bonello.

- Luc, mă întâmpină Bonello, ochii lui negri zăr- rindu-mă peste umărul lui Natalie. Frumoasa ta asistentă tocmai îmi povestea de întâlnirea ta de astăzi cu Valentino.

Nu m-am obosit să arunc vreo privire în direcţia lui Natalie, dar i-am zărit zâmbetul temător cu coada ochiului.

- Ce naiba crezi că faci? l-am întrebat pe Bonello în italiană, fără să-mi ascund indignarea.

Ticălosul ştia prea bine că nu-l aveam la suflet. O alesese pe Natalie tocmai pentru că ştia că nu puteam să-l suport.

Bonello se uită la mine cu o sclipire meschină, familiară în ochi şi îmi răspunse fără să stea pe gânduri tot în italiană:

- Mă distrez. Ar trebui şi tu să faci la fel.

Aş fi vrut să-i dau un pumn în bot, dar de-abia am reuşit să-mi ţin furia în frâu.

-Sună şoferul să vină după noi, i-am spus eu lui Natalie în engleză fără să-mi iau privirea de la Bonello. Plecăm.

Natalie îşi mută privirea când la mine, când la Bonello.

- Dar...

-Fă cum îţi spun, am răbufnit eu, fără să mă uit
la ea.

Se făcu imediat roşie la faţă. Ştiam că tocmai o umilisem şi că era furioasă pe mine, dar nu mă interesa.

- Noapte bună, David, zise ea, sfioasă şi se îndepărtă.

Bonello rămase cu privirea aţintită asupra ei la plecare, după care îmi spuse, amuzat, în italiană:

- Ce bucăţică, Salvatici. Dacă nu o iei tu, să ştii să sunt alţii la rând.

în clipa aceea am explodat. L-am luat pe Bonello de gât şi l-am lipit de coloana din spatele lui. Bonello făcu ochii mari, şocat şi îşi scăpă paharul de şampanie din mână, care căzu pe podeaua de marmura. Grupul de modele care stăteau la taclale la câţiva paşi de noi săriră ca arse. Vocile din jurul nostru amuţiră şi ştiam că toată lumea era cu ochii pe noi, dar nu mă interesa.

- Dacă pui mâna pe ea, te omor, i-am spus eu, furios.

Bonello se uită lung la mine cu privirea lui fără suflet şi îmi răspunse pe un ton gânditor:

- Fata asta înseamnă ceva pentru tine. Interesant.

L-am strâns şi mai tare de piept, nervos pe mine însumi că răbufnisem în halul acela, că sărisem la atac f&ră să analizez situaţia.

- E asistenta mea. E responsabilitatea mea şi nu vreau sâ-i distragi atenţia de la treaba pe care o are de făcut. Nu e jucăria ta.

-Salvatici, trezeşte-te la realitate, îmi răspunse el cu o privire răzbunătoare. Toate sunt nişte simple jucării, o ştii prea bine.

Chiar dacă furia încă nu-mi dădea pace, m-am forţat să-I dau drumul din strânsoare. îmi făcusem cunoscut punctul de vedere. Ştia că nu era cazul să se pună cu mine.

-Stai departe de ea, i-am repetat.

Bonello îşi masă umărul, fără să-şi ia ochii de la miivc cu un rânjet răutăcios pe buze, unul care îmi dădea dc înţeles că nu avea să renunţe la Natalie.

-Mi-a părut bine, Luc, zise el, băgându-şi mâinile ir buzunare. Seara frumoasă!

După care se îndreptă spre bar, în timp ce eu îmi siirr ţeam inima bătând cu putere, şi trupul încordat, gat* să sar din nou la atac. Bonello reuşise să-mi întoarcl stomacul pe dos. **În** tot universul acela de imoralitate. Bonello reuşise să găsească singura persoană decentă, de parcă ar fi găsit acul nevinovat în carul cu fân Deja nu mai puteam să o ţin aproape numai noaptea. Trebuia să fiu cu ochii pe ea şi pe timpul zilei.

Mi-am făcut loc prin mulţime cu maxilarul încorda: şi am pornit-o spre ieşire, acolo unde Natalie, sursa tuturor frustrărilor mele, mă aştepta lângă maşină. Nu voiam să o ştiu în preajma mea. Nu voiam să o ştiu îr. lumea mea. Dar, în viitorul apropiat, nu aveam cum să mă lipsesc de ea.

Era deja pe bancheta din spate a maşinii până an: ieşit eu din clădire. M-am aşezat şi eu pe banchetă, având grijă să nu arunc nici o privire în stânga mea. să nu mă mişc în nici un fel, căci nu voiam să risc să c ating. Nu aveam de unde să ştiu ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi atins-o.

Ea păstră distanţa, cu toate că eu mă simţeam deja acaparat de prezenţa ei, şi rămase cu privirea aţintită pe gjeam, furioasă de felul în care mă purtasem faţă de ea. încercasem să-mi ţin gura, chiar încercasem, dar rochia aceea blestemată i se ridica prea sus pe picior, făcând-o irezistibilă nu doar pentru mine, ci pentru toţi nenorociţii ăia. Deja nu mai puteam suporta.

-Dacă mai dăm de bărbatul ăsta la evenimentele noastre viitoare, i-am spus eu pe un ton calm, fără să-mi iau privirea de pe geam, nu vreau să vorbeşti cu el, nu vreau să te uiţi la el, nu vreau să te apropii de el.

Ea sc uită imediat la mine şi, cu coada ochiului, am citit furia din ochii ei albaştri.

- Poftim? îmi porunceşti sa nu vorbesc cu el?

-Da, îţi poruncesc, am răbufnit eu, înfruntându-i privirea.

Am regretat imediat, pentru că privirea ei sfidătoare au făcu altceva decât să mă întărâte şi mai tare. Aş fi dat orice să o pun pe genunchi şi să-i dau o lecţie. Nu mă interesa că făcuse o treabă bună astăzi. Nu-mi pu- :eam lua gândul de la David Bonello, de la ce ar fi fost nenorocitul acela în stare să facă dacă m-aş fi retras cu manechinul acela.

- Cât timp lucrezi pentru mine, faci cum îţi poruncesc eu, iar dacă mă enervezi, te urc în primul avion spre Idaho. Dacâ-ţi spun **sa** nu te uiţi la cineva, ai face bine să nu te uiţi. Dacă îţi spun să te grăbeşti, aşa să faci. Şi dacă îţi spun să nu te îmbraci ca o târfă, să asculţi de mine. **Sa** nu te mai prind în rochia asta.

Ea mă privi cu doi ochi mari, şocaţi şi îşi încleştă maxilarul, furioasă. Se vedea cu ochiul liber cât era de mânioasă, ca în timpul interviului, când îi spusesem că nu avea ce

căuta la Covet, dar nu răbufni în nici un fel. îşi întoarse din nou privirea pe geam, vizibil încordată, cu pumnul încleştat pe coapsa dezgolită.

Am simţit că mă cutremur uitându-mă la ea. Aş fi vrut să o văd ripostând, dar nu aş fi ştiut să zic de ce. De regula, nu-mi plăceau femeile încăpăţânate şi independente. îmi plăceau să fie supuse, deschise la fel de fel de nebunii, dar ştiam că ea nu era deloc aşa. Nu-mi plăcea să fiu provocat, iar ea părea să mă provoace din toate punctele de vedere. Mai puţin acum.

Toate gândurile acestea contradictorii care îmi treceau prin minte nu reuşiră să îmi calmeze bătăile inimii. Ba chiar mă neliniştiră şi mai tare.

Am reuşit cu greu să-mi iau ochii de la ea şi mi-am îndreptat privirea spre fereastră. Ne-am continuat, astfel, drumul spre hotel, perfect conştient de faptul că şoferul ne auzise certându-ne. în loc să mă gândesc la femeia aceea ispititoare, nervoasă şi incredibil de sexy de lângă mine, am încercat să mă concentrez asupra şoferului.
Aş fi fost curios să ştiu cui îi era el loial. în ţara asta, nu puteam să am încredere în nimeni. Lucru care mă enerva şi mai tare.

Şoferul opri maşina în faţa hotelului. Natalie coborî singură, chiar înainte ca şoferul să apuce să parcheze. Am tras adânc aer în piept, încercând să mă calmez şi i-am spus şoferului să nu se mai obosească să iasă din maşină. Mi-am deschis singur portiera şi am pornit după ea în hotel.

L-am auzit paşii pe podeaua de marmură, în timp ce se îndrepta spre liftul nostru privat. Nu-mi dădeam seama de ce, dar mi se părea şi mai ispititoare acum, aşa nervoasă şi ţâfnoasă,

iar trupul meu reacţionă instinctiv. Doar că acum că plecaserăm de la petrecere şi că ajunseserăm la hotel unde ştiam că era în sigU' ranţă, acum că mă mai calmasem şi eu, deja mă simţeam ca naiba.

„Merda", mi-am zis eu, masându-mi tâmplele, încercând să-mi dau seama de ce mă înnebunea atât de tare fata asta. Scopul aceste călătorii fusese să o scot din sărite ca să se întoarcă cu coada între picioare în Idaho, nu-i aşa? Tocmai asta reuşisem să fac în seara aceasta. Şi atunci, de ce mă simţeam atât de vinovat?

Natalie îşi încrucişă braţele la piept, aşteptând tăcută în faţa liftului. Am ajuns în dreptul ei exact când se deschiseră uşile. Păşi furioasă în lift şi se lipi de perete, la mare distanţă de mine.

Am oftat şi am urmat-o în lift, cu mâinile în buzunare, încercând să găsesc cuvintele potrivite ca să detensio- nez această situaţie pe care eu însumi o creasem. Nu-mi venea nimic în minte. Dar ştiam că, oricare ar fi fost scopul meu, nu aveam de gând să-mi petrec următoarea săptămână sau oricât de mult avea ea să decidă să rămână la cuţite cu ea.

Ieşi din lift de îndată ce se deschiseră uşile şi traversă livingul în grabă, îndreptându-se spre camera ei.

„La naiba!"

-Natalie, stai puţin.

Se opri în pragul uşii cu umerii încordaţi.

în tăcerea aceea, mi-am dat seama ca era pentru prima oara când îi spuneam numele cu voce tare. De fiecare dată când vorbisem cu ea îi spusesem „domnişoara James", dar după seara aceasta, după toate câte îmi trecuseră prin minte astăzi, nu mi se mai părea potrivit să îi spun aşa.

-Vreau să înţelegi că, dacă îţi spun să faci ceva anume, am eu motivele mele. La naiba, nu-i eram dator cu nici o explicaţie. Voiam doar să priceapă. Doar că mi-am dat seama că daca voiam să o fac „să priceapă" trebuia sa mă calmez. Bărbatul cu care stăteai de vorbă la petrecere nu-mi este prieten. E un tip periculos. Nu vreau să te văd în preajma lui.

Ea nu se întoarse cu faţa spre mine. Nu spuse nimic. Nu schiţă nici un gest. Rămase ca o stană de piatră, cu spatele la mine.

Mi se părea ciudat să văd că nu reacţiona în nici un fel, ba chiar tăcerea ei mă excita şi mai tare pentru că era o dovadă de sfidare. Chiar dacă nu scosese nici un sunet în maşină, chiar dacă nici acum nu părea dispusă să vorbească, mă simţeam provocat. într-un fel în care îmi întărâta şi mai tare bărbăţia.

-M-ai auzit? am întrebat eu pe un ton calm, deşi aş fi dat orice să se întoarcă cu faţa spre mine şi să înceapă să urle la mine, chiar dacă nu înţelegeam de ce simţeam asta. Tânjeam după o ceartă cu ea aproape la fel de mult cum tânjeam la trupul ei frumos. întregul scenariu mi se părea atât de incitant. Natalie, spune ceva.

- Da, te-am auzit, Bestie. Clar şi răspicat.

Cuvintele ei au aprins şi mai tare focul din mine şi nu m-am mai putut abţine. înainte să apuce să puna mâna pe clanţă, înainte să se bucure de libertatea din camera ei, m-am năpustit asupra ei, i-am apucat încheietura, oprind-o să deschidă uşa. Am tras-o spre mine, lipind-o de spatele meu, prinzând-o între trupul meu şi uşa de lemn.

Ea rămase cu răsuflarea tăiată şi îşi coborî privirea spre mâna mea, care îi cuprinsese încheietura, dar rămase nemişcată.

Îi simţeam pulsul bătând din ce în ce mai tare. Îi auzeam respiraţia sacadată în timp ce îi simţeam spatele lipit de pieptul meu. O simţeam doritoare, iar în mine ardea un foc pe care eram sigur că doar ea ar fi putur să-l stingă.

-Cum mi-ai spus? am întrebat-o eu, provocând-o să repete cuvântul acela, sperând cu disperare să nu o facă pentru că mi-era teamă ca nu cumva dorinţa aceasta arzătoare din trupul meu să nu se transforme în ceva de necontrolat.

Rămase nemişcată preţ de câteva clipe. După care, în loc să se predea, cum aş fi vrut eu să o facă, se întoarse cu faţa spre mine, se lipi cu spatele de uşă şi cu sânii atingându-mi pieptul.

Am simţit că inima mi-o ia la goană, dar nu am dar înapoi. Nu i-am dat drumul, iar ea nu a^ încercat să se elibereze sau să pună distanţă între noi. îşi înălţă capul şi se uită fix în ochii mei, cu privirea aceea sfidătoare.

-N-am spus nimic, zise ea, iar când i-am simţit răsuflarea fierbinte atât de aproape de mine, nu mi-air. putut lua ochii de la buzele ei suculente. Am zis că te-arr. auzit, clar şi răspicat.

Părea ceva atât de stupid, iar o fată deşteaptă ca Natalie James nu ar fi spus niciodată una ca asta. Am reuşi: cu greu să-mi iau ochii de la buzele ei, dar mi-am reîn-dreptat atenţia spre ochii ei. Iar în clipa aceea am citit satisfacţia din ochii aceia incredibil de albaştri.

Dacă aş fi văzut privirea aceea în ochii altcuiva, m-a* fi enervat la culme. Eu nu lăsam pe nimeni să câştige. Chiar şi când eram prins la înghesuială, cum eram acum cu situaţia de la Covet, găseam întotdeauna o modalitate prin

care să am câştig de cauză. Dar fata asta… nu înţelegeam de ce, dar nu eram deloc furios. Erair. chiar amuzat. Sclipirea aceea trufaşă din privirea ei, care îmi dădea de înţeles că chiar credea că avusese câştig de cauza în faţa mea, mă făcu să uit de supărare, ba chiar mă făcu să zâmbesc.

Mă numise o bestie. O auzisem foarte bine. întreba- rea era de când timp se gândea la mine ca la o bestie. De rapt, întrebarea era de cât timp se gândea la mine.

- Pot să plec? întrebă ea pe un ton arogant, cu aceeaşi privire sfidătoare şi victorioasă. Sau vrei să-mi mai dai şi alte ordine?

Am simţit cum mi se întărâtă corpul. Da, aveam chef >ă li dau ordine. Aş fi vrut să îi poruncesc să cadă în genunchi la picioarele mele. Aş fi vrut să îi poruncesc să mă cuprindă cu gura ei obraznică. Aş fi vrut să-i poruncesc să se aplece în faţa mea, să-şi ridice rochia ca o fată obraznică şi să mă înfig în ea şi să i-o trag până ajungeam amândoi la extaz.

Dar mai mult de cât orice, voiam să fiu cu ea.

De îndată ce mi-a trecut acel gând prin minte, i-am dat drumul şi am făcut un pas în spate. Aerul rece îmi atinse imediat palma, lăsând în urmă căldura ei arzătoare. Nu mă aşteptasem să mă simt atât de gol. Am încercat să fac abstracţie de dezamăgirea care mă cuprinse când i-am dat drumul, cu toate că, mi-am spus, procedam corect.

- Da, domnişoară James, eşti liberă să pleci, i-am spus eu pe un ton încordat.

Rămase o clipă locului, ba chiar aş fi putut să jur că am citit o urmă de dezamăgire în ochii ei. Iar când îşi cobori privirea spre erecţia mea, dezamăgirea aceea >e transformă în dorinţă.

Plecă înainte să mă conving că fusese într-adevăr vorba de dorinţă, intră în camera ei şi trânti uşa după ea. Am rămas locului, încercând să-mi dau seama ce se încâmplase, iar în clipa aceea mi-am dat seama că atitudinea ei sfidătoare nu avea nimic de-a face cu sentimentele ei de ură la adresa mea. Era o sete. O sete sălbatică, .ntensă, erotică. Aceeaşi sete pe care o simţeam şi eu de riecare dată când o vedeam în faţa ochilor.

Mă dorea şi ea la fel de mult pe cât o doream eu.

În clipa aceea am înlemnit pentru că gândul acesta nu doar că mă înfierbântă, dar mă şi înspăimântă teribiL

Fata aceea nu avea nici cea mai mică idee ce fel de bestie eram eu în realitate, dar eu ştiam. Şi dacă nu tăceam ceva să opresc focul dintre noi, nu Giovanni avea să reprezinte cea mai mare ameninţare pentru ea.

Ci eu

.capitolul 8

Natalie

Bestia îmi zâmbise.

Nu, nu doar că-mi zâmbise când îi ţinusem piept :n faţa uşii de la camera mea, se arătase de-a dreptul impresionat.

Nu-mi puteam scoate din minte privirea lui. Toată noaptea m-am foit, disperată să ştiu ce însemna privirea aceea, ce îi trecuse prin minte în clipele acelea şi de ce se uitase atât de lung la buzele mele. Şi chiar dacă nu mi-aş fi dorit, l-am visat. Mi-am imaginat ce mi-ar fi făcut dacă i-aş fi sărutat, în loc să fug ca un animal speriat. Dacă i-aş fi rupt cămaşa de pe el, dacă i-aş fi dezmierdat trupul cu degetele, cu limba, cu dinţii. Dacă l-aş fi devorat cum mă devoraseră pe mine ochii lui.

Visam la el două de nopţi şi două zile pline de întâlni şi prezentări de modă. De fiecare dată când mă gândeam la el, mă înfierbântam. M-am lipit cu spatele Je perete, în fundul camerei, aşteptându-l să-şi termine liscuţia cu Bianca, reprezentanta de la Bandini.

De-abia aşteptam să se termine odată prezentarea aceasta. Eram disperată să ies din încăpere. Eram disperată să îmi pun trupul în mişcare, să încerc să mă liniştesc. Pantalonii şi bluza pe care le alesesem din garderoba pe care mi-o lăsase stilistul lui Luc păreau să mă >rrângă. După ce îmi făcuse morală că mă îmbrâcasem cu rochia aceea, în ultimele două zile optasem pentru un look conservator, deloc confortabil. Drept urmare, ruuream de cald în hainele acelea până-n gât. Din pă- cute, mă îndoiam că temperatura corpului meu avea ceva de-a face cu ţinuta şi cu arşiţa verii care dădea nă- ală peste noi prin ferestrele deschise; ştiam prea bine că adevăratul motiv era faptul că nu puteam să-mi iau gândul de la visul acela stupid sau de la bărbatul acela insuportabil.

Bărbat care era acum de partea cealaltă a camerei, stând de vorbă cu Bianca, care venise îmbrăcată la patru ace, în timp ce cele trei modele ale ei probau diferite ţinute. Luciano se dezbrăcase de sacou în maşină, în drurr spre cea de-a doua întâlnire programată pe ziua de astăzi, îşi dăduse cravata jos şi îşi suflecase mânecile cămăşii, spunându-mi cu un rânjet sexy că era prea cald pentru atâtea straturi. La naiba, ştiam şi eu că era cald. Nu aveam nevoie să o aud din partea lui, căci eram lac de transpiraţie. Şi chiar nu aveam nevoie să se poarte frumos cu mine, dar dintr-un motiv sau altul, după cearta noastră din maşină, toată ziua precedentă fusese tare politicos faţă de

mine, inclusiv în maşină, în drum spre evenimentul de astăzi.

Dar lucrul care mă irita cel mai tare era că nu-şi luase ochii de la mine în timpul acestei prezentări stupide de modă. De fiecare dată când se uita la mine simţeam un gol în stomac. Simţeam că îmi tresare tot corpul. Iar lucrul acesta mă dădea complet peste cap pentru că a.^ fi preferat să mă ignore, cum o făcuse la începutul călătoriei, ca să nu-mi mai zboare gândul la fundul lui din zece în zece minute.

Eram furioasă pe el. Eram furioasă pe felul în care îmi vorbise la petrecerea din acea seară, mă scosese din sărite ce-mi spusese mai apoi în maşină. Eram furioasă că reuşise să mă dea peste cap cu zâmbetul acela stupid. Dar cel mai mult mă enerva că deja mă uitam altfel la el. Nu îl mai vedeam ca pe suspectul numărul unu în moartea celei mai bune prietene, ci îl vedeam ca pe un bărbat. Un bărbat al dracului de sexy. Unul după care eram înnebunită chiar dacă ştiam că era o greşeală.

Trebuia să rămân stăpână pe situaţie. Trebuia să-mi amintesc de ce eram acolo. Ca să aflu dacă avusese ceva de-a face cu moartea lui Laney. Asta era şansa mea-
Era clar că reprezentanta de la Bandini îl cunoştea foarte bine. Trebuia să fac cumva să stau de vorbă cu ea între patru ochi, să încerc să o descos de informaţii Jespre el.

Toate cele trei modele apărură din nou în încăpere, Joar că, de data asta, în loc să facă parada modei în ţinutele lor şi să iasă din cameră, rămaseră alături de Luc ?i de Bianca şi se alăturară discuţiei.

Am răsuflat uşurată cănd mi-am dat seama că prezentarea de modă se terminase, dar am rămas lipită Je perete, hotărâtă să nu mă alătur

grupului. Ştiam care era rolul meu în calitate de asistentă şi am rămas în fundul încăperii, la fel cum o făcusem în ultimele Jouâ zile, hotărâtă să nu-l mai scot din sărite pe Luc. Luc îmi aruncă din nou o privire care mă făcu să tresar, dar i-am răspuns cu o expresie plictisita pe chip, hotărâtă să nu-i întorc privirea. Câteva clipe mai târziu, îşi reîndreptâ atenţia spre femeile de lângă el, şi am observat-o pe blonda cea slăbănoagă care îşi flutura pârul, care râdea la toate glumele lui, frecându-şi sânii de braţul său.

în clipa aceea am simţit un gol în stomac. îl văzusem flirtând cu nenumărate manechine la acea primă petrecere. Ba chiar îl văzusem flirtând cu aceeaşi tipâ blondă chiar înainte ca David Bonelli să vină să-mi dis- tragâ atenţia de la episodul acela dezgustător. Ştiam că nu avea nici o logică, dar nu puteam să o sufăr şi mi-am spus că nu avea nimic de-a face cu sentimentele mele faţă de Luc, ci cu faptul că tipa era, în mod evident, o oportunistă.

Tipa continuă să flirteze cu el, iar eu am simţit că mi se întoarce stomacul pe dos, iar el continuă să se uite lung la ea, zâmbitor, dându-i nas. Cea mai tânără dintre cele trei modele, care nu părea să aibă mai mult Je doisprezece ani şi care nu scosese nici o vorbă până atunci, le aruncă un zâmbet timid, cu gropiţele ei simpatice, după care îşi ceru scuze şi se retrase în altă cameră, cu mâna la cap şi cu o privire pierdută în ochii ei mari şi căprui. Luc se uită lung la ea, iar felul în care o privirii tulbură.

De îndată ce fata ieşi din cameră, Luc se apropie de Bianca şi îi şopti ceva la ureche, făcând abstracţie de blonda care nu voia să se dezlipească de el, disperată să fie băgată în seamă. Câteva clipe mai târziu, Bianca î: făcu

un semn din priviri, iar Luc se dezlipi de blondă, îndreptându-se spre aceeaşi uşă pe care ieşise bruneta cu câteva clipe în urmă.

Mă încercă un sentiment neplăcut. Blonda îşi duse mâinile în şolduri, uitându-se după el, vizibil supărată. Cealaltă fată de-abia dacă observă ceva, prea ocupată sâ-şi facă admire unghiile, dar Bianca îi puse mâna pe umăr şi clătină din cap. Tipa îşi lăsă braţele pe lângă corp, vizibil supărată.

Nu înţelegeam ce anume se întâmplase. Mi-arn. îndreptat privirea spre uşă. Oare citisem îngrijorare în privirea tulburătoare a lui Luc? Grijă? Sau interes?

Am simţit că mi se întoarce stomacul pe dos. Speram din tot sufletul că nu fusese vorba de interes. Fata aceec. era o copilă. Manechinele slăbănoage erau una, dar era cu totul altceva sâ-i facă ceva unui copil.

Celelalte două modele dispărură pe o altă uşă. Bianca aruncă o privire spre mine. Câteva clipe mai târziu, apăru în faţa mea, cu zâmbetul pe buze:

-Ţi-a plăcut noua colecţie?

Era o femeie înaltă, era cu peste zece centimetri ma: înaltă decât mine, la fel de suplă ca modelele ei şi la tel de frumoasă, cu o tunsoare modernă, cu pometii înalţi şi cu doi ochi albaştri, frumoşi. Am presupus că avea în jur de patruzeci de ani, dar era clar după felul în care arăta că fusese şi ea manechin în tinereţe. în comparaţie cu ea mă simţeam scundă, grasă şi nici pe departe la fel de frumoasă ca toate celelalte femei cu care dădusem ochii de când ajunsesem în Italia.

Mi-am dat pârul după urechi, încercând să nu par preocupată de gândul la ce se întâmpla între Luc şi fata aceea în camera alăturată.

Oare chiar se simţea atras de astfel de copile? Dar Laney nu era o copilă. Sincer, o relaţie între Luc şi La- ney mi se părea din ce în ce mai puţin probabilă şi nu Joar din cauza vârstei ei. Laney nu ar fi fost niciodată interesată de cineva ca Luc. I s-ar fi părut prea arogant şi intimidant. Laney era o fată bună la suflet, nu ar fi îndrăznit niciodată să îi ţină piept lui Luc cum o făcusem eu. Dacă ar fi ţipat vreodată la ea, ar fi fugit din preajma lui. Nu, Elena McCabe ar fi preferat pe cineva complet diferit, un tip simpatic, sexy, copleşitor şi dominant din cu totul alt punct de vedere.

Cineva ca Gio.

- Domnişoară James?

Vocea Biancăi mă trezi la realitate.

-Da?

- Ce părere ai de noua colecţie? îţi place?

-Ah, da, desigur, am răspuns eu rumenă în obraji când mi-am dat seama că începusem din nou să visez cu ochii deschişi. La Luc. Din nou. Mi-ar plăcea să pot purta şi eu astfel de ţinute, am zis, coborând privirea >pre trupul meu, bombat în toate părţile în care trupul Biancăi era slăbuţ şi zvelt. Din păcate, nu sunt cocmai trenul de femeie pentru care creaţi voi aceste ţinute.

- Glumeşti? spuse Bianca, plimbându-şi ochii pe trupul meu. Ai o siluetă de invidiat, mi-aş dori eu să arăt ca tine. Moda ar trebui să atragă atenţia spre formele unei femei, nu să le ignore. Nu te lăsa păcălită de manechinele acestea. Designerii folosesc trupurile acestea subţiri pe post de umeraş. Dacă am trimite manechine cu forme pe podium, nu s-ar mai uita nimeni la haine, îmi zise ea, făcându-mi cu ochiul. Uite ce-ţi propun eu. Luc mi-a zis că

aveţi în plan să mergeţi la petrecerea lui Cipriani în seara asta, nu?

Am dat din cap că da pentru că asta trecuse domnişoara Pascal în program. Ştiam că Roberto Cipriani era cn renumit designer italian, dar hainele lui îmi depărau cu mult bugetul şi nu ştiam nimic despre el.

- O să-ţi trimit o rochie la hotel, ca să vezi că hainele noastre ţi se potrivesc de minute.

- Oh, nu e nevoie să faci asta.

- Insist. Domnişoară James, eşti o femeie foarte frumoasă. Ar trebui să-ţi pui în valoare formele la care alte femei doar visează, nu să le acoperi.

Complimentul ei mă făcu să roşesc, dar teama mă încolţi imediat.

- E foarte drăguţ din partea ta, dar domnul Salvatici nu vrea să port o ţinută care să distragă atenţia de la el.

-Fii serioasă, răspunse Bianca, plictisită. Dacă Luc ţi-a spus să nu te îmbraci frumos este pentru că nu vrea ca toţi ceilalţi bărbaţi să saliveze după tine şi să te răpească de la braţul lui.

M-am simţit din ce în ce mai roşie la faţă şi am lăsa: să-mi scape un râs forţat.

- Crede-mă, nu de asta se teme el. De fapt, tind sl cred că nimic nu-l poate speria.

- Sunt multe lucruri care se teme, dar nu asta este important aici. Dar trebuie să ştii că îl cunosc de muh de Luciano Salvatici şi nu l-am văzut niciodată să se uite la vreo femeie aşa cum se uită la tine. Domnişoară James, îţi spun sincer că a ratat jumătate de colecţie pentru că nu-şi putea lua ochii de la tine.

încă nu-mi venea să cred că tocmai îmi spusese ci existau lucruri pe lumea asta de care

să se teamă Luc ^ mult mai târziu am perceput ultima ei remarcă.

Luc ratase jumătate de colecţie? Din cauza mea' Observasem că se uitase de câteva ori la mine, dar Biarv ca chiar încerca să-mi spună că reuşisem sâ-i distrag atenţia? La fel cum mi se întâmpla şi mie? Am simţit dir. nou un gol în stomac, doar că, de data asta, nu era nic vorbă de dezgust, de uluire, entuziasm şi o doză sănî-toasă de frică.

Inima începu să mi-o ia la goană şi chiar dacă încer cam să mă abţin, nu-mi putea lua ochii de la uşa acee: pe care ieşiseră Luc şi modelul

.**-Să** înţeleg ca tu şi Luc **va** cunoaşteţi bine? am între- bat-o eu pe Bianca. Cât de bine, daca nu te superi ca te întreb?

- Suntem vechi prieteni. Sunt mai mare decât el, dar suntem prieteni de familie, am crescut împreuna. Nu am fost niciodată împreuna, dacă asta vrei să ştii, îmi spuse ea, uitându-se lung la mine.

M-am bucurat să aflu asta, dar încă aveam nevoie de răspunsuri şi deja nu mă mai interesa cum ajungeam la ele.

- Obişnuieşte să iasă cu modelele lui? E ceva... La naiba, acum chiar părea că-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. E ceva normal pentru el?

-De regulă, Luc nu se implică în acest proces, îmi răspunse Bianca, cu zâmbetul pe buze. Sinceră să fiu, am fost surprinsă sâ-I **vad** astăzi aici. Cei de la Covet n-imit, de regulă, diferiţi reprezentanţi la prezentările de modă. Din câte ştiu eu, a început recent sa lucreze la revista, dar pot să-ţi spun cu mâna pe inimă că, de când :I ştiu eu pe Luc, nu l-am văzut niciodată cu un model. De fapt, sunt sigură că Luciano Salvatici nu s-ar încurca niciodată cu un model fie pentru o relaţie de lungă sau ie scurtă durată.

Declaraţia ei mă luă prin surprindere. Şi nu doar pentru că o spusese cu atâta convingere, ci pentru că o ^pusese pe un ton cât se poate de sincer.

Am aruncat o privire spre uşa pe care ieşise Luc şi im simţit un nod în gât. Aş fi vrut să ştiu cu ce se ocupase înainte să devină CEO la Covet. Aş fi vrut să ştiu iacă apucase să o cunoască pe Elena McCabe înainte de moartea ei. Dar în clipa aceea voiam să ştiu ce naiba se nrâmpla acolo.

- Fata aceea brunetă. Se simte bine? Părea supărată.
-Sofia? zise Bianca, oftând şi îndreptându-şi şi ea pricea spre uşă. Sărmana fată. Are probleme cu tatăl ei.

.c e prieten de familie. S-a dus să stea de vorbă cu ea.

Bianca nu se arătă câtuşi de puţin deranjată de fapru, că Luc rămăsese singur în cameră cu fata aceea, aşa ci am considerat că era un semn bun.

- Ce a păţit tatăl ei?
- E bolnav de cancer. E pe ducă. întreaga familie c îndurerata. Sofia şi-a început cariera în modelling acurr câţiva ani, dar tatăl ei nu a fost niciodată de acord, aşa că a renunţat. Când acesta s-a îmbolnăvit, familia a avu: nevoie de bani. Am încercat să o iau sub aripa mea, să l port de grijă. E o **fata** bună, are doar cincisprezece ani. dar e atât de frumoasă încât deja a primit numeroa* oferte de muncă. Ar vrea să petreacă cât mai mult timr cu tatăl ei, înainte de moartea lui, dar familia are nevo-c de bani. Dacă nu pleacă în curând acasă, mi-e teamă ^ o să fie trasă în lumea asta nebună.

Am aruncat din nou o privire spre uşă şi mi-arr imaginat-o pe Sofia, cu ochii ei mari, rotunzi. Era de . frumuseţe izbitoare, nu puteam să neg. Era mult m2. frumoasă decât celelalte două modele pentru că ave* un chip unic. Nu mă îndoiam că toată lumea îşi dore^ să lucreze cu ea. Sau că o aştepta o carieră lungă.

Mi-am îndreptat privirea spre Bianca, vrând să-i spur şi ei toate aceste lucruri, când mi-am dat seama că nu mai uita la mine, ci la picturile murale de pe perete:-: din spatele meu. în clipa aceea am văzut o umbră privirea ei. Ceva care m-

a nelinişti. O umbră care fe aruncă fiori pe şira spinării.

Dar înainte să apuc să o întreb ce se întâmplat privirea aceea dispăru şi mă întâmpină din nou cu u: zâmbet.

- Bun, zise ea, cu aceeaşi voce caldă şi încrezâtoarr Ce mărime porţi? Ca să ştiu ce rochie să-ţi aleg.

- Ah... M, i-am spus eu, întrebându-mă dacă nu cumva doar îmi imaginasem privirea aceea bântuită.

-Mărimea M? mă întrebă ea, sceptică. Eşti siguri Nu te cred. Stai să te măsor. Eşti prea mică în talie să porţi M.

Am privit-o încruntată pentru că ştiam că eram mică **n** talie, dar ştiam la fel de bine cât de lată eram în şolduri şi, chiar dacă nu aveam nişte sâni mari, aveam cu să umplu o rochie mărimea M. - Bine, dar trebuie să-mi promiţi că nu o să rămâi ■ocată când o să vezi numerele de pe centimetru.

Bianca începu să râdă şi îmi făcu semn să o urmez, ^m mers după ea, răsuflând uşurată că totul părea din nou normal. Continuă să-mi povestească despre petrece- -ea lui Cipriani, dar nu eram foarte atentă la ce spunea, rentru că, atunci când am trecut pe lângă uşile deschise, ¿m încercat să-l caut cu privirea pe Luc.

Am încetinit pasul când am trecut pe lângă o arcadă :ire dădea într-un salon decorat cu canapele şi scaune n am simţit un fior când l-am zărit pe Luc în colţul .¿merei, stand din nou de vorbă cu blonda aceea. Am -.mţit un val de gelozie care nu-mi plăcea deloc, dar m-am spus că era un semn bun că flirta cu tipa aceea, .nsemna că nu fusese niciodată interesat de Sofia în ^iul acela.

Doar că... nu mi-a plăcut deloc să-l văd flirtând cu ~:onda. Mi-am dat din nou seama că aveam sentimente . •ntradictorii la adresa acelui bărbat, că nu mai ştiam .e să cred despre el, că simţeam o atracţie iraţională care -r-ca să-mi facă mari probleme.

\l-am enervat din nou, iar când am ridicat privirea, -u-am dat seama că Bianca mă aştepta deja la capătul aiului. Am făcut un pas spre ea, încercând să-mi vin r. fire, dar exact în clipa aceea al zărit-o pe Sofia dând -\iina în salon. Fata era cu ochii în lacrimi. începu să vorbească re- de în italiană. Blonda se arătă vizibil supărată că fata c întrerupsese discuţia, dar Luc o luă în braţe când Wia se aruncă plângând la pieptul lui. Nu am pu- MT să înţeleg ce îi spunea pentru că vorbeau amândoi italiană, dar am auzit-o pe Sofia repetând de mai • ^te ore: - Grafie. *Grazie. Grazie,* Luc.

„Mulţumesc."

Am tresărit când mi-am dat seama că mă holbam la ei, am trecut de uşile deschise şi am pornit degrabă **în** urma Biancăi. Dar aveam o bănuială că tocmai fusesem martoră la un episod pe care nu ar fi trebuit să-l văd Nu mi-am putut lua gândul de la scena aceea toată ziua chiar şi după ce am plecat de la întâlnire şi am pomi: împreună spre prezentarea de modă a lui Cipriani cart urma să aibă loc în după-amiaza aceea.

„Mulţumesc."

Luc făcuse ceva nemaipomenit pentru fata aceea. O auzisem în glasul ei. O văzusem în ochii ei. Şi o văzusem pe chipul lui Luc când îşi odihnise obrazul pe creştem. ei, strângând-o la piept.

Un ucigaş nu ar fi putut să facă niciodată una ca as:* Un ucigaş nu ar fi putut să simuleze o astfel de com siune. Ceea ce însemna….

Poate că Luc nu era bărbatul pe care trebuia investighez.

Inima începu să-mi bată cu putere. Luciano Salvati-r tocmai îmi dăduse şi mie lumea peste cap. Iar acum n. aveam nici cea mai mică idee ce să fac în continuare.

Am încercat să nu atrag atenţia asupra mea la pre-err tarea de modă a lui Cipriani. Eram încă dată peste car încă încercam să înţeleg ce văzusem mai devreme, să îrr. dau seama ce ştiam cu adevărat despre Luc.

Toate prezentările de modă se ţineau în Santo Spini- în Sassia, în inima oraşului. Luc încercase să stea de * bă cu mine în maşină despre colecţia Bandini, dar fu^c sem prea distrată, nu făcusem altceva decât să spun di. nu şi să dau din cap de parcă chiar aş fi fost atentă la r. Ştiam că bănuia că ceva era în neregulă cu mine, până * mie îmi era clar că mă purtam ciudat, dar nu mă întrchJ nimic în maşină, iar de îndată ce am ajuns la destinan? am găsit un colţ liniştit în care să stau să-mi analizez durile în timp ce modelele începură să ia podiumul asalt, cu toate reflectoarele îndreptate asupra lor.

Un podium lung fusese instalat în mijlocul încăperii întunecate. Mai multe scaune împrejmuiau podiumul ie o parte şi de cealaltă, pentru ca spectatorii sa poată ¿dmira ţinutele din toate unghiurile. Am observat mai multe celebrităţi în public, câţiva sportivi, ba chiar şi în membru al familiei regale britanice, dar în tot acest nmp nu puteam să-mi iau ochii de la Luc, care stătea **:n** primul rând, bărbatul acela care îmi dăduse lumea peste cap cu un simplu gest de bunătate pe care încă nu -euşeam să-l înţeleg.

În maşină îşi pusese din nou sacoul şi cravata, iar v:um stătea în primul rând lângă o celebră actriţă de JI Hollywood. Actriţa **flirta** cu el fără neruşinare pe tot rircursul prezentării, iar el îi acordă atenţie, chiar dacă :eva îmi spunea că nu se simţea în largul lui. Poate fap- ~ul că părea să stea atât de încordat. Poate modul cum s: încleşta maxilarul de fiecare dată când credea că nu 1 vede nimeni. Sau poate felul în care se încăpăţâna să irance câte o privire în colţul acela întunecat în care r.â aflam eu, parcă sa verifice că sunt încă acolo. Nu aş i putut să spun exact de unde venea acest sentiment . :iidat. Dar eram sigură că bărbatul acela, care părea să «r potrivească de minune în lumea aceea extravagantă, va era adevăratul Luciano Salvatici.

Il *auzisem* pe adevăratul Luc când îi vorbise atât de .tăios Sofiei, consolând-o la pieptul lui. îl văzuse pe ade- Aratul Luc la uşa camerei mele, atunci când îmi zâm- "t>e. Şi nu cu zâmbetul acela fals cu care ieşea în lume, .. cu unul adevărat, care îi făcea chipul să strălucească, ^re îi făcea trăsăturile mai delicate, care îi dădea ochilor săi tulburători o nuanţă de argintiu care îi scotea mai mult în evidenţă forma unică a pupilei ochiului ■ring. Şi îl simţisem pe adevăratul Luc în mâna care îmi aprinsese încheietura, îl simţisem în felul în care muş- mi lui se relaxaseră chiar dacă nu-mi dăduseră nici o .pă drumul, în felul în care pulsul lui încetinise când atinsese pielea, în clipa în care se schimbase din agi- în calm şi controlat într-o fracţiune de secundă.

Acela era adevăratul Luc, nu imaginea asta a *ur.-t* celebrităţi perfecte. Nu ticălosul nervos care uriaşe ii mine în maşină. Nici măcar CEO-ul arogant care mi umilise în repetate rânduri. Adevăratul Luc, cel care putea să mă înfierbânte

cu o singură privire, se ascunde* în spatele unei măşti.

Nu aveam nici cea mai mică idee ce fel de secret ascundea. Nu ştiam de ce mă lăsase tocmai pe mine sâ- cunosc cu adevărat şi nu pe nimeni altcineva. Dar ştiarr că voiam să-l cunosc mai bine. Voiam să ştiu ce-l făcei să tresară. Din dupâ-amiaza aceasta, de când văzuserr scena dintre el şi Sofia, nu-mi puteam lua gândul de li el. La fel cum se întâmplase la petrecerea de pe Long îs- land, când nu putusem să-mi iau gândul de la Fantoml chiar dacă eram cu Gio.

În clipa aceea am simţit un foc în sinea mare care îrr. stârni sânii şi îmi întări sfârcurile.

Fantoma.

Gândurile mi-au fugit din nou la petrecerea aceea, u felul în care Fantoma rămăsese cu privirea aţintită as:> pra mea din colţul încăperii, la muşchii lui încordaţi. Li postura lui la fel de inconfortabilă ca a lui Luc.

Luc se foi pe scaun, după care ridică ochii spre mine, iar când i-am întâlnit privirea am simţit că mi-: ia inima la goană şi că-mi ia pielea foc. Mi-am amint:: de privirea lui de gheaţă când mă văzuse vorbind C- David Bonello. La fel de rece ca privirea ascunsă îr spatele măştii Fantomei când Gio mă luase de mâni la petrecere.

Astfel de frânturi de amintiri îmi invadară mintea Lumini puternice. Trupuri încleştate. Un ritm interj care punea stăpânire pe mine. Vedeam un şir de trepte. îl vedeam pe Gio alături de două femei, făcându-m: semn să-l urmez. Vedeam o saltea şi trupuri goale fc- cându-se unele de altele. Vedeam o femeie în genunchi în faţa lui Gio şi o alta frecându-se de spatele lui.

Prezentarea de modă continuă în jurul meu, alătur: de nişte amintiri pe care nu reuşeam să le desluşesc.

Auzeam suspine şi gemete de pasiune. Auzeam piele .¿pindu-se de piele. Şi îl auzeam pe Luc şoptindu-mi -avântul *„cazzo"* printre sărutări, cu răsuflarea lui cal- ¿1 care mă făcuse să tresar de plăcere când am deschis -xhii şi nvam trezit faţă în faţă cu masca Fantomei care Îi acoperea jumătate de faţă,

Am simţit că mi se accelerează pulsul. îmi simţeam ¿-•ielea asudată şi fierbinte. Nu mai puteam să trag aer În piept, nu puteam să fac camera să nu se mai învârti cu mine. Aveam nevoie de aer, aveain nevoie de •raţiu, aşa că am fugit din colţul meu şi mi-am făcut loc rrin mulţime până am reuşit să ies în hol. Erau mai ruţini oameni aici, dar încă îmi simţea plămânii închisei, încă simţeam că se învârte totul cu mine. Am lu- ĸ-ʘ la fugă, făcându-mi loc printre oameni, şi nu m-am orit până când m-am aruncat în uşa de la capătul cufărului, dând buzna într-o grădină cu copaci, flori şi o rlntânâ arteziană.

M-am prăbuşit pe un scaun de lângă piscină. Am sim- *ŢJZ* razele călduroase ale soarelui pe piele. Am încercat £ mă concertez pe căldura aceea, pe felul în care îmi încălzea trupul. Am petrecut minute în şir încercând »-mi liniştesc bătăile inimii. Odată ce m-am simţit mai rcăpână pe mine am deschis ochii şi am descoperit că mă aflam într-o grădină. Am văzut câteva mese şi scaune aranjate în jurul fântânii centrale, iar după colţ se ¿uzeau voci, râsete, pahare, şi mi-am dat seama că mă ¿fiam într-o cafenea.

Sunetele erau normale. Florile din jurul meu erau adevărate. Căldura soarelui era liniştitoare. Dar chiar şi ni ochii deschişi nu-mi puteam scoate din minte masca Fantomei. Şi vocea lui Luc şoptindu-mi cuvântul acela *m:azzo*^{u}. Şi buzele lui lipite de buzele mele.

Am ridicat mâna tremurândă la gură şi mi-am tre- :ut degetele peste buzele doritoare. Luc fusese la pe- rrecere. Mă urmărise de la distanţă, ascuns sub masca iceea de Fantomă, la fel cum mă urmărise în timpul -rezentării de astăzi... de parcă nu-şi putea lua ochii de la mine. Iar eu îl sărutasem. îl sărutasem ca o femeie înfometată, iar el mă sărutase cu aceeaşi dorinţă, poitâ şi ardoare.

Inima începu din nou să-mi bată cu putere. Nu puteam să înţeleg de ce îl sărutasem. Nu ştiam de ce venise la petrecere şi de ce mă sărutase şi el. Amintirile mele erau în ceaţă, dar ceva îmi spunea că datorită lui ajunsesem acasă vie şi nevătămată. Gio mă drogase, nu mai aveam nici o urmă de îndoială. Iar Luc făcuse cumva şi mă salveze. El mă scosese de acolo, mă adusese acasă, ia: eu îl sărutasem.

Mi-am simţit sfârcurile încordate, am simţit o dorinţA între coapse, urmată de un impuls sălbatic de a-l săruta din nou. Un impuls care apăru de nicăieri. Aş fi dat orice sâ-l sărut chiar în clipa aceea, să aflu dacă buzele lui erau la fel de moi şi de umede pe cum mi le aminteam eu.

Am simţit telefonul vibrându-mi în buzunar. L-am scos cu o mână tremurătoare şi am citit mesajul:

Bună, Bella. Ţi-e doar de mine? Noua *mea* asistentă e *ca vai de ea. Nu ai vrea să mergem* în *Caraibe?*

O sa am grijă să te simţi bine.

Am simţit că mi se întoarce stomacul pe dos când mi l-am amintit pe Gio oferindu-mi paharul acela la petrecere, urmărindu-mă cu ochii lui de prădător. Mi-am amintit cum mă târâse din conac, cum mă purtase cu el pe poteca aceea întunecată. Cum venise atât de aproape de mine, şoptindu-mi la ureche că voia să mă facă să

tremur de plăcere. Şi de triunghiul lui amoros din cealaltă casă.

- Sta bene, signora?

Vocea aceea de femeie mă eliberă din lanţul amintirilor. în faţa mea era o femeie brunetă care se uita la mine cu ochi mari şi căprui. în clipa aceea mi-am dat seama că probabil arătam ca o nebună. Ceea ce nu era departe de realitate.

-Scuze, i-am spus eu. Nu vorbesc italiană.

Femeia îmi zâmbi, iar când o fâcu, am observat o gropiţă familiară pe obrazul ei stâng.

- Eşti din Statele Unite?

- Da, i-am răspuns eu, după care mi-am închis telefonul şi l-am băgat în buzunar, hotărâtă să ignor mesajele Je la Gio.

-Ai venit să vezi prezentarea de modă?

În clipa aceea mi-a fugit mintea la Luc care rămăsese la prezentare, iar trupul meu se aprinse din nou la chemarea lui.

- Da... am ieşit să iau o gură de aer. E prea aglomerat înăuntru.

Femeia îmi zâmbi din nou şi făcu semn spre scaunul de lângă mine.

- Pot să mă aşez?

Nu aveam chef de companie, dar m-am auzit >punându-i:

- Da, sigur.

Femeia oftă şi se aşează lângă mine. Era îmbrăcată cu >> rochie simplă, albastră şi cu pantofi negri, nimic extravagant sau la modă. Şi, chiar dacă nu era împopoţonată ;a ceilalţi oameni de la prezentare, am observat ceva ramiliar la ea.

-Ai venit pentru prezentarea de modă? am întrebat-o eu, încercând să-mi dau seama unde o mai văzusem înainte.

Era italiancă, cu pielea măslinie şi trăsături oacheşe, dar ceva îmi spunea că nu lucra în industria modei.

- Da. O aştept pe fiica mea să termine. E una dintre modele.

-Ah, am exclamat eu, pentru că-mi dădusem seama de ce mi se păruse atât de cunoscută. Semăna cu una dintre fetele pe care le văzusem la evenimentele din ultimele zile. Lucrează exclusiv pentru designer-ul Cipriani? am întrebat-o eu, dornică să mai stăm de vorbă pentru că nu eram gata să mă întorc la prezentare, să dau iar ochii cu Luc. încă mă luptam cu dorinţa de a mă arunca în braţele lui, ca o nesăbuită.

- Nu. A *io* st model pentru toţi marii designeri prezenţi aici. Dar asta este ultima ei prezentare.

- Chiar aşa? am întrebat-o eu, surprinsă. Dacă o taţi era atât de frumoasă încât să prezinte pentru un desig- ner atât de celebru precum Cipriani, nu exista nici un motiv pentru care cariera ei să se sfârşească.

-Da, tatăl ei este bolnav. Cariera ei în modelling a fost, la început, o binecuvântare, banii pe care i-a câştigat ne-au fost de mare ajutor dat fiind faptul că soţul meu nu mai poate să lucreze la restaurant, dar în ultima perioadă s-a dovedit a fi un blestem. Din ce în ce ma: multe modele semnează contracte de exclusivitate, şi nu e uşor să-ţi găseşti de lucru dacă nu faci asta. Am crezut că o să fie nevoită să semneze şi ea unul, dar acum nu mai trebuie să facă asta, zise femeia, cu zâmbetul pe buze, arătandu-şi gropiţa.

în clipa aceea mi-am dat seama exact cu cine stăteam de vorbă.

- Sunteţi mama Sofiei?

Femeia făcu ochii mari; avea ochii Sofiei.

- Da. O ştii pe Sofia?

- Chiar azi am cunoscut-o la o întâlnire cu reprezentaţii Randini. Eu sunt asistenta lui Luciano Salvatici.

Femeia se lumină imediat la faţă.

-Vai de mine, Luc! exclamă ea, cu lacrimi în ochi. Datorită Sofiei poate să vină acasă.

Am simţit câteva picături de sudoare pe frunte. Şi. chiar dacă ştiam că nu era treaba mea, nu m-am putut abţine. Oare Luc îi oferise Sofiei un contrac: de exclusivitate cu Covet? Dar, atunci, de ce spunea femeia aceasta că Sofia nu mai era nevoită să lucreze ca model?

- Cum aşa?

-Azi ne-a cumpărat restaurantul şi ne-a plătit de patru ori mai mult decât valorează în realitate. O să angajeze personal nou, iar pe noi o să ne facă administratori, zise ea, radiind de bucurie. Ridică privirea spre cer, şter- gându-şi lacrimile de bucurie. De când s-a îmbolnăvit Alessandro am avut probleme cu restaurantul, iar eu am suferit mult când Sofia a fost nevoită să plece de acasă. Dar acum... zise ea. Acum putem să stăm liniştiţi. Sofia poate să vină acasă. Avem bani pentru tratamentul lui Alessandro, avem bani să trăim decent. Avem bani chiar să o trimitem pe Sofia la facultate. N-o să fie nevoită să-şi vândă trupul ca să ne păstreze familia unită.

Am tresărit la ultimele ei cuvinte. Nu eram sigură ce voia să spună, dar înainte să apuc s-o întreb, zise:

-Luciano Salvatici este un belio an^eio. Nu mi-am imaginat niciodată că un bărbat ca el ar putea face una ca asta. Când a călcat pentru prima oară pragul restaurantului nostru acum trei ani, Alessandro a vrut sâ-l dea afară în şuturi. Nu l-am lăsat să-l dea afară, nu se cade să faci una ca asta, dar trebuie să recunosc că mi-a tost frică. Un Salvatici în restaurantul nostru? Atât Je aproape de casa noastră? Am fost sigură că suntem blestemaţi. Alessandro era sigur că

venise după Sofia, şi chiar dacă fata noastră ne-a zis că e om bun, că nu era !a fel ca toţi ceilalţi, Alessandro a obligat-o să nu mai lucreze. Dar după ce Alessandro s-a îmbolnăvit, Soţia n-a avut încotro decât să înceapă din nou să lucreze, căci aveam nevoie de bani. Eu şi Alessandro ne temeam că aveam să o pierdem pentru totdeauna, dar... dar Luciano a făcut ce-a făcut şi... zise ea, cu zâmbetul pe buze, cu lacrimi în ochi de fericire şi cu mâinile spre cer. E un miracol de la Dumnezeu. Luc e un miracol trimis din ceruri.

Nu aveam nici cea mai mică idee ce voia să spună. Tot ce ştiam era că Luc o ajutase pe această femeie şi pe ramilia ei într-un mod ireal. Cel pe care îl văzusem mai devreme era adevăratul Luciano. Iar dorinţa aceea ce a-l găsi, de a-l atinge, de a-l săruta aşa cum o făcusem în noaptea de la petrecerea din Long lsland îmi invadă din nou toată fiinţa.

Mama Sofiei îşi şterse lacrimile şi se uită lung la mine.

- **Să** nu crezi ce zice lumea despre el, **ca** e râul întruchipat. Luc nu e la fel ca restul familiei sale. E un om bun, cinstit, şi o sa regret toata viaţa lucrurile rele pe care le-am crezut despre el.

Am auzit mai mulţi paşi în spatele meu, urmaţi de o voce entuziasta:

- *M ammal*

Femeia se ridica în picioare, şi am văzut-o pe Sofia traversând curtea în grabă ca să se arunce în braţele mamei sale. începură să vorbească în italiană şi, uitân- du-mă lung la ele, am observat toate trăsăturile lor comune. Şi gropiţele lor.

M-am ridicat şi eu în picioare, dată peste cap de tot ce aflasem. Am rămas lângă piscină, aşteptând ca mama şi fiica să-şi termine

îmbrăţişarea. Nu-mi puteam scoate din minte tot ce-mi spusese mama Sofiei despre familia lui Luc.

„Să nu crezi ce zice lumea despre el, că e răul întruchipat."

Oare chiar îmi imaginasem vreodată că Luc era râul întruchipat? Nu eram sigură. Il văzusem ca pe un posibil suspect, sigur. Mi se părea nepoliticos? Da. Dominant? Fără îndoială. Dar rău... Nimic din tot ce văzusem în New York şi în Roma nu mă făcuse să îl văd ca pe un om rău.

«Luc nu e la fel ca restul familiei sale."

îmi veni imediat în minte chipul lui Gio şi am simţit că mi se întoarce stomacul pe dos când mi-am adus aminte de zâmbetul lui libidinos, de băutura cu care mă drogase la petrecere. Oare la Gio se referea mama Sofiei? Oare îl cunoştea şi pe el? Dacă îl cunoştea pe Luc, era posibil să îl ştie şi pe Gio. Dar ceva tot mi se părea în neregulă.

Am auzit din nou zgomote de paşi în urma mea şi am întors privirea, cu inima la gură. Am rămas cu răsuflarea tăiată când i-am întâlnit ochii.

Se uită când la mine, când la mama Sofiei şi trăsăturile i se încordară. Ca şi cum...

Ca şi cum reuşisem să-i dau masca jos de pe chip, ca şi cum îşi dăduse seama că îl văzusem cu adevărat.

Am simţit din nou valul acela de căldură, ceva ce nu mai trăisem niciodată. Am simţit un gol în stomac, mi-am simţit sfârcurile întărite, rn-am simţit fierbinte, umedă şi doritoare.

-Luc!

Sofia se eliberă din strânsoarea mamei sale şi se aruncă în braţele lui, trăgându-l spre mama ei.

Fata începu din nou să vorbească repede în italiana aceea pe care nu reuşeam să o înţeleg,

dar odată ce Luc se apropie de ele două şi când am văzut-o pe mama Sofiei strângându-l **întT**-o îmbrăţişare călduroasă, am simţit că nu era nevoie să cunosc limba ca să ştiu ce-şi spuneau.

Puteam să citesc totul pe chipul fericit al copilei. Puteam să aud recunoştinţa din glasul mamei. Şi putea să văd neliniştea din ochii aceia tulburători ai lui Luc, ,>chii aceia care se mutau când la mine, când la ele, încercând să-şi mascheze neliniştea cu zâmbetul acela il lui.

:orţat a

Într

•o clipită am ştiut că acela era adevăratul Luc. Bărbatul care o ajutase pe Sofia şi pe familia ei era acelaşi bărbat care mă salvase şi pe mine, nu doar de ia petrecerea aceea, ci de la o soartă la care nici măcar nu voiam să mă gândesc. Nu fusese o coincidenţă că apăruse la uşa mea în dimineaţa de după petrecere. Nu mă adusese cu el în Italia ca să-mi ofere o nouă şansă la Covet. Mă adusese aici să mă ţină la adăpost de fratele său. Mă adusese aici pentru că îi păsa de mine.

Mi-am simţit gura uscată, având siguranţa că nu Luc o omorâse pe Laney şi că îmi pierdeam timpul aici cu el. Trebuia să-mi reîndrept atenţia spre Gio. Trebuia să pun la cale un plan prin care să dovedesc că Gio era cel care o omorâse pe prietena mea. Doar că nu puteam sub nici un chip să mă gândesc la Gio. Luc pusese stăpânire pe gândurile mele.

Nu-mi puteam lua gândul de la sărutul acela, de la telul în care gura lui o devorase pe a mea. Iar când l-am văzut şi pe el uitându-se la mine cu aceeaşi nelinişte, cu aceeaşi poftă, cu aceeaşi dorinţă de nestăvilit, am simţit că explodez.

Am simţit un val de dorinţă arzătoare care îmi invadă trupul,

care îmi făcu sângele să tiarbă în vene, care îmi spuse că totul între noi era pe punctul de a se schimba.capitolul 9

Luc

Fusese o mare greşeală să mă port frumos cu ea. Ştiam asta acum.

Într-o ultimă încercare de a mă controla ca să nu dau şi mai tare lucrurile peste cap, hotărâsem să-mi schimb tactica. în loc să mă port ca un nenorocit, devenisem amabil la adresa ei, sperând că, evitând orice fel de certuri, tocul dintre noi avea să se domolească. Mă înşelasem. Chiar dacă tensiunea dintre noi se mai calmase, încă fierbeam de dorinţă. încă simţeam tocul acela. Şi acum, mulţumită noii mele iniţiative, tensiunea dintre noi stătea să erupă dintr-o clipă într-alta.

Natalie mă privi cu obrajii îmbujoraţi. Nu-mi scăpă acel detaliu. De asemenea, nu-mi scăpă nici faptul că deja mă privea cu alţi ochi. De parcă îmi ştia secretul. De parcă îi plăcea secretul meu. De parcă momentul acesta era un punct de răscruce pentru noi.

Am încercat să ignor privirea ei şi focul pe care îl aprinsese în mine şi să mă concentrez pe Sofia şi pe mama ei, având grijă să nu vorbesc în engleză de faţă cu ea. Nu voiam să-i dau alte motive să creadă că reuşise să mă citească. Nu era adevărat. Chiar credea că ştie cu cine avea de-a face? Nu avea nici cea mai vagă idee. O faptă bună nu schimba cu nimic realitatea. Dacă ar ii ştiut din ce familie mă trăgeam, dacă ar fi ştiut despre neamul Salvatici, ar fi fugit în direcţia opusă, fără să se mai uite în urma ei.

Dintr-un motiv sau altul, gândul acela mă făcu să tresar. Am încercat să nu mă mai gândesc la

asta în timp ce stăteam de vorbă cu mama Sofiei, dar durerea aceea usturătoare nu voia să mă lase. Voiam să plece. Voiam să dispari din viaţa mea o data pentru totdeauna. Şi, atunci, de ce ma speria atât de tare gândul **ca** nu aveam s-o mai văd niciodată?

Sofia şi mama ei îmi oferiră o ultimă îmbrăţişare, după care îşi luară la revedere şi ieşiră din curte. Odată rămas singur cu Natalie, am încercat să-i spun ceva, orice, fără să reuşesc să înţeleg efectul pe care această femeie îl avea asupra mea.

-E foarte frumos ce ai făcut pentru familia ei, mi-a spus ea încet, uitându-se la mine cu ochii ci duioşi, de parcă tocmai reuşise să mă deconspire.

La naiba! Durerea aceea din capul pieptului se transformă într-un mare gol în stomac. Nu voiam să am nimic de-a face cu ea. Nu voiam să se uite la mine cu ochii aceia inocenţi, naivi, ca la vreun fel de mare erou. Nu eram nici un erou. încercam doar să repar măcar o mică parte din rahaturile pe care le făcuse familia mea.

Am privit-o cu maxilarul încordat. Nervos pe mine însumi, am hotărât să-mi schimbi din nou tactica, să redevin ticălosul acela care nu avea nimic în comun cu eroul pe care şi-l imagina ea.

-Nu e un gest de mărinimie, ci o afacere, nimic mai mult. Restaurantul acela e construit pe un teren foarte valoros. într-o lună am să-l dărâm.

- Luc, nu te cred, zise ea, cu buzele tremurătoare.

La naiba, avea dreptate. Şi uram să ştiu că ştia că are dreptate. Şi nu puteam să sufăr când am văzut cum se uita la mine, cu o privire arzătoare care parcă încerca să mă provoace să-i demonstrez că se înşela.

Inima începu să-mi bată cu putere, simţeam furnicături în vârful degetelor. Aş fi vrut să o arunc pe genunchi şi să-i arăt eu cine era şeful. Aş fi vrut să o apuc de braţe şi să o sărut în disperare, să mă topesc în căldura ei. Nu ştiam niciodată ce reacţie avea să trezească în mine femeia aceea, iar asta mă enerva la culme, pentru că nici o femeie până acum nu avusese control asupra mea. Eu eram cel care prelua controlul. Eu eram cel care stabilea regulile. Dar cu ea...

Femeia aceasta reuşea cumva să mă prindă pe picior greşit, să mă stârnească cu un simplu zâmbet. Să mă excite rostindu-mi pur şi simplu numele, cum o făcuse mai devreme.

I-am întors spatele, disperat să pun distanţă între noi, disperat să fug de căldura ei copleşitoare, de mireasma aceea seducătoare care nu făcea altceva decât să aprindă şi mai tare focul din mine, care mă împingea în braţele ei.

Nu am aşteptat-o să intrăm împreună în clădire, dar ştiam că venea în urma mea. îi simţea privirea arzătoare în ceafă. Prezentarea de modă nu se terminase încă, dar deja mă săturasem. De îndată ce îmi dădusem seama că nu mai era în colţul ei, nu mai fusesem în stare să mă concentrez la nimic. Voiam să ştiu unde era, cu cine era, ce naiba făcea. Tot nu ştiam ce anume o făcuse să plece, dar aveam de gând să aflu. După care aveam să-i arăt cine eram eu în realitate, ca să nu-şi mai facă iluzii. Pentru ca planul meu să funcţioneze trebuia să redevin ticălosul cu inimă de piatră pe care îl ştiam amândoi. Până la finalul săptămânii urma să o fac să mă urască, >i trebuia doar să mă port urât cu ea. Măcar în felul ăsta avea să fie la adăpost de fratele meu. Şi de mine.

- Chemă şoferul, i-am poruncit eu, fără să mă uit la ea, feră să încetinesc pasul. Spune-i să ne aştepte la ieşirea din aripa de vest. Plecăm.

- Da, domnule Salvatici.

Am simţit că o iau razna când am auzit-o spunân- Ju-mi „domnule" şi mi-am imaginat-o în genunchi în raţa mea. Am încercat să-mi scot imaginile acelea ispî- :itoare din minte, spunându-mi că nu ar fi acceptat niciodată să facă aşa ceva pentru mine. La naiba, făceam roate astea ca să mă asigur că nu avea să fie obligată niciodată să facă astfel de lucruri pentru nimeni.

Am auzit-o la câţiva paşi în spatele meu, stând de vorbă cu şoferul. Acesta ne aştepta la câteva străzi dis- ranţâ. Nu am încetinit pasul, ştiind că el urma să ajungă .a ieşirea din aripa de vest înaintea noastră. La naiba cu săptămâna asta, la naiba cu ziua asta! Mi-am şters îr. fugă sudoarea de pe frunte. "Nu voiam altceva decâ: să ajung repede la hotel, să mă închid în camera mea şi să dau pe gât o sticlă de whisky. Nu eram genul care să se piardă cu firea şi să îşi înece amarul în băutură, dar în seara asta nu aveam nici o reţinere. în seard asta eram disperat să găsesc o modalitate prin care vscot fanteziile erotice cu Natalie James din mintea mea

Am ajuns la intrarea goală din aripa de vest. Dat fiinJ faptul că prezentarea nu se terminase încă, ceilalţi în\-- taţi erau încă în sală. Am deschis larg uşile şi am ieşit în aerul răcoros al serii. Soarele tocmai apunea la orizon: şi mă orbi. Am lăsat să-mi scape o înjurătură, ţinând uşi deschisă cu o mână pentru Natalie şi ducând cealaltă mână la ochi, ca să mă feresc de razele soarelui. Chiar îr. timp ce Natalie apăru în spatele meu, am văzut o noul lumină orbitoare în

stânga mea şi apoi o alta în dreapta. Deja nu mai vedeam bine, dar am recunoscut sunetele de paşi grăbiţi din jurul meu şi vocile entuziasmate cart nu însemnau decât un singur lucru.

Am simţit un puseu de adrenalină.

- La naiba. Natalie, i-am zis eu, întinzând mâna spri ea înainte ca acei paparazzi să ajungă la ea. Stai!

Dar nu am reuşit să o găsesc nicăieri. Vocile începur;. să se audă din ce în ce mai tare, iar oamenii mă înconjurară. Eram înconjurat de lumini orbitoare, care mi împiedicau să văd ceva, să o văd pe ea.

- Natalie! am strigat, încercând să-mi feresc privirea dc luminile blestemate.

Am auzit voci furioase, nemiloase rostindu-mi numele, urmate de cuvinte precum *malvagio*$_y$ *diavolo* sau peccatorc. Am simţit un gol în stomac pentru că mai auzisem cândva cuvintele acelea. De prea multe ori, chiar. Am ridicat privirea, încercând să zăresc ceva prin marea de chipuri. Iar când i-am văzut pe cei douăzeci, treizeci de oameni care mă înconjuraseră, mi-am dat searn^ că mulţimea nu era formată doar din paparazzi.

-Natalie! am strigat, cuprins de panica. Am început să o caut disperat prin mulţime, încercând să nu mâ îndepărtez prea tare de uşi, ca să o prind şi să o trag după mine.

Am auzit un ţipăt venind din partea stângă. Un strigăt pe care l-am recunoscut imediat. Un sunet care mâ făcu să sar ca ars, înfiorându-mă.

- Natalie!

M-am năpustit în direcţia sunetului, făcându-mi loc prin mulţimea care mă înconjurase, dând la o parte orice paparazzo care îmi ieşea în cale. Luminile orbitoare începuseră să pălească, iar când un bărbat se puse în faţa mea încercând să-

mi facă o poză, i-am dat un cot. Bărbatul îşi scăpă camera pe jos care se făcu ţăndări. Făcu un pas în spate şi începu să urle la mine, dar nu mă interesa ce spunea. Nu auzeam altceva decât ţipetele ei.

Am simţit un nod în gât când am zărit-o în cele din urmă la câţiva metri distanţă, prizoniera unui bărbat înalt, îmbrăcat cu o robă lungă, maronie, cu părul alb până la umeri. Acesta o ţinea strâns de braţ, tră- qând-o spre el, departe de mulţime, spre parcare. Am văzut-o încercând cu disperare să se elibereze din strân- soarea lui.

M-am aruncat asupra lui, fără să stau pe gânduri, lovindu-l cu pumnul drept în falcă. Natalie ţipă. Bărbatul se împiedică, dar nu îi dădu drumul.

Lira îmi alimenta furia. L-am apucat de încheietură şi nii-am înfipt unghiile în el. Acesta începu să ţipe, dar tără să-i dea drumul, în timp ce Natalia îmi striga în disperare numele. Am văzut alte lumini orbitoare cu coada ochiului, dar nu-mi puteam lua ochii de la monstrul acela care încerca să o fure de lângă mine.

-Lascia andarc! am strigat eu, lovindu-l din nou cu pumnul.

Bărbatul îi dădu în cele din urmă drumul şi căzu la pământ. Ea se aruncă în braţele mele.

Am strâns-o repede în braţe, disperat să o protejez de oamenii care se adunaseră în jurul nostru. În timp ce încercam să o târăsc după mine înapoi în clădire, am auzit cauciucurile scrâşnind în parcare.

-Signore Salvatici! mă strigă cineva. Aici!

Brusc, l-am zărit pe Vincenzo, şoferul nostru.

-Natalie, să nu-mi dai drumul, i-am zis eu, iar ea rămase fără suflu când am ridicat-o în braţe.

Vocile continuau să urle în jurul nostru. Paşii se auzeau din ce în ce mai aproape. Bărbatul care o atacase zăcea întins pe jos, şi aş fi dat orice să termin ce începusem şi să îl joc în picioare pentru că îndrăznise să pună mâna pe ea, dar voiam cu disperare să o eliberez din coşmarul acela.

Mi-am făcut loc prin mulţime cu ea în braţe. Natalie îşi cuibări chipul la gâtul meu. Vincenzo deschisese deja uşa din spate. M-am strecurat în maşină cu Natalie în poală, iar el trânti portiera în urma noastră.

Ea se dădu repede jos de pe mine şi se aşeză pe banchetă lângă mine, ducându-şi mâna în partea dreaptă. Vincenzo sari în spatele volanului şi, în doar câteva clipe, am lăsat în urmă mulţimea nemiloasă. Mi-am luat privirea de la luminile orbitoare care se vedeau din ce în ce mai mici pe fereastră şi am simţit un nou val de panică când am văzut petele de sânge de pe bluza lui Natalie.

- Fi^lio di *puttana}* am strigat eu, încercând să-i înlătur uşor bluza din talie. Te-a rănit.

-Sunt bine, zise ea, aşezându-se pe scaun ca să îi văd mai bine rana.

Nu era bine. Frica mă încolţi, iar valul de adrenalină mă surescită. La naiba, sângera. M-am dezbrăcat repede de sacoul, mi-am dat cravata jos şi am fâcut-o ghem.

- Dâ-ţi mâna la o parte.

Natalie tresări, dar făcu întocmai. Bluza îi era ruptă, încercând să-mi ţin furia sub control, i-am ridicat cu grijă bluza ca să cercetez rana.

- Santo *cazzo Madre di Cristol* am exclamat când am văzut sângele ţâşnind dintr-o tăietură de câţiva centimetri sub coastele ei. I-am acoperit imediat rana cu cravata făcută ghem, în timp ce mi-am pus mâna pe şoldul ei, ca sa o ţin

nemişcata. Nenorocitul âla avea mare noroc că nu îi văzusem rana mai devreme. Aş fi fost în stare să-l omor.

Natalie tresări, iar gândul că era în dureri mă făcu să mă simt atât de vinovat.

- lartă-mă, i-am spus, încercând să nu apăs prea tare pe rană. Nu e o rană adâncă. Nu cred că o să ai nevoie de copci.

-Măcar atât, zise ea, venind mai aproape de mine, odihnindu-şi capul pe spătarul banchetei.

Părul îi alunecă pe braţ, atingându-mi în treacăt mâna de pe şoldul ei. Am simţit un val de căldură. O căldură care nu-şi avea rostul când ea stătea aici, lângă mine, în dureri din cauza mea.

- Vincenzo, i-am spus şoferului, sună la hotel şi spu- ne-le să ne trimită o trusă de prim ajutor în camera.

-Si, *Signore* Salvatici.

Vincenzo duse telefonul la ureche, iar eu am ridicat cravata ca să verific rana. Era încă roşie, dar sângerarea începuse să se oprească. Din fericire.

- Cu ce te-a tăiat?

- Nu ştiu.

- Cu un cuţit?

Dacă îndrăznise să o ameninţe cu cuţitul, eram gata să-l omor.

-Nu cred. Nu mi s-a părut să fie un cuţit şi mai degrabă mi s-a părut că avea în mână un fel de medalion, poate un lănţişor.

în clipa aceea am simţit un nod în gât.

- Un medalion în formă de stea cu şapte colţuri, cu un ochi şi cu un pumnal în centru?

- Da, zise ea, uitându-se lung la mine. De unde ştii?

Am avut grijă să-mi feresc privirea. Era doar vina

mea. Pentru că nu fusesem în stare să mă controlez în preajma ei. în încercarea mea de a mă distanţa de ea, o ademenisem în ghearele morţii. Iar acum plătea preţul pentru neglijenţa mea.

- Bărbatul care te-a atacat face parte din gruparea Se- ventil Sanctum.

-Nu am auzit niciodată de ei.

- Puţină lume a auzit de ei. îi vânează pe cei imorali, depravaţi şi corupţi. Pe membrii familie mele.

-Sunt un fel de grupare religioasă?

-Nu au o religie universală, i-am răspuns eu. Membrii lor fac parte din diferite religii, grupuri sociale şi culturi.

-Şi ce reprezintă steaua aceea?

-Ei o numesc steaua adevărului. Steaua cu şapte colţuri poate să însemne diferite lucruri, dar în cazul acestor ciudaţi reprezintă simbolul devotamentului lor pentru pacea şi prosperitatea oamenilor, ce-şi imaginează ei că protejează.

- Să înţeleg că nu eşti de acord.

Nu am încercat să-mi maschez dispreţul.

- Ei nu dau doi bani pe pace. Astăzi au folosit steaua aceasta sfântă pe post de armă împotriva cuiva care nu le-a greşit niciodată. La naiba cu versiunea lor de a-i proteja pe ceilalţi.

Natalie rămase tăcută preţ de câteva clipe, după care zise:

- Luc, cred că a fost un accident.

Mi-am îndreptat imediat privirea spre ea, simţind din nou valul acela de furie.

- Nu a fost nici un accident.

Ea se uită fix în ochii mei, dar nu am citit nici o urmă de teamă în privirea albastră, ci confuzie.

-Nu cred că bărbatul acela a încercat în mod intenţionat să-mi facă rău. Cred că îşi imagina că mă proteja cumva. L-am auzit spunând „*diavolo*"

de mai multe ori. De parcă i-ar fi fost teamă de ceva. Ştii cumva ce înseamnă?

Am privit-o cu un gol în stomac. Ştiam exact ce însemna. La fel de bine cum ştiam că nu aveam încotro decât sâ-i spun. La naiba! în tot acest timp crezusem că aveam s-o ţin la adăpost de Giovanni târând-o după mine în Italia, la adăpcxst de familia mea, de oricine ar fi încercat să-i facă rău. Dar nu mă gândisem nici o clipă la faptul că, prin simplul fapt că era în preajma mea, devenise o ţintă pentru oricine avea motive să ne urască.

Mi-am luat ochii de la ea ca să-i cercetez din nou rana, reuşind cu greu să găsesc cuvintele potrivite:

- înseamnă diavol.

-Şi ce anume l-a făcut să creadă că eu sunt diavolul?

-Nu crede că tu eşti diavolul. Ci eu.

- De ce? mă întrebă ea, încruntată. Tocmai mi-ai zis că nu e un cult religios.

-Nu am spus că nu e un cult religios, ci că această grupare nu are o religie universală.

- Dar nu...

-Ascultă-mă cu atenţie, i-am zis, măcinat de un sentiment de vinovăţie. O vinovăţie şi o durere profunde pentru că ştiam că nu mai puteam să o ţin aici, cu mine. Singura soluţie era să o trimit înapoi în State. Trebuia să o scot din Covet, să o scot din viaţa mea în cel mai scurt timp, ca să mă asigur că nu avea să mai treacă niciodată prin una ca asta.

Am încercat să ţin piept durerii şi să ignor orice sen- rímente pe care le nutream pentru fata asta. Nu era cu nimic specială. Şi ce dacă era o bunâciune cu ochi albaştri? Mi-ar fi fost atât de

simplu să găsesc o femeie mult mai atrăgătoare decât ea.

- N-am de gând să mă repet, i-am spus, uitându-mă urât la ea. Familia Salvatici este foarte influentă, şi sunt oameni în Roma, în întreaga lume care nu sunt de acord cu felul în care facem noi afaceri. Bărbatul acesta se numără printre aceşti oameni. Când am venit acasă la tine şi ţi-am spus că nu te abaţi de la ordinele mele cât timp suntem în Roma, tocmai asttel de situaţii aveam în minte. Mi-ai ignorat ordinele când ai plecat de le prezentarea de modă. Tot ce a urmat a fost din cauza faptului că m-ai sfidat, şi te-am avertizat ce avea sâ se întâmple dacâ nu mă asculţi.

Ea nu-şi feri o clipă ochii, ci îmi înfruntă tonul aspru şi cuvintele ameninţătoare cu o privire încrezătoare, puternică. La naiba!

- Că o sâ mă trimiţi înapoi în Idaho? Da, ştiu. Dar ştiam amândoi că n-ai de gând s-o faci.

Cuvintele ei mă cutremurară. Iată că se întâmpla din nou. Era hotărâtă sâ îmi ţină piept, când ar fi trebuit să o ia la fugă în direcţia opusă. La naiba, fusese rănită. Era rănită, vulnerabilă, şi totul doar din cauza mea. Şi... cu toate acestea, încă avea atitudinea aceea sfidătoare. Am simţit cum tot sângele mi se adună între coapse.

La naiba, trebuia sâ fac cumva sâ îi arăt acestei femei că nu era cazul să se pună cu mine. M-am apropiat de ea şi i-am spus într-o şoaptă ameninţătoare:

-Nu ştii nimic despre mine

- Ştiu că porţi masca aceea de aroganţă ca pe o armură, zise ea pe un ton la fel de sfidător. Ştiu că pari ameninţător şi intimidant pentru ca nimeni să nu vadă cum eşti în realitate. Şi mai ştiu că îţi place să deţii controlul şi că ai impresia

că asta te face întunecat şi primejdios, un adevărat diavol, după cum crede bărbatul acela.

Am simţit că-mi sare inima din piept, fără să-mi pot lua ochii de la ea. Am simţit un val de dorinţă, dar şi de furie pentru că reuşise sâ mă citească până în adâncul sufletului. în doar câteva zile, Natalie reuşise să mă descopere, aşa cum nu o mai făcuse nimeni niciodată. Iar gândul acela mă excită, dar îmi băgă şi frica în oase, pentru că asta însemna că fata aceasta avea chiar mai multă putere asupra mea decât propria mea familie.

- Dar vreau sâ ştii ceva, continuă ea, pe un ton calm. Tu nu eşti diavolul. Nici pe departe. Gestul tău de astăzi mi-a dovedit-o.

Am simţit în piept o emoţie pe care nu aş fi ştiut cum sâ o definesc, un sentiment care îmi tempera furia, lăsându-mă cu sufletul la gura. Ce naiba se petrecea cu mine? Ce naiba îmi făcea femeia asta?

Am încercat cu disperare să-mi păstrez controlul, să mă agăţ de veşnica mea mască. Trebuia să o fac cumva să mă lase în pace:

-Natalie, ai grijă. Nu e un joc.

-Ştiu, şopti ea. Mi-am dat seama astăzi, în timp ce mă uitam la prezentarea de modă. Mi-am amintit fel de fel de lucruri care s-au întâmplat la petrecea aceea la care am mers cu fratele tău.

Am simţit că înlemnesc.

La naiba! Nu puteam să cred că începuse să-şi amintească noaptea aceea.

-Ai fost şi tu acolo. Nu-i aşa, Luc? Tu erai bărbatul cu masca Fantomei, nu?

Un sentiment nemilos de panică mă cuprinse. Mi-am luat mâna de pe şoldul ei pentru că simţeam căldura care emana din ea şi aş fi vrut să mă îndepărtez de ea, dar nu am putut să o fac

pentru că cealaltă mână punea presiune pe rana ei. Şi nu aveam nici cea mai mică idee ce să-i răspund. Dacă deja îşi amintea că mă văzuse la petrecere, oare însemna că îşi amintea şi tot ce se întâmplase între noi? Că mă sărutase? Că o sărutasem şi eu?

-Gio m-a drogat, nu-i aşa? mă întrebă ea, înainte să apuc să-i răspund.

Am simţit că mi se taie răsuflarea. Nu, nu-şi amintea sărutul nostru. Nu aveam cum. Când o găsisem în faţa camerei, era deja pe altă lume.

-Da.

- Cu ce?

-Nu ştiu.

- Dar bănuieşti.

-Cel mai probabil cu GHB, i-am răspuns, cu maxilarul încordat. E un drog care îţi induce o stare ca de beţie, dar mult mai intensă.

Natalie rămase câteva clipe pe gânduri, după care mă întrebă:

- Şi e posibil să-ţi dea şi o stare de excitare?

-Da. „La naiba", mi-am spus. Iar în combinaţie cu alcoolul te poate face să-ţi pierzi cunoştinţa, m-am grăbit eu să adaug.

-Ai luat şi tu droguri în seara aceea?

-Nu. De la douăzeci de ani m-am lăsat de droguri.

Mă privi cu un zâmbet satisfăcut, care îmi dădu de înţeles că-şi amintea mult prea bine sărutul nostru şi că era încântată să afle că, spre deosebire de ea, eu nu fusesem împins de la spate de nici un fel de afrodiziac.

Am simţit că mă fac roşu în obraji şi mi-am amintit-o frecându-se de mine pe bancheta din spate a maşinii. I-am văzut în faţa ochilor trupul minunat întins pe pat, după ce o dezbrăcasem de rochie, mi-am amintit-o în sutienul şi chiloţii de dantelă, iar imaginea aceea mă excită teribil. I-

am auzit şoaptele în ureche în timp ce încercam sâ fug cu ea de la petrecere, implorându-mă sâ fiu cu ea.

M-am lăsat din nou cuprins de setea aceea sălbatică, fierbinte, care îmi trezi bărbăţia la viaţă. Strălucirea din ochii ei îmi dădu de înţeles că şi ea era la fel de excitată, că voia să ne lăsăm pradă dorinţelor, chiar în clipa aceea.

Am simţit că răbufnesc. Aş fi vrut să o trag de păr şi să o aduc spre mine, să o sărut. De-abia aşteptam sâ o domin, sâ o devorez, să o posed în toate felurile posibile.

- Nu te mai uita aşa la mine, i-am spus eu, încordat.

- Cum? mă întrebă ea, cu un surâs viclean.

La naiba! Când îmi zâmbea aşa, aproape că îmi venea să dau totul uitării.

-Ştii prea bine cum. Nu sunt nici un fel de erou, cum mă crezi tu.

- Ba da, îmi spuse ea, zâmbind. Chiar şi când faci pe bestia.

Când am auzit-o rostind cuvântul „bestie", am simţit nevoia să îi arăt cât de mult se înşela, să îi arăt ce bestie eram în realitate.

- Să nu-mi mai spui niciodată aşa.

- Sau ce ai de gând să-mi iaci? replica ea, uitându-se din nou la mine cu privirea aceea sfidătoare de un albastru sclipitor. O să-mi dai o palmă peste fund?

Dumnezeule! Da, fix asta voiam să fac. După care aş fi vrut să i-o trag în disperare, sa o las sleită de puteri.

-Nu mă provoca, domnişoară James.

-N-am s-o fac, domnule Salvatici. O să aştept să mă opresc din sângerate.

La naiha! Lupta de putere în care mă târâse mă făcuse să uit total de rana ei. Maşina încetini, şi mi-am dat seama că ajunseserăm în parcarea

circulară a hotelului. Zâmbetul ei victorios îmi dădu de înţeles că pentru ea nu era deloc o surpriză.

Vincenzo trase maşina pe dreapta, coborî din maşină şi veni să-mi deschidă portiera. Natalie mă luă de mână, într-o chemare delicată, caldă... tocmai ce nu-mi doream eu. M-am grăbit să-i dau drumul şi să cobor din maşină. Am tras adânc aer în piept, sperând să mă liniştesc, dar fără rezultat.

Reuşise să mă încolţească? Aşa simţeam. Se ducea o luptă continuă între trupul şi mintea mea, între emoţii şi gânduri care nu-mi dădeau pace. Singura certitudine era că voiam să fiu cu ea. Nu mai simţisem niciodată o dorinţă mai disperată. Nu-mi dorisem niciodată să fiu mai mult cu cineva. Iar faţada aceea de control care mă ghidase toată viaţa începu să se sfărâme. De fiecare dată când îmi zâmbea, de fiecare dată când mă provoca, simţeam că îngenunchez în faţa ei. Şi ştiam că dacă nu urma s-o urc într-un avion chiar în seara aceea, aveam să pierd lupta şi să o devorez cu sălbăticie.

Nu voiam să se ajungă la asta...

Nu voiam sa se ajungă la asta pentru ca ar fi însemnat că realitatea destinului meu avea să ne sugrume pe amândoi. Şi urma să ajungă un cadavru, la fel ca prietena ei.

Gândul acela îmi întoarse stomacul pe dos, dar îmi reaminti ce era cu adevărat important aici.

Ea.

Nu dorinţele mele murdare. Ci binele ei. Viaţa ei.

De data asta, orice ar fi, eram hotărât sâ mai salvez pe cineva, nu doar pe mine.

M-am întors cu faţa spre ea, ajutând-o sâ iasă din maşină.

- Hai, trebuie să-ţi pansăm rana.

-Mulţumesc, zise ea, luându-mă de mâna.

Atingerea ei mă înfioră, şi am hotărât să mă bucur de moment pentru că ştiam prea bine **ca** nu avea **sa** se ajungă niciodată la nimic mai mult.

Tresări când am ridicat-o în braţe, dar mă lua imediat de după gât, cu zâmbetul pe buze.

-Vezi? Ţi-am spus eu. Nu eşti nici un fel de diavol, zise ea, oftând, după care îşi odihni capul pe umărul meu într-un mod atât de plăcut, dar totodată am simţi: de parcă cineva îmi băgase un cuţit în gât. Cavalerul meu în armură strălucitoare.

Doar că nu eram nici un fel de cavaler. Eram exact ce mă credea bărbatul acela de astăzi.

Eram un diavol. Iar ea era un înger, un înger pe care eram hotărât să nu îl trag după mine în iad

.capitolul 10

Natalie

Luc continuă să-mi evite privirea.

După ce mă purtă în braţe pe scări, mă aşeză pe masa de la bucătărie şi începu imediat să-mi cerceteze rana, tblosindu-se de trusa de prim ajutor pe care o primisem de la hotel. Rana mă ustura, dar nu mă durea pe cât de tare credea el. Dar nu aveam de gând să-i spun asta. îmi plăcea sâ-l văd că avea grijă de mine. îmi plăcea să mă atingă. Voiam să-mi atingă tot trupul şi aş fi fost în stare de orice ca sâ-l conving să o facă.

Am continuat să pun presiune pe rană, iar cu cealaltă mână am dat să-mi deschid nasturii de la bluză. De-abia dacă apucasem să ajung la al doilea, că Luc ridică privirea şi se uită lung la mine.

- Ce faci?

-îmi dau bluza jos ca să mă pansezi. Hai, ajutâ-mă, i-am zis eu, scoţându-mi pieptul un pic în faţă. Nu reuşesc să deschid nasturii ăştia.

- Să nu te prind câ-ţi dai bluza jos, zise el, aruncând o bucată de tifon pe masă, alături de o rolă de pansament, după care ridică cravata de pe rană. îmi ridică tivul bluzei cu cealaltă mână şi mi-o dădu să o ţin. Fix aşa să o ţii. Să nu o ridici mai sus de atât.

Aruncă cravata plină de sânge şi începu să-mi cureţe rana cu alcool. Rana începu să mă usture şi am icnit de durere, dar el nu păru să observe. Sau dacă observă, nu reacţionâ în nici un fel.

Ştiam că ma dorea. îi văzusem umflătura din pantaloni. îi simţea căldura debordantă. O auzeam de fiecare dacă când îmi vorbea cu vocea aceea răguşită, încerca cu disperare să ţină piept focului dintre noi şi nil înţelegeam de ce. Deja îi dădusem de înţeles în maşină că eram la fel de doritoare ca el. Îi spusesem clar şi răspicat că ştiam că fusese şi el la petrecere, că ştiam că mă sărutase. Era clar ce aşteptări aveam de la el. La naiba, de ce nu făcea nici o mişcare?

Lăsă bucata de tifon pe masă şi începu să-mi facă vânt cu mâna, ca să usuce pielea. Aş fi dat orice să-i simt răsuflarea fierbinte pe pielea mea. Aş fi dat orice să mă sărute din nou cu aceeaşi intensitate cu care o făcuse la petrecere. Dar nu voia să o facă pentru că...

Brusc, totul deveni atât de clar. Nu voia să o facă pentru că se simţea vinovat pentru astăzi, mi-am spus eu, dând uitării orice urmă de frustrare.

- Mulţumesc că m-ai salvat astăzi.

Luc începu să pregătească bandajul şi răspunse:

-Ai fost atacată din cauza mea.

-Poate că da, poate că nu, i-am spus eu, în timp ce-mi bandaja rana. Dar ştim amândoi că nu e prima oară când mă salvezi.

În clipa aceea înlemni. Continua să-mi evite privirea, dar i-am auzit respiraţia sacadată.

„Te-am prins."

Mânată de această încredere în propriile forţe, am continuat spunând:

-Cât de supărat a fost Gio când şi-a dat seama că, pe lângă faptul că m-ai furat de la petrecere, m-ai mai şi scos din ţară?

Luc îşi ridică încet privirea, dar în loc să citesc uimire sau uşurare în ochii lui, l-am văzut tulburat. Era clar că încerca să-mi spună să mă ţin la distanţă.

-Natalie, ce crezi că faci? îmi spuse el pe un tem aspru, cu o privire detaşată, dar eram hotărâtă să nu mă las intimidată de el.

-Stau pur şi simplu de vorbă cu tine.

-Despre lucruri despre care nu ar trebui să-ţi dai cu părerea.

- Nu sunt de acord.

Mă privi furios, după care îşi luă ochii de la mine şi îmi puse un nou bandaj pe rană, de data asta cu mult mai puţină delicateţe, iar apoi începu să strângă pansamentul în mâinile lui mari.

Am simţit o urmă de teamă pentru că nu mă aşteptasem la reacţia asta din partea lui. Sperasem că, dezvăluind u-i că ştiam că mă adusese cu el în Italia ca să mă protejeze, aveam să pun punct tensiunii sexuale dintre noi.

-Nu e foarte diferit de ce ai făcut azi, i-am spus pe o voce mult prea piţigăiată. îmi place cum ai reacţionat azi.

El se îndreptă spre coşul de gunoi, fără să se uite la mine.

- îmi place ce ai făcut în New York.

Se mută de partea cealaltă a mesei, cât mai departe de mine şi să grăbi să strângă trusa de prim ajutor.

La naiba, de ce nu se uita la mine.[7]

-Mi-a plăcut şi mai mult telul în care m-ai sărutat atunci, km spus eu, fără să mai stau pe gânduri. Mi-a plăcut atât de mult că vreau să mă săruţi din nou, chiar acum.

Luc înlemni şi râmase cu răsuflarea tăiată.

Inima mea începu să bată cu putere şi mi-am simţit obrajii îmbujoraţi, am simţit focul care îmi ardea în pântec.

De obicei, nu eu eram agresorul. De fapt, nu jucasem niciodată rolul agresorului, în nici o relaţie. Toţi tipii cu care fusesem în Idaho îmi făcuseră ei curte, iar pe cei pe care îi simpatizasem eu şi care nu făcuseră nici un pas îi dădusem uitării. Dar cu Luc era altfel. Mă simţeam altfel în preajma lui şi eram dispusă să mă ofer pe tavă pentru că îl voiam. Voiam să fiu cu el. Şi ştiam că şi el mă dorea la tel de mult.

-Luc, i-am şopti eu, disperată să facă ceva, să zică ceva, să se uite la mine. De ce nu…

- Du-te să-ţi faci bagajele.

- Poftim? am replicat, şocata, dar ceea ce ma cutremura nu fură cuvintele lui, ci tonul lui detaşat. L-am privit confuza în timp ce **lua** trusa de prim ajutor de pe masa şi o puse pe blatul de la bucătărie, fără să se uite vreo clipă în direcţia mea. De ce?

- în seara asta o să iei primul avion spre Idaho.

Nu-mi venea să cred, dar eram gata să ma opun pentru că ştiam exact ce încerca să facă. Am sărit de pe masă, fără să ţin cont de durerea din abdomen, gata să-l înfrunt:

-Nu am de gând să plec nicăieri.

- Ba da, îmi zise el, uitându-se furios la mine. Ai să te întorci acasă, unde ţi-e locul.

„Unde ţi-e locul..." în Idaho. Cât mai departe de G> vet. Cât mai departe de Gio. Locul în care Luc avea să mă ştie în siguranţă.

Am simţit că o iau razna. Dacă voia cu adevărar să plec, nu aveam cum să-l opresc. Dar eram hotărâtă să plec în propriile mele condiţii, nu ale lui.

-Bine, fie, i-am răspuns eu încrucişându-mi braţele la piept. Trimite-mâ înapoi. Dar să ştii că n-am să rămân acolo.

- Ba da, o să rămâi, îmi spuse el nervos, îndepârtân- du-se de mine. O să te întorci în Idaho şi o să rămâi acolo ca să nu-mi mai faci şi alte probleme.

- Şi cine o să mă oblige să rămân acolo? l-am întrebat eu, hotărâtă să nu ma las. Tu? De aici? Din New York: Ştim amândoi că nu ai cum să faci asta.

- Parca troza...

Mi s-a tăiat răsuflarea când l-am văzut ridicându-şi pumnii în aer, când i-am citit exasperarea de pe chip. Dar nu se repezi la mine. Nu îmi dădu nici o clipă de înţeles că pumnii aceia îmi erau destinaţi mie. Iar când mi-am dat seama că mă speriasem degeaba, am răsufla: uşurată. Putea să facă ca trenul în gară, dar ştiam că nu avea sa se atingă niciodată de mine.

L-am văzut încordându-şi maxilarul, strângând din pumni de parcă ar fi vrut să-mi bage minţile în cap.

-Natalie, jur pe ce am mai sfânt că daca nu faci ce-ţi spun...

Dar nu mai zise nimic, ci mai făcu câţiva paşi înapoi, dupa care se întoarse cu spatele spre mine şi îşi aruncă mâinile în aer.

Inima începu să-mi bată cu putere, în tăcerea dintre noi, umplându-mi sufletul cu căldură, cu tărie, vitalitate şi hotărâre.

Da, cu hotărâre. Pentru că acum ştiam exact ce făcuse. Nu doar astăzi, nu doar la petrecerea din Long Island, dar în fiecare zi de când ne cunoscuserăm şi până acum. Fiecare decizie pe care o luase în privinţa mea, inclusiv faptul că refuzase să îmi dea un intern- ship la Covet, că mă umilise în biroul său, fusese din dorinţa de a mă proteja. Ca să mă ţină la distanţă de orice îl măcina.

Oare îi era teamă de Gio? Sau de fanaticul acela care mă atacase? Oare era vorba de altceva? Nu eram sigură. Bărbatul acesta era plin de secrete. Iar după toate cele petrecute astăzi, ştiam că trebuia să-mi fie teamă de secretele acelea, dar... nu-mi era. îl văzusem pe adevăratul Luc, iar acum tot ce aş fi vrut să fac era să îi demonstrez că oricare ar fi fost temerile lui nu aveau sa schimbe nimic între noi.

- Ce? Ce ai de gând să faci? l-am întrebat. O să mă dai afară? Nu te cred. N-ai s-o faci, i-am zis, făcând un pas spre el, disperată să-l ating. De ce te încăpăţânezi să pui o barieră între noi? Ştiu că mă vrei.

Umerii lui se ridicau uşor cu fiecare răsuflare. Era un amestec de putere, dorinţe contradictorii şi senzualitate, dar nimic din toate astea nu mă intimidau. Ba din contră. Ma excitau. Mă aprindeau. îmi trezeau fiecare părticică din corp, cum nu mai simţisem niciodată. Am simţit un gol în stomac aşteptând să se întoarcă spre mine, să îi întâlnesc privirea. Iar când o făcu, jând am văzut dorinţa disperată din ochii aceia tulburători, am ştiut că era o luptă pentru care trebuia să o port cu el.

-Te vreau, i-am şoptit.

Iar el se uită la mine cu ochii aceia gri, atât de frumoşi. Doar că nu schiţă nici un gest. Nu scoase nici o vorbă. Iar eu nu am vrut să insist pentru că ştiam că ducea o luptă cu sine însuşi, prins între propriile dorinţe şi ce credea el că e mai bine pentru mine. Dar în clipele acelea de tăcere, am simţit o schimbare în el. Ceva greu de definit. Ceva ce îi fură strălucirea şi dorinţa din privire, lăsându-l dezbrăcat de orice emoţie.

-Nu mă vrei pe mine, îmi şopti cu un glas lipsit de emoţie, pe care nu îl auzisem niciodată la el. Vrei şi guşti din fructul interzis. Vrei să fie totul ca în noaptea aceea din New York. Dar în mine se ascunde altceva. Ceva mult mai rău. O răutate pe care nici măcar nu ţi**-e** poţi imagina. Şi dacă rămâi, o să te devoreze şi pe tine.

Inima începu să-mi bată cu putere, încercând să desluşesc ce încerca să-mi spună. Nu îmi fusese nici măcar o clipă teamă în preajma lui, dar trebuia să recunosc ci mi-era frică să mă uit în ochii aceia bântuiţi. Pentru că exact aşa erau. Bântuiţi. De umbre şi de amintiri care îmi trimiteau fiori pe şira spinării. Amintirile acelea cutremurătoare reuşiseră sâ sugă toată viaţa din ochii lui. chiar în faţa mea, lăsând în urma lor o simplă stafie a omului pe care ajunsesem să-l cunosc în ultimele zile.

Oare aş fi putut să supravieţuiesc unui astfel de rău' Am încercat să-mi adun gândurile, cu un nod în gât.

Avea dreptate. Nu mă simţisem atrasă de magnetismul lui animalic şi nici de înfăţişarea lui perfectă, nic: măcar de natura lui copleşitoare, protectoare. Eram atrasă tocmai de lucrurile pe care încerca cu atâta disperare să le ţină departe de mine. Mă simţea atrasă de pericolul care îl înconjura. De umbrele din privirea lui, de întunericul interzis îngropat adânc în el, motivul

pentru care avea nevoia aceasta de dominare, de control de dorinţă pentru mine.

Mi-am simţit gura uscată şi mi-am lăsat braţele să cadă pe lângă corp, neavând nici cea mai mică idee ce ar fi trebuit să spun. Nu aveam nici ce mai mică idee ce ar fi trebuit să fac. Mintea mea încerca cu disperare să se agaţe de ceva, vreun gând, vreo convingere care să limpezească lucrurile. Dar singura mea certitudine era că nimeni nu ar fi trebuit să înfrunte o astfel de durere de unul singur.

-Nu plec, i-am spus, dar am auzit ezitarea din vocea mea. O auzi şi el.

L-am auzit oftând, iar în clipa aceea i-am văzut trupul căzând, umerii, expresia şi am auzit disperarea din glasul lui când îmi şopti:

- Natalie, te rog.

Panica puse stăpânire pe mine, mă lăsă fără suflu şi cu un val de adrenalină. Am făcut un pas în spate, încercând din răsputeri să mă opresc din tremurat.

Nu, până acum nu-mi fusese teamă de Luc, dar brusc mi-era frică. Eram înfricoşată chiar pentru că bărbatul acela dominant, agresiv şi impunător nu ţipa la mine să plec, cum o făcuse înainte. Nu-mi poruncea să plec, cum ştiam că voia să o facă, ci mă implora să fug cât mai repede.

Am mai făcut un pas în spate, cu mintea împrăştiată, îndreptându-mă speriată spre camera mea. Aveam nevoie de spaţiu. Aveam nevoie de aer. Aveam nevoie de timp de gândire.

- Mă duc să mă pregătesc.

Nu veni după mine. Nu dădu să mă oprească. Dar nu-şi dezlipi privirea de la mine.

- O să-i spun lui Vincenzo să pregătească maşina.

Am tresărit când am înţeles ce încerca să-mi spună.

-Nu, m-am grăbit eu să precizez, deja cu mana pe
:lanţă. Mă duc să mă pregătesc pentru petrecere. începe într-o oră.

-Ce petrecere? întrebă el, vizibil confuz.

Mă uitam la el cu coada ochiului, neîndrăznind să mă uit fix în ochii ei de teamă să nu mai zăresc privirea aceea bântuită.

-Nu mergi la nici o petrecere.

- Ba da, i-am spus, încercând sâ par încrezătoare dar simţeam cum mă părăsesc puterile. Reuşise să *ml* nelinişteascâ. Mai mult decât mi-aş fi dorit să o facă. Ma: mult decât aş fi vrut să vadă. Toată lumea ne aşteptă.

„Pe tine, toată lumea te aşteaptă pe tine", mi-am spu* eu. Şi... nu eram în stare să iau nici o decizie acuir. Aveam nevoie să respir. Să gândesc. Să-mi restabilea: controlul.

- Şi e prea târziu să merg acum la aeroport. Nu am găsesc un avion la ora asta.

- Dar o să pleci acasă, da? mă întrebă el, plin de speranţă, dar şi temător.

Inima îmi bătea cu putere şi nu am mai rezistat, a:r. ridicat privirea spre el.

- Nu ştiu, i-am şoptit.

Era simplul adevăr. Nu ştiam dacă ar fi trebuit sl rămân. Nu ştiam dacă ar fi trebuit să plec. în clip^ de faţă nu mai eram sigură de nimic, iar gândul acesu mă înfricoşa.

-Natalie, trebuie să pleci, îmi spuse el cu o voce duioasă. Prea duioasă. O voce care mă atinse la inimă curr nu mă aşteptam să o facă. Gândeşte-te bine.

La ce sâ mă gândesc? La el? La secretul pe care îl ascundea faţă de mine? Sau la altceva? Nu

aveam nici ce^ mai mică idee ce voia să-mi spună. Dar în clipa acee^ am ştiut că îmi era atât de teamă să aflu răspunsul L toate aceste întrebări.

- Ne vedem într-o oră, i-am spus, deschizând uşa.

El nu mai zise nimic. Dar am închis uşa în urma mea şi m-am lipit de panoul de lemn, ştiind prea bine că înci mă căuta cu privirea.

Mi-am petrecut următoarele douăzeci de minute căutând pe internet fel de fel de informaţii despre familia Salvatici. Majoritatea site-urilor erau în italiană, şi nu înţelegeam ce scria acolo. Ştiam că aş fi putut sâ le traduc pe alte site-uri, dar nu avem timp de aşa ceva. Trebuia să mă pregătesc pentru petrecerea aceea idioată.

Nu aveam nici cel mai mic chef să merg la petrecere. \'u aveam chef să stau pe margine, în timp ce Luc se bucura de compania prietenilor săi bogaţi şi celebri, dar Trebuia să ies din hotelul acela. Trebuia să fac ceva nor- mal, să îmi eliberez mintea şi corpul de stres, de griji, ie tensiunea sexuală. Chiar dacă acest „normal" nu se compara cu nimic ce aş fi făcut acasă.

Din fericire, rana nu se dovedise a fi gravă, şi am reuşit să-mi fac un duş. Doar că, acolo, sub duşul fierbinte, gândindu-mă la toate lucrurile pe care mi le spusese Luc, era clar că nu-mi stătea gândul la durere.

Am analizat din nou, şi din nou, cuvintele lui, căutând orice fel de răspunsuri, încercând să-mi dau seama ce era întunericul acela despre care el pretindea că ivea să mă distrugă. Am încercat să-mi amintesc vocea lui. Ba chiar am închis ochii şi am încercat să-mi amintesc expresia de pe chipul lui, disperată să găsesc orice înţeles ascuns, orice indiciu, dar fără succes. Nimic care

să-mi confirme că el era ameninţarea despre care mă avertizase.

Ştiam că ascundea un întuneric în el. îi simţeam energia chiar şi prin pereţii care ne despărţeau. Dar nu-mi era teamă. Nu-mi era teamă de el. Singurul lucru :are mfl speria era influenţa care are acest întuneric părea să o aibă asupra lui.

Mi-am trecut lama de ras pe picioare cu o mână tremurătoare, după care am continuară să mă spăl, având ^rijă să nu-mi ating rana. Mi-am dus mâinile pe şolduri şi mi-am adus aminte cum îşi ţinuse mâna pe trupul meu, :n maşină, ca să nu mă mişc în timp ce punea presiune pe rană. Mi-am amintit de căldura care radia din palma lui. De atingerea degetelor lui când îmi pusese mâna pe spate de parcă ar fi vrut să mă tragă spre el.

Am simţit un val de căldură în tot corpul, mai ales când mi-am amintit cum să ridicase în braţe, purtân- Ju-mă cu el în hotel, după ce-mi spusese că nu era un erou. Am simţit fiori în tot corpul amintindu-mi momentul acela. Muşchii lui încordaţi care mă cuprinseseră ca o pătură, făcându-mă sa ma simt feminină, mică - protejată. Parfumul lui îmbătător, un amestec de iasomie, rom şi fericire. Şi dorinţa aceea arzătoare care mi curprinsese pe de-a-ntregul, care mă împingea de la spiţe să demonstrez cât de recunoscătoare îi eram pentru tot ce făcuse pentru mine.

Am simţit cum mi se întăresc sfârcurile sub picăturile de apă, am simţit o chemare în adâncul meu care în făcu întregul corp să vibreze. Mi-am coborât instinctr» mâna între picioare, atingându-mi cu degetele clitoris, umed. Am simţit pulsuri puternice ţâşnind din mine am închis ochii, gemând de plăcere. M-am lipit de

cap— de perete, atingându-mă din nou, imaginându-mi atingerile lui Luc, sărutările lui, imaginându-mi-l deasupra mea, penetrându-mă.

Am făcut ochii mari, cu răsuflarea tăiată, ştiind pre« bine că aş fi putut să domolesc setea aceea cu doar câteva mişcări din încheietură. Şi poate că o eliberare banali m-ar fi făcut să mă simt bine pe moment, dar nu pentru mult timp. Nu voiam să-mi simt mâna între picioare. !. voiam pe Luc. Voiam ca el să mă atingă cu degetele, c- trupul, cu gura, cu mintea. Şi, da, voiam şi întunericu acela pentru că făcea partea din el.

Am oprit duşul, simţindu-mi inima bătând cu puter: şi mi-am acoperit trupul înfrigurat cu un prosop. în nu ştiam dacă ar fi fost mai bine să plec, cum mă rugas-. Luc, sau să rămân. Dar ştiam că nu mai puteam să ţir piept acelei dorinţe mistuitoare. îl voiam. îi voiam îr. ciuda a tot cc-mi spusese, în ciuda fricii din ochii lui îl cunoşteam, chiar dacă el nu mă credea. îl cunoşteam pe adevăratul Luc, cel pe care îl ţinea ascuns de restu. lumii. Şi nu înţelegeam de ce era un lucru rău că îl **dc-** ream atât de tare.

Primul pas fusese făcut, mi-am spus eu, neliniştită Acceptasem faţă de mine că voiam să fiu cu el. Şi acum. ce era de făcut? Ştiam că şi el mă dorea cu aceeaşi ardoare, dar nu puteam să-l oblig să fie cu mine. Eram gata şi renunţ la luptă dacă aş fi avut certitudinea că nu avea

se lase niciodată pradă dorinţelor sale. Dar nu puteam sâ plec ştiind că încă exista o şansă.

Am simţit un gol în stomac, o nelinişte lăuntrică ;ând mi-am dezlipit pansamentul ca să cercetez rana. Era încă roşie şi uşor inflamată, dar sângerarea se oprise -i ftiam că nu mai era nevoie sâ o acopăr.

Mi-am întins prosopul la uscat şi am lăsat rana la aer în timp ce am început să mă machiez şi să-

mi aranjez părul. Am avut mare grijă să mă aranjez bine, să îmi las buclele să alunece frumos pe spate, sâ îmi scot ochii în evidenţă, cum ştiam că le plăcea bărbaţilor. Era un gând irât de stupid, dar voiam să-l dau pe spate cu frumuse-ţea mea. Şi dacă nici asta nu avea să-l convingă, voiam -ă ştiu că se gândeşte la mine seară de seară, frustrat că mă pierduse.

M-am spălat pe dinţi şi m-am dat cu ruj, după care m-am dus să verific rochia pe care mi-a trimisese Bianca T.a hotel. Era o rochie superbă şi am zâmbit când am îmbrăcat-o, având grijă sft nu-mi ating rana.

Era o rochie neagră, elegantă, decoltată, dar nu în- :r-un mod exagerat. Mânecile cădeau uşor pe umeri, :âcându-mi pielea să arate ca de porţelan. Modelul tip -irenă îmi îmbrăţişa frumos formele, scoţându-mi în evidenţă toate atuurile, după cum bine spusese Bianca. De la genunchi în jos se întindea o mică trenă, cu aplicaţii :n formă de flori, peste un material de culoare bej, care mă făcea să par şi mai înaltă.

Mi-am luat pantofii cu toc şi m-am privit în oglindă. Luc nu avea cum să spună despre rochia asta că era provocatoare. Era o rochie elegantă, sofisticată, care mă răcea să arăt de milioane. O nouă teamă încolţi în mine pentru că speram să îi place îndeajuns de mult cât să dea uitării tot ce-l trăgea înapoi.

„Gata, nu mai trage de timp", mi-am spus.

Am tras adânc aer în piept, mi-am luat poşeta pe care mi-o trimisese Bianca, rujul şi pudra şi am ieşit pe uşă.

L-am găsit pe Luc la fereastră, în living, cu mâinile în buzunare. Era îmbrăcat la costum, cu o cămaşă albă care ti cădea frumos pe pieptul puternic, musculos, admirând peisajul şi domul iluminat de la Bazilica Sfentu! Petru. M-am

înfiorat când i-am văzut **tTupul** impunător, umerii, părul negru, profilul acela puternic, pe care l-a? fi recunoscut şi cu ochii închişi.

El încă nu mă văzuse. Se uita la ceva în depărtare. Dar chiar şi fără să-i văd privirea, i-am simţit neliniştea. Am simţit dorinţa aceea intensă, disperată şi patima arzătoare pe care o simţisem în ultimele trei zile, care îmi invadă din nou trupul, sânii şi zona intimă.

- Cred că ne-am asortat în seara asta, i-am spus.

Luc întoarse capul spre mine, şi de îndată ce mă văzu
făcu ochii mari:

-Santo *Dio*$_t$ şopti el, iar cuvintele lui mă cutremurară.

-Habar n-am ce ai spus, dar simt că ar trebui să-: mulţumesc Biancăi.

- Biancăi? întrebă el, confuz, luându-şi cu greu ochii de la mine.

- Ea mi-a trimis rochia asta după întâlnirea de astăzi, i-am spus, făcând o mică piruetă. Ce părere ai?

I-am simţit privirea asupra mea ca o mângâiere, pe tot corpul. Când m-am întors din nou faţa spre el, l-am auzit şoptind:

- *Penso* che tu sci piu *bella di un angelo.*

I-am zâmbit încântată de accentul lui sexy şi de singurul cuvânt pe care îl înţelesesem. înger. Iar uimirea din glasul lui mă făcu să dau uitării orice îndoială pe care o mai aveam despre ce trebuia să fac în continuare.

- I-am dat deja mesaj lui Vincenzo şi i-am spus să ne aştepte la intrare. Mergem?

Luc trase adânc aer în piept, cu umerii încordaţi. Preţ de o clipă mi-a fost teamă că avea să spună că nu, dar încuviinţa şi îmi făcu semn să o iau înainte spre lift.

M-am îndreptat spre lift, traversând livingul, cu sufletul la gură. Luc rămase în spatele meu cât timp aşteptam să vină liftul şi, chiar dacă nu puteam să-i văd faţa. ştiam că nu-şi luase o clipă ochii de la mine. îi simţeam privirea printre şuviţe, pe spate, pe fund. Inima începu să-mi bată cu putere, mi-am simţit pielea arzătoare, nerăbdătoare.

Uşile se deschiseră şi am intrat în lift, cu faţa spre el. Luc veni lângă mine şi îşi trecu degetele prin păr, neştiind ce altceva să facă. Am simţit un gol în stomac, iar de îndată ce uşile se închiseră şi m-am văzut singură cu el în spaţiul acela, am simţit că-mi ia pielea foc. Câteva clipe mai târziu, liftul începu să coboare.

-Natalie, zise el, cu răsuflarea tăiată. în legătură cu ce discutam mai devreme, ştiu că nu vrei să...

În clipa aceea am apăsat butonul de oprire înainte să mă răzgândesc. Liftul se opri imediat.

-Ce s-a întâmplat? mă întrebă Luc, îngrijorat. Ai ui- :at ceva?

- Da, i-am răspuns eu. Era acum ori niciodată. Asta.

Am făcut un pas spre el, l-am apucat de după gât şi ni-am ridicat pe vârfuri. Am citit uluirea din ochii lui, dar nici măcar asta nu m-a făcut să mă opresc, ci mi-am lipit buzele de el, exact cum visasem să o fac de când mă trezisem după petrecere şi îl găsisem aşteptându-mâ în faţa uşii

.capitolul 11

Luc

La acea prima atingere creierul meu se bloca. Simţeam doar o căldură sufocanta, pe buze, pe piept, înăuntrul meu.

Natalie îşi dezlipi buzele de gura mea înainte să-m: dau seama ce se întâmpla şi se lasa înapoi de pe vârfuri. Am simţit aerul rece pe buze, iar mâna ei calda şi delicata alunecă de pe gâtul

meu pe umeri şi mai apoi pe mâneca sacoului, lăsând în urmă un foc arzător.

îşi scoase uşor limba ca să-şi lingă buzele voluptuoase care mă sărutaseră cu o clipă înainte.

-îmi pare rău, şopti ea, coborându-şi privirea spre pieptul meu. Am crezut că dacă te sărut, poate... poate ci o să se schimbe ceva, zise ea, tremurând la pieptul meu.

Vocea ei încordată îmi ajunse până în creier şi am înregistrat imediat lipsa căldurii. Trupul meu reac- ţionă instinctiv, mânat de o săptămână de dorinţă, dc patimă, de o sete pe care deja nu o mai puteam ţine în frâu.

Am prins-o de încheieturi cu o mână şi i-am dus palmele la spate. Poşeta îi căzu cu zgomot pe jos. Ochii ei albaştri, superbi se făcură mari de şoc, de teamă, dar nu încercă să mă oprească.

I-am ridicat bărbia cu cealaltă mână şi am împins-o cu spatele de perete. Ea se încorda imediat; era prizoniera mea, nu se mai putea mişca, iar în clipa în care a suspinat de uimire şi i-am văzut gura întredeschisă, m-am năpustit asupra ei, cu buzele, cu dinţii, cu limba. Am devorat-o cum îmi dorisem să o fac de la bun început, de când o văzusem în recepţia de la Covet, în New York.

I-am simţit gura umedă, care îmi alimentă dorinţa. I-am lins gura, sărutând-o cu disperare, savurând teama, bucurându-mă de căldura, de dorinţa, de atracţia aceea blestemată cu care mă luptasem în tot acest timp. Voiam totul de la ea. Voiam să iau totul, cu lăcomie. Dar mai mult decât orice, voiam să am supunerea ei. întu- nericul din sufletul meu tânjea după supunere. Iar pe când o sărutam, implorând-o cu buzele să mi se supună, am ştiut că nimic altceva nu avea

să-mi aducă satisfacţie. Nici sărutările ei, nici trupul ei, nici măcar propria ei plăcere.

Ceva se schimbă în ea. Am simţit o căldură ciudată în încheieturile ei. Am auzit-o gemând de plăcere în gura mea. Am simţit-o când limba ei fierbinte a început să-mi mângâie buzele, cu ardoare, într-un mod atât de erotic, că mi-am simţit imediat bărbăţia pulsând. Doar că nu era supunerea pe care i-o cerusem. Când îşi lipi sânii obraznici de pieptul meu, continuând să mă sărute, mi-am dat seama că era aerul acela sfidător al ei, pe care mi-l arătase te atâtea ori. Şi, chiar dacă gestul acela de rebeliune reuşi să mă întărâte şi mai tare, până în punctul în care am simţit că devin obsedat de prezenţa ei, reuşi totuşi să îmi tempereze cumva pofta, îndeajuns cât să nu-i ridic poalele rochiei şi să i-o trag chiar acolo, lipită de perete.

Mi-am eliberat gura de ea şi i-am simţit răsuflarea sacadată. I-am dat drumul şi m-am sprijinit cu mâinile de perete, dar nu am făcut nici o altă mişcare. Nu mă mai puteam ţine pe picioare, tremuram din toate încheieturile de la sărutul ei arzător.

Am tras adânc aer în piept, încercând să recapăt controlul. Şi ea era cu sufletul la gură, la fel de tulburată ca şi mine. Din fericire, nu-şi luă ochii de la gâtul meu, de parcă i-ar fi fost teamă să se uite la mine, iar eu am răsuflat uşurat pentru că dacă ar fi fost să se uite la mine cu dorinţă şi pasiune, ştiam că nu aş putut să mă mai abţin.

- Natalie, i-am spus cu o voce răguşită. Trebuie şi pleci.

Degetele ei delicate alunecară pe coastele mele şi am simţit că îmi ia pielea foc sub atingerea ei.

- Mie nu mi se pare că vrei să plec, îmi zise ea cu vocea aceea atât de sexy. Aş spune să vrei să rămân.

La naiba, chiar voiam să rămână. Aş fi vrut să rămână şi să mă ispitească cu obrăznicia ei. Aş fi vrut sl mă provoace cu ochii aceia superbi ca sâ o oblig să ir.i se supună. Aş fi vrut să o devorez cu mâinile, cu gura şi cu trupul, ca să nu mai fie cu nimeni, niciodată. Ca ***sl*** ştie că îmi aparţinea doar mie.

Forţa acelei dorinţe era atât de puternică, încât ***ml*** îndepărtă de ea, mă opri să năpustesc asupra ei, fie ce şi-ar fi dorit-o sau nu. Am apăsat pe buton să pornesc din nou liftul care îşi reluă coborârea. încă tremurând, i-am luat poşeta de pe jos şi i-am întins-o, după care m-am şters cu mâna la gură, încercând să nu mă uit k ea, să nu o miros, să nu o doresc.

- Luc...

-Nu.

La naiba, deja simţeam că aveam să explodez şi nu voiam să se ajungă la asta. Nu puteam să o târăsc dup* mine în coşmarul care era viaţa mea. Poate că se credea suficient de puternică să îi facă faţă, dar nu era. Nu avea nici cea mai mică idee ce primejdii se ascundeau în întuneric, şi eram gata să fac orice ca sâ o ţin departe de mine.

- Mâine pleci.

- Dar...

-Nu discut, am răbufnit. Vreau să te întorci în Ida- ho, am încheiat discuţia.

încă nu avem nici o idee cum puteam să o fac să rămână acolo. Avea dreptate, dacă voia să se întoarcă, nu aş fi avut cum să o opresc. Dar nu o mai puteam ţine în preajma mea. Nu dacă îmi doream să rămână la fel de inocentă şi de pură ca în prima zi în care o cunoscusem.

Natalie nu mai spuse nimic şi, cu coada ochiului, am văzut-o îndreptându-şi spatele în felul acela sfidător, incredibil de sexy. Dar am citit în ochii ei şi durerea refuzului.

La naiba! Nu aş fi vrut să îi vorbesc pe un ton atât de dur. Nu voiam să sufere din cauza mea. Dar voiam să priceapă. Voiam să o ştiu în siguranţă şi nu avea să fie niciodată astfel alături de mine. Şi nu doar din cauza familiei mele sau din cauza planurilor lor. Ci din cauza mea.

Lucrurile pe care le aşteptam de la o femeie, supunere, predare, ascultare, nu erau genul de lucruri pe care Natalie James să mi le poară oferi. Nu era supusă, ci directă, independentă, sfidătoare şi încăpăţânată, lucruri care îmi plăceau la ea. Nu voiam să o corup. Nu voiam să pătez lucrurile care o făceau atât de specială. Ceea ce însemna că trebuia să plec de lângă ea înainte să-mi pierd şi cea din urmă fărâmă de înţelepciune şi să arunc pe fereastră siguranţa, viitorul şi dorinţele ei şi să o fac a mea.

Uşile se deschiseră, şi am aşteptat-o să iasă din lift. încă nu-mi puteam lua ochii de la ea. I-am admirat buclele care îi alunecau frumos pe spate, simţind cum tierbea în mine o dorinţă şi o dezamăgire apăsătoare. Am urmărit-o păşind din lift, unduindu-şi şoldurile, şi mi-am lăsat privirea să coboare pe fundul ei bombat.

Am privit-o salivând şi de-abia am reuşit să-mi iau ochii de la ea. Mi-am şters sudoarea de pe frunte şi am pornit după ea, ieşind amândoi din hotel, recunoscător că, de data asta, nu se împotrivise. Mijise în mine speranţa că înţelesese, în cele din urmă, că vorbeam serios, că nu aveam de gând să cedez. Dar când mi-am dat seama că avea să plece chiar a doua zi, am simţit o durere profunda în capul pieptului, durere la care am hotărât să nu mă mai gândesc

pentru că ştiam că procedam corect. Vincenzo ne aştepta la intrare. Am reuşit cumva să ajung la maşină fără să o ating. Ba chiar am reuşit ^ă stau pe telefon în drum spre petrecere ca să nu fiu nevoit să stau de vorba cu ea. Totuşi, în timp ce ne apropiam de conacul de la marginea oraşului, acolo unde urma sa aibă loc petrecere, ma cuprinse un sentiment de nelinişte combinat cu regret. în seara aceea Natalie era înca responsabilitatea mea şi trebuia să am grijă să nu se repete experienţa de mai devreme.

- Poţi să stai de vorbă cu cine vrei tu la petrecere, i-am spus, fără să-mi iau ochii din telefon, neîndrăznind să mă uit la ea, dar nu vreau să pleci nicăieri fără mine.

-E un ordin, domnule Salvatici?

Când am auzit glasul ei seducător nu m-am putut abţine să nu mă uit în direcţia ei. Am văzut-o aruncân- du-mi un rânjet viclean şi am citit din nou aceeaşi răzvrătire în ochii ei albaştri.

Focul pe care îl credeam stins se aprinse din nou, făcându-mă să mă simt la fel de excitat ca mai înainte. M-am abţinut cu greu să nu o trag în poală ca să-i şterg rânjetul acela de pe buze.

-Da, domnişoară James, i-am răspuns, dându-i de înţeles cu o singură privire că nu era cazul să se joace cu mine. E un ordin. în seara asta vreau să mă asculţi întocmai. Nu am chef de obrăzniciile tale.

Maşina opri în faţa unei vile în stil mediteraneean, în vârful dealului, dar Natalie nu îşi îndreptă privirea spre geam. îmi zâmbi cu buzele acelea încă umflate în urma sărutărilor mele şi încuviinţă din cap, în mod ironic.

-Da, să trăiţi, domnule Bestie. Nu aş îndrăzni să vă supăr.

Am citit din nou nesupunere în ochii ei şi nici un fel de dezamăgire că întrerupsesem sărutul

nostru. Nu părea câtuşi de puţin supărată pe mine pentru că aveam de gând să o trimit mâine înapoi acasă. Nu am citit nici o urmă de teamă la adresa mea sau la adresa situaţiei de care încercam să o protejez. Dar ceva îmi spunea că avea să-mi facă probleme.

Vincenzo veni să-i deschidă portiera, iar Natalie dădu să iasă din maşină, dar înainte să o facă am prins-o repede de mână.

- Natalie, stai.

-Ce e? mă întrebă ea, uitându-se lung la mine.

-Vorbesc serios. în seara asta nu vreau să te dezlipeşti de mine.

- Şi ai vrea să latru când mă ţin după tine sau să stau cuminte la doi paşi în urma ta?

Aş fi râs dacă nu ar fi fost o atmosferă atât de încordată.

- Da, poţi să stai la doi paşi în urma mea, ca o asistentă bună ce eşti. Pentru că fix asta eşti pentru mine. Doar asta, i-am spus, ca să mă fac foarte bine înţeles.

Ha mă ţintui cu privirea, după care spuse:

-Ştii la fel de bine ca mine că nu e adevărat, zise ea, însă de data asta deja nu se mai uita la mine cu neastâmpăr, cu ci compasiune. Cu atât de multă compasiune că aş fi căzut în genunchi în faţa ei dacă m-ar fi prins în picioare. însemn mult mai mult pentru tine. Mi-ai dovedit-o în lift. Luc, o să plec mâine, dacă asta îţi doreşti cu adevărat. Nu vreau să mă cert cu tine. Dar sper... zise ea, coborând privirea spre mâna mea şi aş fi putut să jur că am văzut lacrimi în ochii ei. Sper ca într-o bună zi cineva să te facă să te vezi pe tine însuţi aşa cum te văd eu. îmi pare rău că nu am putut fi eu aceea.

Acestea fiind spuse, se eliberă uşor din strânsoarea mea, iar eu am lăsat-o să plece pentru că mă lăsase cu răsuflarea tăiată.

Natalie începu să urce treptele, iar după câţiva paşi îşi întoarse privirea spre mine. Simţeam cum îmi bate inima cu putere, dar am coborât din maşină şi m-am închis la sacou, fără să-mi iau o clipă ochii de la ea. Nici măcar când am pornit-o în urma ei pe scări şi am văzut-o zâm- bindu-i femeii din stânga ei şi începând o discuţie la care nu-mi doream în nici un fel să iau parte.

„Cum te văd eu...

"Am simţit că iau foc, că mi-o ia inima la goană. Nu aveam nici cea mai vagă idee cum mă vedea ea. Ştiam doar cum mă comportasem eu faţă de ea. Fusesem nepoliticos, arogant, iar odată ce hotărâsem să-mi schimb tactica, indiferent.

„Vezi? Ţi-am spus eu. Nu eşti nici un fel de diavol, ci cavalerul meu în armură strălucitoare."

Cuvintele ei de mai devreme treziră ceva în mine, fâcându-mi inima să bată cu putere. Mi-am îndreptat imediat privirea spre ea, acolo, în capătul treptelor care duceau spre vilă, şi am simţit un val de energie care îmi invadă tot corpul, de parcă tocmai aş fi fost readus la viaţă.

Nu-mi aduc aminte cum am urcat treptele acelea. Ştiam să sunt înconjurat de luminiţe şi lumânări care îmi luminau calea, dar singura lumină pe care o vedeam era cea din ochii lui Natalie, care mă ghida spre ea. Eram mânat de cuvintele ei, care îmi spuneau că nu sunt un diavol. Simţeam doar bătăile puternice ale inimii, o inimă pe care ceva mă făcea să cred că reuşise în cele din urmă să o aducă la viaţă.

Intră în casă înainte să apuc să o prind din urmă şi nu am fost în stare să încerc să o opresc.

Salonul era plin cu oameni îmbrăcaţi la patru ace, care stăteau de vorbă. Cineva îmi oferi o cupă de şampanie. Am şoptit un scurt „Grafie", încă încercând să o zăresc în mulţime, dar fără să o văd nicăieri. Panica mă cuprinse imediat.

îi spusesem să nu se dezlipească de mine. Ştia că nu avea voie să plece fără mine. Am luat-o brusc la stânga, spre o arcadă unde zărisem mai multe femei. Odată ajuns acolo, Natalie apăru din senin în faţa mea, întâm- pinându-mă cu acelaşi surâs neastâmpărat din maşină.

- Luc, pari îngrijorat. Eşti bine?

Se opri chiar în faţa mea şi, chiar dacă ştiam că era în siguranţă, sentimentul de nelinişte refuză să mâ părăsească.

- Ţi-am spus să nu te dezlipeşti de mine.

-Am fost la toaletă. Am presupus că am voie să fac asta, zise ea, după care scoase ceva din poşetă şi îmi băgă mâna în buzunarul de la sacou. Apoi îmi luă cupa de şampanie din mână şi o dădu pe gât, fără sâ-şi ia ochii de la mine. îmi place.

La naiba... Femeia asta era hotărâtă să mă scoată din minţi. Iar ceva îmi spunea că era inutil să mă lupt cu ea.

- Ce mi-am băgat în buzunar? am întrebat-o.

Ea duse din nou paharul la gură, cu un zâmbet ispititor.

- Un mic cadou de rămas-bun. Dacă tot plec mâine, m-am gândit că o să vrei un suvenir din partea mea.

După care se îndepărtă, alăturându-se petrecerii. Am rămas privind confuz în urma ei, după care mi-am băgat mâna în buzunar şi am simţit o bucată de material. Cu dantelă.

în clipa aceea mă cuprinse un val de căldură şi am scos mâna din buzunar, doar ca să fiu sigur Aveam în buzunar o pereche de chiloţi negri, de

dantelă, iar mireasma ei dulce, seducătoare mă învălui.

în clipa aceea am pierdut până şi cea din urmă fărâmă de control şi m-am lăsat pradă dorinţelor arzătoare.

Am găsit-o cu privirea în mulţime. Ridică o nouă cupă de şampanie în cinstea mea, aruncându-mi o privire menită să mă facă să-mi pierd minţile. După care îşi duse paharul la gură, lingându-şi buzele, invitându-mă să o degust.

în clipa aceea timpul se opri în loc. Nu mai auzeam nimic în jurul meu, nu mai vedeam pe nimeni în jurul meu, în afară de ea. Orice temere, orice urmă de îndoială mă părăsi, şi m-am simţit învăluit de o stare de calm. Am simţit cum mi se detensionează toţi muşchii, am simţit că mi se liniştesc bătăile inimii, că mi se ridică presiunea aceea imensă de pe umeri. Un lucru era clar.

Natalie James avea să fie a mea. în seara asta. La naiba cu consecinţele, la naiba cu viitorul.

Mă numise bestie. Ei bine, speram din suflet că era gata să dea ochii cu bestia pe care tocmai o dezlănţuise.

capitolul 12

Natalie

în maşină, în drum spre hotel, Luc nu vorbi deloc cu mine. Era ciudat de tăcut şi calm pentru cineva care se arătase atât de tulburat şi la limita controlului de câni mă atacase fanaticul acela.

Nu ştiam cum să interpretez comportamentul lui. Am sperat că, sărutându-l, aveam să-l fac să conştientizeze tensiunea dintre noi. Pentru mine fusese un sărut atât de fierbinte, încă nu-mi puteam scoate din minte senzaţia. Doar că nu avusese acelaşi efect şi asupra lu:. căci părea mai hotărât ca niciodată să mă scoată din viaţa lui. Hotărâsem să renunţ la lenjerie intimă la pe-trecere într-o ultimă încercare disperată de a-l

seduce, de a stârni o reacţie din partea sa, dar eşuasem şi de această dată. După atitudinea sa rece faţă de mine, era clar c£ eşuasem cu brio.

Poate că îl citisem greşit în tot acest timp. Nu mi-am luat ochii de pe geam, admirând luminiţele din Vatican. Poate că nu se simţea atras de mine, aşa cum mă simţeam eu atrasă de el. Poate că era pur şi simplu fericit că acceptasem în cele din urmă să mă întorc acasă şi să dispar din viaţa lui fără alte discuţii.

Gândul acela îmi lăsă un nod în stomac, unul care nu-mi plăcea deloc. Am trecut de Vatican şi am început să urcăm dealul spre hotelul nostru. în clipa aceea mi-am dat seama că făcusem o greşeală că refuzasem să plec astăzi, când mi-o ceruse prima oară. Mă umilisem făcând toate aceste încercări. Şi, totuşi... Dacă nu aş fi făcut o încercare, aş fi regretat toată viaţa. Măcar acum ştiam sigur, nu?

Maşina opri în faţa hotelului. Vincenzo veni să-mi deschidă portiera. Luc îmi luă poşeta şi mio întinse.

- Mulţumesc, i-am zis, iar când i-am atins degetele am simţit că mă înfior.

M-am uitat repede la el, să văd dacă nu cumva simţise şi el energia aceea, dar mă întâmpină cu veşnica expresie atât de greu de descifrat, iar în cele câteva clipe în care mă privi în ochi, înainte să-şi ferească privirea, nu am citit nimic. Nici o reacţie, nici o emoţie, nimic din ce simţeam eu. Iar nodul din gât se făcu şi mai mare.

În cazul ăsta... Am tras adânc aer în piept şi am coborât din maşină. Trebuia să-mi ia gândul de la ei. Trebuia să mă concentrez pe asasinul lui Laney. Nu ar fi trebuit niciodată să-mi uit adevăratul scop. Trebuia să găsesc o cale prin care să dau de Gio, acum că devenise principalul

meu suspect. Doar că încă nu-mi putea canaliza gândurile în direcţia aceea. Era prea cutremurător. Aşa că am început să mă gândesc la bagajele mele.

Aveam puţine lucruri de împachetat, căci petrecusem doar câteva zilei aici, dar trebuia să am grijă să împachetez rochia şi să i-o trimit înapoi Biancâi. în mod evident, Luciano Salvatici cel fără suflet nu se lăsase impresionat nici măcar de atuurile mele.

Mă simţeam din ce în ce mai rău. Am păşit cu pantofii cu toc pe podeaua de marmură a hotelului, traversând lungul coridor spre liftul nostru. Luc îşi scoase papionul de la gât şi îşi desfăcu nasturii, fără să spună nimic. Fiecare clipă de tăcere mă îndurera şi mai tare şi mă umilea profund.

Am intrat în lift cu un sigur gând în minte. Să mă eliberez din rochia aceea stupidă, să mă bag în pat şi să uit de noaptea asta, de călătoria asta. Am ieşit din lift şi am păşit în camera întunecată, zărind luminiţele oraşului pe fereastră. Nu m-am mai obosit să aprind lumina, ci m-am îndreptat direct spre camera mea.

- Domnişoară James, zise Luc. O clipă.

La naiba! Urma să-mi ţină iar morală. Eram sigură că avea ceva de-a face cu chiloţii pe care îi strecurase

mîn buzunarul lui şi cu faptul că încălcasem o nouă poruncă. Am tras adânc aer în piept şi m-am întors spre el, hotărâtă să nu-l mai las să vadă ce influenţă avea asupra mea:

-Ce e?

După cum mă aşteptam, scoase perechea de chiloţi din buzunar, lăsându-i să atârne pe un deget.

-Avem ceva de discutat.

Deja mă simţeam din cale afară de umilită şi eram roşie în obraji. Din fericire, nu mă putea vedea la faţă, căci nu era nici o lumină aprinsă.

- Nu avem nimic de discutat.

-Mi-e teamă că nu sunt de acord. Ai cui sunt chiloţii aceştia?

Nenorocitul! Chiar voia să o audă din gura mea? Cu toate că eram extrem de ruşinată, mi-am ţinut fruntea sus, ca să-i fac în ciudă. Poate că mă simţeam atrasă de mania lui pentru control, dar nu-mi făcea nici o plăcere să fiu umilită.

- Ai mei.

- Nu te cred, zise el. Chiar dacă chipul lui era ascuns de întuneric, i-am simţit privirea fixată asupra mea, ţi- nându-mi ochii ostatici, la fel cum îmi ţinuse trupul ostatic în tot acest timp. Dă-ţi jos rochia ca să fiu sigur.

Am înlemnit. Nu eram sigură că îl auzisem bine. După care mi-am dat seama că începuse să se mişte în direcţia mea, iar în clipa aceea i-am zărit ochii. Doar că nu am dat peste o expresie detaşată, lipsită de emoţii, aşa cum mă aşteptasem. Ochii lui tulburători duceau o luptă aprigă în infernal acela.

Inima începu să-mi bată cu putere şi am simţit fiori pe şira spinării.

Se opri la doi paşi în faţa mea şi îşi coborî privirea asupra mea, hipnotizându-mă cu ochii aceia, cu căldura trupului său.

- Domnişoară James, ţi-am dat un ordin. Dă-ţi jos rochia sau o să fiu nevoit să te pedepsesc.

Am simţit cum mi se înmoaie genunchii şi un foc arzător între coapse. Nu avea de gând să mă pedepsească trimiţându-mă acasă. Vedeam asta în privirea lui. Mi-am amintit ce-l întrebasem în maşină, dacă avea de gând să mă pedepsească cu o palmă la fund, iar gândul acela mă excită şi mai tare.

Nu fusesem niciodată interesată de partea de dominare şi supunere. Eram o femeie independentă, nu-mi dorisem niciodată un bărbat care să-mi spună ce să fac. Dar pentru el aş fi fost în stare de orice.

Am simţit cum mi se iuţeşte pulsul. Mi-au trecut prin minte fel de fel de alegeri şi consecinţe. El veni să-mi ia poşeta din mână şi l-am lăsat să o facă, căci încă nu găsisem energia să fac vreo mişcare. îmi aruncă poşeta şi chiloţii pe masă, după care îşi îndreptă din nou atenţia asupra mea, cu o privire nerăbdătoare, dominantă şi fierbinte, care îmi intră pe sub piele. Am rămas nemişcată, fără să-mi pot lua ochii de la el, încercând să-mi dau seama ce să spun, ce să fac, ce voia de la...

- Natalie, nu mai sta pe gânduri, zise el cu un glas răguşit, seducător, halucinant, care mă ridică la cer. Fă după cum îţi poruncesc. Dezbracă-te!

Mi-am dus mâinile la spate, de parcă cuvintele lui reuşiseră să mă hipnotizeze. Mi-am desfăcut nasturele de la ceafă şi mi-am tras fermoarul până la fund. Inima începu să-mi bată cu putere când am simţit materialul acela scump alunecând pe pielea mea, aproape dezgolin- du-mi sânii. Nu avea sutien pe mine şi rămăsesem mai devreme şi fără chiloţi, aşa că era complet dezbrăcată pe dedesubt. Fără să-mi iau ochii de la el, mi-am ţinut rochia la piept. încă nu ştiam dacă eram pregătită să fac ce-mi cerea el. Dar privirea lui necruţătoare

mă obligă să o fac. Am lăsat materialul să-mi alunece printre degete şi am rămas cu răsuflarea tăiată când l-am simţit adunându-se la picioarele mele.

îşi plimbă ochii plini de dorinţă pe trupul meu gol, lăsând în urma lui o dâră de căldură. Am simţit cum mi se întăresc sfârcurile, cum mi se strânge abdomenul
în timp ce privirea lui mă devora centimetru cu centimetru. Am simţit o căldura arzătoare în sâni, între coapse, îmi auzeam doar bătăile rapide ale inimii şi respiraţia întretăiată. îl vedeam doar pe el, dezmierdându-mi trupul cu privirea. îl voiam doar pe el, voiam să-mi aţine* trupul dezgolit, că mă poarte pe culmile plăcerii.

- *Sei bellissima*, Imi şopti el, păşind uşor în spatele meu.

Ştiam ce însemna cuvântul acela, bellissima. Frumoasă. Gio obişnuia să mi-l spună adesea în New York- Doar că, din gura lui, nu reuşise să declanşeze un val J- dorinţă în mine. Iar acum, de pe buzele senzuale ale iu: Luc, mă făcu să tremur cu o nevoie carnală, copleşitoare şi, în acelaşi timp, acaparatoare.

Nu mă atinse în nici un fel, dar când se puse în spatele meu, i-am simţit privirea alunecând pe pielea mea, i-am simţit respiraţia fierbinte coborând pe gâtu! meu, pe spate, făcându-mă să tresar.

-Ieşi din rochia asta.

Am făcut întocmai, roşie la faţă. L-am auzit împingând rochia cu piciorul, după care se întoarse în spatele meu.

- Cum e rana?

Sincer, uitasem cu totul de ea.

- E bine. Nu mă doare deloc.
- Eşti sigură?

- Da, am răspuns eu plină de nerăbdare, neştiind ce avea de gând să facă.
- Bine. Foarte bine. Căldura lui mă înconjură şi i-am simţit privirea coborând pe fundul meu. Natalie, de câteva zile tot încerci să ispiteşti cu trupul tău.
- Chiar aşa? am întrebat, înfiorându-ma la auzul voci: lui răguşite.

-Ştii prea bine că da. Trupul tău e molto *distraente.*

Cuvintele acelea în italiană mi se păreau atât de sexy.

-Nu ştiu ce înseamnă asta, i-am răspuns eu.

- înseamnă, îmi şopti el la ureche, făcându-mă să tre- sar, că trupul tău a reuşit să-mi distragâ atenţia.

Ah... Am închis ochii, simţindu-mă din ce în ce mai excitată. Am dat să mă întorc spre el, voiam să-i simt pieptul, căldura, voiam să mă atingă. - Luc...

- Nu te mişca, *gattina.*

Nu avem nici cea mai mică idee ce însemna cuvântul acela, dar suna atât de sexy rostit de buzele lui fierbinţi. Am simţit cum mi se încordează abdomenul.

- Ia spune-mi, îmi şopti el la ureche. Cu câţi bărbaţi ai fost?

Cuvintele lui mă făcuseră să tresar şi să deschid ochii. M-am gândit să mint, să îl lasă să creadă că am mai multă experienţă, dar nu voiam să-l mint.

- Cu unul singur.

-Cu unul singur? repetă el, cu o încântare în glas care nu-mi scăpă. Iar dorinţa din interiorul meu începu din nou să pulseze,

- Da. Iubitul meu din facultate. -Şi a reuşit să te satisfacă?

- Da. Reuşea cumva să mă seducă doar ai sunetul vocii sale. Simţeam o chemare arzătoare între coapse. Cred.
- Crezi?

Am auzit amuzamentul din glasul său şi m-am făcut roşie la faţă.

-Da, m-a satisfăcut, l-am lămurit eu. Chiar dacă nu de fiecare dată.

-Şi de ce ai încetat sâ te culci cu iubitul acesta care reuşea să te satisfacă, din când în când? mă întrebă el, zâmbind.

-Pentru că ne-am despărţit. Dumnezeule, de-abia mai puteam sâ gândesc după că îl auzisem rostind cuvântul acela. Când am terminat facultatea. Nu a fost ceva serios.

- Cred şi eu, dacă nu a fost în stare să te satisfacă aşa cum meriţi să fii satisfăcută. Cât timp a trecut de când v-aţi despărţit?

Cum meritam să fiu satisfăcută? Dumnezeule...

-Acum... doi ani.

-Şi nu ai mai fost cu nimeni de doi ani?

Am făcut semn din cap că nu.

- De ce?

Am tras adânc aer în piept ca să-mi calmez pulsul. Simpla lui prezenţă mă înnebunea, chiar dacă nu-mi făcea nimic.

-Pentru că... pentru că nu m-am mai simţit atrasă de nimeni... până acum.

- Bine punctat, *gattina*, zise el, apropiindu-se uşor de mine.

Cu răsuflarea tăiată, i-am simţit pieptul puternic mângâindu-mi spatele. Un foc arzător mă pătrunse în tot corpul, excitându-mi sfârcurile şi zona intimă.

- Vreau să ştii ceva, îmi şopti el. Eu nu sunt ca ultimul tău iubit. El voia să ţi-o tragă. Eu vreau să te devorez. Am să-ţi împing trupul până la limite şi am să te ţin acolo până n-o să mai poţi. Până mă

vei implora să te las să te predai. Pentru că aşa vreau eu. Vreau să simt pe limbă supunerea ta totală. Vreau să te simt pulsând în mine. Natalie, eu nu fac dragoste. Eu nu mi-o trag. Eu domin. Dacă mă laşi în tine, o să te târăsc în întunericul meu, n-o să mai vrei să mai fii cu nimeni altcineva, iar când am să termin cu tine, o să te simţi murdară şi folosită, dar n-o să-ţi pese. Aşa că vreau să fii sigură că asta vrei şi tu, căci odată ce pun mâna pe tine, n-o să-ţi mai dau drumul, nici dacă te aud că ţipi.

Cuvintele acelea „supunerea ta totală" mă înfricoşară, dar creierul meu era hotărât să las frica deoparte, spunându-mi că se referea la supunea mea sexuală aici, cu el, nu la vreun alt fel de supunere. Trupul meu ardea de dorinţă şi m-am cutremurat când i-am şoptit singurul răspuns posibil:

-Vreau. Te vreau pe tine.

într-un final, mă apucă de talie şi mă trase spre bărbăţia lui excitată, copleşindu-mâ cu căldura şi cu puterea lui, fâcându-mă să scot un geamăt de plăcere.

- Apleacă-te. Vreau sa vad cât eşti de uda.

Ah, da... M-am relaxat în braţele lui. Inca avea sacoul pe el, ceea ce mi se păru incredibil de erotic, câci eu eram încălţata doar cu pantofii cu toc. Mă ţinu strâns în braţe, cu grijă să nu-mi atingă rana, şi îşi mută uşor palma pe sânul meu. Cealaltă mână începu să-i alunece pe abdomen, păriă ce i-am simţit degetele printre firicelele de păr, după care îşi vărî mâna înăuntru, mângâin-du-mi clitorisul.

Atingerea lui mă fecu să pulsez, să tremur.

-Ah, *gattina*, îmi şopti el în ureche. Eşti deja atât de udă.

Căldura din vocea lui, senzaţia aceea minunată mă făcu să-mi las capul pe spate. M-am prins de cotul lui, ca să îmi menţin poziţia.

- Depârtează-ţi picioarele, Natalie, zise el, coborân- du-şi degetele. Lasă-mă să te pătrund.

Am suspinat uşor, dar mi-am îndepărtat puţin picioarele, oferindu-i acces spre trupul meu. Degetele lui continuara să coboare spre deschizătura mea. Atingerea lui fierbinte, blestemată, mă făcu să gem de plăcere, iar când îşi vârî două degete în mine, am tresărit şi mi-am înfipt degetele în cotul lui ca să nu mă prăbuşesc.

- Madre *di Dio!* Ce strâmtă eşti, *gattina*, zise el, înfi- gându-şi degetele şi mai adânc. De-abia aştept să te pătrund şi să ţi-o trag până sfârşeşti în ţipete.

Am simţit un val de căldură, în timp ce continua să-mi atingă clitorisul şi să mă pătrundă cu degetele, purtându-mă pe culmile plăcerii. Am simţit picături de transpiraţie pe spate. Cu cealaltă mână continuă să-mi maseze sânul, după care îmi cuprinse sfârcul între degete, strângând tare. Mâ încercă o durere ascuţită şi am scos un ţipăt, dar durerea lăsă curând loc plăcerii, ceea ce mă excită şi mai tare. Gemând din nou de plăcere, am început să mă frec de mâna lui, cu nerăbdare. Căutând cu disperare orgasmul acela care venea spre mine cu viteză...

- Ah, *gattina*. Vrei să termini?

- Da, i-am şoptit, simţindu-mi trupul pe punctul de a se cutremura. Acolo, da, chiar acolo. Sunt atât de aproape, atât de aproape.

Dar chiar înainte să mă las purtată pe culmile plăcerii, îşi retrase mâna. Am suspinat, frustrată. Mâna de pe sân se mută pe şold. îşi lipi degetele încă umede de excitarea mea de buzele mele, mângâindu-mi pielea sensibila.

- Deschide gura, Natalie. Vreau să-ţi simţi gustul. Vreau să vezi cât eşti de **uda** şi de murdară pentru mine.

Am deschis gura, cu răsuflarea tăiată, cum îmi poruncise el. El îşi vârî imediat degetele pe limba mea. Am simţit gustul acela usturător, excitat. începu să-şi mişte degetele în gura mea, la fel cu o făcuse mai devreme înăuntrul meu.

-Suge-mi degetele, îmi porunci el.

Eram atât de excitată, cum nu mai fusesem niciodată. L-am prins de încheietura mâinii şi i-am cuprins degetele cu buzele, trăgându-le în gura mea.

-Aşa... vreau să vezi cât de mult mă doreşti, îmi şopti cl la ureche. Gura ta e menita să mă slujească. Brusc îşi scoase degetele din gura mea şi îmi dădu drumul, întoarce-te cu faţa la mine. Pune-ţi mâinile la spate şi aşază-te în genunchi.

Porunca lui mă făcu să roşesc, dar eram atât de îmbă**tata** de pasiune, eram atât de disperată **sa** îi fac pe plac, că nu puteam **sa** mă opresc.

Ma privi de sus, cu zâmbetul pe buze, în timp ce se deschidca la curea.

-Ţine-ţi mâinile la spate, *gattina,* dacă nu vrei să te leg.

Porunca lui mă înfioră, dar mă şi incita. Oare chiar era în stare să mă lege ca să nu mă mai mişc? Gândui acela mâ înspăimântă şi mă excita deopotrivă, cum nu m-aş fi aşteptat **sa** o facă.

îşi dădu cureaua jos, după care se desfăcu la pantaloni şi îşi trase fermoarul. Am simţit focul care îmi ardea în vene.

-Mă bucur câ-ţi place, şopti el. Aşa vreau să te văd, în genunchi, gata să te predai, zise el, după care îşi băgă mâna în pantaloni şi îşi scoase penisul. Acum vreau să deschizi gura şi să-mi arăţi ce eşti în stare să faci cu buzele acelea.

Mintea mea rebelă se luptă cu vorbele lui, cu porunca lui, dar trupul meu încetase să mă mai asculte. Simţeam mirosul lui îmbătător, care îmi lăsa gura apă. Iar când i-am văzut bărbăţia, lungă, tare, groasă, mai groasă decât tot ce cunoscusem până atunci, cu vârful purpuriu şi excitat în timp ce se atingea uşor, am simţit cum capitulez.

M-am aventurat mânată de disperarea cu care îl doream. Era o poftă fără sfârşit. Mi-am lins buzele şi m-am apropiat uşor de el, cu gura deschisă. L-am auzit gemând de plăcere când i-am sărutat vârful cu limba. Mi-am strâns buzele în jurul lui şi l-am cuprins adânc, până ce l-am simţit până în gât, după care i-am dat drumul uşor, aproape până la capăt, înainte sâ-i cuprind din nou.

-Ah, *cazzo, che şi sente bene*, suspină el. Si, *gatzina.* Aşa. Gura ta e menită să mă cuprindă. Te vreau şi mai adânc.

Dacă aş fi auzit asta din partea altui bărbat, aş fi început să urlu la el. Nu-mi făcuse niciodată deosebită plăcere să fac sex oral. întotdeauna mi se păruse cumva înjositor. Iar acum când eram în genunchi în faţa lui, cu mâinile la spate, ascultând poruncile lui murdare în timp ce se adâncea şi mai tare în gura mea, focând sex cu gura mea de parcă ar fi făcut sex cu intimităţile mele, ar fi trebuit să mă simt ruşinată, umilită. Dar nu mă simţeam deloc aşa. Mă simţeam puternică. Chipul lui îmbujorat, gâtul încordat, felul în care mă privea parcă venerându-mă... Mă făceau să mă simt de parcă cu aş fi deţinut controlul. De parcă eu aş fi fost :ea care îl domina pe el. Iar gândul acela mă făcea şi mai doritoare, şi mai excitata, voiam să-l fac să termine, c explodeze pe limba mea.

L-am îmbrăţişat şi mai tare cu buzele, continuând şi-t mângâi cu limba, să mă joc cu vârful. El suspină c^ nou şi îşi înfipse mâna în

părul meu, trăgându-mă sp»r el, până în gâtul meu. Am încercat să-l înghit, dar ss simţit că mă înec. El se retrase imediat, să-mi dea tim* să respir. Când a văzut că sunt bine, s-a aventurat diz. nou în gura mea, gemând de plăcere.

Sunetele extazului său îmi făceau trupul să vibreze Nu aş fi crezut niciodată, dar îmi plăcea teribil să fi. folosită astfel. Mi-am despărţit genunchi şi m-am tras c_. şoldurile mai aproape de el, disperară să fiu atinsă. Deu nu mai puteam suporta, aşa că mi-am luat o mână Ja. la spate, vârându-mi degetele între picioare, în spaţiu, acela umed, pe clitoris. Am simţit că mă cutremur. A:r. continuat să o fac, fără să-mi iau gura de pe el.

- Vai, ce fată obraznică, zise el, eliberându-se din guri mea, după care mă apucă de umeri şi mă trase în picioare. Nu ţi-am spus să te atingi aşa.

Am rămas cu răsuflarea tăiată şi mi-am scos imedia: mâna dintre picioare. Am pornit disperată spre el, vrâni să-l sărut, să-i simt limba în gura mea, să mă cuprindă cu sălbăticie. Dar înainte să ajung la el, mă întoarse cu spatele dintr-o mişcare, mă împinse pe canapea şi ***ml*** aplecă pe braţul ei.

îşi puse mâna pe spinarea mea, ca să mă ţină culcată.

- Depărtează-şi picioarele, Natalie. Vreau să văd tot.

Oh, Dumnezeule... cuvintele lui reuşeau cumva să-mi aprindă toate simţurile. Mi-am odihnit fruntea pe canapea, simţindu-mă atât de murdară cum îmi spusese el, bucurându-mă de fiecare clipă. Suspinând, mi-am desfăcut picioarele, ca să mă vadă. Ca să mă folosească cum îmi spusese **ca** avea să o facă.

- Continua să ma ţină culcată cu o mână, în timp ce cealaltă începu să alunece pe spatele meu, între fese şi pe rozeta ascunsă între ele. Atingerea lui mă făcu să tresar. O făcu din nou, amuzat de reacţia mea.Ţi-a tras-o vreodată aici, obraznico?

Senzaţia aceea interzisă şi gândul la actul acela mur- i.r mă făcură să tresar. Doar nu avea de gând să-mi facă chiar acum, nu? Mă cuprinse o teamă şi o stare de ¿xcitare pe care nu al fi vrut să o simt.

- Nu, am şoptit.

HI mă atinse din nou, fâcându-mi trupul să pulseze.

-Trupul tău pare să vrea. De-abia aştept să-ţi arăt cum se simte, zise el, mutându-şi degetele mai jos, în :ona aceea umedă. Dar mai târziu. Acum vreau să aud cum mă implori să fiu în tine.

Şi îşi înfipse două degete în mine. Am început imediat să gem de plăcere pentru că era exact ce-mi ioream. Mă cuprinseră fel de fel de senzaţii simţind iegetele lui în mine. Şoldurile mele începură să se lovească de el. Am simţit din nou cum mă apropii de extaz, aproape, tot mai aproape. Trupul meu începu să pulseze puternic.

Dar el îşi retrase mâna şi îmi dădu o palmă peste rund.

-Văd că eşti foarte lacomă. Vrei să termini?

- Da, am suspinat eu, tremurând din toate încheieturile pentru că eram atât de aproape.

- Cât de tare mă vrei? mă întrebă el, atingându-mă Jin nou cu degetele, jucându-se cu clitorisul meu. Spune-mi cât de tare vrei să termini, Natalie.

- Foarte tare, am gemut eu, închizând ochii, frecân- iu-mâ de el, de mâna lui, disperată să simt eliberarea aceea pe care o ştiam atât de aproape. Da... aşa...

-Vreau să aud cum mă implori, şopti el, mişcându-se :ot mai repede. Vreau să mă implori să te las să termini.

Porunca aceea... Am refuzat să deschid ochii şi mi-am înfipt şi mai tare degetele în canapea, hotărâtă să nu urmez porunca lui.

- Hai, Natalie, zise el din nou, continuând să mă pătrundă cu degetele, fără să-mi elibereze clitorisul. Vreau să te aud cum mă implori şi o să te eliberez. O să-ţi dau tot ce vrei.

Nu ştiu de ce am ezitat. Ştiam ca daca aş fi făcut cum îmi poruncea, avea să mă poarte spre extaz, cum pro misese să o facă. Dar am simţit că nu pot să mă supun astfel, să îl implor. I-aş fi dat orice altceva, dar femeia independentă din mine... cea de care îi plăcea şi lui, la naiba... ştia că dacă m-aş fi predat astfel, aş fi pierdut o parte din mine la care nu eram pregătită să renunţ.

Am simţit picături de transpiraţie pe frunte, pe gât. Mi-am muşcat buzele, gemând de plăcere, împingân- du-mă în el. L-am auzit şoptind *„cazzo'*| urmat de un zgomot puternic, de parcă ar fi căzut ceva pe jos. îmi luă mâna de pe umeri şi am simţit cum mi-a apucat şoldurile, despârţindu-mi şi mai tare picioarele. Cu sufletul la gură, fără să ştiu ce încerca să facă, mi-am lăsat toată greutatea în palme, încercând să mă ridic. Iar atunci i-am simţit limba în mine, pe clitoris.

-Ah, da... în clipa aceea mi l-am imaginat în spatele meu, în genunchi, sărutându-mă acolo, şi am simţit că explodez. M-am împins în gura lui, savurându-i limba, alergând spre un extaz care ştiam că avea să mă distrugă. Da, da, nu te opri... Aşa, mai repede, mai repede...

Chiar înainte să simt orgasmul acela atât de intens, limba lui se eliberă din trupul meu. Am ţipat din nou de frustrare, după care m-a apucat de şolduri, împingân- du-mă pe canapea, ca să-mi aducă fundul mai sus. Am simţit materialul pantalonilor lui scumpi alunecând pe coapse şi

apoi i-am simţit vârful penisului frecându-se de mine, iar întregul meu trup se cutremură.

- O să te fac să mă implori, îmi făgădui el.

Iar după aceea nu am mai auzit nimic altceva. Se jucase cu mine tot timpul ăsta, deja nu mai puteam. De îndată ce intră în mine, m-am cutremurat, aruncân- du-mă în extaz cu un ţipăt care îmi răsună în urechi. El mă prinse de şolduri şi se avântă în mine, alergând spre propriul său orgasm, dar de-abia dacă am mai băgat de seamă. Eram pierdută într-o binecuvântare orgas- mică care părea să fie fără sfârşit. Pierdută într-un extaz copleşitor. Pierduta în însuşi întunericul acela de care încercase cu atâta disperare sa mă ţină la distanţă.

Atât de pierdută, mi-am dat seama cu o urmă de teamă, că riscam să nu mă mai găsesc niciodată.capitolul 13

Luc

Mâ pierduse cu totul.

Trupul mi se cutremură după cel mai intens orgasn: pe care îl simţisem vreodată. M-am întins pe spatele ei. lăsând-o să zacă pe braţul canapelei. Pielea ei asudaţi se lipi de cămaşa şi de pantalonii mei. Am încercat s£ mă ridic de pe ea, dar se strânse în jurul penisului meu. făcându-mâ din nou să mă cutremur.

Nu-mi pierdusem niciodată controlul. Iar acum eram din nou pe punctul de a o face. în încercarea mea de o a face să mi se supună, mă lăsasem copleşit de dorinţă şi o călărisem ca un sălbatic. Nu rezistasem nici măcar cinci minute. Nici măcar nu mă oprise, ştiind prea bine c£ era rănită. Mă simţeam dezgustat de mine însumi. De acţiunile mele, de faptul că mă sfidase. Şi mă enerva la

culme că ardeam de nerăbdare să mâ sfideze din nou.

Era atât de strâmtă, trupul ei era atât de fierbinte. Simţind că păşeam într-un teritoriu pentru care nu eram pregătit, mi-am prins prezervativul între degete şi m-am tras înapoi. Ea suspină când m-am ridicat de pe ea, dar nu se mişcă din loc. Mi-am dat prezervativul jos şi l-am aruncat în coşul de gunoi din bucătărie.

Mi-am ridicat pantalonii, în timp ce mă uitam la ea. încă nu se mişcase din locul acela, rămăsese atârnată pe braţul canapelei, respirând adânc. Ştiam că avusese orgasm. Simţisem când o penetrasem. Iar lucrul acela mă bucură şi mă înfurie deopotrivă pentru că nu se întâmplase la porunca mea. Pentru că fusese atât de puternic încât mă târâse şi pe mine în plăcerea aceea orbitoare alături de ea.

Aş fi vrut să o iau în braţe şi să o arunc în poala mea, să îi trag o palmă peste fund, să o fac să mi se supună. Gândul acela mă copleşi, mă înfierbântă... mă întărâtă. Tremurând din toate încheieturile am plecat de lângă ea, ducându-mi mâinile la cap.

Ce naiba de întâmpla cu mine? Ce naiba îmi făcuse femeia asta? Se presupunea că sexul ar fi trebuit să liniştească pofta sălbatică din sufletul meu, dar trupul meu deja începuse să se trezească cu o dorinţă incontrolabilă de a-i dovedi din nou şi din nou că era a mea şi numai a mea.

Doar că nu voiam să fie a mea. Nu-mi dorisem niciodată ca o femeie să fie a mea. îmi doream partide de sex dur, sălbatic, ceea ce se şi întâmplase. Ar fi trebuit să nu-mi mai pese de ea.

- Unde crezi că pleci? se auzi vocea răguşită a lui Na- ralie, iar în clipa aceea am simţit că mă ţine ceva la gât. Am făcut ochii mari şi m-am uitat lung

la femeia aceea care mă trăgea spre ea de papionul de la gât.

în clipa aceea creierul meu încetă să funcţioneze. Era complet dezbrăcată, încălţată doar cu pantofii cu toc incredibil de sexy, cu trupul asudat şi fierbinte în urma orgasmului. Şi se uita la mine de parcă eu aş fi fost răspunsul tuturor fanteziilor sale.

Nu mă puteam împotrivi, şi am lăsat-o să mă cheme la ea. Iar când se ridică pe vârfuri şi i-am întâlnit buzele, am sărut-o la fel de intens cum o făcusem în lift. Cum nu ar fi trebuit să o sărut niciodată. Pentru că era un gen de sărut care îmi înmuia picioarele şi care mă făcea să mă gândesc la alte lucruri, care nu erau doar de natură sexuală.

Am cuprins-o de după talie. M-am lăsat purtat de ^ura ei, de sărutul acela umed. Mi-am dat cumva seama că începuse să mă dezbrace de sacou, că începuse să îmi desfacă nasturii de la cămaşă, dar nu mă interesa. Voiam să savurez dulceaţa ei, inocenţa ei. Voiam să o să- Mirez pe femeia aceea care trezise atâta dorinţă în mine de prima oară când o văzusem.

Mă trase spre ea, şicanându-mă cu gura ei fermecătoa- re, desfăcându-mi pantalonii cu degetele ei neiertătoare. Picioarele se loviră de canapea. Am prins-o în braţe şi am întins-o pe canapea, vrând să ating fiecare părticică a corpului ei, vrând să mă pierd în bunătatea ei. Am sărutat-o cu pasiune, frecându-mi coapsele de ale ei. Ea începu să suspine în gura mea şi îşi deschise picioarele, ca să mă primească.

Voiam şi mai mult. Voiam tot. Am sărutat-o pe gât şi i-am prins sânii în palme. Ea începu să geamă de plăcere şi îşi arcui spatele. I-am cuprins sfârcul între buze şi am început să sug. Ea se

cutremură, strângându-mă între coapse. Aş fi dat orice să o pătrund.

-Ah, da, Luc, şopti ea, trecându-şi degetele prin părul meu. Vreau şi mai mult. Vreau să te simt în mine. Nu mai pot aştepta. Ia-mă.

Vocea ei era ca un cântec duios. Cuvintele ei reuşiră să mă hipnotizeze. Am scos un prezervativ din buzunar şi m-am dezbrăcat de pantaloni, sărutându-i celălalt sân, lipindu-mi buzele uşor de rana ei, plimbându-mi limba pe abdomenul ei şi tot mai jos.

Dumnezeule, mirosul acela...

Am simţit că se învârte camera cu mine şi mi-am pus prezervativul continuând să îi stimulez clitorisul cu limba. Am auzit-o gemând de plăcere în timp ce îşi ridică şoldurile spre gura mea. Voiam să o simt în extaz în gura mea, dar îmi doream şi mai mult să-i văd privirea în punctul culminant. Deja nu mai puteam să aştept.

Am început să-i sărut din nou abdomenul, gâtul şi, în cele din urmă, gura. Ea îşi deschise imediat buzele şi mă primi într-un sărut arzător. îşi deschise din nou picioarele şi i-am atins intimitatea umedă, ca de mătase. Simţeam o nevoie disperată să o pătrund cu sălbăticie, dar voiam să-i văd chipul. Aveam nevoie să-i văd chipul.

Aşa că m-am despărţit de gura ei, spunându-i:

- Natalie, uită-te la mine.

Ea deschise imediat ochii şi se oglindi în privirea mea. Şi ceva se rupse în interiorul meu când am văzut încrederea din ochii aceia atât de tandri.

-Ah, da, ia-mă, Luc. Vreau să fac dragoste cu tine. Mâna ei mă prinse de după ceafă şi îmi trase gura spre ea. Am pătruns-o, neputincios, dar luptându-mă cu nevoia de a închise ochii pentru că

voiam să-i văd reacţia. Ea continuă să suspine şi nu-şi feri privirea, ca o încleştare, ţinându-mă strâns în trupul ei, făcându-mă al ei şi doar al ei.

Nu înţelegeam ce se petrecea cu mine. Nu-mi puteam lua ochii de la ea. Nu puteam să fac altceva decât să o pătrund şi mai adânc, căci mă implora să o fac. Am simţit cum alunecam în ceva pentru care nu eram pregătit, am simţit cum mi se deschide sufletul, am simţit cum mă devorează pe de-a-ntregul, cu fiecare suspin, icnet şi geamăt. Şi chiar înainte să ajung la extaz, am ştiut să o încurcasem.

îmi propusesem să îi domin puritatea şi să o seduc spre supunere, dar eu eram cel care se prăbuşea la picioarele ei. În doar câteva zile, femeia aceasta reuşise să pună stăpânire pe dorinţele mele, pe nevoile mele cele mai primare, iar gândul acela mă lăsă fără suflu, dar mai mult decât atât, mă înspăimântă.

Pentru că ştiam că, de data asta, rămăsese o singură variantă prin care să o ţin în siguranţă - trebuia să o fac dependentă de mine, pentru ca nimeni să nu poate vreodată să o ia de lângă mine. Nu-mi amintesc să fi dormit în seara aceea. Dar îmi amintesc cum am ţinut-o în braţe. Eram amândoi dezbrăcaţi, piele pe piele, cu obrazul ei pe pieptul meu, cu părul ei pe umerii mei, cu picioarele înlănţuite pe sub aşternuturi. Era atât de fierbinte, încât reuşise cumva să încălzeas- până şi cele mai îngheţate părţi din mine. Nu puteam mă satur de ea, iar apetitul meu nu era doar sexual. Îmi făcuse ceva. Reuşise să trezească ceva în mine la care
nu mai ajunsese nimeni până atunci. Avusese ocazia plece. Făcusem tot ce-mi trecuse prin minte ca să o ţin ***b*** distanţă, dar ea hotărâse să rămână. Şi acum că reuşise să treacă prin toate zidurile mele, să împrăştie cu lum- nă în întunericul din

mine, nu puteam să o las să plece căci făcea parte din mine.

Doar că asta avea să-mi creeze mari probleme în familie, bineînţeles. Nu voiam să îi ştiu în preajma ei. Nu voiam ca inocenţa ei să fie coruptă de ei. Nu aveam încotro, trebuia să o ţin departe de ochii lor, iar asta însemna să-mi separ cele două lumi. Nu aveam nici cea mai mic', idee cum sau în cel fel, dar era singura variantă. Acum. mai mult ca niciodată, pentru binele amândurora, era esenţial să facă întocmai cum îi spuneam eu.

Natalie începu să se foiască în pat şi se întoarse spre mine, spre scaunul pe care stăteam aşezat. Cearceaful îi coborâse în talie, dezgolindu-i sânii frumoşi. Lumina soarelui îi îmbrăca pielea palidă în auriu.

Am luat o gură de cafea, cu ochii la ea, amintindu-m: cum îmi oferise noaptea trecută trupul în living. Şi din nou la duş unde o purtasem în braţe după ce mă nimicise pe canapea. Şi apoi în pat, până rămăseserăm amândoi secătuiţi de puteri. De-abia aşteptam să fiu din nou cu ea. Doar că, de acum înainte, trebuia să am grijă să se întâmple în condiţiile impuse de mine, nu de ea.

Deschise ochii şi se uită lung la mine, de partea cealaltă a camerei, şi am citit liniile acelea adorabile de încruntare pe fruntea ei, dar care se transformară curând într-un zâmbet dulce pe care ardeam de nerăbdare să-l sărut.

-Bună dimineaţa.

- Buongiorno.

îşi băgă o mână sub pernă şi începu să se întindă, expunându-şi sânii într-un fel care îmi lăsă gura apă.

- Ce făceai acolo?

- îmi savuram cafeaua şi mă uitam la tine.

îmi zâmbi din nou cu gura şi cu ochii ci albaştri.

- îmi place să ştiu că te uiţi la mine.

-Ştiu câ-ţi place, i-am spus, simţind cum mi se întăreşte penisul.

Se făcu rumenă în obraji şi îşi feri privirea, parcă ruşinată de cuvintele mele atât de directe. Observă că eram îmbrăcat şi mă întrebă:

-Te-ai trezit de mult?

- De câteva ore, i-am răspuns eu, îndreptându-mă spre masa de lângă fereastră, ca să îi torn o ceaşcă de cafea.

Mă privi în tăcere în timp ce îi turnam lapte şi zahăr În cafea, ca să-i aduc ceaşca la pat.

îşi trase cearceaful peste sâni, îşi aranjă pernele la spa- :e şi se ridică în şezut. Avea părul ciufulit, buclele îi încadrau frumos chipul şi, chiar dacă nu avea nici o urmă de machiaj, nu mi se păruse niciodată mai frumoasă. Aş :i dat orice să mă strecor sub aşternuturile acelea cu ea, iar nu puteam să o fac. De acum înainte, eu trebuia

fiu cel care ghida calea, nu invers.

-Grazie, îmi zise ea când i-am oferit cafeaua. Duse ceaşca la gură şi sorbi, după care ridică privirea spre mine, toată un zâmbet. Văd că eşti atent.

-Sunt întotdeauna atent, *gattina*, i-am spus eu, lă- >ându-i o farfurie cu produse de patiserie pe noptieră. Mănâncă.

Luă un croasant şi mă întrebă:

- Ce înseamnă cuvântul ăsta? L-ai tot repetat aseară.

- Gattina? am întrebat-o eu, iar când încuviinţă, i-am >pus: înseamnă pisicuţă.

-Ah, zise ea, cu o privire tulburată.

Iniţial am crezut că poate mi se păruse, dar i-am văzut umerii încordaţi şi lăsă croasantul pe jumătate mâncat pe farfurie.

Era clar că nu-i plăcea să i se spună pisicuţă. Ştiam că nu avea cum să înţeleagă adevăratul sens al acelui cuvânt, că era prea inocentă şi, de obicei,

nici mie nu-mi plăcea, dar mi se părea că ei i se potrivea. Mai ales pentru că pisicuţele aveau gheruţe, aşa ca ea.

M-am dus înapoi la masă ca să nu fiu tentat să o iau în braţe şi să mă pierd în splendoarea ei.

-Trebuie să te îmbraci.

- Cât de ceasul?

- E nouă.

-Poftim? strigă ea, fbindu-se în pat. De ce nu m-ai trezit? Ar fi trebuit să fim la Versace la opt şi jumătate.

Mi-am băgat mâinile în buzunare şi m-am întors ci: faţa spre ea. Lăsase ceaşca de cafea de noptieră. îţi ţinea încă aşternutul la piept, dar îşi pusese piciorul pe jos, de parcă ar fi fost gata să sară din pat.

-Am anulat întâlnirea.

Brusc, ridică privirea din podea, de unde părea sl caute ceva.

-Da?

- Da. Dar tot trebuie să te îmbraci. Avem altă întâlnire într-o oră.

- Cu cine?

Nu i-am răspuns.

Ha se uită la mine, confuză şi cumva neliniştită. Era limpede. Ştiam că aş fi putut să-i liniştesc temerile, dar am ales sa nu o fac. Lupta pentru putere care se dăduse până acum între noi trebuia să înceteze. Trebuia să o fac să înţeleagă cine avea controlul. Era singura soluţie ca să o ştiu în siguranţă acum că lucrurile dintre no: explodaseră.

După câteva clipe de tăcere, spuse:

- Chiar nu ai de gând să-mi zici nimic?

-Nu.

îşi muşcă buzele, vizibil panicată.

- Mă duci la aeroport?

-Acolo vrei să mergi? am întrebat-o, cu sufletul la gură.

Ea se uită lung la mine, după care şopti:

-Nu.

Am răsuflat uşurat în sinea mea, având grijă să nu se vadă. Femeia aceasta deja pusese stăpânire pe mine.

-Vreau să te îmbraci cu rochia galbenă pe care ţi-a lăsat-o stilistul, cu pantofii cu toc crem şi fără lenjerie intimă.

- Fără lenjerie intimă? mă întrebă ea, îmbujorată. E un ordin?

-Da.

Am văzut-o căzută pe gânduri. Nu-i plăcea să primească ordine. Nici măcar când venea vorba despre ceva atât ie simplu pentru hainele pe care voiam să le îmbrace. Puse în balanţă avantajele şi dezavantajele de a-mi ţine piept. Şi chiar dacă nu voiam să mi se împotrivească, gândul acela reuşi, din nou, să mă excite.

- Unde e prosopul meu de noaptea trecută? mă întrebă ea, coborând din nou privirea pe podea.

- **În** baie.

-Vrei să mi-l aduci?

- De ce?

-Pentru că sunt dezbrăcată şi trebuie să mă duc în camera mea să mă schimb.

-Aseară nu păreai să ai nici o problemă să umbli dezbrăcată.

Se făcu din nou roşie în obraji, dar când ridică privirea spre mine mi-am dat seama că era iritată, nu ruşinată. Am simţit din nou cum îmi pulsa penisul. Mai ales când se uită urât la mine cu ochii aceia albaştri, provocându-mă să ripostez.

Urmară câteva clipe lungi de tăcere, o tăcere care îmi făcu inima să bată cu putere. în secunda următoare, îşi desprinse privirea de a mea şi aruncă aşternuturile deoparte. Am simţit cum mi se încordează tot corpul când am văzut-o ridicându-se din patul meu şi îndrepv tându-se

spre uşă complet goală, cu spatele drept şi cu privirea sus.

La naiba. Eram înnebunit după femeia asta.

- Natalie.

Se opri în pragul uşii, dar fără să întoarcă privirea spre mine.

-Se aplică aceleaşi reguli. Faci ce-ţi spun eu, altfel vei suporta consecinţele.

Se întoarse uşor spre mine, ca să-i văd profilul, dar fără să se uite direct în ochii mei.

-Ştiu deja că n-ai de gând să mă trimiţi acasă. Ce altceva ai putea să-mi faci?

- Pune-mă la încercare şi ai să vezi, i-am răspuns, simţind cum îmi fierbe sângele în vene.

Rămase tăcută. Ridică bărbia şi traversă livingul spre dormitorul ei.

Am rămas în urma ei, privindu-i fundul unduindu-se uşor, încercând să-mi liniştesc bătăile inimii, dar nimic nu părea să funcţioneze. Deja fusesem cu ea, de ma: multe ori, dar mă simţeam chiar mai excitat acum faţi de aseară. Într-o oarecare măsură pentru că ştiam ci avea să încerce să mă testeze. într-o oarecare măsuri pentru că nu aveam nici cea mai mică idee cum şi câni avea de gând să o facă. Dar, cel mai probabil, pentru ci gândul de a o îmblânzi, de a o vedea căzând pradă propriilor sale dorinţe păcătoase mă făcea să mă aprind ca un foc de artificii, mă făcea să mă simt atât de viu.

Şi îmi plăcea să fiu viu. Trăisem amorţit în tot aces: timp, că uitasem cum era să fii în viaţă. Natalie aproape că mă făcea să nu mă mai văd ca pe un monstru. Speram doar ca, după ziua de astăzi, să nu-şi schimbe părerea despre mine

.capitolul 14

Natalie

Am ieşit de la duş cu nervii întinşi la maximum, m-am şters cu prosopul şi m-am dat cu loţiunea mea preferată de grepfrut pe mâini şi pe picioare.

Nu puteam să-l citesc pe Luc în dimineaţa aceea. Aseară, după ce făcuserăm dragoste pe canapea, mă dusese la duş şi mă satisfâcuse din nou sub apa fierbinte. Şi după ce pielea îmi devenise rozalie şi ridată, mă purtase în braţe în patul lui imens, unde rămăsesem sleită de puteri după atâtea orgasme. Adormisem în braţele lui, în timp ce îmi mângâia părul, şoptindu-mi cuvinte în italiană pe care nu le înţelegeam. Adormisem în braţele lui simţindu-mă specială, preţuită, în siguranţă. Nu-mi dăduse nici măcar o clipă drumul. De fiecare dată când dădeam să mă mişc, mă trăgea din nou în braţele lui. Dar în dimineaţa asta...

În dimineaţa asta nu mă atinsese nici măcar o dată. Chiar şi când îmi întinsese ceaşca de cafea, avusese grijă să nu mă atingă. Iar ochii aceia... se uitase la mine cu aceeaşi privire intensă ca de obicei, nu mă scăpase o clipă din ochi, de parcă ar fi fost convins că aveam să spun sau să fac ceva cu care nu era de acord.

M-am dus la dulap la fel de neliniştită ca înainte. Comentariul lui despre reguli şi consecinţe mă deranjase. Eram sigură că nu avea de gând să mă trimită acasă, dar de ce avem senzaţia că se aştepta să fac un pas greşit?

M-am uitat spre hainele care atârnau pe umeraşe şi am zărit rochia galbenă cu care voia să mă îmbrac. Era o rochie simplă, drăguţă şi, chiar dacă nu mi-ar fi zis să mă îmbrac cu ea, probabil că aş fi ales-o oricum doar pentru ca eram sigura că aveam să arăt bine în ea şi că aş ti putu să-l provoc toată ziua. Dar faptul că îmi impusese să o port...

Am ales, în schimb, rochia albastră şi am aruncata pe pat. Mi-am pus sutienul, am îmbrăcat rochia şi m-am dus să-mi aleg pantofii. Ştiam că pantofii crem aveau să dea bine cu rochia aceasta,

aşa că i-am încălţat spu- nându-mi că nu o făcea din porunca lui. Nu chiar.

Dat fiind faptul că nu aveam nici cea mai mică idee unde urma să mergem, am ales un machiaj şi o coafură simple. Mi-am prins părul într-un coc, lăsându-mi doar câteva bucle să-mi încadreze chipul, după care m-am dat cu pudră şi cu rimei. Mi-am luat apoi poşeta şi am ieşit din camera.

L-am găsit aşteptându-mă în living. L-am văzut uitân- du-se imediat la rochia mea, la materialul albastru, şi am simţit un gol în stomac.

- Sunt gata, i-am spus, încercând să-mi păstrez un ton calm.

- Bine, zise el, făcându-mi loc să trec. Să mergem.

Am aşteptat liftul în tăcere, după care am păşit amândoi în el, unul lângă altul, coborând spre recepţie. De ce refuza să mă atingă? De ce nu mă sărutase în dimineaţa aceea? Oare seara trecuta fusese vreun fel de aventură de-o noapte? îmi venea greu să cred asta, mai ales după ce-mi spusese să nu-mi iau chiloţi pe mine astăzi. Dar dacă nu avea de gând să mă trimită acasă, dacă mă dorea şi el la fel de tare pe cât îl doream eu, atunci de ce naiba era aşa calm şi detaşat?

Uşile se deschiseră, şi îmi puse uşor mâna pe spate ca să ieşim împreună din lift. Am simţit căldura care emana din palma lui pătrunzându-mi pe sub rochie, pe sub piele, şi asta mă făcu să tresar, să mi se înmoaie picioarele.

Ah, era tot ce-mi doream. Să simt din nou atingerea lui. Pe tot corpul.

Din păcate, de îndată ce am început să traversăm holul, îmi dădu drumul.

Vincenzo ne aştepta în maşină. l-am spus f,Buon<ţior- no" şi am urcat pe bancheta din spate. Luc se aşează lângă mine, îşi puse ochelarii de soare la ochi, dar nu îmi puse mâna pe genunchi şi

nici nu mă luă de mână, cum mi-aş fi dorit. Iar când l-am văzut scoţându-şi telefonul din buzunar, ca sâ-şi verifice e-mailurile, iritarea şi o teamă că mersesem prea departe puseră stăpânire pe mine.

-Chiar nu ai de gând să-mi spui unde mergem.[7] l-am întrebat.

-Nu, răspunse el, băgându-şi telefonul înapoi în buzunar.

Mă săturasem de atitudinea lui. Mi-ain încrucişat braţele la piept, aruncându-i o privire furioasă.

- Poate că n-am chef să merg unde mă duci tu.

El întoarse privirea spre mine, zâmbindu-mi.

- Crede-mă, *gattina*, o să-ţi placă.

Zâmbetul acela fermecător mă înmuie imediat. Dar cuvântul acela, „gattina" mă scotea din sărite.

Nu-mi plăceau poreclele acelea simpatice pe care le foloseau unii bărbaţi. Tatăl meu vitreg obişnuia să-i spună mamei „prinţesă[41], şi nu-mi plăcuse niciodată asta. Nu pentru că nu ar fi meritat să fie venerată de soţul ei, ci pentru că îl tblosea ca o armă împotriva ei. Când era mândru de ea îi spunea prinţesă. Dar când nu-i convenea ceva apela la alte cuvinte drăguţe, precum „târfă" sau „proasto".

Mi se părea oare că Luc era la fel de dominant ca tatăl meu vitreg care avea pretenţia să ştie clipă de clipă ce tăcea mama, să o ţină departe de prietenii ei? Nu aveam de unde să ştiu şi nu voiam să cred că era în stare de aşa ceva, dar adevărul era că nu ştiam mai nimic despre el, decât că avea un suflet bun îngropat sub straturi de ceva întunecat şi că îmi făcea trupul să se cutremure cu fiecare atingere.

Da, îi plăcea să deţină controlul, mi-o dovedise seara trecută când îmi poruncise să mă dezbrac şi să fac fel de tel de lucruri pe care nu m-aş fi

aşteptat să le fac. Doar că faţada aceea de dominator era doar o faţadă.
Simţisem ceva mai mult când îl primisem în braţele mele, când îl sărutasem noaptea trecută. O văzusem în mângâierile lui tandre. O simţisem când mă pătrunsese cu patos, când am făcut dragoste. Pentru că exact asta făcuse. în clipele acelea nu mă simţisem dominată. Nu fusese vorba despre sex. Făcuse dragoste cu mine. Ceva ce îmi spusese că nu făcea niciodată.

- Eşti bine, *gattina!*

Am tresărit dându-mi seama că rămăsesem cu privirea aţintită asupra lui. Pierdută în el. Mi-am muta: repede ochii pe geam şi i-am spus, minţind:

- Da. N-am nimic.

Doar că nu era adevărat. Inima îmi bătea cu putere, gândurile îmi erau împrăştiate pentru că, undeva în adâncul sufletului, ştiam că mă simţeam atrasă de el, în ambele sale ipostaze. îmi plăcea amantul acela tandru care îmi făcea trupul să vibreze cu o simplă atingere, dar trupul meu tânjea după bărbatul acela dominant care mă excita teribil doar poruncindu-mi să mă aşe: în genunchi.

Mi-au venit brusc în minte cuvintele Elenei: „E ca şi cum aş fi doi oameni în acelaşi timp. Ziua sunt modelul acela inocent din Montana, iar seara mă transform într-o fată rea, seducătoare care spune «Da, domnule» şi care e gata să facă orice îi porunceşte el."

Am simţit că rămân fără suflu.

Nu eram pe punctul de a deveni Elena... nu?

Eram atât de pierdută în gânduri că nu mi-am dat seama că maşina oprise până nu am simţit mâna caldă a lui Luc pe mâna mea.

-Natalie, îmi zise. Am ajuns.

Am tresărit şi am ridicat privirea spre el, încercând cu disperare să-mi reglez pulsul, simţindu-mi bătăile puternice ale inimii.

Luc nu era bărbatul misterios al Elenei. Ştiam în sufletul meu că nu era el. Dar erau acolo unele asemănări pe care nu puteam să mâ fac că nu le văd. Elena se îndrăgostise în disperare de bărbatul acela, la fel cum începusem şi eu să mă îndrăgostesc de Luc. Bărbatul ei reuşise să amenințe femeia puternică şi independentă din Elena, la fel cum mă temeam că Luc avea de gând să facă cu mine.

îşi dădu jos ochelarii şi se uită la mine, îngrijorat.

- Ce ai păţit?

-Nimic, doar...

Dar nu am reuşit să-mi găsesc cuvintele, simţeam că nu mai am aer. îmi uitasem adevăratul scop. Mă lăsasem furată de bărbatul acela, când se presupunea că venisem să caut dreptate pentru prietena mea.

- Doar...

Vincenzo veni să-i deschidă uşa lui Luc, şi am zărit clădirea din spatele lui. Am venit mai aproape, să văd mai bine.

-M-ai adus la... Colosseum?

- Da, mi-a răspuns el, privindu-mă cu ochii aceia tulburători. Am observat cum îl cauţi cu privirea de fiecare dată când ne plimbăm cu maşina. M-am gândit că ai vrea să-l vezi de aproape. O să facem un tur ghidat.

L-am privit şocată. Mă adusese la Colosseum. îşi anulase toate întâlnirile ca să facă pe turistul cu mine. Mă luă de mână şi mă ajută să cobor din maşină. Am ridicat privirea spre construcţia aceea imensă, cu ochii mari.

-Nu pot să cred că ai făcut una ca asta. Când am ajuns în Italia mi-ai spus că ai văzut toate monumentele din Roma.

- Aşa e, zise el, fără să-mi dea drumul de la mână. Dar tu nu le-ai văzut.

Mi-am dat repede seama că se comportase atât de ciudat în dimineaţa aceea pentru că voia să-mi facă o surpriză.

Aveam lacrimi în ochi. Lacrimi de uşurare şi de recunoştinţă. Chiar şi lacrimi de prostie pentru că lăsasem să-mi treacă fel de fel de prostii prin cap. M-am întors spre el şi m-am cuibărit la pieptul lui musculos:

-Mulţumesc, i-am şoptit. îmi place la nebunie.

L-am simţit tresărind. Fu o mişcare extrem de subtilă. Dar l-am strâns şi mai tare în braţe şi am simţit cum începe să se relaxeze. Mă prinse cu o mână de mijloc ş: cu cealaltă îmi mângâie obrazul.

- Mi-ai făcut pe plac azi-noapte, îmi şopti el la ureche. Am vrut sâ-ţi fac şi eu pe plac.

IJn val de dorinţă puse mă cuprinse, cutremurân- du-mâ. Nu-mi pâsa dacă îmi distrăgea atenţia de la scopul meu final. Nu-mi păsa că eram nechibzuită, câ lucrurile se mişcau prea repede. Voiam mai mult. îl voiam pe el.

M-am eliberat din strânsoarea lui, muscându-m: buzele. A citit în privirea mea ce-mi doream. Mi-am dat seama pentru că am citit-o în ochii lui aprinşi, în bătăile inimii.

-Ai grijâ, *gattina*, îmi şopti el cu voce răguşită. C[1] voce atât de sexy. O voce impunătoare care mă făcea să vibrez. Dacă mă mai stârneşti aşa în public, vezi tu ce-ţi fac.

Ah, da, da. Era tot ce-mi doream, îl doream.

- Promiţi?

Se aplecâ uşor spre mine, şi doar câţiva milimetri ne mai despărţeau buzele.

- Fetiţă obraznică ce eşti. Aşteaptă şi ai să vezi.

Am început să tremurând în timp ce el se îndepărtă de maşină. Speram doar că nu aveam prea mult de aşteptat.

Colosseumul mă lăsă fără grai.

În doar două ore am aflat o mulţime de lucruri despre gladiatori şi despre Roma antică. Ne-am plimbat la nivelul superior, pe arenă, prin subteran. Mai apoi ne-am plimbat de mână prin Forumul Roman, iar Luc începu să-mi explice despre fiecare ruină în parte, despre întinderea oraşului. Era mai priceput decât orice alt ghid şi, în timp ce-l ascultam, parcă şi vedeam în faţa ochilor structurile masive care existaseră cândva. M-am întors la maşină fericită, relaxată, sigură că pierdusem timp şi energie cu preocupările de mai devreme.

Spre surprinderea mea, Luc nu-şi terminase turul. Vincenzo ne purtă mai departe în inima oraşului, la Pantheon. Clădirea aceea incredibilă îmi tăie răsuflarea. Am păşit în Pantheon şi am rămas din nou impresionată de arhitectura Romei antice. După ce am luat prânzul la o *trattoria* din Piazza della Rotonda, cu vedere spre Pantheon, Luc mă luă de mână şi mă purtă pe străduţele aglomerate care duceau spre Fontana di Trevi. Locul era împânzit de turişti, străzile erau înguste, dar fântâna era splendidă. Am pornit-o în cele din urmă spre Treptele Spaniole, unde am mâncat *gelato* pe trepte, la apusul soarelui, stând la poveşti şi uitându-ne la oamenii care treceau pe lângă noi.

Când ne<im reîntâlnit cu Vincenzo după apusul soarelui, chiar dacă mă dureau picioarele, eram fericită că jucasem rolul unui turist în Roma şi pentru că Luc îşi lăsase toate planurile deoparte ca să mă plimbe prin oraş. Mi<im odihnit capul pe

umărul lui, fericită, şi l-am luat de braţ pe bancheta din spate a maşinii, în drum spre hotel. El îşi odihni palma pe genunchiul meu, greutatea aceea împiedicându-mă să adorm. Iar cercurile pe care mi le desena cu vârful degetului pe piele mă excitau teribil, stârnind în mine fantezii despre cum aveam sâ-i arăt toată recunoştinţa mea de îndată ce urma să fim singuri, în camera de hotel.

- Natalie, îmi şopti el la ureche. Trezeşte-te, *angioletto.* Am ajung.

Am ridicat capul, adormită. Dar când am văzut toate avioanele din jurul nostru, toată bucuria se schimbă în- tr-un atac de panică.

-Ai spus că n-o să mă trimiţi acasă.

- Şi n-am de gând să o fac, zise el, ajutându-mă să ies din maşină. Mai am o surpriză pentru tine.

Vântul îmi aruncă părul pe faţă, dar am făcut ochii mari când am aruncat o privire pe pistă şi am zărit avionul privat care deja ne aştepta.

- Dumnezeule, am şoptit, în timp ce Luc mă conduc spre avion. Unde mergem?

- O să vezi.

Am rămas cu gura căscată de îndată ce am pus piciorul în avionul acela. Ştiam că Luc era un bărbat bogat doar că avion era mult mai impresionant decât camera de hotel.

Era decorat pânâ la cel mai mic detaliu, cu lemn strălucitor, covoare scumpe şi piele catifelată. Am păşi: din galerie în cabina principală, în care am văzut mai multe scaune şi canapele. L-am auzit pe Luc vorbind cu o femeie în italiană. M-am întors spre ei cu ochii mari. Femeia era îmbrăcată cu o rochie şi o jachetă albastră, şi mi-am dat imediat seama că era însoţitoarea de zbor. Iar în spatele ei, printr-o uşă deschisă, am zărit doi piloţi.

Luc îşi termină discuţia şi îmi făcu semn să mă duc spre cele două scaune, din spatele cabinei. M-

am aşezat pe scaunul de la geam, iar el se aşează pe celălalt.

- Ai văzut deja galeria, spuse el. În spatele nostru e un dormitor, iar toaleta e în spatele avionului. După care mă luă de mână, veni la urechea mea şi îmi şopti: Mi-ar plăcea să-ţi fac un tur al dormitorului, dar o să am nevoie de mai mult de o oră ca să-ţi fac tot ce vreau să-ţi fac.

Cuvintele lui mă cutremurară, aprinzând un foc în sânii şi între coapsele mele. Aş fi vrut să-i spun că eram gata să fac orice, dar am văzut-o pe însoţitoarea de bord venind spre noi cu două cupe de şampanie.

Luc îmi dădu drumul şi luă paharele. îmi întinse o cupă, după care ciocni cu mine şi spuse:

- Saiwte.

Am sorbit din cupa de şampanie în timp ce avionul începu să se mişte. Luc şi însoţitoarea de bord începură din nou să vorbească în italiană. Am încercat să fiu atentă, dar ştiam doar câteva cuvinte în italiană, iar singurul pe care l-am înţeles fu „Venezia".

Am aşteptat ca stewardesa să plece, după care mi-am luat paharul de la gură şi m-am uitat şocată la el, sigură tiind că înţelesesem greşit:

- Doar nu mergem în Veneţia, nu?

-Şi iată ci mi-ai aflat secretul, zise el, încruntat, dar rni-am dar seama dupa expresia din ochii săi că nu era ieloc supărat. Ba chiar mi se păru că entuziasmul îi schimbă culoarea ochilor într-o nuanţă de albastru. Aşa e. mergem la Veneţia. Cei de la hotel ne-au împachetat ieja lucrurile cât timp ne-am plimbat prin Roma. Baga- v noastre au fost încărcate în avion înainte să ajungem noi aici.

- Şi ce ai de gând să faci cu toate întâlnirile deja stabilite? l-am întrebat, cu sufletul la gură. Ar fi trebui să mai rămânem câteva zile în Roma.

Se auzi o voce în italiană în difuzoare. Luc veni să-mi pună centura de siguranţă.

- Ce rost are să fii şeful dacă nu poţi sâ încâlci regulile din când în când? zise el, întinzând mâna. Termina-ţi fampania, *gattina.* Suntem pe punctul de a decola.

Am dat pe gât restul băuturii şi i-am întins paharul gol. El se ridică în picioare şi duse paharele în galerie. Câteva clipe mai târziu se întoarse din nou lângă mine, îşi puse centura de siguranţă şi luă o revistă din scaunul din taţa sa.

Nu-mi venea să cred. Mă ducea la Veneţia. Avionul decolă, şi mi-am mutat privirea spre geam, cu zâmbetul pe buze, admirând priveliştea de deasupra Romei.

-Ar mai fi un lucru pe care nu l-am discutat, spuse el.

- Poftim? Ce zici? l-am întrebat absentă, încercând să zăresc Colosseumul şi Forumul în marea aceea de clădiri cu acoperiş roşu.

- Rochia asta albastră.

Am simţit **ca**-mi stă inima în loc. Luc continuă **sa** răsfoiască revista.

Tonul vocii sale mă pusese în alertă. Mi-am întors privirea spre el, dar părea prea preocupat de articolul pe care îl citea, pentru că nu ridică privirea.

Eram furioasă că, după ziua asta atât de frumoasă pe care mi-o oferise, primele lucruri care îmi veniră ac un. în minte erau cuvintele lui Laney.

-Nu-ţi place rochia mea?

-Ba da, îmi place toarte mult, zise el, răsfoind din nou revista. Dar ţi-am spus să te îmbraci cu rochia galbenă.

Mă încercă un gol în stomac şi am simţit cum îmi arde pielea, dar nu într-un mod plăcut. Avionul

se îndreptă şi, de îndată ce se aprinse beculeţul care indica că ajunsese la altitudinea de zbor, mi-am desfăcut centura de siguranţă şi am sărit în picioare, disperată să caut un loc în care să fiu singură ca să-mi adun gândurile, ca să nu spun şi ca să nu fac ceva ce să regret mai târziu.

- Unde pleci? mă întrebă el.

- La toaletă, i-am zis, fără să mai aştept vreun răspuns din partea lui.

Am dat să trec pe lângă el, dar mă prinse de încheietură.

- Stai puţin.

Am simţit fiori pe şira spinării. Am încercat să mă comport ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, dar simţeam inima cum îmi bate cu putere.

- Ce vrei?

- Ridică-ţi rochia, spuse el, fîlriL să mă scape din ochi. Vreau să văd dacă ai respectat restul ordinelor mele.

Am simţit că-mi ardeau obrajii. Am aruncat o privire spre însoţitoarea de bord care pregătea gustări şi băuturi pentru noi în galerie.

- Nici nu mă gândesc, i-am răspuns, din ce în ce mai neliniştită. Femeia aia e chiar acolo.

- N-o băga în seamă, îmi spuse el, iar când am încercat din nou să plec, mă strânse şi mai tare de mână. Natalie, ridicâ-ţi rochia, vreau să te văd.

Eram roşie la faţă, iar inima stătea să-mi iasă din piept. Auzeam zgomote de pahare în spatele meu, uşi deschizându-se, îi auzeam pe cei doi piloţi vorbind şi râzând.

La naiba! Doar nu se aştepta să fac una ca asta aici, Je faţa cu toţi. Am scuturat din cap ca nu, dar el **ma** srrânse şi mai tare de încheietură, şoptindu-mi:

-Arată-mi.

Eram ruşinată şi excitată deopotrivă, şi aveam mâinile asudate. Uram că mă făcea să mă simt atât de murdară. Uram la tel de tare că întreaga scenă mi se părea atât de incitantă. îmi venea să ţip la el. Să o iau la fugă. Dar ¿tiam că asta ar fi însemnat să atrag atenţia asupra mea, iar în clipa aceea nu-mi doream altceva decât să scap din momentul inconfortabil cât mai repede posibil.

Cu un nod în gât am aruncat o privire spre stewardesă, să mă asigur că nu se uita la noi. Am vâzut-o aple- cându-se să ia ceva din frigider, iar în clipa aceea, am strâns din dinţi şi mi-am ridicat uşor rochia, cât Luc să vadă că nu aveam nimic pe dedesubt.

El îmi zâmbi şi îmi dădu drumul:

- Foarte bine, *gattina.*

Eram furioasă şi ruşinata şi simţeam că nu mai pot să respir. Mi-am smuls încheietura din strânsoarea lui, după care am traversat în grabă dormitorul, am intrat în baie şi am trântit uşa după mine. Mi-am odihnit mâinile tremurânde pe marginea chiuvetei, încercând să-mi dau părul umed de pe chip.

Nu-mi venea să cred că mă pusese să fac una ca asta. Şi nu-mi venea să cred că o făcusem. Nu-mi venea să cred cât de care îmi bâtea inima, că întregul corp îmi era fierbinte şi încordat, şi nu pentru că m-aş fi simţit umilită, cum era de aşteptat, ci pentru ca eram excitată.

- La naiba!

M-am aplecat din nou spre chiuvetă, mi-am lăsat capul să cadă uşor, am închis ochii şi mi-am strâns coapsele, sperând să mă liniştesc. Dar nu vedeam altceva în faţa ochilor decât plăcerea carnală din ochii lui Luc când mă văzuse dezbrăcată. Iar imaginea aceea mă facu să mă aprind şi mai tare.

Când l-am auzit bătând la uşă, am tresărit. M-am tors cu faţa spre uşă, neîndrâznind să fac vreo mişcare. Neîndrăznind să scot vreun sunet.

HI bătu din nou la uşă, după care sspuse:

- Deschise uşa, Natalie.

Când i-am auzit vocea, mă cuprinse un val de dorinţă care îmi făcu coapsele să tremure şi să mă aprirv: de poftă. Nu-l puteam lăsa să mă vadă aşa. Ştiam prea bine că dacă ar fi fost să pună mâna pe mine, avearr să-l implor să stingă focul acela arzător care mocnea Ir mine. Şi nu aveam de gând să cedez, să-l implor. N\- voiam să mă atingă, nu acum. Nu după tot ce-mi făcu-c mai devreme.

Bătu din nou la uşă.

- Natalie, zise el cu o voce mai aprinsă. Deschide uşa.

Am pornit robinetul şi mi-am aruncat puţină apă pe
faţă, sperând să mă mai liniştesc.

- Imediat.

Dar ştiam că nu puteam să rămân acolo pe vecie. Ceva îmi spunea că ar fi tbst în stare să spargă uşa. M-am *şters* pe mâini şi pe faţă cu un prosop, am tras adânc aer în piept, după care m-am privit lung în oglindă, încercând să-mi fac curaj.

Odată ce m-am simţit puţin mai stăpână pe mine, am deschise uşa. Luc era de partea cealaltă a uşii, cu mâinile sprijinite de toc, uitându-se lung la mine.

- Eşti bine? mă întrebă el. Ai stat ceva în toaletă.

Inima îmi bătea cu putere. Aş fi putut să spun da,
să uit tot ce se întâmplase, dar eram sigură că dacă aş fi ales să ignor totul, scena avea să se repete. Trebuia să-i ţin piept.

-Nu, am răspuns, prinzând curaj. Nu sunt bine. Nu-mi place treaba asta.

- Ce nu-ţi place?

M-am simţit din nou roşie în obraji şi i-am făcut semn cu mâna spre cabina principal.

-Ce m-ai pus să fac acolo. în văzul lumii.

- Nu mă interesează cine ne vede.

-Ei bine, pe mine mă interesează. M-am simţit cmilită.

- Vorbeşti serios?

-Da.

Făcu un pas spre mine, umplând baia micuţă cu umerii. lui laţi, cu prezenţa lui impunătoare. Am făcut câţiva pişi în spate, până m-am lipit de chiuvetă. Fără să-şi ia >:hii de la mine, îşi lipi palma de pieptul meu, chiar ieasupra sânului stâng.

- Simt cum îţi bate inima cu putere. Nu îmi pari de- umilită. Mai mult decât atât, dacă ar fi să-mi pun
icum mâna între coapsele tale, sunt sigur că te-aş simţi udă, umflată, doritoare, gata să te pătrund.

Am tresărit şi m-am împins cu mâinile în umerii lui, într-o combinaţie de şoc, groază şi excitare pentru că >riam prea bine că avea dreptate.

- Nu despre asta e vorba aici.

El îşi coborî mâna de pe pieptul meu, dar nu se mişcă din loc.

- Ba exact despre asta este vorba. De ce ţi-e ruşine de propriile dorinţe? Nu ar trebui să-ţi fie ruşine. Eşti o femeie atât de sexuală, atât de erotică. Am ştiut că urma să ţi se pară incitat să-ţi poruncesc să te dezbraci în faţa mea. Dacă nu aş fi crezut c-o să-ţi facă plăcere, nu ţi-aş fi cerut niciodată să o faci.

Nu eram sigură dacă să-l cred sau nu. Dar nici nu puteam să neg să întregul episod mă stârnise. Eram excitată. Eram din ce în ce mai udâ, mai ales când îl vedeam în faţa mea, spunându-mi toate acele lucruri. Dar undeva în sinea mea, eram

speriată. Mă înspăimântau toate sentimentele pe care le stârnea în mine. Mă speria cât de departe ar fi putut să mă ducă dorinţa aceea. Iar cel mai tare mă înspăimânta faptul că nu ştiam ce avea să-mi ceară să fac în continuare.

- Dar... Nu ştiam cum să-i spun toate aceste lucruri. Mi-am muşcat buzele, uitându-mă la nasturii cămăşii lui albe, scumpe, încercând să-mi dau seama dacă avea vreun sens să-i spun. îmi plăcea ce se întâmpla între noi.

îmi plăcea de el. Dar ştiam la fel de bine ca relaţia acee* explozivă risca să mă consume şi să îmi facă rău. Ia lucrul acesta mă speria.

-Nu vreau să... îmi tot vorbeşti de pedepse. A>t: s-a vrut a fi o pedeapsă pentru că nu m-am îmbrăci: cu o rochie care să-ţi placă ţie? Aşa că m-ai pus să-ir.i ridic fusta?

- Dar **ţi**-am spus **ca** îmi place rochia ta. **E** toarte se\-%

îmi vorbi pe o voce joasă, calmă, aşa că nu m-am r«>

tut abţine sa nu ridic privirea. Dar când am văzut pasr unea şi dorinţa din ochii lui îmbătători, am înghiţi: ir. sec, ştiind că nu era nici pe departe atât de calm pe zx crezusem eu. în sufletul lui se ducea o luptă. O lur-ti pe care bănuiam că voia să o poarte cu mine. Una dupl care tânjeam, chiar dacă ştiam că avea să mă consume

- Nu. Nu ţi-am spus să-ţi ridici rochia drept pedeapsî zise el, dupa care mă luă de mână şi **ma** trase spre ci Voiam să mai aştept până mai târziu, dar simt că aver. amândoi nevoie de asta.

Am simţit că-mi sare inima din piept când mă tra^ spre dormitor. închise uşa, ca să nu intre nimeni peste noi, iar asta mă făcu să tresar pentru că nu aveam nic: cea mai mică idee ce plănuia să facă.

Se aşează pe marginea patului şi mă trase între picioarele lui, fără să-mi dea drumul de la mână.

-Ţi-am spus ieri ca nu fac dragoste, că vreau să do min. Şi mi-ai spus că vrei asta.

- Da, aşa am spus, am răspuns, uitându-mă lung la el. Pentru că te voiam.

- Nu mă mai vrei?

Nu puteam să-l mint, nu acum când ardeam de nerăbdare să mă atingă.

- Ba da, vreau.

Degetul lui începu să-mi mângâie încheietura.

- Foarte bine, îmi şopti el. Şi eu te vreau. Dar trebuie să ştii că nu vreau doar să mă bucur de corpul tău, vreau să mă bucur de mintea ta. Controlul face parte din mine. Dacă vrei să fii cu mine, trebuie să accepţi asta. Dacă vrei ca relaţia asta dintre noi să aibă vreo şan- ¿a, trebuie să faci tot ce-ţi spun eu. Iar dacă alegi să nu mă asculţi, atunci trebuie să fii gata să accepţi consecinţele. Eu, unul, îmi doresc foarte mult să continui această relaţie. Dar tu, Natalie? Vrei mai multe de la noi?

Cuvântul acela, noi, **ma** făcu să vibrez. Ştiam că începusem să mă îndrăgostesc de bărbatul acela. Cu disperare. în aceste ultime zile reuşise să mă captiveze şi nu oiam să **ma** despart vreodată de el. Voiam mai mult. Voiam arăt de mult să fiu cu el că aş fi fost gata să dau jirării toate principiile mele. Şi i-am răspuns înainte să =puc să mă opresc:

- Cred că da.

- Crezi?

Dezamăgirea din glasul lui mă răni profund şi, înainte să apuc să mă controlez, i-am spus:

-Da.

- Foarte bine, zise el, cu o privire uşurată, dar care -e transformă curând într-una de pasiune. O pasiune care mă pătrunse până în oase. Atunci

trebuie să suporţi consecinţele pentru că ai ales rochia asta. Te las pe tine să alegi. Poţi să îţi întinzi trupul frumos în poala mea, să-ţi ridici rochia şi să mă laşi să-ţi dau cinci palme peste fund sau poţi să porţi astea până ajungem la hotel, zise el, scoţând din buzunar două obiecte micuţe, ca nişte pensete, cu vârf de cauciucat, legate între ele de un lănţişor.

-Ce sunt astea? l-am întrebat eu, făcând ochii mari.

- Cleme pentru sfârcuri.

Am simţit că rămân fără suflu, că se învârte lumea cu mine, încercând să înţeleg ce variante îmi oferea. Voia fie să mă pălmuiască, fie să-mi strângă sfârcurile cu obiectele acelea de tortură. Toate instinctele îmi spuneau să mă eliberez, să fug de bărbatul acela, dar trupul refuză să se mişte, iar inima doritoare îmi şopti că eram înspăimântată şi chiar mai excitată decât până acum.

- Ce alegi? Trebuie să alegi.

Speriată, m-am uitat când la clemele pentru sfârcuri când la mărimea mâinii sale. M-am înroşit toata cârv' mi-am imaginat cum ar fi fost sa mâ aşez în poala hi- sa îl las sa mâ pălmuiască pe fundul gol. Nu puteam vi fac una ca asta. Gândul acela era prea... prea ruşir*» pentru mine.

- Natalie?

-Aleg clemele, i-am răspuns, într-o doară, iar în ciipj aceea aş fi vrut să intru în pământ de ruşine.

Nu-mi venea să cred că acceptasem una ca asta. Oart chiar îl doream într-atât de mult? De ce nu-l pute^ir refuza pur şi simplu?

El îmi răspunse cu un rânjet victorios. îmi elibcti mâna, mă apucă de mijloc şi mâ trase spre el. Călduţ"! aceea, mirosul lui incitat de iasomie, mosc şi rom mi purtă pe alte culmi.

-Trageţi bretelele, vreau să-ţi văd sânii aceia frumo^:.

Aş fi vrut să spun nu, dar deja începusem să-n:. dau bretelele jos, cu mâini tremurătoare. Bretelele îir. alunecară uşor pe braţe, iar rochia îmi căzu până în talie, de parcă cuvintele lui erau singurele care îmi controlau trupul.

Se uită lung spre cupele care îmi acopereau sânii.

- Dă-ţi şi sutienul jos.

Tremurând din toate încheieturile, mi-arn desfăcu: încuietoarea dintre sâni, dezvelindu-mi sfârcurile pentru el, văzându-l cât era de doritor. în clipa ceea m-arr. simţit şi mai umedă între picioare.

- Bellissima.

Veni mai aproape de mine şi îmi linse sfârcul drept, plimbându-şi limba pe vârf, făcându-l să se întărească. Mi-am arcuit imediat spatele, simţind căldura ţâşnin- du-mi dintre coapse.

Ah... limba aceea. Am lăsat capul pe spate, cu ochi: închişi. Ce pedeapsă era asta? Mă simţeam atât de bine. Mi-am odihnit mâinile pe umerii lui şi m-am lipit cu şoldurile de pieptul lui, ca să nu cad pe spate.

-Mm... gemu el de plăcere. Eşti atât de gustoasă, ***gattina.***

Am început să-mi frec pelvisul de el, disperată să îi >imt atingerea între picioare, disperată să ajung la extaz. Fusesem la mila lui încă de dimineaţă când mă trezisem ca să-mi dau seama că mă privea însetat de partea cealaltă a camerei.

în clipa aceea am simţit o durere ascuţită în sfârc, ra- iiind apoi în sân. Am făcut ochii mari, sărind ca arsă.

- La naiba!

Luc mă prinse de încheietură şi se ridică imediat în ricioare, fără să-mi dea drumul.

- Respiră, Natalie.

Mi-am înfipt degetele în cămaşa lui şi am încercat să respir, dar durea ca naiba.

-Aşa, foarte bine, îmi şopti el, jucându-se cu clema care îmi strângea sfârcul. Am mai slăbit-o puţin. z mai bine?

Am tras adânc aer în piept, coborând privirea spre obiectul acela într-o nuanţă închisă de roşu care îmi -rrângea sfârcul. încă mă durea, dar nu la fel de tare ca mai devreme. Am continuat să-mi privesc sânul, sim- vind că durerea se transformă într-o uşoară jenă.

-E... e bine.

Dumnezeule, chiar mă auzisem spunând că mă simţeam bine cu durerea aceea înfiorătoare în sân? Bărbatul acesta îmi luase minţile.

- Hai să-l punem şi pe celălalt.

Am închis ochii, muşcându-mi buzele în timp ce el repeta procesul cu celălalt sfârc, începând prin a-l linie uşor ca să-l întărâte, după care îl prinse cu cealaltă clamă. Mă duru şi de data asta, dar nu la fel de tare, şi nu eram sigură dacă nu mă duruse pentru că mă pregătisem pentru durerea care avea să vină, pentru că slăbise el strânsoarea sau pentru că devenisem o sado-maso.

Acel ultim gând mă înspăimântă. Mă înspăimântă cu adevărat. Dar înainte să mai apuc să mă gândesc, Luc îşi lipi buzele de gura mea, sărutându-mă cu pasiune, devorându-mâ cu buzele, cu dinţii şi cu limba până ce singurul lucru la care mă mai putea gândi era el.

Când se dezlipi în cele din urmă de mine ca să-mi pc~: trage sufletul, mi-am dat seama că mă lipise de perete cu trupul lui tare, fierbinte, excitat.

- Dîo, Natalie. Vreau să ştiu dacă eşti udă, zise e!. coborându-şi mâna pe sub rochia mea, strecurându-şi degetele pe pielea umflată,

mângâindu-mă până mă au:: gemând de plăcere. *Cazzo*. Eşti atât de udă. îşi coborî privirea şi îşi înfipse dinţii în gâtul meu, după care începu să sugă din mine, până am început să tremur. Dacă nu am fi pe punctul de a ateriza, ţi-aş trage-o chiar acum, ca să te aud ţipând.

-Ah, da… îl voiam. îl voiam atât de tare că nu mai eram în stare să gândesc. Mi-am ridicat şoldurile şi am început să mă frec de bărbăţia lui excitată. Da...

Luc începu să suspine şi se frecă şi el de mine, continuând să mă sărute pe gât cu buzele acelea blestemate.

Brusc, se auzi o voce în difuzoare şi o serie de cuvinte frustrante în italiană. Luc îşi îndreptă spatele şi îşi ridici uşor capul.

-Trebuie să ne aşezăm.

Mă cuprinse din nou un val de frustrare. Aş fi vru: să ţip de durere. îl voiam pe Luc în mine. Voiam să mi poarte spre orgasm.

Se dădu în spate, roşu la faţă, şi îmi atinse clama de pe stângul drept. Am simţit un val de electricitate **şi** am început să gem de plăcere.

îmi zâmbi şi se aplecă să-mi lingă sfârcul.

- Eşti atât de sexy.

Simţeam că-mi ia trupul foc, eram atât de udă. Luc îmi ridică sutienul şi îmi acoperi sâni, făcându-mă să tresar din nou şi din nou. Mi-am muşcat buzele, încercând să-mi opresc suspinele. Mi-am strâns şi mai tare coapsele, încercând să alin durerea. Dar nimic nu părea să funcţioneze. Singurul lucru care m-ar fi putut elibera era penisul lui mare şi gros.

Am rămas acolo, nemişcată, ameţită, în timp ce el îmi ridică rochia şi îmi trase bretelele pe umeri. Făcu apoi un pas în spate, mă trase spre el, iar eu l-am urmat, incapabilă să mai gândesc. Cu fiecare mişcare rochia mi se freca de cleme, emiţând

şocuri de electricitate în interiorul meu. M-am aşezat pe scaun udă leoarcă, iar el o ştia prea bine.

îmi trase centura de siguranţă, după care îşi lipi buzele de urechea mea. I-am simţit răsuflarea fierbinte pe gât, i-am simţit limba sărutându-mi lobul urechii.

-Te miros până aici, îmi şopti el. Mireasma ta fierbinte şi dulce. O miroşi şi tu? Ştii ce e? E supunerea ta. *Dio*$_t$ e incredibil de sexy. O să ţi-o trag atât de tare la hotel că n-o să-ţi mai aduci aminte nici cine eşti.

Mi-am închis ochii, suspinând. Şi nu pentru că nu I-aş fi crezut. Nu pentru că nu mi-aş fi dorit să o facă, ci pentru că ştiam că avea dreptate. începusem să mă supun lui. începusem să mă predau tuturor dorinţelor lui pentru că mă excitau teribil.

Şi, brusc, mi-a fost teamă că eram ruinată pe vecie

.capitolul 15

Luc

O simţeam tremurând lângă mine în maşină. Nici eu nu eram mai bine. Mă excitase teribil să văd cât de mult îi plăcuse când văzuse clama pe sfârcul ei delicat.

Gândul acela mă înnebunea, şi am aruncat o privire şi spre rochia ei, disperat să-i trag rochia de pe ea şi să îi devorez sânii cu buzele.

Dar pentru că nu erau singuri, m-am foit uşor în scaun şi am luat-o de mână. Doar că asta nu mă ajută în nici un tel să mă calmez, şi am simţit-o şi pe Natalie încordându-se cub atingerea mea, amintindu-mi cât de doritoare şi excitată era şi ea.

Maşina opri în cele din urmă. Am deschis imediat portiera şi am tras-o după mine, disperat să intru cu ea în hotel. Îşi înfipse dinţii în buza de jos, când se puse în faţa mea. I-am văzut obrajii îmbujoraţi şi ochii pierduţi şi am ştiut că suferea.

Dar nu de durere, ci pentru că era incredibil de excitată şi voia să o eliberez.

La naiba, şi eu o doream la tel de mult. Eram mai excitat ca niciodată şi mi-era teamă că dacă nu aveam să o pătrund cât de curând, urma să-mi pierd minţile.

Am luat-o pe mână şi am tras-o spre mine.

- Hai. Mai durează doar câteva minute.

Am condus-o spre ieşirea din parcare, spre doc în timp de şoferul râmase să ia bagajele. La doar câţiva metri de barcă, Natalie se eliberă din strânsoare şi strigă:

-Nu.

Mă enervă la culme că se găsise tocmai acum sâ se împotrivească, când eram la doar câteva minute de o eliberare binecuvântată. M-am întors spre ea, hotărât să-i amintesc acest lucru, dar am înlemnit când am vă- :ut privirea din ochii ei.

Nu era o privire pierdută, plină de dorinţă ca mai devreme în maşină. Ci mă privea cu doi ochi mari, speriaţi. Mă privi panicată, albă la faţă, fugi de lângă mine şi se întoarse pe doc, ţinându-se cu disperare de balustrada.

-Nu, nu, nu, şopti ea.

În clipa aceea mi-am dat seama că se uita spre barca din spatele meu, care urma să ne ducă la hotel.

-Natalie, i-am spus, venind uşor spre ea, confuz. Nu s-a întâmplat nimic.

Mă lăsă să o iau în braţe, dar i-am simţit inima barând cu putere, iar când îşi înfipse degetele în pectoralii mei şi începu să dea cu disperare din cap că nu, mi-am dat seama că nu era vorba despre o simplă teamă. Era teroare.

- Nu înţelegi, şopti ea din nou. Nu pot să mă urc. Nu şriu să înot. Te rog, nu mă obliga să fac asta.

începu să tremure şi se agăţă de mine de parcă aş fi fost colacul ei de salvare. Cu inima hubuind, am început să o mângâi pe spate, încercând să o liniştesc.

-N-o să păţeşti nimic. Bărcile astea merg fără probleme.

-Nu! exclamă ea, cuprinsă de panică. Pot să fac aproape tot ce-mi ceri, dar nu pot să fac asta.

-Ştiu că eşti speriată, dar...

-Nu înţelegi, strigă ea. Tata m-a aruncat din barcă în lac când aveam cinci ani. încerca să mă forţeze să învăţ să înot pentru că zicea că sunt o sclifosită pentru că mi-era frică. Doar că am înghiţit atâta apă ca era să ma înec. Au chemat salvarea. De atunci nu nvam mai urcat niciodată într-o barcă. Nu pot...

- Bine, i-am zis şi inima începu să-mi bată cu putere imaginându-mi scena descrisă de ea. Bine, am repetat, încercând să o liniştesc şi în acelaşi timp încercând eu să-mi *liniştesc furia* pentru tot ce *i se întâmplase.*
N-o sa luăm barca. O să trimit bagajele la hotel cu barca şi noi vom merge pe jos.

îşi îngropă chipul în pieptul meu, tremurând din toate încheieturile.

-îmi pare rău, şopti ea. M-am bucurat atât de mulr când mi-ai zis că mergem la Veneţia. Am crezut că o să fie bine, dar când am văzut barca, pur şi simplu...

-Ştt, i-am şoptit eu, strângând-o la piept. Nu-i nimic. Nu m-am supărat.

Răsufla uşurată în braţele mele. Mâinile îi alunecară pe spatele meu şi îşi odihni obrazul în dreptul inimii mele într-un mod atât de tandru, că aş fi dat orice să o pot consola.

-Nu te înţeleg, şopti ea, după câteva minute lungi.

- Ce nu înţelegi? am întrebat-o, plimbându-mi degetele pe spinarea ei.

-Cum poţi să fii atât de grijuliu când acum câteva clipe voiai să…

- Să-ţi fac rău? am întrebat-o eu.

- Da, şopti ea, afectată.

Vulnerabilitatea ei mă cutremură, iar telul în care se agăţă de mine îmi umplu sufletul cu atâta dulceaţă, că simţeam că avea să-mi iasă din piept.

I-am prins chipul între palme şi m-am uitat în ochii ei înlăcrimaţi.

- Chiar te-au durut clemele acelea? Mai mult de câteva secunde?

-Nu.

-Te dor acum sfârcurile?

-Nu, răspunse ea, îmbujorată. Mă… gâdilă.

-Şi eşti udă?

- Da, şopti ea, ferindu-şi privirea.

-Natalie, i-am şopti, ridicându-i uşor bărbia, forţând-o să-mi întâlnească privirea. Forţând-o să vadă adevărul.

Deja renunţasem la planul meu, nici măcar douăsprezece ore mai târziu, dar nu mă interesa. Ştiam că, pe termen lung, ceea ce eram pe punctul de a-i mărturisi probabil că avea să încurce şi mai tare lucrurile, dar aveam nevoie să înţeleagă. Tocmai îşi deschisese sufletul în faţa mea şi trebuia să fac şi eu la fel Da, trebuia să o fac să asculte ca să o pot ţine în siguranţă, dar nu riscând să distrug tot ce era mai bun în ea. Nu eram asemenea tatălui meu. Nu eram asemenea fratelui meu. Nu aş fi putut să mi-o iert niciodată dacă aş fi distrus-o cu adevărat.

Mi-am plimbat degetele pe chipul ei.

-Nu sunt un sadic. Ce fac nu o fac de dragul durerii. O fac de dragul plăcerii. Ca să-ţi antrenez mintea şi trupul ca să înveţi să te predai doar cuiva care vrea doar să te satisfacă.

Ea se uită lung la mine, excitată şi temătoare în acelaşi timp.

- Doar că eu nu sunt ca modele acelea din New York. Nu pot să-ţi spun „domnule" cum o fac ele cu Gio.

- Şi de ce ai face una ca asta? am întrebat-o, zâmbind. Să-i spui cuiva „domnule" înseamnă că admiţi că altcineva are puterea. Dar, domnişoară James, eu ştiu prea bine cum funcţionează mintea ta. N-o să recunoşti niciodată că eu am controlul.

Coborî privirea spre cămaşa mea, cu zâmbetul pe buze, un zâmbet atât de dulce, atât de pur, că îmi înmu- ie sufletul, iar în clipa aceea mi-am dat seama că femeia aceasta nu avea nici cea mai mică idee ce influenţă putea să aibă asupra mea.

Ar fi trebuit să mă opresc aici. Deja îi dezvăluisem prea multe, dar nu puteam să mă opresc:

-N-am să mint şi să-ţi spun că nu vreau să te domin, pentru că vreau să o fac. Dar nici măcar nu aş Încerca să o fac dacă n-aş şti cât de mult îţi place. Aseară, când am văzut reacţia ta, am vrut să-ţi ofer şi mai mult. Tu crezi că eu sunt cel care are putere asupra ta, dar nu este adevărat. Tu ai putere asupra mea. Poţi să mă sfâşii cu o simplă privire. Poţi să-mi topeşti sufletul cu un simplu zâmbet. Şi, când ai încredere în mine, cum ai făcut-o în avion, mă faci să mă pierd cu totul. Nu vreau să-ţi fac rău. Vreau să-ţi deschid ochii, să-ţi stârnesc senzaţii despre care nici măcar nu ştiai că există. Vreau să tânjeşti după atingerea mea, vreau să gândeşti, să simţi şi să te oferi dorinţei care ştiu că se ascunde în tine. Şi apoi vreau să te ating, să te ţin la piept şi să te sărut până tr simţi în siguranţă, până ştii că eşti a mea. Pentru că eşti. Ai devenit a mea din clipa în care ţi-ai lăsat rochia s" alunece pe podea. Ai devenit a mea de îndată ce m-a: lăsat să te ating.

Se uită lung la mine şi veni să mă sărute înainte sl apuc că trag aer în piept, îşi strecură limba printre buzele mele, parcă vrând să-mi ia minţile.

Dorinţa explodă ca un şoc electric în mine. Am prins-o de bărbie şi am preluat controlul sărutului, savurând-o cu patimă, eliberând toată dorinţa şi setea care mă măcina.

Ea mă luă în braţe, îşi înfipse degetele în cămaşa mea şi îmi şopti printre sărutări:

-Te vreau. Te vreau chiar acum.

Am suspinat de plăcere pentru că şi eu o voiam. Cu disperare. Eram tare ca piatra.

Am tras adânc aer în piept şi am aruncat o privire spre doc, spre clădirile din jurul nostru, sperând să găsesc un loc cât de cât privat în care să o trag după mine şi să sting tocul acesta care mocnea în amândoi.

- Hotelul nostru e de partea cealaltă a oraşului. O să ne ia cel puţin jumătate de oră să mergem pe jos. Probabil mai mult pentru că aveam să fiu în dureri. C*azzo.*

Ea îşi coborî privirea spre gâtul meu, înfigându-şi şi mai tare degetele în spatele meu.

- Şi cât ne-ar lua cu barca?

-Zece minute, i-am răspuns, uitându-mă la ea.

-Nu pot să merg aşa jumătate de oră, zise ea, tremurând la pieptul meu. Dacă luăm barcă, o să...

- O să am eu grijă de tine, i-am zis, cu inima la gură. N-o să ţi se întâmple nimic...

-Nu, ce voiam să spun e dacă o să încerci să-mi dis- tragi atenţia ca să nu văd nimic? şopti ea. Dacâ nu văd apa, poate că... n-o să reacţionez urât.

în clipa aceea am simţit cum mi se deschide inima în faţa acestei femei, cum încep sa ma îndrăgostesc de ea, chiar acolo, pe docul acela. Poate ca înca o speria idea de supunere, dar era dispusa sa mi se ofere înfruntând cea mai mare temere şi nici măcar nu-şi dădea seama.

-Sigur, i-am zis, ridicând-o în braţe, cu inima bubu- ind, pornind spre barca. Ţine-te bine. Ţine-ţi faţa la gâtul meu.

Ha mă apuca strâns de după umeri şi îşi îngropa chipul în spaţiul dintre gâtul şi clavicula mea. Tresări când am urcat cu ea în barcă. Ţinând-o strâns la piept, m-am adăpostit cu ea sub copertină, ca să nu simţim vântul şi sarea de mare, după care m-am aşezat pe scaun, cu ea în poală, mângâind-o cu o mână pe spate şi cu alta pe coapsă.

Motorul bărcii porni zgomotos când ne-am îndepărtat de lângă doc şi am simţit-o cutremurându-se în braţele mele. De teamă să nu rămână fără suflu, mi-am apropiat buzele de urechea ei şi i-am şopti toate lucrurile obraznice pe care plănuiam să i le fac odată ce ajungeam în camera de hotel. Şi, ca să-i distrag atenţia, am lovit-o uşor cu cotul de cleme.

Ea suspină doritoare pe gâtul meu. Penisul mă durea teribil, de-abia mai puteam să stau pe scaun.

Drumul acela scurt pe Canal Grande a fost cel mai lung din viaţa mea. Oraşul mi se păruse întotdeauna superb, dar în seara asta nu am băgat de seamă luminiţele care se oglindeau în apă. Nu am văzut gondolele şi arhitectura în stil vechi, nici măcar podurile cu arcadă. Aveam ochi doar pentru ea, pentru femeia aceasta frumoasă, puternică, vulnerabilă, care mă cucerise cu bunătatea ei.

Până să ajungem la Gritti Palace eram lac de transpiraţie. M-am ridicat cu ea în braţe şi am coborât împreună din barcă. Suspină şi se agăţă şi mai tare de mine. Ştiam că, acum că ajunseserăm pe uscat, aş fi putut să o las pe pământ, dar nu mai suportam nici o amânare.

Am purtat*o în braţe în hotel şi am lăsat-o să coboare doar cât să ne cazăm. Zece minute mai

târziu, am lipit-v de peretele liftului, devorându-î gura.

-Luc, gemu ea, prinzându-mi şoldurile cu piciorul, frecându-se înfierbântată de mine, înfigându-şi unghiile în spinarea mea. Nu mai pot.

Nici eu nu mai puteam. Deja nu mai eram în stare sâ gândesc. Am apucat-o de fund şi am ridicat-o de pc podea. Ea îşi strânse imediat picioarele în jurul meu. sărutându-mă cu disperare.

Liftul se opri, iar uşile se deschiseră. Nu m-am uita: să văd dacă mai era cineva prin preajmă. Nu mă interesa. Fără să-mi dezlipesc buzele de ea, am purtat-o pt hol, spre camera noastră şi am lipit-o cu spatele de uşă. cât încercam sâ bag cheia în broască. Odată ajunşi în cameră, am trântit uşa şi am întors-o în braţele mele. blocând-o între uşa tare şi trupul meu şi mai tare.

- C*azzo*$_t$ Natalie. Vreau să văd cât eşti de udă.

Eram atât de excitat că am apucat-o cu o mână c^
să o ridic mai sus, am coborât-o pe cealaltă spre ea şi am pătruns-o cu două degete, simţind cum se strânge în jurul meu.

-Ah, da. Vreau şi mai mult.

Era udă. Eram disperat să o pătrund, să mă adâncesc în ea. Am început s-o sărut cu disperare, nu mai puteam aştepta, nici măcar o secundă. Mi-am scos mâna, încercând să-mi desfac cureaua.

Am auzit-o suspinând când mi-am retras mâna. Dade îndată ce i-am dat drumul, se grăbi să-mi desfaci pantalonii şi trase fermoarul. Mi-am scos repede prezervativul din buzunar. Degetele ei catifelate, fierbinţi, ispititoare se strecurară în pantalonii mei şi începură să m2 mângâie. Am început sâ gem de plăcere şi m-am apleca: sâ o sărut. Mă cuprinse cu mâna şi începu să strângă cu putere, mişcându-şi mâna fără oprire. îmi venea

să urlu de plăcere. Nu avem cum să mai rezist dacă avea de gând să facă asta.

- Santo *Dio,* opreşte-te. Mă scoţi din minţi.

Ea începu să râdă, cu un râs atât de simplu, atât de frumos, de perfect, că am început şi eu să râd în timp ce-mi puneam prezervativul.

Am luat-o în braţe şi am ridicat-o din nou de pe podea. Mă cuprinse imediat cu picioarele în jurul taliei. I-am muşcat buza de jos spunându-i:

- Domnişoară James, ai să plăteşti pentru că ai râs de mine.

-Da, da, da, şopti ea, prinzându-se de umerii mei, sărutându-mă. Oh, da, Luc, acum, chiar acum.

Ruga ei mă întărâtă şi mai tare şi am pătruns-o cu sălbăticie. Scoase un icnet de durere, iar ţipătul ei mă făcu n pe mine să suspin. M-am retras uşor, după care am pătruns-o din nou, vrând să ajung tot mai adânc înainte -â explodez, ceea ce ştiam că avea să se întâmple cât de curând după tot ce-mi focuse până acum.

-Ah, da, gemu ea, dându-şi capul pe spate şi ochii peste cap, cuprinsă de extaz. E minunat. Nu te opri, nu re opri.

Nu aş fi putut să mă opresc. Mersesem prea departe. Eram gata sâ explodez. I-am prins rochia e şi am tras tare. Materialul se rupse, dar eu am continuat să o pătrund, i-am găsit încuietoarea de la sutien şi am deschis-o, dezgolind u-i sânii aceia superbi. Mi-am trecut degetele pe clama de pe stângul drept. Ea gemu de plăcere. De fiecare dată când clama mică de metal se mişca, o simţea ^rrângându-se şi mai tare în jurul penisului meu.

-O să ţi-o dau jos, i-am şoptit, fără să-mi opresc şoldurile. O să te doară când o să revină sângele în ^târc, dar o să-ţi placă atât de tare că n-o să-ţi mai pese. Eşti gata?

Ea îşi înălţă capul, prinzându-se de umerii mei, mă rrivi fix în ochi, cu aceeaşi dorinţă arzătoare şi spuse:

-Da.

în clipa aceea i-am dat clema jos. începu să tremure iin tot corpul şi am simţit-o pulsând în jurul meu, cu v>rţa acelui orgasm.

Am continuat sâ o pătrund. Din ce în ce mai repei< mai tare. Nu puteam să mă mai opresc. I-am căutat **ceiA-** lalt sân şi am eliberat-o de cealaltă clemă, oferindu-i ur nou orgasm, de data asta mult mai intens decât celăliu- şi ţipă atât de tare că oricine de pe hol, din lift, ar fi **pu**tut să o audă. Iar orgasmul ei mă eliberă şi pe mine.

Am simţit extazul pe şira spinării, explodând îr mine, erupând cu o torţă incredibilă, iar în clipa ace*- nu am gândit, nu am mai văzut, nu am mai auzit nim«- Puteam doar să simt. Am simţit cum îmi oferise tot wC nu ştiusem niciodată că-mi doream.

Un motiv pentru care să încep să trăiesc cu adevărat

Nu avea nici un sens, dar după noaptea aceea credibila pe care mi-o oferise Natalie, mă simţeam, vinovat.

în noaptea aceea, stând în pat cu ea, în timp ce nu mângâia pe piept, cu picioarele ei sexy încolăcite în jurul meu pe sub aşternuturi, am încercat să dau uitărr sentimentul de vinovăţie, dar nu am putut. Savurase- o cină delicioasă dezbrăcaţi, în apartamentul nostru superb, ne satisfâcuserăm unul pe celălalt până la epuizare, iar acum stăteam în linişte în pat, admirând luminiţele Veneţiei pe fereastră.

Doar că... ceva nu era în regulă. Aveam un nod în gât care îmi spunea că sunt un ipocrit. Femeia aceasta ştia aproape tot despre bărbatul din

sufletul meu şi, cu toat^ acestea, nu îi dezvăluisem mai nimic despre familia me.: despre lucrurile care mă făcuseră sâ devin bărbatul care eram astăzi. Ea îmi povestise despre tatăl ei nenorocit. Ştiam că moartea prietenei sale îi schimbase planurile pentru viitor. îmi povestise chiar şi despre neisprăvitul acela de iubit al ei care nu ştiuse să o aprecieze şi sâ c satisfacă aşa cum merita. Ea îmi dezvăluise atât de muî- te, iar eu aproape nimic. Dacă voiam cu adevărat sâ **fie** a mea, trebuia să dau dovadă de aceeaşi vulnerabilitate pe care mi-o arătase ea, pe doc.

Cu ochii în tavan, plimbându-mi degetele pe braţul ei, am încercat să-mi fac curaj să vorbesc:

- Urăsc Italia.

Ea se opri cu mâna pe pieptul meu şi spuse:

- Chiar aşa?

-O urăsc cu pasiune.

- Nu mi-ai lăsat impresia asta.

- Pentru că sunt aici cu tine. Dacă nu aş fi fost disperat să te ţin departe de fratele meu, nu aş fi venit până lici. Aş fi trimis pe altcineva în locul meu.

Ea se ridică în cot şi îmi zâmbi. Căldura din ochii ei îmi dădu de înţeles că îi plăcuse răspunsul meu. Iar căldura care îmi invadâ mie trupul îmi dădu de înţeles :â îmi plăcea că îi plăcea răspunsul meu.

- Că tot veni vorba de fratele tău, zise ea, coborân- iu-şi privirea spre gâtul meu. Mi-a dat un mesaj.

în clipa aceea am simţit un gol în stomac.

- Când?

- La prezentarea de modă Cipriani.

- Şi ce voia?

- Să-mi spună că noua lui asistentă e o enervantă şi că '.Tea să mă duc cu el în Caraibe.

Mi-am încordat imediat maxilarul. Ştiam că Giovanni nu avea de gând să o lase în pace. Când

fratele meu punea ochii pe cineva, nu prea aveai ce să faci ca să-i dis- rragi atenţia. Ştiam că procedasem corect aducând-o pe Natalie în Italia, dar mesajul acela mi-o confirmă. Nu ar ii fost în siguranţă în New York, nici măcar cu Giovanni la mii şi mii de kilometri distanţă.

-Şi ce i-ai spus?

- Ei bine, zise ea, cu zâmbetul pe buze, ridicând privirea spre tavan, mi-am dorit întotdeauna să zac întinsă pe o plajă cu nisip fin, să mă scald în razele soarelui.

Mă tachina. Dar în loc să reacţionez gelos sau nervos, presiunea şi vinovăţia pe care le simţisem mai devreme începură să mă părăsească.

-Ah, să înţeleg că te tentează?

începu să râdă şi se uită din nou la mine.

- Doar dacă vii şi tu cu mine.

Un sentiment plăcut îmi invada trupul. Mi-am trecir mâinile prin parul ei, ştiind prea bine că nu o merirarr pe femeia asta care era atât de dulce, atât de bună ^ totuşi, dorind-o din ce în ce mai mult,

-Dar, ca să-ţi răspund la întrebare, nu. Fratele ţi-nu reprezintă nici un interes pentru mine. Nu am răspuns la mesaj. L-am ignorat.

O uşurare de care nu ştiam că avea nevoie mă cuprinse uşor.

-Nu-ţi face griji în privinţa lui Giovanni. Am eu gr:;: să te lase în pace.

Ea se uită lung la mine şi eram sigur că voia să mî întrebe despre relaţia mea tumultoasă cu fratele meu *cc.* depravat. în schimb, spuse:

-Am crezut că, înainte să vii la Covet, ai locuit auzi. în Italia.

Am oftat adânc, fericit că schimbase subiectul, mi-am trecut degetele prin părul ei mătăsos.

-N-am mai locuit în Italia de ani întregi. înainte şi fiu somat să vin la Covet, construiam bărci la tropice.

-Nu te cred, zise ea, cu zâmbetul pe buze, făcânc ochii mari. Spune-mi, te rog, că mă minţi. Nu pot şi cred că obişnuiau sâ construieşti bărci.

Nu m-am putut abţine, am început sâ râd şi, vai, bine m-a făcut să mă simt. Nu puteam să-mi aminte.«-: ultima oară când râsesem cu atâta poftă.

Am tras-o la piept şi i-am dat părul negru de pe faţi.

-Ba da. Obişnuiam să construiesc nişte bărci **dir.** lemn, absolut superbe. Te-ar fi băgat în sperieţi. Mă excită simpla idee de a fi cu tine pe o astfel de barcă.

- Nu e amuzant.

I-am zâmbit şi am sărutat-o pe colţul gurii.

-Nu, nu e amuzant. Felul cum te-ai agăţat de mint pe Canale Grande a fost incredibil de sexy.

Ea oftă şi mă lăsă să o sărut pe buze. Dar înainte şi mă aventurez într-un sărut mai aprig, se retrase şi se uit! lung la mine.

- Cât timp a trecut de când construiai bărcile acelea oribile?

- Două luni.

- Doar două luni? mă întrebă ea, şocată.

Am încuviinţat din cap. Oare crezuse că petrecusem mai mult timp în New York? Pentru prima oară m-am întrebat dacă îşi imaginase vreodată că avusesem ceva ie-a face cu moartea prietenei sale.

M-am pregătit emoţional pentru întrebarea aceea. M-am pregătit emoţional să mă întrebe dacă o cunoscusem personal pe Elena McCabe. Dar mă surprinse cu o nouă întrebare:

-De ce te-ai apucat să construieşti bărci la tropice dacă te tragi dintr-o familie atât de bogată? Are

ceva de-a face cu tatuajul acela înspăimântător de pe piciorul tău?

Sperasem că nu-mi văzuse tatuajul. Nu-mi făcea plăcere ca oamenii să vadă uroborusul de pe gambă, şarpele cu aripi care îşi înghite propria coadă. Sperasem că reunisem să îi distrag atenţia de la partea aceea a corpului meu, dar era clar că nu-i scăpa nimic.

-Nu, am minţit eu. Nu din cauza asta.

- Foarte bine, pentru că e un desen foarte reuşit. Are o semnificaţie anume pentru tine?

„Da", mi-am spus eu, cu un nod în gât, dar nu una pe care să vreau să o împărtăşesc cu ea.

-Nu, i-am răspuns eu. Doar o prostie din tinereţe.

-întreb pentru că am cunoscut un tip în liceu care avea acelaşi semn din naştere ca şi tine pe iris. Şi obişnuia să spună că era şarpele din ochiul lui. Aşa, ca tatuajul tău.

Era genul de conexiune pe care speram să nu o tacă.

-Şi, atunci, spune-mi de ce ai fugit de la tropice, zise ea, lipindu-se de mine.

Am răsuflat uşurat, fericit că nu voia să ştie mai multe detalii despre defectul meu din naştere sau despre tatuaj. Eram chiar mai uşurat că nu începuse să mă ia la întrebări despre Elena McCabe.

- Pentru ca eu şi tata nu ne înţelegem prea bine.

-Ştiu ce zici, spuse ea, dându-şi ochii peste cap.

M-am abţinut cu greu sa nu răbufnesc de furie car*:
mi-a fugit gândul la tatăl ei, nenorocitul ăla. Mie, unu*, îmi părea bine că murise.

- E diferit, i-am spus eu, continuând să-mi trec debitele prin părul ei mătăsos. Eu sunt fiul cel mare. Faprj că nu mi-am dorit niciodată să mă

implic în afecenit familiei a stârnit multe conflicte între noi.

- Câţi ani aveai când ai plecat de acasă?

- Douăzeci.

M-am uitat lung la buclele ei învârtite pe degeri-meu, amintindu-mi ziua aceea de parcă ar fi fost ier. Lumina lunii. Cercul. Ţipetele care urmaseră.

Am scuturat din cap, hotărât să nu mă las pradă im* ginilor acelora înfiorătoare, încercând în schimb sâ-m. concentrez atenţia pe chipul ei dulce şi curios.

-Tata nu a fost deloc încântat când a aflat că am plecat de acasă. Mama l-a convins că aveam nevoie să-r trăiesc tinereţea înainte să preiau conducerea familiei.

-Dar am crezut că fost recent aici. Mama Sofiei m:-i spus că ai trecut pe la restaurant acum câteva luni.

-Aşa este, i-am zis, plimbându-mi degetele pe o mici cicatrice rotundă pe tâmpla ei. De la ce e cicatricea asta?

- De la vărsat de vânt. Fii atent la mine, Luc. Care e treaba cu Sofia?

I-am zâmbit, convins fiind că femeia asta avea potenţial să fie un detectiv foarte bun. Când voia să primească răspunsuri, nu se lăsa dusă cu zăhărelul.

-Odată la câţiva ani mai dădeam o **fuga** pe acasă, ca să evit certuri între părinţii mei, dar erau mereu vizire scurte. La ultima mea călătorie, am nimerit în restaurantul familiei Sofiei.

Ea îşi odihni mâinile şi bărbia pe pieptul meu.

-Şi atunci, de ce ai acceptat să vii la conducerea Covet?

-N-am avut de ales. După ce unchiul meu a suferit **un** atac de cord, tata a hotărât că am petrecut deja prea ■mult timp încercând să mă

regăsesc şi mi-a poruncit să •mă întorc în New York. Crede-mă, nu mi-am dorit niciodată să devin CEO la o revistă de modă.

- Cu toate acestea, ai renunţat la viaţa ta la tropice pentru că familia ta avea nevoie de tine. Mi se pare idmirabil.

De-abia m-am abţinut să nu dau ochii peste cap. Nu era admirabil. Dacă ar fi ştiut adevăratul motiv pentru •:are exista Covet, ar fi fugit speriată şi nu aş mai fi vâ- rat-o niciodată la faţă.

Iar gândul acela mă înspăimântă pentru că nu puteam să permit să se ajungă la asta. Aveam nevoie de ea alături de mine. Nu ştiam de ce. Ştiam că dădeam dovadă de egoism. Ştiam că i-ar fi fost mult mai bine râră mine, dar nu voiam s-o las să plece, pentru că era ca o flacără pentru sufletul meu, o flacără care îmi dădea putere, viaţă. Trebuia să găsesc o cale ca să o ţin în siguranţă. Speram să găsesc o cale prin care să ţin secret tot ce reprezenta familia mea şi Casa noastră.

- Cred că înţeleg de ce îţi place atât de mult să deţii controlul, îmi spuse ea.

M-am uitat în ochii ei albaştri şi m-am înfierbântat imaginându-mi cum urma să o fac să se supună tuturor dorinţelor mele murdare. Mi-am trecut din nou degetele prin părul ei, prinzând-o de ceafă.

-Aşa crezi tu?

- Da. Îţi place să domini pentru că nu ai control asupra propriei tale vieţi.

Mă impresiona felul în care putea să vadă până în adâncurile mele. Femeia aceasta care petrecuse doar o săptămână alături de mine reuşise să îşi facă loc în sufletul meu, să descopere părţi din mine pe care nimeni altcineva nu le văzuse până atunci. Orice femeie ar fi putut să se supună dorinţelor mele, dar femeia aceasta frumoasă,

puternică, inocentă alesese să îmbrăţişeze întunericul din mine, să pună stăpânire pe o parte din mine pe care nu aveam cum să o mai recuperez. Iar gândul acela nu doar că mă excita, dar mă făcea să o vreau cu disperare.

Inima începu să-mi bată cu putere, şi mi-am simţit trupul trezit la viaţă. Am prins-o cu o mână de după mijloc şi am întors-o pe spate, sub mine. Mi-am lipi: erecţia de coapsele ei, lăsându-i de înţeles ce voiam să se întâmple.

- O să te devorez, Natalie. Ştii, nu-i aşa? Dacă rămâi alături de mine, o să fii a mea trup şi suflet, o să te trag în întunericul meu până o să te pierzi cu desăvârşire în mine.

Ha mă privi lung, cu ochii aceia albaştri.

- Deja m-am pierdut în tine, Luc. Sunt atât de pierdută în tine, încât simt că, în cele din urmă, m-am regăsit.

Cuvintele ei măcinară până şi ultimele ziduri care mă înconjurau. Ochii ei îmi deschiseră sufletul. A urma: un sărut pasional, intens, arzător, care mă dezlănţui. Îi spusesem că aveam să o consum. Îi spusesem că aveam să o devorez. Dar cu două simple propoziţii reuşise să mă pună la pământ, astfel încât eu ajunsesem să cad la picioarele ei.

Eu eram cel care tocmai fusese devorat, minte, trup şi suflet.

Natalie James pusese stăpânire pe mine. Şi nu mă simţisem niciodată mai liber.

A urmat cea mai frumoasă zi din viaţa mea.

După ce am luat micul dejun la pat, am luat oraşul la pas, ca nişte simpli turişti. I-am arătat podul Rialto şi ne-am plimbat prin magazine împărţind un *gelato,* un desert care observasem că îi plăcea la nebunie. Am trecut prin Gallerie dell'Accademia ca să admirăm operele de artă premergătoare secolului al XlX-lea. I-am cumpărat

un tablou de la un vânzător ambulant care se dădu nestingherit la ea, spunându-mi că eram un bărbat norocos. Nu avem nevoie să mi-o spună. Ştiam. Am luat-o de mână şi ne-am pierdut împreună printre clădirile înalte.
pe străzile înguste, unde puteam s-o sărut până la sufocare. Am găsit un loc izolat de lume ***şi*** mi-am strecurat mâna pe sub rochia ei galbenă, plimbându-mi degetele în ea, ca să o aud cum geme de plăcere.

îmi plăcea la nebunie telul în care trupul ei reacţiona la atingerile mele. Savuram felul în care accepta până şi cele mai murdare fantezii ale mele, protestând doar când i se părea că riscam să fim văzuţi. Şi îmi plăcea la nebunie cum reuşea să-mi taie răsuflare cu un simplu suspin, cu un sărut, cu o privire prin care îmi spunea că e a mea.

Nu-mi dorisem niciodată să am o femeie cum mi-o doream pe ea. Nu-mi dorisem niciodată o astfel de responsabilitate, nu doar aceea de a satisface o temeie pentru o perioadă lungă de timp, dar responsabilitatea de a o preţui, de a o proteja. Dar pentru Natalie aş fi fost în stare să fac orice. Eram pregătit pentru orice.

Ne-am încheiat ziua în Piaţa San Marco. Am trecut pe la Palatul Dogilor şi prin Bazilica San Marco. La asfinţit, ne-am oprit să mâncăm, să savurăm un pahar de vin la o *trattoria* în aer liber, ascultând muzică de la o orchestră micuţă, care se auzea cu ecou în piaţă. Nu mă simţisem niciodată mai liniştit. Nu mă simţisem niciodată mai liber. Am achitat nota de plată şi am luat-o de mână, sărutându-i degetele, savurându-i pielea, ştiind prea bine că ei trebuia să-i mulţumesc pentru toate acestea. Plănuiam să-i arat adevăratul înţeles al cuvântului dorinţă de îndată ce ajungeam la hotel.

Din fericire, hotelul nostru nu era de parte de Piaţa San Marco. Am mers spre hotel braţ la braţ,

în timp ce o sărutam pe gât, şoptindu-i la ureche toate lucrurile pe care aveam de gând sâ i se fac odată ce rămâneam singuri.

în apropiere de hotel, i-ani dat drumul şi am lăsat-o sâ intre prima pe uşile mari. La recepţie erau mai mulţi oameni veniţi sâ se cazeze şi alţii stăteau tolăniţi pe canapele, savurând un pahar de vin în timp ce stăteau de vorba. De-abia aşteptam să urc cu ea în cameră, să o văd dezbrăcată. l-am pus mâna pe şolduri, împingând-o uşor de la spate, şi i-am sărutat tâmplele. Chiar când mă pregăteam să o ghidez spre lift, am zărit-o pe femeia aceea, la vreo cincizeci de ani, ridicându-se de pe fotoliul dir. stânga mea.

Am simţit că mor şi m-am oprit brusc, dându-i drumul lui Natalie. Mama era la fel de elegantă ca de obicei. Era tunsă într-un bob sofisticat, trupul ei subţire era îmbrăcat cu un costum albastru, de firmă, cu fusti şi sacou. La cei cincizeci şi şapte de ani ai ei, tenul ei nu arăta deloc îmbătrânit, dar avea o nuanţă palidă şi do: ochi albaştri care mă înspăimântau. Doi ochi care mă încolţiră ca un vultur de îndată ce am păşit pe uşă.

Natalie se întoarse spre mine când îşi dădu seama că mă oprisem, privindu-mă nedumerită, căci era clar după expresia de pe chipul meu că ceva era în neregulă.

- Luc? Ce s-a întâmplat?

Dar nu am putut să-i răspund. Nu am putut să-mi iau ochii de la mama care începuse să se îndrepte spre noi. Mă lovi un val de adrenalină. Mi-am încleştat pumnii, simţindu-mă neputincios.

-Du-te imediat în cameră, i-am spus, fără să mă ui: la ea.

- Dar nu înţeleg...

-Nu vorbi acum cu mine, am răbufnit eu. Nu e o rugăminte, e un ordin.

Natalie mă privi şocată, făcu ochii mari şi se uită la mine îngrozita, de parcă nu-i venea să creadă că vorbeam aşa cu ea.

Nu-mi păsa. Era unul dintre momentele acelea în care trebuia să mă asculte. Fusesem un prost când îi mărturisisem că avea putere asupra mea. Singura modalitate prin care aş fi putut să o ţin în siguranţă era să o pun la punct. De-abia acum îmi dădusem seama. Prea târziu.

Mama era din ce în ce mai aproape, îi auzeam paşii pe podeaua de marmură.

- Du-te acum, i-am şoptit eu printre dinţi, pentru că nu voiam să o văd pe Natalie în preajma acelei femei.

Natalie făcu un pas în spate de parcă aş fi lovito, roşie la faţă de ruşine. Dădu să plece.

- Luciano? se auzi vocea mamei mele, iar Natalie întoarse capul spre ea.

în clipa aceea m-am blestemat pentru că hotărâsem să o aduc în Italia, pentru că pusesem mâna pe ea chiar dacă ştiam că nu ar fi trebuit să o fac, pentru că, din cauza mea, eram amândoi în încurcătură.

- în sfârşit, zise ea, în engleză. Te aştept de mai bine de o oră. După care îşi îndreptă privirea spre Natalie, zâmbindu-i cumva de sus. Să înţeleg că ea e fata care a reuşit să-ţi monopolizeze toată atenţia, să te ţină departe de îndatoririle tale, zise mama, întinzându-i mâna, fără să-şi dea mănuşa jos. Sunt Francesca Salvatici, mama lui Luciano.

-Ah, zise Natalie, strângându-i mâna. Numele meu este Natalie James. îmi pare bine.

-Şi mie, răspunse mama, iar zâmbetul ei arogant, cu buze roşii, se lăţi şi mai tare, făcând-o să semene cu un Joker. Nu avem nici cea mai mică idee că ştia deja cine era Natalie. îmi face întotdeauna plăcere să fac cunoştinţă cu prietenii

lui Luciano. Dă foarte rar pe acasă. Nu mi-a plăcut să aflu că eşti în ţară de la ştiri, zise mama, mutându-şi privirea spre mine. I-am spus tatălui tău că nu ai de gând să participi la Săptămâna Modei de la Roma.

Am strâns din dinţi, încercând să mă calmez, să nu fac scandal.

-Domnişoara James este asistenta mea. Şi tocmai se pregătea să urce în camera ei, nu-i aşa, domnişoară James?

Cu coada ochiului am văzut-o îndreptându-şi spatele, roşie la faţă. li aruncă un ultim zâmbet mamei mele şi spuse:

Da, aşa este. Mi-a părut bine, doamnă..

.-Oh, Luciano, mă certă mama. Nu-i mai da ordine sărmanei tete, cum face Giovanno cu toate neisprăvitele care îi dau târcoale, zise mama, îndreptându-şi din nou atenţia spre Natalie. Nu-l lăsa să te sperie, draga mea. E ca un câine rău, latră, dar nu muşcă. Eşti prietena fiului meu, nu-i aşa? Oi fi eu bătrână, dar nu sunt oarbă.

-Ei bine... începu Natalie, aruncându-mi o privire preocupată, presupun că...

-Nici un presupun, zise mama, cu o privire de satisfacţie în ochi, după care se uită urât la mine. Tatăl tău se aşteptată să treci pe acasă când eşti în ţara. Şi să-ţi aduci asistenta, să-i faci cunoştinţă cu restul familiei tale.

Panica puse stăpânire pe mine. Panica şi o furie imensâ.

Mama citi temerile mele şi îmi aruncă un zâmbet nemilos. Fără să-şi ia privirea de la mine, zise:

-Natalie, dragă, vrei să ne laşi o clipă?

- Da, sigur.

Natalie îmi aruncă o nouă privire îngrijorată, dar nu puteam să-i întâlnesc ochii. Nu puteam să-mi iau ochii de la femeia aceea care îmi dăduse viaţă, dar care îl lăsase pe tatăl meu să mi-o ia din clipa în care mă născusem.

Am aşteptat până ce Natalie se aşeză pe canapea, de partea cealaltă a încăperii, înainte să vorbesc:

-N-am de gând s-o aduc acasă.

- Ba da, ai s-o faci, mi-o tăie mama. Te aşteptăm mâine cu ea acasă, nu discut. Pozele acelea îngrozitoare în care o scoţi în braţe de la prezentarea de modă Cipriam au împânzit toate ziarele. E clar că ţii la fata asta, iar familia ta e

interesată de orice femeie pe care o alegi să fie cu tine.

Am simţit cum îmi sare inima din piept.

-Nu ţin la ea, am minţit eu, e o americancă proasta de care mă folosesc cât timp sunt aici. O să-i dau papucii de îndată ce ne întoarcem în New York.

-Oh, Luciano, zise mama, cu milă în ochi, bătân- du-mă pe obraz. Ai fost dintotdeauna prea mărinimos. E cea mai mare slăbiciune a ta. **În** plus de asta, refuzi să accepţi realitatea. Destinul tău te va prinde din urmă mai devreme decăt crezi. Acceptă situaţia, e pentru binele tuturor.

Oftă şi aruncă o privire în spatele meu.

-Natalie, dragă, vino înapoi, te rog.

Am înlemnit, cu o furie pe care de-abia o mai puteam stăpâni. Am simţit-o pe Natalie în spatele meu, dar nu am îndrăznit să mă uit la ea.

- Luciano o să te aducă mâine acasă. Ai fost vreodată în Toscana?

-Nu, răspunse ea, uitându-se la mine, la maxilarul meu încordat, la ochii mei mari, după care îşi îndreptă din nou privirea spre mama. Niciodată.

-Perfect. O să-ţi placă, zise ea, după care se uită din nou la mine. Luciano, sărută-ţi mama. Mă aşteaptă şoferul.

Cu trupul încordat, încercând sâ-mi ţin mânia în frâu, m-am dus şi am sărutat-o pe obraz, ca un băiatul cuminte.

Ea îmi zâmbi duios, după care se uită la Natalie şi spuse:

- Pe mâine!

Zgomotul paşilor ei se auziră în urma mea ca un blestem. În clipa aceea, Natalie mă întrebă:

- Eşti bine?

Ani pornit-o direct spre lift. Nu, nu eram bine. Nu aveam cum să fiu bine. Simţeam ura şi scârba care îmi fierbeau în vene, din ce în ce mai arzătoare, pe punctul de a erupe ca un vulcan. Nu voiam să răbufnesc în public. Nu voiam să răbufnesc de faţă cu Natalie. Dar mi-era teamă că deja era prea târziu.

Pentru că tot ce crezusem că era perfect începuse să se destrame la picioarele mele. Mă convinsesem ca un prost că procedasem corect să o aduc pe Natalie în Italia, ca urma să fie în siguranţă aici, dar acum ştiam adevărul.

Incapacitatea mea de a mă controla în faţa unei femei de care nu ar fi trebuit să mă ating niciodată mă făcuse o ţintă. În încercarea mea de a face un bine, reuşisem să îmi dau viaţa peste cap. Şi acum, pentru că nu aveam cum să o scap pe Natalie din ghearele familiei mele, îi dădusem şi ei viaţa peste cap.capitolul 16

Natalie

Luc refuză să vorbească cu mine. Nici măcar nu se uită la mine. Ştiam că nu e un semn bun.

Am urcat împreună în lift, în tăcere, fără să-mi pot lua gândul de la episodul din hol. Simţeam un nod în gât de fiecare dată când îmi aminteam de expresia de pe chipul lui când îşi văzuse pe mama.

Bărbatul acela seducător, tandru cu care petrecusem ziua dispăruse şi fusese înlocuit de unul care părea gata să pornească la război.

Mă cuprinse un sentiment de panică, dar mi-am amintit că era acelaşi bărbat care mă salvase de la petrecea aceea din New York. Acelaşi bărbat care mă salvase din ghearele fanaticului din Roma. Acelaşi bărbat care îmi furase sufletul în doar câteva zile cu bunătatea, cu puterea şi cu pasiunea lui nestăvilită.

Uşile liftului se deschiseră cu zgomot. Luc ieşi imediat din lift, traversă holul şi deschise nervos uşa de la cameră. Eu l-am urmat cu un gol în stomac şi am închis uşor uşa în urma mea.

Nu înţelegeam ce se întâmplase. Ştiam doar că nu avea o relaţie bună cu tatăl său. înţelegeam de ce nu voia să meargă acasă, dar simţeam că îmi ascundea ceva, ceva care îl măcina profund. Nu-mi doream altceva decât să îl pot salva din iadul acela, aşa cum mă salvase şi el pe mine de atâtea ori.

- Luc, i-am şoptit din pragul uşii, privindu-l agitân- du-se prin living, cu umerii încordaţi, cu spatele rigid, tensionat din cap până-n picioare în cămaşa lui albă. Luc, spune ceva.

Se opri din mers, dar fără să se uite la mine.

- Du-te în dormitor şi închide uşa după tine.

Glasul lui rece îmi opri respiraţia, un glas chiar mai
ameninţător decât atunci când îmi spusese să mă ţin departe de David Bonello. Ştiam că se lupta cu controlul acela care îi domina viaţa, la tel de bine cum ştiam ci ar fi trebuit să-i urmez ordinele, că era singura variantă. Dar nu am putut. Şi nu pentru că aş fi vrut să-l sfidez, c: pentru că simţeam că avea nevoie de mine. Avea nevoie de cineva care să fie de partea lui. Avea nevoie de cineva care să-l iubească.

Iar eu îl iubeam. M-am uitat spre spatele lui încorda: cu inima strânsă. îl iubeam. Iubeam

partea aceea tandrA din el, iubeam firea lui jucăuşă, iubeam chiar şi întunericul care sâlăşluia în el pentru că făcea parte din el După aceste ultime zile, după tot ce mă făcuse să sim:. nu puteam să-i întorc spatele, căci ar fi însemnat să-m: întorc mie însămi spatele.

Am făcut un pas spre el, simţind de parcă inima stătea să-mi sară din piept, şi mi-am făcut curaj, căci ştiam că avea să se supere pe mine pentru că nu făceam ce voia el, dar nu-mi păsa. Pentru că-mi păsa de situaţia asta. îmi păsa de el.

-Nu, i-am răspuns. Luc, spune-mi ce s-a întâmplat cu mama ta, de ce eşti atât de supărat.

- ***Porca troici!*** răbufni el, întorcându-se cu faţa spre mine, lăsându-mă cu răsuflarea tăiată când m-am văzu: faţă-n faţă cu furia din ochii lui. Nu sunt obligat să-ţ: spun nimic. Eşti o simplă asistentă. Mişcă-ţi fundul în dormitor şi închide dracu' uşa aia.

Cuvintele lui mă făcură să tresar, dar ştiam că încerca să mă protejeze. Doar că nu ştiam de ce anume.

- Nu, nu te las în halul ăsta. Spune-mi ce ai. Spune-m: ce se întâmplă. Vreau să te ajut, i-am spus, încercând sâ-I iau de mână.

El se eliberă imediat din strânsoarea mea.

- Nu ai cum să mă ajuţi. Tocmai tu eşti problema. Dacă nu te-aş fi întâlnit, n-aş fi fost în situaţia asta.

Am simţit un gol în stomac Mi-am spus că nu vorbea serios, că era supărat. Dar o mică parte din mine ştia că spunea adevărul. Am făcut un pas spre el, temătoare.

-Luc...

- *Dio dannato!* Natalie, ţi-am zis să dispari din ochii mei, urlă el, apucând lampa de pe masă şi azvârlind-o în perete.

-Am tresărit speriată, făcând un pas în spate. Du-te şi închide-te în cameră înainte să-ţi fac vreun rău!

L-am privit şocată şi speriată, cu inima bubuind, cu ochii mari. Instinctul îmi spunea să fug, că depăşise deja orice limită, dar sufletul nu se îndura să mă lase să plec. Suferea. Părea furie, dar ştiam că era vorba despre durere şi nu puteam, nu voiam să-l las să treacă prin asta de unul singur.

-Nu, i-am spus. Nu plec de lângă tine. Ai nevoie de mine.

-Nu am nevoie de tine, zise el, pe un ton batjocoritor. Aveam nevoie de cineva cu care să mi-o trag şi te-am găsit pe tine.

Cuvintele lui mă sfâşiară şi le-am simţit ca pe un pumn în stomac. Dar eram hotărâtă să nu renunţ:

- Nu e adevărat.

- Ba da, zise el, apropiindu-se ameninţător de mine. Am văzut reacţia ta la orgia din New York. De ce crezi că te-am ales tocmai pe tine? continuă el, cu un râs isteric care îmi dădu fiori pe şira spinării. Te-am ales pentru că ştiam că eşti o pradă uşoară. Am ştiut că o să mă laşi să fac orice cu tine. Şi am avut dreptate.

Eram roşie la faţă, furioasă şi umilită, dar ştiam în sufletul meu că nu vorba serios.

-Nu e adevărat, i-am spus cu o voce tremurândă, chiar dacă încercam din greu să nu o arăt. Eşti supărat şi-ţi verşi nervii pe mine, dar nu te cred. Te cunosc cu adevărat, şi nu eşti tu acesta.

în clipa aceea mă apucă de braţe şi mă lipi de perete. Am tresărit, speriată de gestul lui.

-Crezi că ştii cum sunt eu cu adevărat? Aşa sunt eu cu adevărat. Mi-ai spus că sunt o bestie, mai ştii? Chiar sunt o bestie. Sunt o brută sălbatică şi nu mă interesează ce părere ai despre mine. Dar tu eşti o proastă care nu are nici cea mai mică idee în ce s-a băgat. Şi fetele proaste care nu ascultă de ordine sunt folosite ca simple jucării în lumea mea. Asta vrei să ţi se întâmple? urlă el. Asta vrei?

Am simţit o durere arzătoare în braţe şi lacrimi în ochi. Inima îmi bătea cu putere, ştiam că o simţea şi el. Aştepta să mă vadă în genunchi, să mă predau în faţa lui. Şi voiam să o fac. Voiam să ţip la el, să-m: dea drumul, să fug. Dar ştiam că dacă aş fi făcut-o. totul între noi avea să se sfărâme ca lampa aceea. Şi nu voiam să se ajungă la asta. Voiam să fiu cu el. Voiam sl fim împreună.

Am simţit un nod în gât când mi-am dat seama cum aş fi putut să îl fac să înţeleagă. De îndată ce m-am oglindit în ochii lui sălbatici, am ştiut. îmi spusese pe doc că eu aveam puterea în relaţia aceasta. îmi spusese că, atunci când aveam încredere în el, era neputincios în faţa mea. Supunerea se baza pe încredere, nu? Pe încrederea pe care i-o acorzi partenerului tău nu doar cu trupul, dar şi cu inima şi cu mintea, nu?

Inima începu să-mi bată şi mai tare şi mi-am simţit palmele asudate. De mică învăţasem să fiu independentă. Nu acceptasem pe nimeni în viaţa mea, construisem ziduri în jurul meu, ca să nu fiu rănită. Nu lăsam pe nimeni să intre în viaţa mea, mai ales vreun bărbat, pentru că ştiam că a iubi pe cineva însemna o formă de predare pe care nu eram pregătită să o ofer.

Dar Luc... Nu mă simţeam mai puţin femeie pentru că îl lăsasem să intre în viaţa mea, pentru că avusesem încredere în el, pentru că mă îndrăgostisem de el. Sentimentele mele nu ameninţau cu nimic cine eram eu în sinea mea. Ba chiar mă făceau mai puternică. Invulnerabilă. Mă făceau să mă simt... împlinită. Probabil pentru prima oară în toată viaţa mea.

-Te vreau, i-am şoptit, ridicând ochii spre el înainte să mă răzgândesc. Vreau să-ţi ofer tot ce ai nevoie. Şi dacă asta înseamnă să mă ofer pe mine însămi, fie. Vreau să mă foloseşti cum vrei tu.

Ceva se schimbă în privirea lui, şi mă eliberă din strân- soare, de parcă l-aş fi ars. Am văzut uimirea din ochii lui tulburători. Am văzut neîncrederea. Şi am ştiut că fie mă aruncam cu capul înainte de dragul bărbatului care îmi dăduse lumea peste cap în doar câteva zile, fie în clipa aceea trebuia să-l părăsesc pentru totdeauna.

Inima stătea să-mi iasă din piept, dar mi-am prins rochia galbenă şi am ridicat-o deasupra capului. Am lăsat-o să cadă pe jos, lângă mine, fără să mă uit la ea. Fără să mă uit la el. Tremurând din toate încheieturile, m-am aşezat în genunchi în faţa lui, cu mâinile la spate, cu privirea în podea.

Trecură câteva minute lungi, în care singurele sunete care îmi ajunseră la ureche erau bătăile inimii mele şi respiraţia grea de deasupra mea. Aş fi vrut să ridic privirea. Dar mi-era teamă de ce urma să văd.

Aveam lacrimi în ochii, dar i-am închis, rămânând în faţa lui în lenjeria alba, de dantelă. îmi pusesem inima şi sufletul la picioarele lui, putea fie să le preţuiască, fie să le calce în picioare şi nu ştiam ce avea de gând să facă,

dar ştiam că procedasem corect. Aveam nevoie să fac asta. Probabil mai mult decât el. Aveam nevoie să ştiu dacă aş fi putut să am încredere în altcineva cu toată fiinţa mea sau dacă dragostea era un simplu mit.

-Natalie, zise el, pe un ton dur. Uită-te la mine.

Mi-am făcut curaj să ridic privirea. Ochii lui erau încă duri, dar nu mai erau furioşi. Străluceau cu altceva. Cu o emoţie care părea că reuşise să... îl copleşească.

- Ho *un debole per te*$_t$ zise el, trecându-şi degetele prin părul meu, aşezându-se în genunchi în faţa mea. *Vieni qui e baciami.*

Nu aveam nici cea mai mică idee ce însemnau cuvintele lui, dar când mă trase spre el şi mă sărută, nici nu-mi mai păsa.

Limba lui îmi cuceri gura, cu o disperare de care îl credeam în stare. Nu era o dorinţa brutala şi nici sW batică, cum mă avertizase el. Era o dorinţă intensă, 70- sesivă, care mă consumă din interior, lăsându-mă rări aer. Am putut doar să gem de plăcere în timp ce iniirj îmi bătea cu putere. Am putut doar să-mi ofer trur«_: tuturor dorinţelor sale.

L-am sărutat şi eu, cu aceeaşi pasiunea, iar el mă ap> că de după talie şi mă trase în poală. Mi-am deschis **d:r** instinct picioarele, m-am prins de^şoldurile lui, iar el lăsă pe călcâie şi mă trase spre el. începu să-şi trece ere: ţia de clitorisul meu. L-am prins de umeri, sărutându . pătimaş, atât de încolăciţi unul de celălalt că păream singură fiinţă.

Am simţit că se învârte lumea cu mine. Gura lui ml făcea să visez. Atingerile lui mă înfiorau. Iar când începu să se frece de mine, m-am simţit din ce în ce mai uii mai doritoare,

sperând la o eliberare pe care doar el ar:: putut să mi-o ofere.

îmi prinse chipul între palme şi se rupse din sărut> rea noastră, uitându-se la mine cu uimire şi cu o tandra ţe care îmi înmuie sufleul.

- M-ai distrus. Sunt dependent de tine pe vecie. lm. pare rău. îmi pare atât de rău, dulcea mea, Natalie Iartă-mă.

Toate temerile, toată teama, toate durerile mă părăsiră. L-am sărutat cu lacrimi în ochi. El gemu de plăcere în gura mea, mă prinse de talie şi mă ridică de pe podea. Am simţit cum mă poartă în braţe, dar nu mi-am dezlipit buzele de buzele lui, nu mă interesa unde mă ducea. îl voiam pe el. Voiam să fim împreună. Voiam exact asta.

- Dîo, îmi şopti el pe buze. Vreau să te sfărâm într-un milion de bucăţele şi să te pun la loc cu săruturi.

-Fă-o, i-am şoptit, frecându-mă de erecţia lui. Fă ce vrei din mine. Vreau să-mi faci tot ce vrei. Vreau asta. Te vreau pe tine.

El continuă să suspine de durere, mă împinse în uşa ie la dormitor şi am pus picioarele pe podea. Continuă

mă sărute, alunecând uşor pe trupul meu cu buzele, până se aşează în genunchi în faţa mea. Degetele lui aspre îmi dădură chiloţii jos. Am tresărit şi m-am eliberat ie ei când mi-au căzut la picioare. După care i-am simţit :.imba în mine şi am început să gem de plăcere.

Mi-am înfipt degetele în părul lui, lovindu-mâ cu spatele de uşă, legănându-mă de limba aceea sălbatică care îmi trimitea fiori prin tot corpul. El îmi desfăcu picioarele şi mă pătrunse şi cu degetele.

M-am încordat suspinând la atingerea sa, tremurând din toate încheieturile de fiecare dată când îmi mângâia clitorisul. Răsuflarea lui fierbinte mă înnebunea. Simţeam orgasmul tot mai aproape.

-Sunt aproape, am suspinat eu, împingându-i capul în mine. Sunt aproape.

- Da, gemu el, iar vocea lui mă făcu să vibrez din interior. Mă pătrunse din nou cu degetele, din nou şi din nou. Continuă să mă atingă cu limba. Vreau să te simt pe limba mea. Pe degetele mele. Hai, Natalie.

Orgasmul acela puternic mă lăsă fără suflu. Am ţipat de extaz, simţind cum mi se cutremură tot corpul.

M-am sprijinit de uşă, istovită, dar Luc mă prinse imediat în braţe. Mă ţinu de după talie şi se ridică în picioare. Mă sărută pătimaş, hotărât să mă facă din nou a lui.

- Simţi cât de mult mă vrei? Simţi, *angioletto?*

Nu ştiam prea multă italiană, dar ştiam că mă numise înger. îmi mai spusese aşa şi în alte dăţi. Trupul meu i se dărui din nou, la fel de doritor ca înainte.

Mi-am dus braţele în jurul gâtului lui, sărutându-l cu patimă. El începu să geamă şi mă desprinse de uşă, după care mă întoarse cu spatele şi mă împinse spre dormitor.

Se dezlipi de mine, roşu la faţâ, cu buzele umflate.

-Treci în pat. Dă-ţi sutienul jos.

Cu degetele tremurânde, am reuşit să-mi dau sutienul jos şi m-am aruncat pe patul imens, în stil rococo El se descheie la cămaşă şi şi-o trase peste cap. O arur-câ pe jos, lângă sutienul meu. Nu-mi puteam lua ochii ie la el, de la umerii laţi, de la abdomenul şi pectoralii bir* lucraţi. Avea

câteva fire de păr pe piept, iar linia de pe abdomen care dispărea în pantalonii care îi atârnai: pe şolduri semăna cu o săgeată imensă care îmi îndrepţi privirea în jos.

-Vino aici, zise el, cu o privire întunecată.

I-am zărit vena care pulsa la gât în timp ce începe să-şi desfacă cureaua. Am rămas cu privirea aţintită spre bucata aceea de piele. Se eliberă de curea şi o aluneca pe pat, lângă mine.

- întoarce-te, întinde-te pe spate, cu capul chiar aicu la marginea patului.

L-am ascultat nerăbdătoare şi m-am întins pe spate, uitându-mă de sus la el, iar când îşi desfăcu fermoarul, am întins mâna şi i-am eliberat erecţia aceea minunată.

Am început imediat să-l mângâi, nu m-am putut abţine, continuând să-mi plimb degetele pe el. L-am auzit gemând de plăcere şi veni mai aproape de mine, întâm- pinându-mă cu mireasma lui delicioasă.

-Deschide gura aceea dulce şi umedă, *angioletto.* ridică-mă la cer.

M-am lăsat purtată de dorinţă. Am dat capul pe spate, mi-am deschis gura şi l-am primit bucuroasă.

- Afi, Dio. Cosi *va* bene, suspină el.

începu să-şi legene coapsele, adâncindu-se în gura mea. Mi-am lăsat capul pe spate, sperând să nu mi se facă rău. El coborî în mine, după care se ridică uşor. L-am prins între buze, frecându-mi limba de vârf, tră- gându-l în mine.

Era mare, puternic şi îmi tăia răsuflarea. Am înghiţit de fiecare dată când l-am simţit în gura mea, gata sâ satisfac la fel cum mă satisfăcuse el pe mine.

Mă cuprinse din nou, după care se eliberă din gura mea, făcându-mă să suspin. Mă aprinse apoi de umeri şi mă ridică de pe pat.

- Treci în genunchi. Sbrigati.

M-am grăbit să mă aşez în genunchi în mijlocul patului. L-am auzit în spatele meu punându-şi prezervativul. U aşteptam doritoare, entuziasmată.

- Desfâ-ţi picioarele, îmi porunci el cu o voce groasă, după care se urcă în pat lângă mine. Salteaua se adânci puţin şi i-am simţit părul de pe picioare frecându-se de coapsa mea şi apoi bărbăţia care atârna greu. Natalie, mi-ai luat minţile.

Mă apucă de talie cu mâinile lui mari şi mă trase spre pieptul lui. Am tresărit, dar mi-am deschis şi mai rare coapsele, ca să-i fac loc. I-am simţit inima în spatele meu. îşi strecură o mână printre sânii mei şi mă apucă de gât, iar cu cealaltă se pregăti să mă penetreze.

- Vreau să te doară mâine, îmi şopti el, la ureche. De fiecare dată când te mişti vreau să-ţi aminteşti că am fost aici. Că asta e a mea. Că tu eşti a mea. Spune că eşti a mea, *angioletto.*

Oh... vocea lui răguşită, trupul lui puternic care tremura peste mine, cuvintele acelea poruncitoare şi erotice.

Devenisem sclava lui. Iubeam orice clipă în preajma lui.

- Sunt a ta, i-am şoptit, deschizându-mi şi mai tare coapsele, ca să mă ia. Ca să mă facă a lui. Sunt doar a ta.

Iar în clipa aceea mă pătrunse, atât de adânc, mai adânc ca niciodată. Plăcerea aceea imensă mă făcu să tresar. Gâfâind în urechea mea, se retrase uşor, după care mă pătrunse din nou cu patimă, mângâindu-mi clitorisul până mă făcu să nu mai văd nimic în faţa ochilor.

- Eşti obsesia mea, îmi şopti el în ureche, iar răsuflarea lui îmi aruncă fiori pe şira spinării. Continua să mă cuprindă, fără să-mi dea o clipă drumul. Din ce în ce mai repede. Din ce în ce mai adânc. Mă strânse şi mai tare de gât. Nu pot să mă satur de tine. N-o să mă sa:u: niciodată de tine.

Nici eu nu puteam să mă satur de el. Iar acum ***cX*** eram atât de aproape, voiam şi mai mult.

Mă cuprinse un val de căldură, un foc arzător care am că avea să mă macine, dar nu voiam să mă devoreze pe mine înaintea lui. Mă ţinea atât de strâns că nu mi puteam mişca, aşa că mi-am strâns muşchii în jurul lu: încercând să-l trag cu mine în infernul meu, sperând că avea să se întâmple cât mai curând pentru că deu simţeam că plutesc, iar de fiecare dată când mă penerri cu erecţia lui puternică îmi era din ce în ce mai greu ¿ă îmi controlez explozia.

- Dio, *angioletto,* suspină el, înfigându-se în mine. iar de data asta am simţit că era aproape. Nu mai poc. Trebuie să-mi dau drumul, gemu el, cutremurându-ie cu tot corpul, înfigându-şi degetele în mine. AH, oi^o Vino cu mine.

Orgasmul acela mă sfâşie în două, trup şi suflet. O plăcere imensă îmi invadă trupul, răpindu-mi orice gând, orice alt sentiment, lăsând în urmă pur extaz, v plăcere carnală, o binecuvântare supremă.

- Sei *Vunica*, îmi şopti el în ureche. Giorno *e* notte pens» solo *a* te.

Am tresărit, recunoscând tonul vocii lui arzătoare, dar fără să-mi mai amintesc când terminase. Mi-am deschis ochii, respirând greu, ca să-mi dau seama că zăceam întinsă pe o parte, în braţele lui, la pieptul lui. I-am prins mâna care mă ţinea de după talie.

- Eşti bine? îmi şopti el în ureche.

Dacă eram bine?

- Sunt mai mult decât bine, i-am răspuns, cu un zâmbet satisfăcut pe buze. Sunt... Iar când mi-am amintit senzaţia aceea minunată în care mă purtase, m-am cutremurat din nou. A fost incredibil. Cred că am leşinat.

- N-ai leşinat. Ai fost uşor ameţită pentru că am pus presiune pe arterele de la gâtul tău.

Am făcut ochii mari, privindu-l şocată.

-Vrei sâ spui că m-ai strâns de gât?

Un zâmbet năzdrăvan se ivi pe buzele lui senzuale.

- Nu obişnuiesc să fac asta. Pur şi simplu ţi-am încetinit circulaţia sângelui spre creier. Ştiai că cea mai intensă penetrare sexuală nu se întâmplă între picioare? Ridică o mână şi îmi mângâie fruntea cu degetele. Se întâmplă aici.

M-am cutremurat pentru că, fără doar şi poate, reuşise să-mi penetreze mintea. Mintea, trupul, sufletul.

- Şi vreau să ştii că tu eşti cea minunată, îmi şopti el. Ce mi-ai oferit cu mie... Habar n-ai cât de mult a însemnat pentru mine.

îl iubeam. Atât de mult că-mi venea să plâng. Aş fi vrut să i-o spun, dar mi-era teamă. Era ceva nou pentru mine. Eram sigură că ţinea cu adevărat la mine, dar dacă încă nu mă iubea, nu voiam să i-o spun. Aveam să păstrez sentimentele acelea, să le savurez şi să le împărtăşesc cu el când urma să fiu sigură că şi el simţea la fel.

-Sunt aici pentru tine, i-am şoptit, ţinându-l de mână. Nu plec nicăieri. Sunt gata să-ţi dau tot ce ai nevoie. Sunt a ta. Orice s-ar întâmpla.

Mă luă În braţe, şi l-am simţit tresărind când îşi îngro- pă faţa în părul meu.

Orice îl frământase mai devreme era încă acolo. încă avea putere asupra lui. Iar lucru acesta mă speria. Mai ales pentru că eram aproape sigură că l-am auzit şop- tindu-mi: „Sper să mai fii a mea şi mâine".

Mă ţinu toată noaptea la piept. Mai strâns decât înainte. De parcă i-ar fi fost teamă că aveam să plec.

Am luat micul dejun pe terasa Club Del Doge, cu vedere spre Canal Grande **Şi** spre domul de la Bazilica Santa Maria della Salute. Luc de-abia dacă mâncâ ceva, iar când nu mânca, mă ţinea de mână, sărutându-mi din când în când degetele, privindu-mă cu tristeţe în timp ce încercam să ne bucurăm de ultima noastră zi în Veneţia.

Stresul apăsa pe umerii lui ca o povară grea, un strer pe care îl simţeam pe propriii mei umeri în timp ce ne împachetam bagajele să plecăm de la hotel. Luc ne puse bagajele Intro barcă, dar nu încercă să mă convingă ^ urc. în schimb, mă luă de mână şi mă conduse prin oraş spre Piazzale Roma, o piaţă de la intrare în Veneţia, unde ne aştepta o maşină împreună cu bagajele noastre. Doar că, spre deosebire de ziua precedentă, nu iu o plimbare romantică prin oraş, presărată cu râsete ş: sărutări fierbinţi prin colţuri întunecate. Luc de-abia dacă scoase vreun cuvânt, iar pe măsură ce ne apropiam de maşină, era tot mai încordat, de parcă fiecare pas îi ducea la spânzurătoare.

Maşina care ne aştepta era un Mercedes S-Coupe negru, elegant, care probabil că valora o avere. Doi bărbaţi în costum ne aşteptau la maşină. Cei trei schimbară câteva vorbe, dar nu am înţeles nimic din ce-şi spuneau. Singurul cuvânt pe care l-am înţeles fu „ciao" după care ne făcură cu mâna şi traversară parcarea spre

un alt Mercedes negru, acesta din urmă nici pe departe la fel de frumos ca al nostru.

Nu ştiu ce-şi spuseseră, dar ştiam că Luc era încordat, îmi puse mâna pe spate şi mă pofti spre scaunul din dreapta, îmi deschise portiera şi mă ajută să urc. Câteva clipe mai târziu, se urcă în spatele volanului, dar nu porni imediat maşina. Se uită pe geam, la turiştii grăbiţi, ţinându-se cu disperare de volan, de parcă nu ar fi vrut să pornească maşina.

Cu inima bubuind, l-am luat de mână.

-Ştii, i-am spus, încercând să par relaxată şi optimistă, chiar dacă adevărul era altul. Mă gândeam la bărcile acelea pe care obişnuiai să le faci. Mi-ar plăcea să le văd. Nu vrei mai bine să nu mai mergem la ai tăi şi să fugim la tropice, să mi le arăţi? Sunt sigură că ne-am distra mai bine acolo.

Doar că el nu începu să râdă, cum sperasem. În schimb, închise ochii, părând şi mai copleşit de povara de pe umeri

.-Nici măcar nu-ţi place apa.

-M-aş putea obişnui, i-am spus, strângându-l de mână. Când eşti tu acolo sâ-mi distragi atenţia, mă descurc destul de bine pe apă.

Luc oftă şi mă strânse tare de mână, inundându-mâ cu căldura lui. Dintr-odată, preluă controlul, răsucind palmele noastre împreunate şi ţintuindu-mi mâna între a lui şi piciorul său.

Se uită lung la mâinile noastre.

-Vreau să mă asculţi cu atenţie.

Am simţit cum mi se ridică părul pe ceafă.

- Cât timp suntem în Toscana, trebuie să faci tot ce-ţi spun. Fără discuţii. Rămâi cu mine, cu mama sau cu surorile mele tot timpul. în nici un caz, zise el, uitân- du-se fix în ochii mei, în nici un caz sa nu pleci singură cu altcineva în afară de ele. M-ai înţeles?

Nelinişstea din grasul lui îmi făcu inima să o ia la goană. Nu aveam nici cea mai mică idee ce încerca să-mi spună, dar gândul mi-a fugit imediat la Gio.

încă nu apucasem să deschid subiectul despre Gio şi Laney. îmi fusese teamă să vorbim despre asta atât de devreme în relaţia noastră. începuse să-mi transpire mâna. Mi-era incredibil de teamă să îl întreb acum despre asta, când deja era atât de tulburat.

- Bina. N-o s-o fac.

Luc îşi încruntă maxilarul, fără să mă scape din priviri.

-Ştiu că ţi-am zis că îmi place când mă provoci. Şi îmi place să o faci, dar nu acasă la părinţii mei. O să încerc să stau cum tine cât de mult pot. Dacă o să fiu nevoit să te las singură, trebuie să rămâi în camera ta, cu uşa încuiată. Sper să nu fie nevoie să stăm mai mult de două nopţi.

L-am privit cu sufletul la gură. Oare era şi Gio acasă? Dar îmi spusese că era în Caraibe. Ştiam că nu m-ar fi dus nicăieri în preajma lui. Şi atunci, dacă nu Gio era ameninţarea, atunci cine? Imaginea aceea periculoasă pe care mi-o descrisese el despre familia lui nu se potrivea cu cea pe care mi-o închipuisem eu după ce făcusem cunoştinţă cu mama lui. Da, mi se păruse puţin intensă dar se vedea din ochii ei că-şi iubea băiatul.

- Aş minţi dacă ţi-aş spune că nu sunt speriată.

- Foarte bine. Mai bine să fii speriată. Habar n-ai în ce te-ai băgat. Dacă ar fi după mine... zise el, îngândurat. Dar nu e după mine.

- Luc, i-am spus, urând glasul lui atât de tulburat.

Nu suportam că nu se putea uita la mine. Nu suportam că nu voia să-mi spună ce îl deranja cu adevărat. Speram că, după noaptea trecută, după ce mă oferisem lui, avea să se deschidă şi el în faţa mea. Dar nu o făcuse, încercam să fiu răbdătoare. încercam să nu-l împing de la spate, dar nu suportam să-l văd aşa. Mi-am pus cealaltă mână pe palmele noastre împreunate.

Totul o să fie bine. E o simplă vizită de familie, nu?

El îşi întoarse în cele din urmă privirea spre mine, iar în clipa aceea am văzut ce-mi scăpase mai devreme.

Teamă.

îi era teamă. Bărbatul acesta atât de încrezător îr. sine însuşi, bărbatul acesta puternic şi care deţinea controlul, era înspăimântat. Iar gândul acela nu doar că mă înspăimântă şi mai tare, dar îmi f&cu inima să o ia la goană.

- Da, îmi spuse el, uitându-se la mine cu ochii lui tulburători. Da, o să fie bine.

îmi dădu drumul şi porni maşina. Mi-am pus mâinile în poală şi m-am cufundat în scaunul de piele. Doar că spusele lui nu reuşiseră să mă liniştească, pentru că ştiam că minţea.

Ne minţea pe amândoi. Şi nu aveam nici cea mai vagă idee ce însemna asta.capitolul 17

Luc

Drumul de trei ore cu maşina dintre Veneţia şi casa familiei mele din Florenţa fii un adevărat calvar.

Am găsit un post de radio american care speram că avea să-i distragă atenţia lui Natalie de la neliniştea mea care se amplifica pe măsură ce se micşora distanţa. Privirile îngrijorate pe care mi le arunca din când în când cu coada ochiului îmi dădeau de înţeles că făceam o treabă de mântuială.

Am rămas cu privirea îndreptată spre drum, ară- tându-i diferite oraşe şi monumente importante. Ea rămase tăcută lângă mine, spunând din când în când „Ce drăguţ" sau „Interesant", în loc să-mi ceară mai multe detalii, cum îi stătea în fire. Ştiam că o speria-sem cu avertismentele mele şi mă simţeam prost ştiind că era neliniştită din cauza mea, dar aveam nevoie să priceapă.

Dacă ar fi fost după mine, nu am fi plecat la drum, dar nu era după mine. Acum că tata aflase despre ea, ştiam că dacă ar fî fost să nu-i urmez ordinele, era gata să îi facă ceva rău. Şi nu puteam să permit una ca asta. Nu puteam să fac din ea o pradă uşoară. Dar era esenţial să asculte de mine în Toscana, altfel nu aş fi avut cum să am grijă de ea. Acum, mai mult ca niciodată, trebuia să mă asculte de fiecare dată, ca să apuc să o scot în siguranţă din ţara asta blestemată.

Speram doar să nu vadă nimic în casa părinţilor mei care să o pună în şi mai mare primejdie.

În timp ce ne apropiam de suburbiile Florenţei, am simţit cum mi se ridică părul pe ceafă. Natalie se foi în scaun când văzu un indicator spre Firenze.

- Presupun că n-o să avem timp să merge în Florenţa, nu? mă întrebă ea. Mi-ar fi plăcut să văd statuia David.

Erau o mulţime de lucruri pe care mi-ar fi plăc-jr să i le arat în Florenţa. Ponte Vecchio, Galeria Ufni- Palatul Pitti şi Grădinile Boboli, ştiam că i-ar fi pl să le vadă. Şi mie mi-ar fi plăcut să le văd prin ochii ¿r la fel cum îmi făcuse plăcere să ne plimbăm prin Roma ^ Veneţia. Dar nu avea **sa** se întâmple. Eram hotărî" să plecăm cât mai repede din Italia. De îndată ce vi:::* la familia mea avea să se sfârşească, eram gata să o du-, înapoi în New York. Iar de acolo...

La naiba! Nu aveam nici cea mai mica idee ce avearr să fac în continuare, cum aveam să o ţin în siguranţă acum că familia mea aflase despre ea.

-*Sto rincoglionitoy* mi-am spus eu, fără să-mi iau ochii de la drum.

- Poftim?

- Nimic, am răspuns, strângând din dinţi. Nu puteam sâ-i spun că tocmai îmi dădusem seama că o luasem rar- na. Nu, nu vom avea timp să mergem în Florenţa. Poate data viitoare.

Nici într-o mie de ani.

Ea oftă şi îşi aruncă din nou privirea spre geam.

Douăzeci de minute mai târziu, am intrat cu maşina pe aleea lungă care ducea spre casa din munţi a părinţilor mei, simţind aceeaşi povară pe umeri. M-arr. apucat de volan şi am tras adânc aer în piept, rezistând tentaţiei de a intra cu maşina într-un copac.

Părinţii mei nu locuiau chiar în munţi. Munţii Ape- nini care traversau Italia păreau mai degrabă nişte coline stâncoase în apropiere de Florenţa, în comparaţie cu Alpii ascuţiţi pe care îi văzusem din Veneţia. „Muntele[14] părinţilor mei era cel mai înalt punct din partea de sud a Florenţei şi cel mai izolat, înconjurat de păduri dese, vii şi crânguri de măslini.

- Dumnezeule, şopti Natalie, când începurăm să urcăm dealul şi în zare se ivi vila părinţilor mei.

Mă **privi cu ochi mari, uluiţi.** Nu **mi-ai spus că ai crescut Într-un palat.**

Am început să mă foiesc pe scaun, încercând din răsputeri să mă relaxez. Nu îi spusesem pentru că nu-mi ?:ăcea să mă gândesc la locul acela şi nu-mi închipuisem niciodată că aveam să o aduc acolo.

-Nu e chiar atât de impresionant. Este tot ce-a mai rămas dintr-un vechi castel. Ce vezi tu acolo e turnul principat. Zidurile de apărare s-au dărâmat acum mulţi ani.

- E incredibil.

Mie nu mi se părea incredibil. Pentru mine fusese întotdeauna o închisoare, dar nu i-am spus nimic despre asta pentru că ştiam că ar fi urmat foarte multe întrebări rărâ răspuns.

Am urmat drumul care ducea spre aleea circulară, spre fântâna arteziană. Copacii care înconjurau vila erau mai înalţi decât îmi aminteam eu. Am tras maşina între fântână şi casă şi am ridicat privirea spre castelul acela antic, încercând să văd ce vedea ea.

Era un castel pe două niveluri, cu două turnuri semeţe de o parte şi de cealaltă. Din motive de securitate, pe partea din faţă erau puţin ferestre, majoritatea în partea de sus, dar

fuseseră adăugate şi alte ferestre mai mici sub fiecare. Printre ziduri răsăriseră flori în nuanţe de roz, roşu şi alb. Am coborât privirea spre uşile imense de la intrare, din metal, spre cele douăsprezece trepte care duceau de pe alee la intrare şi spre urnele acelea mari, două la capătul treptelor şi două de partea cealaltă, şi acestea pline de flori, menite să creeze un aer aproape primitor.

Aproape. Păcat că ştiam ce fărădelegi se petreceau în spatele uşilor închise.

Am scos cheile din contact, cu inima bubuind.

-Nu uita ce ţi-am spus. Nu încălca nici un ordin şi nu te dezlipi de mine. Fără discuţii.

- Da, *domnule.*

Am întors imediat privirea spre ea şi am văzut zâmbetul acela poznaş pe chipul ei frumos.

- Nu am fost destul de convingătoare? Ai prefera ur. „Da, stăpâne"?

-Mă tachinezi, i-am spus, uitându-mă lung la ea.

- Poate că da, răspunse, cu o scânteie nebunatică în ochi. **Îţi** place.

Da, îmi plăcea la nebunie. îmi plăcea de ea. Prea mult. Speram doar ca după vizita aceasta blestemat! şi ei să-i placă în continuare de mine.

Tocmai eram pe punctul de a cădea pradă ispitei c-t a-i arăta cât de mult îmi plăcea şi să o sărut, când am văzut uşile de la intrare deschizându-se şi am zărit o tânără subţirică, cu păr negru şi o singură şuviţă altă, coborând în grabă treptele.

- Luc! strigă ea.

Cu un nod în gât mi-am dat seama că acum se dâ- dea startul reuniunilor de familie. Oricât de mult mi-ar fi plăcut să nu ies niciodată din maşina aceea, nu ma. aveam nici o soluţie.

- Să nu te dezlipeşti nici o clipă de mine, i-am spus eu lui Natalie, deschizând portiera.

Ariana se apropie în fugă de maşină şi sări în braţele mele înainte să apuc să închid portiera. Am simţit un val de căldură. Dintre toţi membrii familiei, ea era preferata mea. Şi de-abia dacă o văzusem în ultimii doisprezece ani.

- Cât mă bucur că ai venit acasă! strigă ea în italiană, fără să se dezlipească de mine, după care mă cercetă din cap până-n picioare cu ochii ei mari şi căprui. Dar să şti! că tot sunt supărată pe tine că ai fost plecat atât timp.

-Ştiu, i-am răspuns eu în engleză, încercând să o includ şi pe Natalie în discuţie.

O văzusem cu coada ochiului coborând din maşină, uitându-se la noi.

-Ai îmbătrânit, îmi spuse Ariana, de data aceasta în engleză.

-Şi tu te-ai înălţat.

Avea cel puţin 1,73 înălţime. Şuviţa alba din parul ei devenise chiar mai vizibila, alunecându-i pe partea stângi a feţei, o trăsătură care o făcea, fără îndoială, să iasă în evidenţă. Ultima oară când venisem în Italia, în urmă cu trei ani, era la şcoală. Iar înainte de asta... oare cât timp trecuse de atunci?

La naiba! Nu o mai văzusem de şase ani. Pe atunci era o simplă adolescentă, cam de aceeaşi înălţime cu Natalie.

Am aruncat o privire spre Natalie, spunându-i:

-Ha este sora mea mai mică, Ariana. Cu toate că nu mai e aşa mică cum mi-o aminteam eu. Aria, ea este Natalie.

Ariana mă prinse de după mijloc şi ne-am îndreptat amândoi spre Natalie.

- *Mamma* mi-a zis că vii cu o fată, dar n-am crezut-o. Când se apropie de Natalie îmi dădu drumul şi îi întinse mâna. îmi pare bine. Luc n-a mai venit niciodată cu o fată acasă.

Natalie ridică din sprâncene şi îmi aruncă un mic rânjet. Privirea aceea victorioasă mă stârni. Am tras adânc aer în piept pentru că o astfel de reacţie avea să ne bage pe amândoi în încurcătură.

- Şi mie, răspunse Natalie, strângându-i mâna. Aveţi o casă superbă.

Ariana dădu să vorbească, probabil vrând să-i povestească despre istoria locului, dar înainte să apuce să scoată vreun sunet, uşile mari de la intrare se deschiseră din nou, iar restul familiei mele începu să apară pe scări.

- Bastardo/ Dante veni în fugă spre mine şi mă îmbra- ţişâ cu căldură, cu ochii - unul căprui şi unui verde - plini de entuziasm. Am crezut că ai murit şi ca ai ajuns în iad, mă şicană el în italiană.

Chiar eram în iad, mi-am spus eu. Sau pe punctul de a păşi în el.

Am aruncat imediat o privire spre Natalie care stătea de vorbă cu sora mea. Ea era singura care **ma** ajuta să nu-mi pierd minţile. Un înger într-o mare de depravare. Speram doar că avea să-şi păstreze inocenţa şi ci vizita noastră aici nu avea să îi corupă bunătatea pe carr o iubeam atât de tare la ea.

-N-am murit, am răspuns, tot în engleză, bâtându-i pe Dante pe spate.

Şi el crescuse. La cei douăzeci şi patru de ani ai lu: era aproape la fel de înalt ca mine. Părul lui ciufulit s silueta atletică rămăseseră la fel.

- Cel puţin, nu încă.

Am auzit paşi coborând treptele şi am zărit-o r* mama în spatele lui Dante. întinse braţele spre mir.« şi spuse:

-Uite-l şi pe băiatul meu, zise ea în engleză. Vino săruţi pe *mamma* ta.

Ceva în sinea mea îmi spuse să o iau pe Natalie şi >i fug în direcţia opusă, dar ştiam că eram deja prinşi h. înghesuială. Nu puteam să plec, la fel de bine cum ni. puteam să renunţ la poziţia de la Covet. Şi nu voiarr să provoc probleme de la bun început. Era esenţial sima port frumos, ca să o ţin în siguranţă pe Natalie.

I-am dat drumul lui Dante şi m-am îndreptat spre mama.

- Mamma.

Ea mă sărută pe amândoi obrajii, după care se uită h mine cu ochii ei palizi.

-Ştiam eu că eşti băiat deştept, zise ea, după care îmi dădu drumul, iar în clipa aceea am observat o tânără blondă în spatele ei. Ea este Maricella. Prieten* lui Dante.

Felul în care spuse cuvântul acela „prietena" îmi dădu clar de înţeles cine era femeia aceea pentru Dante. I-arr strâns mâna, cu un nod în gât.

- îmi pare bine.

-Şi mie, răspunse Maricella, dar fără să-mi strâng" mâna, ci făcu o scurtă plecăciune, având grijă să evire orice contact vizual.

Dar am văzut-o uitându-se cu coada ochiului la Dante şi cum îşi coborî din nou privirea ca răspuns la discuţia lor nerostită, după care se retrase în tăcere, de parcă nu se cuvenea să întrerupă reuniunea de familie.

Am aruncat o privire spre fratele meu, iar neliniştea din sufletul meu începu să se

amestece cu o furie teribilă pe care ştiam că trebuia să o ţin sub control. Dar adevărul era că nu o voiam pe fata aceea în preajma lui Natalie.

Nodul din gât aproape că nu mă lăsa să respir. M-am uitat spre Natalie care stătea, în continuare, de vorbă cu sora mea, întrebându-mă cât de departe aş fi putut să fug cu ea înainte să fim descoperiţi. După care l-am auzit pe tatăl meu dregându-şi glasul de la capătul treptelor, iar în clipa aceea am simţit că îngheţ.

Am ridicat încet privirea spre el. Părul începuse să-i încărunţească, iar ochii lui, identici cu ai mei, cu acelaşi defect în irisul stâng, erau la fel de reci şi de neiertători precum îmi aminteam. îmi făcu semn să vin la el, de parcă aş fi fost un copil.

-Şi iată cum se întoarce fiul risipitor, îmi zise el în italiană, pe un ton batjocoritor.

L-am lăsat, nu am spus nimic. Eram hotărât să nu provoc probleme.

- Papa. Arăţi bine, i-am spus eu în engleză, pentru ca toată lumea să ştie că vizita acesta trebuia să se desfăşoare în engleză.

L-am lăsat să mă sărute pe obraz, dar nu ne-am îmbrăţişat şi nu dădu vreun semn de afecţiune la adresa mea, dar deja eram obişnuit. Eu eram păcătosul. Ingratul. Oaia neagră a familiei pentru că nu-mi dorisem niciodată viaţa aceasta. Şi se bucura nespus să-mi reamintească acest lucru.

LJrmă o lungă tăcere, timp în care am încercat să-mi controlez furia. Dante îşi drese glasul şi de-abia atunci mi-am dat seama că până şi Natalie, şi Ariana se opriseră din vorbit.

Am aruncat o privire spre Natalie, care stătea lânsl sora mea şi am spus:

-Vreau să vă fac cunoştinţa cu... La naiba! Nu voiai; să o prezint drept iubita sau prietena mea. Nu voiam şi ştie nimic despre relaţia noastră, pentru că nu voi== să o corupă în vreun fel... Asistenta mea, Natalie. Natalie, deja ai făcut cunoştinţa cu sora şi cu mama mea. L este Dante, fratele meu mai mic şi tatăl meu, Antoni* •

- Mă bucur să vă cunosc, zise Natalie, dând mâna cr Dante.

M-am abţinut cu greu să nu mă arunc la gâtul fratelu meu când l-am văzut plimbându-şi ochii pe trupul ei.

Din fericire, mama o luă de mână, o trase de 1 ansi Dante şi o pupă pe obraz.

- Bine ai venit. Cum a fost drumul?

- Plăcut. Puţin cam lung.

- **În cazul ăsta, sunt sigură că eşti gata pentru pucirJ distracţie.**

Am tresărit la auzul acelor cuvinte, după care am -.v zut-o pe mama întorcându'Se spre tatăl meu.

-Antonio, salut-o pe Natalie.

Tata era un om masiv, la fel de înalt ca mine, ds: cu umerii şi mai laţi. La cei şaizeci de ani ai lui erk într-o formă bună, probabil pentru că petrecea *ort* întregi plimbându-se prin livadă. Era la fel de intimi- dant pe cât mi-l aminteam. Am simţit un gol în stoma^ când am văzut-o pe mama împingând-o de la spate pe Natalie spre el.

Urmară momente tensionate în care tatăl meu o studie pe Natalie din cap până-n picioare. După o lung£ tăcere sfâşietoare, spuse:

-Carevasăzică, ea este femeia care te ţine departe de afacerile familiei. Bine ai venit la Castello Salvatici. domnişoară James.

-Mulţumesc, şopti Natalie, roşie în obraji când tata îi strânse mâna între palmele lui.

Nu-mi aduceam aminte să fi menţionat numele de familie al lui Natalie în timpul ambuscadei de ieri, dar nu mă mira deloc că tata îl aflase. Am tras adânc aer în piept, încercând în zahar să mă liniştesc, să nu reacţionez în nici un fel. Dar nu-mi doream altceva decât să o eliberez din strânsoarea lui şi să nu îl mai las niciodată pe nenorocitul acela să pună mâna pe ea.

- Hai, zise tata, dându-i, în cele din urmă, drumul, ii puse mâna pe spate şi o îndemnă să urce treptele, fără să se uite în direcţia mea. Ai fost vreodată într-un :astel italian?

- Nu, niciodată, răspunse Natalie.

- **În cazul ăsta, zise el cu mândrie în glas şi încă altceva, ceva care îmi ridică părul pe ceafă, trebuie să-ţi racem un tur.**

În clipa aceea mă lovi un val de adrenalină şi am pornit în fugă pe scări, după ei. Odată ajunşi în holul de la intrare, mama mă prinse de braţ.

-Luciano, vino să mă ajuţi cu ceva, zise ea, în italiană.

O panică imensă mă învălui, vâzându-l pe tata împingând-o de la spate pe Natalie să intre în casă. Ariana probabil că văzu teama din ochii mei pentru că li se alătură imediat lui Natalie şi tatălui meu, spunându-mi din priviri că nu avea să se dezlipească de ea.

Am răsuflat ceva mai uşurat văzându-i pe toţi trei dispărând sub o arcadă. Dar încă nu eram bine. M-am uitat furios spre mama. Ştiam prea bine ce încerca să tacă şi nu-mi convenea deloc. Eram sigur că tata deja îi poruncise să îl lase singur cu Natalie.

- Ce **vTei? am răbufnit eu, în engleză.**

Mama se uită lung la mine.

-Ai grijă cum vorbeşti cu mine, tinere. Sunt încă mama ta.

Am tras din nou adânc aer în piept, simţindu-mă la fel de neliniştit.

-îmi pare rău. Cu ce te pot ajuta?

Mama îmi aruncă o privire duioasă şi mă luă de braţ.

- Hai cu mine în bucătărie. Rosabel de-abia aşteptă să te vadă.

Rosabel era bucătăreasa noastră, şi începuse să lu creze pentru părinţii mei încă de când eram copii Cu inima îndoită, am lăsato pe mama să mă poarta pe scări, traversând livingul şi arcada care ducea spre bucătărie.

Adevărul era că Rosabel fusese ca o adevărată mam* pentru mine, mai mult decât femeia care era acum la braţul meu. Ea era cea care obişnuia să-mi dea pe furi> dulciuri şi, de fiecare dată când mă pedepseau pentru că nu făceam lucrurile ca la carte, Rosabel obişnuia să-mi strecoare cărţi de joc şi reviste de benzi desenate în închisoarea mea, ca să-mi distragă atenţia. N-o mai văzusem de ani de zile. Ultima oară când venisem în Italia, îmi dădusem întâlnire cu tata la Roma, ca să evit iadul acesta, aşa că eram nerăbdător să o strâng în braţe.

Dar eram încă neliniştit la gândul că tata era cu Na- talie. Nu-mi puteam lua ochii de la uşă, sperând să se întoarcă din clipă-n clipă. De-abia călcasem pragul casei, iar nenorocitul acela deja o luase de lângă mine. Voiam să-i rup gâtul, să o iau pe Natalie de mână şi să fug cu ea în lume. Doar că nu puteam să fac una ca asta.

Speram doar ca Ariana să rămână cu ei şi să nu o scape din ochi pe Natalie.

Nu aveam nici cea mai mică poftă de mâncare.

În cinstea mea, Rosabel pregătise un adevărat ospăţ, cu mai multe teluri de mâncare. ***Antipatii*** cu mezeluri şi bruscheţe gătite cu usturoi şi ulei de măsline din producţia proprie, felul principal, rtsotto cu ciuperci sălbatice, felul doi, friptură de miel cu legume proaspete, platoul cu /ormaggi ***e fruta***, cu brânzeturi şi fructe din Toscana şi desertul, preferatul meu, tiramisu şi cappuccino.

Nu mi-am luat niciodată ochii de la Natalie care se aşezase de partea cealaltă a mesei. Gustă din toate felurile, dar era clar că nici ea nu avea poftă de mâncare. Iar privirile neliniştite pe care mi se tot arunca nu ajutau cu nimic situaţia.

Nu apucasem să vorbesc cu ea între patru ochi după ce se întorsese din „turul" pe care îl făcuse cu tata şi cu sora mea. Mi se păruse doar puţin agitată la masă, şi nu aveam cum să-mi dau seama dacă tata îi spusese sau făcuse ceva care să o neliniştească sau dacă era atât de agitată pentru să simţea că sunt stresat. Ariana doar apucase să-mi spună că totul era bine.

Doar că acel „bine" nu avea cum să mă calmeze. Trebuia să o ştiu pe Natalie închisă în camera ei, sau urma să am un atac de cord.

-Natalie, zise mama din capul mesei, din dreapta mea. Îţi place desertul?

-Ah, da, răspunse Natalie, lăsând linguriţa pe masă.

I-am văzut chipul la lumina lumânărilor, acolo, aşezată lângă tata, cât mai departe de

mine. Ştiam că locul ei fusese ales strategic, pentru ca tata să poată să stea de vorbă cu ea, fără întreruperi din partea mea. îmi aruncă, din nou, o privire speriată, după care îi răspunse mamei mele:

- Da, e delicios. Am mâncat prea mult risotto şi friptură.

Dar ştiam că era o minciună.

Mama îi zâmbi şi mai luă o gură de tiramisu. Chiar dacă întreaga încăpere era scăldată în lumina lumânărilor, ceea ce îi conferea un aer relaxat, primitor, eu eram cât se poate de încordat.

- Sunt sigură că nu eşti obişnuită cu atâtea feluri de mâncare, zise mama. Am auzit că în America nu staţi prea mult la masa.

-Aşa este, răspunse Natalie, uitându-se lung la mine. Suntem tot timpul pe fugă.

Tata duse la gură cel de-al patrulea pahar de vin şi se tolăni în scaunul din capul mesei, de lângă şemineu, fără sâ-şi ia ochii de la Natalie, într-un fel în care mă înspăimântă.

-Mă minunez de fiecare dată când merg acolo. Americanii nu vor să înţeleagă că mâncarea trebuie savurată în tihnă.

-Asta pentru că viaţa e mai zorită în America decJr aici» zise Dante, luând o gură ce cappuccino.

Maricella stătea la masă între Dante şi tata, dar r* scosese nici un cuvânt, iar de fiecare dată când mă uita® la ea o găseam cu privirea în jos. Natalie băgase şi ea ie seamă. De fiecare dată când se uita spre Maricella părea vizibil tulburată.

- Ei bine, mie îmi place foarte mult America, zise Ariana, savurându-şi desertul. Mai ales în New York. Li cum îţi place apartamentul tău de

pe Fifth Avenue? Be- nito mi-a povestit că ocupă tot etajul treizeci şi cina De-abia aştept să-l văd.

Tata îşi îndreptă imediat privirea spre Ariana şi îi spuse în italiană, pentru ca Natalie să nu înţeleagă:

- Nu ai ce căuta la New York.

Ariana se aruncă bosumflată în scaun, fără să se uir^ la tata. îmi aruncă, în schimb, o privire care părea şi spună „Vezi în ce condiţii trăiesc?"

Totuşi, eram de acord cu tata. **În** Italia, Ariana era îr, siguranţă. Era protejată de familia noastră. Dar în Nev* York ar fi putut să păţească orice.

Mi-a luat ceaşca de cappuccino, dar am zărit-o pe Natalie uitându-se surprinsă spre mine. Nu-i spusesem că locuiam într-un apartament extravagant cu vedere spre Central Park. Uram apartamentul acela la fel de mult cât îmi uram jobul la Covet, în principal pentru că unchiul meu cel depravat şi vărul meu cel netrebnic, locuiseră şi ei acolo. Dar poate că...

Poate că dacă Natalie ar fi fost să locuiască în apartamentul acela cu mine nu ar fi fost chiar atât de îngrozitor.

- E bine, am răspuns eu, încercând să nu-mi fac planuri de viitor, nu încâ. Trebuia, mai întâi, să trec de următoarele zile. De asemenea, nu voiam să mă gândesc la Benito, să ştiu unde se afla în clipa aceea depravatul acela. îmi doream să nu-l mai văd niciodată în faţa ochilor.

Natalie începu să caşte şi îşi duse repede mâna la şură. Când îl văzu ne tata uitându-se lung la ea, spuse:

- Îmi cer scuze. Încă nu m-am obişnuit cu cinele acestea târzii.

Slavă Domnului!

Primisem o portiţă de scăpare şi aveam de gând să profit de ea. Era aproape ora unsprezece, şi cina aceea îngrozitoare se întinsese pe patru ore.

M-am ridicat repede de la masă, aruncându-mi şervetul în farfurie.

- Da-mi voie să te conduc în camera ta.

Natalie îmi zâmbi şi se ridică în picioare.

-Mulţumesc pentru cină, a fost delicios.

-Mâine o să facem un tur al proprietăţii şi o să deguşti din vinul nostru, zise tata, cu zâmbetul pe buze.

Nu era o invitaţie. Era un ordin şi era clar după expresia de pe chipul lui Natalie că îşi dăduse şi ea seama.

încuviinţă şi lăsă şervetul pe masă.

- Mulţumesc.

-Noapte buna, Natalie, îi ură mama.

L-am văzut pe Dante uitându-se la ea de parcă ar **fi** fost o bucată de carte, şi de-abia m-am abţinut să nu îl dau cu capul de pereţi, de **faţa** cu părinţii mei.

-Noapte bună, Natalie, îi ură şi Ariana.

M-am oprit sub arcada care ducea spre scări, să o aştept pe Natalie. L-am auzit pe tata spunându-mi în italiană:

-în aripa de vest, Luciano. Sa te întorci în zece minute.

Ticălosul! Aripa de vest era pustie, toata familia stătea în aripa de sud. Tata o izola în mod intenţionat de mine şi mă soma înapoi ca să se asigure că înţelesesem mesajul. Ma cuprinse din nou un atac de panică, încercând să-mi amintesc care camere din aripa de vest aveau încuietoare la uşă.

Nu i-am spus nici un cuvânt pe drum, de teamă ca nu care cumva sa stea cineva la

pândă, dar ştiam că era neliniştita. Bagajul ei ne aştepta deja la capătul treptelor
şi l-am luat din drum, cu toate ca aş fi vrut să o iau ea de mână. Eram atât de aproape de ea aş fi vrut şi , trag lângă mine, dar am preferat sa nu o fac, în ca: ci eram urmăriţi.

Am ales ultima cameră de la capătul coridoruiii- pe dreapta. Am deschis uşa şi am aruncat o privire înăuntru.

După cum mă aşteptam, camera era libera. Ferestreir dădeau spre o terasă de piatră, din curtea în formă ic U. Am tras bagajul după mine, am verificat ca încuve- toare să funcţioneze şi i-am făcut loc să intre. Funcţiona dar ştiam că tata avea şi el cheia.

Nataliejpăşi în urma mea şi exclamă:

- Uau! Îşi îndreptă privirea spre patul imens cu bald> chin roşu şi apoi spre şemineul întunecat, în faţa cărnii se aflau o canapea şi două fotolii confortabile. Fiecare încăpere e mai frumoasă decât cealaltă.

Mie nu mi se părea. Camerele din aripa de nord nu erau nici pe departe la fel de frumoase ca acelea dir. aripa de sud, iar fiecare reuşea să-mi întoarcă stomacul pe dos. Dar am ales să nu-i spun şi ei asta.

Am închis uşa în urma noastră şi am lăsat valiza 1?. marginea patului.

- Despre ce ai vorbit cu tata în timpul turului?

-Mi-a povestit despre istoria castelului.

- Doar atât?

-Da.

- Şi ce i-iri spus despre noi?

-Nimic.

- Nimic? am întrebat-o, uitându-mă fix în ochii ei.

Ea clătină din cap că nu.

-M-ai prezentat drept asistenta ta. Am presupus să nu vrei să le spun nimic despre noi.

Fără să-mi iau mâna de pe valiza ei, am închis ochii, trăgând adânc aer în piept. Dar timpul nu era în favoarea mea, şi ştiam că tata mă aştepta la masă şi că trebuia să mă întorc cât de curând, altfel avea să reacţioneze urât.

-încuie uşa în urma mea, i-am spus eu, ieşind pe hol, şi trage biroul în faţa uşii, pentru siguranţa. Să ţii şi ferestrele închise.

Natalie mă prinse imediat de braţ, oprindu-mă iin loc.

-Stai puţin! Vrei să trag biroul în faţa uşii? Acum chiar trebuie să-mi spui ce se petrece. Bântuie vampiri 5au monştri în castelul ăsta? Ar trebui să-mi fie frică?

Am simţit un gol în stomac. Ştiam că ea glumea, dar situaţia noastră nu era deloc amuzantă.

-Vampiri, nu.

Natalie se uită lung la mine, din ce în ce mai îngrijorată.

Ştiam că eram criptic şi nu-mi plăcea deloc să ştiu că atitudinea mea o tulbura şi mai tare, dar nu era deloc uşor sa-mi dau seama ce să-i spun ca să o ţin în siguranţă, dar să nu o ia totuşi la fugă.

- Ce naiba se întâmplă aici? şopti ea. De ce eşti atât de neliniştit? Gio nu e aici. Luc, ştiu că nu te înţelegi bine cu tatăl tău, dar familia ta pare drăguţă.

-Natalie, nu-i cunoşti pe ai mei. Nu ştii de ce sunt în stare. Monştrii vin în diferite forme, dar, crede-mă, există. Chiar existăj, chiar în casa asta. Aşa că trebuie să asculţi de mine. închide

uşa şi toate ferestrele, trage biroul în faţa uşii şi să nu dai drumul nimănui în afară de mine.

Natalie se făcu albă la faţă, şi am simţit că mi se sfâşie inima când am văzut cât era de speriata, dar era mai bine să fie speriată. Nu voia să priceapă, şi eram hotărât să nu păţească nimic din cauza mea.

în acelaşi timp, nu voiam sâ stea cu sufletul la gură sau să se poarte ciudat cu familia mea. Aşa că am sărutat-o pe frunte şi i-am spus pe un ton ceva mai blând:

-Uite ce, trebuie doar să faci ce-ţi spun eu, bine? O să mă simt mai bine ştiind că eşti în siguranţă.

Aş fi vrut să o sărut. Aş fi vrut sa o iau în braţe şi să nu-i mai dau niciodată drumul. Dar m-am dezlipit uşor de ea.

-Vin mâine-dimineaţă sa te iau.

-Mâine-dimineaţă? mă întreba ea. Vrei **sa** spui că rr_ dormi cu mine?

-Mama e... mai de modă veche.

Nu era tocmai o minciună. Mama era o persoanJ extrem de religioasă, probabil pentru că spera că o o:i petrecută în capela familiei avea să şteargă cu burei^ le toate păcatele care se întâmplau în jurul ei. Nu «r- am ce motive avea. Nu mă interesa. Nu o întrebase— niciodată.

- Luc, stai!

Mă luă din nou de mână, din pragul uşii. Atingerea ei mă invadă cu un val de căldură şi aş fi vrut să-, simt mâinile pe tot corpul, dar nu aveam timp de aşa ceva.

-Ce e?

Ea se uită lung la mine cu ochii aceia albaştri în care aş fi putut să mă pierd pe vecie, ochii

aceia care ar fi putut să ne nimicească pe amândoi.

-Nu e cazul să-ţi faci atâtea griji în privinţa mea.

Chiar credea că-mi făceam griji în privinţa ei? Nu eram doar îngrijorat, eram de-a dreptul înspăimântai. Dar nu puteam să i-o spun. Speram doar că avea să asculte de mine.

-Atunci fă ce-ţi spun eu şi totul o să fie bine.

M-am retras din strânsoarea ei delicată şi am deschi uşa. Odată ajuns de cealaltă parte a uşii am aşteptat cu inima bubuind. Câteva clipe mai târziu am auzit încuietoarea, urmată de un alt zgomot puternic, ceea ce însemna că ascultase de mine şi că târâse biroul în faţa uşii.

Am răsuflat ceva mai uşurat, după care m-am îndreptat din nou spre sufragerie, ca să aflu pentru ce naiba mă somase tatăl meu. Speram doar că voia să stea de vorbă cu mine şi cu Dante şi nu altceva.

Altceva care mă înspăimânta cu toată fiinţa mea.

*

Ar fi trebuit să stau departe de ea, dar simţeam chemarea ei. Chiar dacă ştiam că ar fi fost mai bine pen- rru amândoi să păstrăm distanţa, nu puteam să o fac. Trupul meu avea nevoie disperată de ea. Eu aveam nevoie de ea, era ca un drog pentru mine. Orice gând ra-ţional, orice plan era dat uitării, căci aveam o singură dorinţă în minte.

Pe ea.

Cu toate acestea, nu eram nebun. Ştiam cât era de periculos. Aşa că am aşteptat.

Din fericire, tata mă chemase doar ca să stăm de vorbă despre Covet. După ce am băut un pahar de coniac cu el şi cu Dante, le-am urat

noapte bună mamei şi surorii şi am mers la culcare în aripa de sud. După care am rămas întins pe pat până ce i-am auzit pe părinţii şi pe fraţii mei mergând şi ei la culcare. Ba chiar am mai aşteptat puţin, ca să mă asigur că adormiseră.

Pe la două dimineaţa mi-am făcut curaj să ies în cameră. întreaga casă era cufundată în linişte şi întuneric. Nu eram la fel de prostuţ ca în adolescenţă, când mă strecurasem ultima oară în aripa de nord şi încercasem să cobor gardul, reuşind aproape să-mi rup gâtul. Deja îmi imaginam cum ar fi fost ca părinţii mei să-mi găsească trupul de dimineaţă. Şi-ar *fi* dat imediat seama ce făcusem. Dar primejdia aceea mă făcea să tânjesc şi mai mult după Natalie.

Am intrat în balconul ei ca să descopăr că lăsase uşa deschisă. Eram furios că nu ascultase de mine şi, în acelaşi timp, mi se păru atât de excitant.

Am deschis uşa, cu sufletul la gură, după care am încuiat-o cu cheia. în cameră era linişte. Am aruncat o privire spre biroul lipit de uşă şi apoi spre patul imens, gol, cu aşternuturile trase. Am zărit lumina aprinsă pe sub uşa de la baie. Am auzit apa curgând şi mi-am imaginat-o în cadă, goală, iar gândul acela îmi stârni bărbăţia.

M-am apropiat uşor de uşă şi am deschis-o larg. En exact cum mi-o imaginasem, tolănită în cadă, odihnirr du-şi capul pe marginea căzii, cu ochii închişi. Păru: mătăsos prin care de-abia aşteptam să-mi trec degera le era prins într-un coc, cu câteva şuviţe ude pe gât Picăturile de apă străluceau pe pielea ei catifelată lumina mai multor lumânări, şi am simţit parfurr. de levănţică.

Mi-au fugit imediat ochii spre apa care curgea în cadă. De fiecare dată când trăgea aer în piept îi zăream sfârcurile rozalii ieşind la suprafaţă. Am auzit-o gemând de plăcere în timp ce se mângâia cu pasiune între coapse, iar imaginea aceea mă făcu să explodez.

Eram atât de excitat. Am păşit tiptil, până am ajur.f în spatele căzii. Natalie nu mă auzi, şi pe măsurâ ce ml apropiam de ea, o vedeam cum îşi mişca mâna din ce în ce mai repede pe sub apă.

La naiba! Eram deja în extaz, doar uitându-mă k ea în timp ce se satisfăcea. Speram că se gândea la mine în timp ce se atingea.

Am îngenuncheat pe jos lângă ea şi am tras adânc aer în piept, savurând mireasma încântătoare, combinaţia de grepfrut şi miere care mă făcea să o doresc cu disperare. Mi-am şters palma umedă pe blugi, după care i-am acoperit gura.

Natalie făcu ochii mari, cu sufletul la gură. Tresări în cadă, stropind cu apă pe jos şi îşi scoase mâna dintre coapse, încercând să se ridice în picioare.

Am apucat-o cu cealaltă mână, prinzând-o de sân, obligând-o să nu iasă din cadă. Tresări din nou, încercând să se elibereze din strânsoarea mea, dar nu aveam de gând să o las. Am luat-o în braţe şi i-am şoptit uşor la ureche:

j Ce fată obraznică! Nu ai voie să faci asta fără mine.

înlemni, trăgând adânc aer în piept, şi i-am simţit sânul umflându-se sub palma mea. Am auzit-o încercând să vorbească printre degetele mele, iar şoapta ei mă excită şi mai tare, mai ales când am auzit dorinţa din acel singur cuvânt:

-Luc.

- Da, eu sunt, i-am şopti, eliberându-i uşor sânul şi prinzându'i sfârcul între degete. în clipa aceea îşi ar- cui spatele şi îşi lăsă capul pe umărul meu. I-am luat mâna de la gură şi am dus-o la celălalt sân, masân- du-l uşor, până i se iviră prin apă sfârcurile doritoare. Arată-mi ce făceai, *angioletto.*

Gemând de plăcere, îşi băgă din nou mâna în apă şi şi-o strecură între picioare. I-am cercetat fiecare mişcare, urmărind-o cum îşi vârî degetele înăuntru, mângâ- indu-şi clitorisul.

-Ah, ce obraznică eşti, i-am şoptit la ureche, fără să-mi pot lua ochii de la ea. îţi place?

-Da, suspină ea.

- Cât de tare îţi place?

îşi lipi capul de umărul meu, gâfâind de plăcere în timp ce se atingea.

- Foarte tare.

Ştiam că îi plăcea la nebunie. îi simţeam trupul un- duindu-se, încercând să se elibereze. îmi simţeam erecţia în pantaloni, disperată să iasă. Să o pătrundă. Adânc.

Mi-am lăsat mâna să alunece pe abdomenul ei, tot mai jos. Ea se cutremură, iuţind atingerile.

-Spune-mi la ce te gândeai înainte să te prind, obraznico.

- La tine, gemu ea.

- La mine? am întrebat-o, aplecându-mă uşor ca să o pătrund cu degetele. Ea scoase un icnet de plăcere şi se ridică uşor, dar am avut grijă să mă mişc încet, deloc grăbit, în timp ce ea se mângâia. Şi ce făceam?

- Mă atingeai.

- Unde?

-Aici, şopti ea, frecându-se de mâna mea.

-Spune cu voce tare.

Ea începu să gâfâie şi mai repede la gâtul meu.

-Mă atingeai la părţile intime. Mă atingeai aici.

Mi-am retras mâna, privând-o de atingerea ace^a după care ştiam câ tânjea.

-Nu. Spune cum o spun eu. Cum îmi place mie a aud. Spune-mi unde te mângâiam cu degetele acelr; obraznice.

Suspină şi se făcu roşie în obraji. Chiar şi după îL* ce-mi oferise, după toate felurile în care mâ lăsase să ^ ating, încă o făceam să roşească. Iar gândul acela ml excită teribil.

Am simţit-o înfiorându-se.

- La... păsărică, îmi şopti ea. Mă mângâiai la păsărică

Am simţit că înnebunesc la gândul de a o simţi
strângându-se în jurul meu. Mi-am lăsat degetele să mi. alunece puţin, spre deschizătura ei şi am întrebat-o:

-Şi ce altceva mai făceam, angiolccto?

Gemu şi îşi ridică uşor şoldurile, disperată să mă sirrr tă în interiorul ei.

-Eram împreună.

- Doar atât? am întrebat-o, pătrunzând-o doar puţin, cu vârful degetului. Ea suspină de frustrate şi începu din nou să-şi mişte şoldurile, dar mi-am retras uşo: degetele, ştiind prea bine că asta avea să-i intensifice plăcerea, să îşi dorească mai mult. Spune-mi ce făceam cu adevărat. Spune-mi ce vreau să aud şi o să-ţi dau tv: ce-ţi doreşti.

- Luc... te rog.

Se ridică din nou spre mâna mea, dar eu de-abia dacă am atins-o, hotărât să nu o ating cum tânjea să fie atin>£. până nu-mi spunea exact ce voiam să aud.

-Spune-mi, Natalie.

Ea înghiţi în sec şi îşi frecă nasul şi buzele de gâtul meu, iar răsuflarea ei fierbinte mă cutremură.

-Mă foloseai, mă controlai, făceai tot ce voiai cu mine.

- Şi ce altceva? am întrebat-o, atingând-o cu vârful degetului. Spune-mi ce făceam.

-Oh, da... Luc, gemu ea, strângându-se udă în jurul degetului meu, încercând să mă prindă tot mai adânc.

- Spune-mi.

Continua să-şi unduiască trupul, stropind cu apă pe jos.

-Mă posedai.

Am simţit focul care îmi ardea în vene. Mi-am retras degetele, după care am pătrunsă adânc cu două, până am auzit-o gâfâind.

- Da, asta făceam, i-am şoptit în ureche, continuând să o pătrund cu degetele, din ce în ce mai adânc, în timp ce îi frecam sfârcul între degete cu cealaltă mână. Eu sunt stăpânul tău. Eşti a mea şi doar a mea. Freacă-ţi clitorisul mai repede. Simte cum pun stăpânire pe trupul tău. E al meu. Eu îţi spun când să termini. Vrei să termini, *angioletto?*

-Ah... Mâna ei prinse viteză în timp ce eu continuam să mângâi locul acela special, în adâncul ei. Da, da... te rog, da.

- Fă-o. Vreau să te aud ţipând.

în clipa următoare se cutremură, îşi încordă atât de tare trupul că nu-mi doream altceva decât să i-o trag în disperare, că o simt pulsând în jurul meu, aşa cum pulsa acum în jurul degetelor mele.

Când ajunse la orgasm tresări cu putere, vărsând apă pe jos. Dădu capul pe spate şi ţipă de plăcere. Cu inima bubuind, i-am eliberat

sfârcul şi i-am dus repede mâna la gură ca să înăbuş zgomotul. Continuă să pulseze în jurul degetelor mele, savurându-şi extazul, după care se relaxă în apa caldă, până ce lăsă în urma ei un înger frumos, sleit de puteri.

-Dio dannato, am suspinat, retrăgându-mi uşor degetele din încleştarea ei. Mi-a plăcut la nebunie. Singurul lucru care îmi place mai mult decât să te văd să ai orgasm e să te aud când eşti în extaz.

Suspină uşor şi se întinse pe o parte în cadă. îşi înălţă capul şi mă sărută, un sărut seducător care mă întărâtă şi mai tare.

Mi-am înfipt limba în gura ei, disperat să o devorez. Am cuprins-o de după talie şi m-am ridicat de jos, cu ea în braţe. Mă apucă imediat de dupa umeri şi rimase În picioare, în casă. Mi-am lăsat mâinile să-mi al> nece pe trupul ei ud şi am apucat-o de fund. Ea gemu de plăcere în gura mea şi mă sărută şi mai adânc. Disperat să o pătrund, am ridicat-o din cadă. Ea îşi încolăr. picioarele acelea sexy în jurul meu şi continua să mî sărute în timp ce o purtam în braţe în pat.

-Luc... şopti ea, încercând să mă dezbrace. Am nevoie de tine.

Am gemut de plăcere pentru ca şi eu aveam nevoie de ea. Chiar acum.

Am lăsat-o să coboare din braţele mele şi să mă der- brace de cămaşă, după care începu din nou sa mă sărure cu limba aceea fierbinte, încercând sa-mi dea şi pantalonii jos. Am sărutat-o şi eu cu aceeaşi pasiune, frecându-: sfârcurile. Ea suspina şi trase de pantaloni ca să-mi scoată bărbăţia doritoare. După care mă cuprinse cu o mână şi începu să mă mângâie.

- *Cazzo,* nu mai pot aştepta.

l-am eliberat sfârcurile, mi-am luat un prezervativ din buzunar şi m-am aruncat cu ea pe pat. Ea se prăbuşi peste mine, dar îşi reveni repede. îmi luă repede prezervativul şi se desprinse din sărutare doar când să deschidă ambalajul cu dinţii, după care mi-l puse şi mă încalecă.

Am prins-o de talie, abţinându-mă cu greu să nu o penetrez adânc, când ma aşează la deschizătura ei fierbinte, îşi sprijini mâinile de umerii mei şi când se uită la mine cu privirea aceea plină de pasiune, cu o sete nebună în ochi, am ştiut că era doar pentru mine.

- Natalie, nu te grăbi. încet

Ea scutura din cap şi se împinse în şoldurile mele, încercând să mă cuprindă adânc.

-Nu, Luc, repede.

I-am prins încheieturile şi i-am dus mâinile la spate, în clipa aceea m-am îngropat în ea, făcând-o să suspine, atât de pătrunsă de sentimentele acelea, că nu mai avea cum să se împotrivească. I-am cuprins încheieturile într-o mână, m-am ridicat în fund, iar cu cealaltă am apucat>o de maxilar. După care am început să mă unduiesc uşor în ea, ca să-i demonstrez că tot eu eram la conducere, chiar daca ea era deasupra.

- Spune-mi că vrei încet, *angioletto*. Atât de încât cât să simţi cum îţi devorez sufletul.

Mi-am lipit buzele de gura ei, după care i-am dat drumul şi am început să-mi plimb buzele pe obrajii ei, pe urechi, pe gât.

Suspină de plăcere, şi i-am simţit muşchii relaxân- du-se, am văzut-o dându-şi capul pe spate. I-am simţit trupul dăruindu-mi-se.

-Ah, da, am şoptit, mişcându-mi şoldurile sub ea, din ce în ce mai adânc. Simţi cum îţi posed

trupul? Simţi cum îţi dau tot ce ai nevoie? Am întins mâna spre ea şi i-am băgat două degete în gură. Udă-le bine. Ea începu să-mi sugă degetele în timp ce o ţineam încă prizoniera mea, pătrunzând-o tot mai adânc. Linge-le.

După ce am simţit că erau cu adevărat ude, le-am scos şi mi-am dus mâna la spatele ei şi apoi le-am înfipt uşor între bucile ei.

- Eşti a mea, Natalie, i-am şoptit la ureche. Vreau să te aud, i-am spus sărutând-o pe gât în timp ce degetul mijlociu alunecă tot mai jos, spre anus. Vreau să aud că eşti a mea.

-Oh, Dumnezeule, Luc...

Am simţit-o strângându-se în jurul penisului meu. O ţineam de mâini la spate, era neputincioasă, tot ce putea să facă era să-şi unduiască şoldurile. Am început să-i sărut din nou gâtul, să ling, să sug din ea, dupa care am pus mai multă presiune pe centrul acela de plăcere.

Mi-am împins puţin degetul înăuntru, simţind cum fiecare muşchi din corpul ei se încordează, mai ales în jurul bărbăţiei mele.

-Ah... Dumnezeule, spuse ea, gâfâind.

Am continuat să o pătrund uşor cu degetul, având grijă să nu îi dau prea mult, prea repede, dar senzaţia aceea dublă o înnebuni. Gemu de dorinţă şi mă sărută, frecându-se de mine. Gemetele ei de plăcere erau atât i* incitante. Planul meu de a o pătrunde încet se năruí.

I-am eliberat încheieturile şi am apucat-o de tal:-c după care m-am împins cu putere în ea, exact în pur>. tul G. Ea mă prinse disperată de umeri, înfigându-* unghiile în mine, călărindu-mă cu patos. Mi-am vârîr şi mai adânc degetele în fundul ei, ceea ce o făcu >! ţipe şi mai tare. Am pătruns-o cu sălbăticie, de ambele părţi, iar

icnetul pe care îl scoase mă anunţă că er; aproape de orgasm.

Voiam să-i ofer cel mai intens orgasm de până acuir.. dar eram şi eu la fel de aproape. Aproape că am ţipa: când am simţit-o încolăcindu-se în jurul meu, ştiini prea bine că nu mă mai puteam abţine.

- Dio, am gemut eu, printre sărutări. Hai. Vino cu mine. Ia-mă cu tine.

-Oh, Luc... da, da, da. Nu te opri. Acolo, da, chiar acolo.

Am simţit cum explodez auzind-o rostindu-mi cu disperare numele, implorându-mă să o ridic la cer.

Mă cuprinse un val de electricitate. Mi-am luat mâna de pe talia ei, am prins-o de ceafă şi am prins-o într-o sărutare pătimaşă, ca să îi înghit ţipătul de extaz. Iar când se întâmplă, când se lăsă pătrunsă de orgasmul acela intens, când începu să pulseze în jurul meu, am explodat şi eu într-un val de căldură şi energie care mă devoră din interior, până am rămas singuri, unul în braţele celuilalt.

La un moment dat, probabil că ne prăbuşiserăm în pat pentru că, în clipa în care am deschis ochii mi-am dat seama că eram întins pe spate, cu Natalie zăcând dezbrăcată deasupra mea.

-Dumnezeule, zise ea, gâfâind la pieptul meu. Ce mi-ai făcut?

Am zâmbit şi mi-am retras mâna dintre bucile ei, odihnindu-mi palma pe spatele ei asudat.

- Te-am posedat.

- Nu am crezut că o să-mi placă.

Dar eu ştiam că urma să-i placă. Eram sigur că avea >ă-i placă chiar mai mult şi de-abia aşteptam să repetăm experienţa. Dar nu acum.

Realitatea mă lovi din plin.

Nu avem nici cea mai vagă idee cât era ceasul, dar zorii zilei erau aproape, la fel şi toate lucrurile de care încercam să o apăr.

-Ai lăsat uşa de la balcon descuiată şi larg deschisă. Ţi-am spus să o încui.

- Era cald. Nu-i nici un aparat de aer condiţionat în camera asta.

Se cuibări în braţele mele. Dumnezeule, îmi plăcea la nebunie să o simt la pieptul meu. Aş fi dat orice să adorm acolo, dar nu puteam.

-Natalie, dacă nu asculţi de mine, va trebui să su- porţi consecinţele.

- Consecinţe precum cele de mai devreme? mă întrebă ea, cu zâmbetul pe buze.

La naiba! îmi plăcea la nebunie cât de sensibilă era la atingerea mea. îmi plăcea la nebunie cât era de orgasmi- că. Îmi plăcea că mă lăsa să fac orice-mi trecea prin minte şi că se simţea bine de fiecare dată.

Şi ardeam de nerăbdare să-i arăt şi alte obrăznicii.

Dar nu acum.

-Vorbesc serios.

Se ridică uşor şi se uită lung la mine. Era roşie în obraji, avea buzele umflate de la sărutările mele şi am citit pasiunea fără margini din ochii ei. Nici o urmă de teamă în ochii aceia albaştri.

- Foarte serios, mă tachină ea. Hai, spune-mi din nou cât de serios eşti.

Fata aceea mă făcea să zâmbesc, fără să-mi dau seama de ce. Un val de dorinţa puse din nou stăpânire pe mine, pe trupul meu, aşa cum tocmai pusesem eu stăpânire pe trupul ei. înainte să mă mai pot abţine, am aruncat-o pe spate şi mi-am înfipt dinţii în gâtul ei, după care am pătruns-o din nou, ştiind prea bine că nu

aveam timp pentru o a doua partidă, că trebuia să-mi schimb prezervativul, că femeia aceasta făcuse un alt om i-r mine. Dar, la naiba, nu voiam să mă opresc.

- C*azzo,* ce fetiţă obraznică.

Ea îşi încolăci picioarele în jurul meu şi îmi prin* chipul între palme.

- Dă-mi o lecţie. Chiar acum. Te vreau, îmi şopti ea. sărutându-mi buzele. Mi-e dor de tine. Rămâi cu mine în noaptea asta şi am să-ţi dau tot ce vrei,

Am suspinat în sărutarea ei, neputând să mă mai ar- ţin. Eram pierdut în ea. Eram pierdut în sufletul ei **pur** care lumina întunericul din mine. Atât de pierdut încîr mi-aş fi dorit să nu mă găsesc niciodată.

Atât de pierdut încât ceva în sinea mea îmi şopti cî. dacă nu eram atent, riscam să nu zăresc umbrele care pândeau în întuneric, să o fure de lângă mine.capitolul 18

Natalie

Luc se strecurase din pat chiar înainte să se crape de ziuă. Am încercat sa îl ţin lângă mine, dar eram atât de obosită după partida de noaptea trecută că nu am avut energie să îl trag înapoi.

Mă sărută pe frunte, trimiţându-mi fiori pe şira spi- nării, după care plecă pe unde venise, prin balconul de la etajul al doilea. Dar nu înainte să-mi poruncească din nou să închid toate uşile şi ferestrele ca să nu intre nimeni peste mine.

Îi aruncasem un „Da, domnule" plictisit, după care mă cuibărisem din nou în perna mea. Doar

că acum, la lumina zilei, mă întrebam de ce îi era atât de teamă.

Familia lui părea destul de drăguţă. Am petrecut un mic dejun plăcut în compania mamei şi surorii lui. Prietena lui Dante era destul de tăcută şi puţin ciudată, dar fratele mai mic al lui Luc îmi povestise despre rebelul Luc din adolescenţă, care obişnuia să fugă noaptea de acasă şi să dea de belele. Chiar şi tatăl lui, care era, fără doar şi poate, la fel de intimidant ca Luc, se comportase frumos faţă de mine, povestind despre New York la masă.

Nu văzusem nici o ameninţare precum cea a fanaticilor din Roma. Nu simţeam nici o ameninţare din partea familiei lui Luc. El era singurul care părea preocupat şi irascibil.

Seara trecută aş fi vrut să-l întreb ce se petrecea cu adevărat, dar de-abia dacă mă lăsase să respir, darămite să scot vreo vorbă. Când venise în camera mea îl simţisem atât de doritor, simţisem din partea lui o disperare pe care nu o mai văzusem până atunci la el. Nu era pur
şi simplu îngrijorat pentru siguranţa mea. Ci era ca cum se temea că, prin simpla mea prezenţă acolo, aveam să-mi mai doresc să fiu cu el.

Am doua zi, tatăl lui Luc mă invită la o plimbare pnr. grădina cu măslini. Cum şi-ar fi putut închipui vreodari ca aş putea să vreau să nu mai fiu cu el? Era înnebuniri după el. Atât de înnebunită eram după el, că îmi lipisem fundul de şoldurile lui în timpul turului în grup prin podgorie. Atât de nebună eram după el că mă pr^- făcusem interesată de butoaiele de vin doar ca să apu: să îl fur de la degustarea de vinuri Salvatici şi să îl sărut cu disperare. Era atât de înnebunită după el, că după ce toată

lumea ieşise din pivniţă, îl trăsesem după mine înapoi în întuneric, mângâindu-i trupul, alintându-i buzele până ce ajunsesem atât de excitată şi umedă că de-abu dacă mă mai ţineam pe picioare. Chiar şi acum, în timp ce ne plimbam împreună printre copaci, căldura şi parfumul lui îmbătător mi se păreau atât de incitante, că ai fi dat orice să-l pot atinge, să-l pot săruta, să mă dăruiesc lui în toate felurile imaginabile.

Cum şi-ar fi putut închipui vreodată ca aş putea şi vreau să nu mai fiu cu el? Eram obsedată de el. Eram obsedată şi îndrăgostită până peste cap de el, chiar daci el nu se credea demn de dragostea mea.

Când ne-am întors în grădina casei, am dat peste şi mai mult vin, mâncare şi alţi oameni pe care nu îi cunoscusem încă. Mai multe mese fuseseră pregătite în curte, iar pe fundal se auzea o orchestră formată din trei membri care cântau piese tradiţionale italieneşti.

L-am observat pe Luc încordându-se când se văzu faţă-n faţă cu mulţimea, dar se grăbi să-şi ascundă neliniştea, zâmbindu-le şi îmbrăţişându-le pe doamnele mai în vârstă, strângându-le mâna bărbaţilor. Doi bărbaţi în mod deosebit se păreau că reuşiseră să-l neliniştească mai mult decât ceilalţi. Unul care părea de-o vârstă cu tatăl lui Luc şi un altul era mult mai tânăr, cu păr lung şi brunet, prins într-un coc şi cu doi ochi negri care nu stăteau o clipă locului.

Dar nu am apucat să stau de vorba cu ei, pentru ca Luc veni să-mi aducă un pahar de Chianti şi să mă ducă cât mai departe de ei. în următoarea oră îmi făcu cunoştinţă cu unchii, mătuşile şi verii săi, atât de mulţi la număr, că

nu am putut să le reţin numele. Toţi păreau fericiţi că Luc se întorsese acasă. Şi erau nerăbdători să racă cunoştinţă cu mine, asistenta lui. Şi fiecare dintre ei mă întâmpină cu un zâmbet complice, pentru că îşi dăduseră seama că eram mult mai mult de-atât.

Eu mi-am savurat vinul şi le-am zâmbit tuturor. Dar, Jat fiind faptul că majoritatea conversaţiilor se desfăşurau în italiană, nu avem nici cea mai mică idee despre ce se discuta, l-am căutat cu privirea pe cei doi bărbaţi care îl necăjiseră pe Luc mai devreme, dar nu i-am mai văzut, probabil plecaseră. Aşa că am hotărât să rămân cu ochii pe Luc.

M-am uitat la felul acela hipnotizant în care se mişcau buzele lui atunci când vorbea. M-am concentrat pe pielea lui bronzată, pe ridurile care i se formau în jurul ochilor când zâmbea. M-am uitat vrăjită spre palmele lui mari de fiecare dată când gesticula cu ele, care mă duceau cu gândul la toate atingerile lui erotice din timpul turului de astăzi, când eram feriţi de privirile celorlalţi. Iar de fiecare dată când îi vedeam fundul ferm şi blugii mulaţi, de fiecare dată când îşi mişca braţele sau umerii în tricoul negru, îmi aduceam aminte cu câtă uşurinţă mâ purtase în braţe noaptea trecută, cum mă aruncase pe pat, cum îmi prinsese mâinile la spate şi cum mă satisfăcuse în feluri atât de păcătoase, simţeam cum toate părţile pe care le ţinusem ascunse începeau să iasă la suprafaţă, dezgolindu-mă în faţa lui, eliberând ceva în mine despre care nici măcar nu ştiam că fusese ţinut închis.

Oare era nebunie? Oare dădeam dovadă de inconştienţă? Poate că da. Dar nu-mi păsa. Voiam mai mult, tot mai mult. îl voiam pe el.

Era la doar câţiva paşi de mine, stând de vorbă cu un cuplu de bătrânei, şi am simţit un val arzător de dorinţă. îl voiam. Acum, chiar acuc Acum, în mijlocul petrecerii.

Am dat paharul de vin pe gât şi l-am lăsat pe El întoarse privirea spre mine, de parcă m-ar fi sinxr Mi-am lins buzele şi i-am făcut semn spre o arcadă J* A una dintre cele trei clădiri care împrejmuiau cur», despre care îmi spusese mai devreme că ducea în prv^- ţa castelului. M-am uitat din nou spre el, comunici:*: prin semne.

El înţelese mesajul, era clar după privirea aceea phru de pasiune şi după felul în care îşi încorda maxilarul.

Mă cuprinse un sentiment de putere, putere şi îv citare. Le-am zâmbit femeilor din jurul meu şi nwir retras uşor, îndreptându-mă spre arcadă. Mi-am simrr sfârcurile doritoare pe sub rochia cu imprimeu flori, cu care eram îmbrăcată. Nu fusesem niciodată atât excitată. Nu fusesem niciodată atât de udă. Am trecu: pe sub arcadă, disperată după atingerea lui, şi am lua:-x la stânga, traversând coridorul slab luminat care ducea spre pivniţă.

Am auzit paşi în urma mea. Inima începu să-mi harl din ce în ce mai tare, simţeam focul care îmi ardea îr. vene. Lumina începu să pălească, după care am luat-.^ din nou la stânga şi m-am oprit.

Eram sigură că nu mă văzuse nimeni plecând, aşa c2 mi-am lipit spatele de pereţii reci şi am rămas la pândă.

Era întuneric, atât de întuneric că de-abia dacă vedeam ceva. Dar asta mă făcu şi mai receptivă la propria plăcere. Brusc, am început să simt mireasma aceea de mucegai şi vin. Şi parfumul îmbătător al lui Luc, de iasomie, mosc

şi rom. Degetele începură să-mi tremure pe peretele de cărămidă. II aşteptam cu sufletul la gură. Trupul meu tânjea după atingerea lui.

-Ţi-am spus să nu pleci de una singură, zise el, cu glasul lui dur, dar atât de senzual, care îmi pătrunse pe sub piele.

- Nu sunt singură, sunt aici cu tine.

-Aşa e, răspunse el, pe un ton vizibil nervos. Şi dacă nu aş fi venit după tine?

Căldura lui mă înfioră, spunându-mi ca era aproape, itât de aproape. Am tras adânc aer în piept, savurând mireasma lui, cutremurându-mă.

- Dar ai venit.

Il aşteptam să ma sărute, să mă atingă, cu sufletul la gură. Trecură câteva secunde lungi în care îmi simţeam inima bătând cu putere. Chiar când eram pe punctul de a mă arunca în braţele lui, i-am simţit buzele pe ureche.

-Locul ăsta obişnuia să fie închisoare, îşi şopti el la ureche, cu răsuflarea încărcată de dorinţă. încă mai sunt aici inele zidite în pereţi de care atârnau prizonierii care meritau să fie pedepsiţi. De-aia m-ai ispitit aici, angioîetto? Pentru că eşti o fată rea care trebuie să fie pedepsită?

Ah, da...

Am închis ochii, aproape alunecând la picioarele lui. Hram îndrăgostită de bărbatul acela. Atât de îndrăgostită că nici măcar nu-mi păsa că avea loc o petrecere la doar câţiva paşi de noi.

M-am dezlipit de perete şi m-am lăsat învăluită de căldura lui delicioasă. Mi-am înfipt degetele în abdomenul lui musculos şi mi-am vârât nasul şi buzele în gâtul lui ispititor.

- Da, am şoptit, sărutându-i gâtul, plimbându-mi limba pe el până începu să suspine de plăcere. Vreau să mă atingi. Nu mai suport. Trebuie să te simt în mine. Cum vrei tu. Trebuie să fiu cu tine chiar acum.

I-am simţit pieptul încordându-se sub degetele mele, după care mă prinse şi mă sărută cu pasiune.

Mă împinse cu spatele în zidul rece şi preluă controlul sărutului, al trupului meu, al minţii şiA sufletului meu, iar eu eram dornică să mă dăruiesc lui. îmi ridică rochia şi am simţit aerul acela pe coapsele mele fierbinţi. îşi strecură o mână între picioarele mele şi se cutremură când îşi dădu seama că eram udă şi goală pe dedesubt.

- Ah, *angiolettoj* îmi şopti el printre săruturi pătimaş Chiar meriţi sa fii pedepsita.

Ma prinse cu o mâna de fund, iar cu cealaltă î?: înfipse doua degete groase adânc în interiorul meu fierbinte.

-Ah, da... am gemut de plăcere, strângându-mă îr jurul lui, apucându-l de dupa gât.

-Nu ţi-am poruncit să-ţi dai chiloţii jos, zise el pătrunzându-mă în continuare, frecându-şi erecţia de clitorisul meu. Poate **ca,** în loc să te prind în lanţuri, ar trebui mai bine să te ţin.

Am închis ochii, concentrându-mă pe degetele lui doritoare. Eram atât de excitată, atât de aproape de orgasm.

-Vrei? Vrei să fac asta? îmi şopti el, şi i-am simţit răsuflarea în gât.

Am dat capul pe spate, gata să-i ofer gâtul meu.

-Nu ştiu... Nu ştiu ce înseamnă asta.

El continua să mă pătrundă, să-mi tortureze clitorisul cu bărbăţia lui de fier, să mă înfioare cu răsuflarea lui fierbinte.

- înseamnă să te torturez cu promisiunea eliberării. Să te ţin chiar la marginea orgasmului. Cred că o meriţi după cum te-ai jucat toată ziua cu mine.

începu să-mi stimuleze punctul G, iar în clipa aceea mi-am simţit orgasmul tot mai aproape. Trupul începu să mi se cutremure, ridicându-mă în braţele lui.

Dar chiar înainte să îl simt, el îşi retrase degetele. Mă cuprinse un aer rece care mă înfioră.

- Gata, îmi şopti el, lăsându-mi rochia în jos. Ştiu că eşti incredibil de excitată acum. Iar când o să-ţi permisă ajungi în extaz în seara asta, orgasmul acela o să te distrugă. Dar eu trebuie să-ţi permit, *angioletto*. Nu tu.

în seara asta? Mi-am înfipt degetele în părul lui, l-am tras spre mine şi l-am sărutat pătimaş, ca să-l facă să înţeleagă că îl voiam acum.

Dar el începu să râdă, lucru care ma enervă şi mai tare. Am continuat să-l sărut. El mă luă în braţe şi mă sărută din nou, dar din ce în ce mai uşor, până aproape că îmi venea să urlu. Dar nu făcu nici o altă mişcare erotică şi ştiam că nu avea de gând să o facă. Ştiam că asta era o nouă formă de dominare.

Doar că trupul meu protestă cu vehemenţă. De data asta nu aveam de gând sâ-l las să decidă pentru mine. Avem nevoie de asta. Aveam nevoie de el. Mi-am luat mâinile din părul lui şi am încercat să-l desfac la pantaloni, cu mâinile tremurânde.

El mă prinse de încheieturi şi înainte că apuc să-i deschid cureaua se dezlipi de buzele mele.

-Natalie, nu.

De-abia dacă mai puteam să-mi controlez respiraţia. Nu puteam să-l văd, dar îl simţeam.

în simţeam pulsând de dorinţă. îl voiam cu disperare, iar el mă dorea cu aceeaşi pasiune.

- De ce nu vrei?

- Pentru că sunt prea mulţi oameni afară.

- Dar nu ţi-a păsat de asta în avion. Sau în Veneţia. Sau în cramă, acum câteva ore.

- E diferit acum.

- De ce? am întrebat eu, confuză.

- Pentru că aşa spun eu.

Pentru că aşa spunea el? Nu.

-Mie nu mi se...

- Luciano.

Am înlemnit când am auzit glasul rigid al tatălui lui Luciano şi am simţit cum îmi pătrunde frigul până în oase.

- *Porca puttana,* îmi şopti Luc, înfigându-şi degetele în braţele mele, spunându-mi: Să nu te mai prind că faci vreodată aşa ceva. După care mă împinse de lângă el şi strigă: Aici suntem.

Se auziră câţiva paşi, după care se aprinse brusc lumina. Mi-am aranjat repede rochia, încercând să mă obişnuiesc cu lumina puternică, după care am aruncat o privire spre Luc, care era la câţiva paşi de mine. Se uita la mine, dar nu cu privirea aceea înfierbântată care mîl urmărise toată ziua, ci cu ochii tulburători, furios care îmi aruncară fiori pe şira spinării.

Tatăl lui Luc ne găsi şi se opri în faţa noastră. Se uiri lung la noi şi întrebă:

- Ce se petrece aici?

Am simţit un nod teribil în gât, de parcă tocmai traversasem o linie invizibila de care nu ar fi trebuit să mă apropii. Luc acceptase bucuros toată ziua jocurile melc şi chiar acum câtva clipe el fusese cel care mă ispiri* sexual. Dar ceva se întâmplase când încercasem să-l do- chid la pantaloni. Oare se supărase pentru

că încero sem să preiau controlul? Sau era vorba despre altceva Oare avea de-a face cu oamenii adunaţi în grădină?

Am aruncat o privire spre tatăl lui Luc, iar în clip?, aceea aş fi preferat să nici nu ştiu. Mi-am găsit cu greu cuvintele:

- E vina mea. Căutam toaleta. Luc a venit să mă ajute înainte sa mă rătăcesc.

Tatăl lui Luc se uita lung la mine, după care îşi îndreptă privirea spre fiul său.

- Scai *fcrmo dove* sei, îi spuse el, dupa care mi se adresă mie: Vreau să discut ceva cu fiul meu. întoarce-te, te rog, la petrecere, zise el, după care îmi făcu semn şi loc să trec.

Mi-am îndreptat imediat privirea spre Luc, dar el refuză să se uite la mine, rămânând cu spatele drept în faţa tatălui său.

-Sigur, am răspuns, pe un ton neliniştit, neînţele- gând ce se întâmplă. Ne vedem în grădină.

Nici unul dintre ei nu spuse nimic, aşa că am trecut nesigură pe lângă tatăl lui Luc. După câţiva paşi acesta îmi spuse:

-Toaleta este în casa principală, a doua uşă pe dreapta.

M-am simţit roşie în obraji. Ceva în glasul lui îmi dădu de înţeles că ştia prea bine că nu căutam nici o toaletă, ba chiar că ştia prea bine ce se întâmplase între noi, în întuneric.

- Grafie.

Am traversat coridorul cu un nod în stomac şi am ieşit din nou în curte. Soarele începuse să apună, doar partea de vest a cerului mai avea câteva nuanţe de albastru. Mai multe mese acoperite cu feţe de masă albe fuseseră întinse peste tot în grădină, la lumina lumânărilor.

Mi-am umplut paharul de vin, cu inima tremurând, şi am luat o înghiţitură. O femeie

mai în vârstă, una dintre mătuşile cu care făcusem cunoştinţă mai devreme, mă apucă de braţ şi mă trase spre un grup de femei şi începură toate să-mi pună întrebări despre America. Le-am răspuns cum am putut mai bine, pentru că nu puteam să-mi iau ochii de la arcadă, sperând să-l văd din nou pe Luc. Şi, cu fiecare clipă care trecea, inima îmi bătea din ce în ce mai tare.

Chiar când eram pe punctul de a pleca în căutarea lui, l-am zărit în cele din urmă. Am răsuflat uşurată, după care i-am observat privirea furioasa şi umerii încordaţi. Tatăl lui îi zâmbi, îl bătu pe umăr după care striga ceva unui grup de bărbaţi şi se îndreptă spre ei. Luc nu-l urmă. Mă căuta din priviri. Când mă văzu, se îndreptă spre mine, cu o privire furioasă, care mă cutremură.

Se opri în dreapta mea şi îmi luă paharul din mână, după care îi spuse ceva în italiană mătuşii sale, cu un zâmbet forţat pe buze. Ea şi alte două femei mă priviră şocate, după care se făcură roşii la faţă şi se grăbiră să plece.

M-am simţit şi eu îmbujorată.

- Ce le-ai spus?

- Le-am spus că eşti o beţivancă care nu rezistă la băutura, zise el, dând paharul pe gât.

- Poftim? am întrebat, cu ochii mari.

-Sa nu te mai prind ca bei în seara asta, zise el, punând paharul gol pe masă şi trâgându-mâ câţiva paşi mai departe de ceilalţi oameni. E clar că atunci când bei nu mai eşti în stare să urmezi nişte simple instrucţiuni. Mă împinse pe un scaun, departe de toată lumea, şi îmi aruncă o privire necruţătoare. Să nu te prind că te ridici de pe scaunul ăsta, nu mai vorbi cu nimeni. Plecăm

mâine la prima oră. O să mă întorc după tine câni timpul sa te retragi în camera ta fără sâ faci scandai.

Am râmas cu gura căscată, privind în urma lui. L-a^- privit şocată în timp ce-şi fâcu loc printre mulţime, CJ vi ajungă la mama lui, şoptindu-i ceva la ureche. Ea se spre mine, încruntata, dupa care îl bătu pe umăr. IV Luc nu se uită o clipâ în direcţia mea. Intră în ca*X A> sându-mă acolo, singură la masă, în sânul unei petrec r- unde nu cunoşteam pe nimeni.

Am simţit cum mă înţepa inima. M-am uitat la i < oamenii din jurul meu, încercând să-mi dau se^r^ de unde venea ameninţarea, ceva care să-mi explic r i unde comportamentul lui atât de ciudat. Dar toatl mea părea să se simtă bine. Eu eram singura despărrni de grup. Eu era sigura care fusese pedepsită.

-Signora. O femeie cu păr alb, strâns într-un coc. r< care o văzusem în bucătărie în dimineaţa aceea, apăru li dreapta mea şi îmi oteri o ceaşcă de cafea. Poftim, îmi zise ea, uitându-se cu milă la mine.

îmi dădu impresia că ar mai fi vrut să spună ceva, ¿ir aruncă o privire după umăr şi dispăru şi ea, la fel ca ceilalţi. Am întors capul să văd spre cine se uitase şi arr zârit-o pe mama lui Luc.

Am încercat să-mi beau cafeaua, chiar dacă îmi venei să intru în pământ de ruşine. Aş fi vrut sa mă ridic şi 5 L fug în camera mea. Dar mi-era teamă pentru că ştiam urma să păţesc dacă Luc nu avea să mă găsească tot aic. la întoarcere.

Doar că, mi-am dat seama, cu un nod în gât, nu er_; singurul motiv pentru care nu puteam să plec de acoL Adevăratul motiv e că bănuiam

că Luc era foarte supurat pe mine. Ceva se întâmplase între el şi tatăl lui, acelaşi lucru care îl enervase în Veneţia, când fusese soma: înapoi acasă. Eu eram, pur şi simplu, persoana pe care hotărâse sâ-şi verse nervii.

Dar deja mâ săturasem să mă ţină în întuneric. Mi săturasem de secretele lui. Mă săturasem să se poarte aşa cu mine. Il iubeam. Da, îl iubeam şi aveam tot dreptul sa aflu ce naiba se întâmpla.

Doar ca nu ştiam ce aveam **sa** fac daca se încăpăţâna •I nu vorbească cu mine.

Luc nu se mai întoarse la petrecere. Mi-am petrecut :.>ata seara alături de prietena lui Dante care venise să itea cu mine când **ma** văzuse singură.

Nu puteam să-mi dau seama care era povestea lui Ma- -cella. Nu-l scăpa nici măcar o clipă din ochi pe Dante, iar de fiecare dată când el se uita în direcţia ei, fata :şi ferea imediat privirea. Şi avea un tatuaj ciudat care i se zărea pe sub gulerul rochiei galbene, pe sub părul blond. Un tatuaj cu imprimeu de leopard despre care bănuiam că se întindea pe tot spatele ei.

Nu că aş fi avut o problemă cu tatuajele. Nu aveam. Chiar văzusem nişte tatuaje foarte reuşite. Pur şi simplu nu mă interesa să-mi fac unul. Nu mă deranja în nici un fel tatuajul Maricellei. Ci comportamentul ei... de parcă nu era suficient de bună să stea în preajma familiei Salvatici. De parcă locul ei era în spatele lui Dante, că merita să se poarte urât cu ea. De parcă cuvântul lui era lege şi era mulţumită doar să fie în prezenţa lui. Şi, de fiecare dată când îi spunea „Da, domnule", la fel cum obişnuiau să-i spună manechinele acelea din

New York lui Gio, simţeam că mă înfior de şoc şi groază.

Asemănările acelea mă tulburară şi mai tare când m-am gândit mai pe îndelete în seara aceea, în camera mea. Mama lui Luc fusese cea care mă condusese în cameră, nu Luc. Petrecerea era încă în plină desfăşurare când venise la masa mea să insinueze că probabil eram deja tare obosită. Nu eram obosită, bineînţeles. Nu mă simţisem obosită atunci şi nici acum, două ore mai târziu, când deja nu se mai auzea nici un sunet din grădină prin uşa deschisă de la balcon. Da, deschisă. Eram incredibil de furioasă, gata să îi cer socoteală lui Luc... Dacă avea să se obosească să treacă pe la mine

.Am simţit că turbez. Am încercat să mă eliberez, dar mă ţinea prea strâns.

- Dâ-mi drumul!

-Nu.

- Luc, la naiba cu tine, am ţipat, încercând să mă eliberez. Dă-mi drumul!

- Nu pot, răspunse el, strângându-mă la piept.

M-am prăbuşit la pieptul lui, cu mâinile între noi.

Mă elibera repede şi îşi duse braţele în jurul meu, ţi- nându-mă mai strâns decât aş fi vrut. Am încercat să mă eliberez, dar era imposibil. Şi, la naiba, când se aplecă asupra mea, când îşi lipi chipul de gâtul meu şi răsuflă tulburat, toată furia mă părăsi.

- Am încercat să-ţi dau drumul, îmi şopti el. Am făcut tot posibilul să te ţin departe de mine, dar nu am reuşit. Iar acum… acum faci parte din mine şi nu pot să te las să pleci. Eşti o rază de lumină într-o lume întunecată şi, dacă pleci, întunericul acesta o să mă mănânce de viu. Am nevoie de tine, Natalie, spuse el, strângându-mă şi mai tare. Am nevoie de tine. Eşti singurul lucru bun din viaţa mea.

Totul în mine se opri. Totul, mai puţin inima, care începu să **bata** cu putere, înţepându-mâ în coaste.

Nu puteam să înţeleg. Nu înţelegeam ce încerca să-mi spună. Nu puteam să pricep cum putea să-mi spună astfel de cuvinte tandre şi apoi să mă umilească în halul ăla.

-Şi, atunci, de ce mi-ai făcut una ca asta?

El făcu un pas înapoi, îmi prinse chipul între palme şi se uită fix în ochii mei în întuneric. Dar chiar şi în întunericul acela am văzut regretul din ochii lui. Regret şi durere.

- Pentru că ştiam că se uita tata la noi. Pentru că toată lumea era cu ochii pe noi.

Nu înţelegeam ce voia să spună prin „toată lumea", dar nu am putut să mă eliberez din strânsoarea lui pentru că părea atât de tulburat. Şi pentru că inima îmi bătea cu putere.

-Tatăl tău nu **ma** place.

-Aşa este.

- Pentru **ca** sunt americancă?

- Pentru că nu te-a ales el pentru mine.

-Nu înţeleg, i-am spus. Voia cumva să-ţi facă o căsătorie aranjată? Explică-mi, pentru că nu înţeleg. Luc, ce se petrece aici?

El închise ochii şi trase adânc aer în piept. Ştiam că încerca sâ găsească cuvintele potrivite, orice cuvinte.

Starea lui mă nelinişti şi mai tare.

- Familia mea... e mai de modă veche, spuse el, după o pauză lungă, uitându-se lung la mine. Doar că de data asta am zărit o duioşie şi o durere apăsătoare care mă dădură şi mai tare peste cap. Au planuri pentru mine care nu includ o femeie ca tine.

-Cum adică?

- O femeie puternică, zise el, sârutându-mi fruntea. Independentă, adăugă el, sărutându-mi o tâmplă. Dulce, spuse şi îmi sărută cealaltă tâmplă. Buna la suflet.

Nu mai puteam sa-i ţin piept. Cu fiecare sărutare, simţeam cum ma părăsea mânia. Doar că aveam nevoie se înţeleg. Nu voiam ca episodul acela să se repete. Nu încălcasem nici un ordin. îmi plăcea când avea control peste trupul meu, peste dorinţele mele. O ştia prea bine. Şi astăzi nu făcusem altceva decât să mă joc cu el, să îl iubesc, sâ-i arăt cât de înnebunită eram după el.

M-am abţinut cu greu să nu-l sărut, în timp ce el continuă sâ îmi sărute obrajii.

-Atunci? De ce te-ai purtat aşa faţă de mine? Habar n-ai cum m-ai făcut să mă simt. Toată lumea se uită cu milă la mine de parcă... de parcă aş fi fost Maricella.

- Dar nu eşti Maricella, zise el, uitându-se fix în ochii mei, iar de data asta am citit o sinceritate în ei care mă înduioşe până la lacrimi. N-o să fii niciodată ca Maricella. Eu nu-mi doresc o Maricella. Nu mi-am dorit niciodată. Te vreau pe tine, spuse el, mângâindu-mi obrazul. Te vreau pe tine, Natalie, exact aşa cum eşti.

Plângeam. Plângeam de iubire şi de durere pentru că erau exact cuvintele pe care îmi doream să le aud din partea lui, dar ceva era în neregulă. Refuza, în continuare să se deschidă în faţa mea. Ajunsesem să mă întreb dacă avea să o facă vreodată sau dacă relaţia noastră era pecetluită. îmi spusese că plutea într-o mare de întuneric, dar eu înotam într-un ocean de secrete. De ce refuza să le împărtăşească cu mine? Ce era atât de îngrozitor încât nu putea să-mi spună? Şi de ce simţeam că inima mea era pe punctul de a se sfâşia şi că nu aveam ce să fac?

-*Mannaggia,* şopti el, după care îmi eliberă chipul şi mă strânse din nou la piept. La naiba, îmi pare rău. îmi pare atât de rău. Am vrut să-l induc în eroare pe tata. Am vrut să ştie că nu eşti nici un fel de ameninţare, îmi şopti el la ureche, cu o voce măcinată de regrete. Plecăm mâine la prima oră şi n-o să ne mai întoarcem niciodată aici, zise el, sărutându-mă pe obraz, apoi în colţul gurii, îţi promit, dulcea mea Natalie. Niciodată. Dio, am atâta nevoie de tine. Nu mă părăsi. Nu mă părăsi niciodată, te rog.

Nu mi-a mai trecut prin minte să-l întreb ce anume voia să spună prin „ameninţare", pentru că vorbele lui duioase, îndurerate reuşiră să îmi

atingă sufletul. Iar când îşi lipi gura de mine, nu îmi sărută buzele, ci sufletul.

Am simţit o explozie pe buze şi m-am deschis în faţa lui, prea obosită ca să-i mai pot ţine piept. M-am deschis la picioarele lui pentru că-Hubeam. îl iubeam ca o nebună, fără nici un motiv. îl iubeam chiar şi când îmi făcea rău. îl iubeam cu totul, chiar dacă el nu ştia să se iubească pe sine.

Mă cuprinse un val de emoţii, tânjeam după atingerea lui, după trupul lui, după el. L-am prins de după gât şi mi-am dat capul pe spate ca să mă sărute şi mai adânc. îmi mângâie uşor limba, de parcă ar fi vrut să mă deguste, iar eu l-am lăsat să o facă pentru că voiam să simtă ce simţeam şi eu. Voiam să ştie că nu-i ofeream
doar trupul, ci pe mine. Sufletul meu. Inima mea. Toa- te lucrurile fără de care spunea că nu putea trăi.

- Mi *hai rubato* il cuore, îmi şopti el, sârutându-mi colţul gurii, obrazul, urechea. C'd un *vuoto dentro di mc chc solo* tu *puoi colmare.*[1]

Nu aveam nici cea mai mică idee ce-mi spunea, dar de fiecare dată când îl auzeam vorbind în italiană, pe tonul acela sexy şi tandru, simţeam cum mă aprind. Mi-am întors capul, căutându-i din nou buzele, iar când l-am sărutat şi când l-am tras spre mine, mă sărută şi el la fel de pătimaş. în clipa aceea am dat uitării toate grijile.

Nu era nimic greşit. Nu era prea repede. Dragostea pe care i-o purtam, forţa cu care îl iubeam, nu putea să fie ceva greşit acolo. Trebuia să existe o soluţie. Toate incertitudinile dintre noi, toate secretele... Atât timp cât rămâneam împreună, totul avea să fie bine. Chiar credeam asta. Trebuia să cred asta.

-Luc... i-am şoptit, ducându-mi degetele prin părul lui, în timp ce ne sărutam. Luc... şi eu am nevoie de tine.

Luc scoase un sunet aproape animalic. Nu se dezlipi din sărutarea mea, dar se aplecă uşor, să dea valiza de pe pat. Am simţit că sunt pe punctul de a cădea, dar el mă prinse sigur, la fel cum mă ghidase, la fel cum mă prinsese în ultima săptămână şi jumătate. Iar când se întinse asupra mea, când mă lipi cu spatele de saltea, am simţit că nu mai eram pierdută. El mă găsise. Eram exact unde trebuia să fiu.

Nu-mi amintesc când şi-a tras tricoul alb peste cap. Nu-mi amintesc când m-a dezbrăcat de pantalonii de pijama. Dar îmi amintesc plăcerea aceea imensă când îngenunche între coapsele mele şi începu să mă sărute cu limba, până ce „Luc" deveni singurul cuvânt pe care îl mai puteam rosti.

Se întinse dezbrăcat pe trupul meu care încă mai tremura. Era deja gol şi pregătit. L-am prins de după gât

*** Mvai furat mimaAn mine e un gol pe care doar tu i\ poţi umple, (în limba italiana, în original)**

şi i-am chemat buzele la mine. El gemu de plăcere în gura mea când mi-am deschis picioarele. Corpul meu îl cunoştea deja atât de bine, era gata să-l întâmpine, iar când mă cuprinse, am simţit o plăcere perfectă. Ştiam că era exact ce-mi doream. O iubire arzătoare care să-mi consume tot sufletul. Nu aş mai fi putut niciodată să trăiesc cu o dragoste simplă. Nici un alt bărbat nu ar mai fi putut să mă satisfacă. Doar el, bărbatul acesta care mă făcea să mă simt nebună, sălbatică, doritoare, trezită la viaţă.

-Ah, dulcea mea Natalie, şopti el, sărutându-mă. Dulcea mea Natalie.

Cuvintele lui răsunară cu ecou în jurul meu, umplân- du-mi sufletul cu dorinţă şi viaţă, dar când începu să se mişte, din ce în ce mai repede, tot mai adânc, singurul lucru pe care l-am mai

putut simţi era focul acela pe care doar el îl putea stinge.

-Luc... vreau mai mult, am suspinat, prinzându-mă de umerii lui, arcuindu-mi spatele, ca să-l primesc în mine. Dă-mi mai mult.

El mă sărută din nou, mă prinse de după talie şi se rostogoli. Am tresărit când mi-am dat seama că era întins pe spate, dar m-am aşezat repede deasupra lui şi am preluat controlul, călărindu-l cu patos în timp ce mă privea cu sete şi dăruire cu ochii aceia păcătoşi.

- la-mă, îmi şopti el, prinzându-mi chipul între palme ca să pot să-mi sprijin mâinile pe braţele lui. Ia-mă. Ia-mă cu totul. Sunt al tău, iar tu eşti a mea.

îmi simţeam trupul tot mai fierbinte, tot mai umed. îl simţea în jurul meu, sub mine, în mine. Am continuat să-l călăresc, în ritmul lui. Am coborât privirea şi mi-am dat seama din intensitatea din ochii lui că era la fel de aproape ca mine.

-Ah... da, am gâfâit, unduindu-mi şoldurile tot mai repede. Acolo, chiar acolo...

-Uită-te la mine, îmi şopti el, strângându-mi obrajii. WrtVteXîL mc, an^o\etto.Sjiea\\ te cxv xtvvcve. O sfc te iau mereu cu mine la cer.

M-am uitat în ochii lui minunaţi şi m-am relaxat în timp ce el continua sa se mişte. Iar când am văzut extazul din ochii lui, când l-am simţit explodând în mine, conexiunea dintre noi exploda şi în mine, într-o ploaie de stele care îmi răpi orice simţuri. Ştiam doar că sunt cu el.

Răsuflarea lui fu primul lucru pe care l-am simţit când am deschis ochii. Răsuflarea lui agitată şi trupul asudat pe care încă stăteam întinsă în timp ce el îşi plimba degetele prin părul meu. Iar în clipa aceea am simţit că îngheţ, am simţit un frig care îmi intră până în oase.

Nu înţelegeam ce se întâmplase. Nu înţelegeam de ce mă simţeam astfel. M-am agăţat disperată de el. Trebuia să rămân aproape de el, aveam nevoie de căldura lui ca să mă ţin la adăpost de frigul care pusese stăpânire pe mine.

El înţelese imediat şi mă cuprinse în braţe, sărutân- du-mă pe obraz.

- Sunt aici, îmi şopti el. Sunt aici, dulcea mea Nata- lie. Cât timp suntem împreună, totul o să fie bine.

în urmă cu câteva minute îmi spusesem şi eu exact aceleaşi cuvinte, dar acum că le auzeam pe buzele lui, frigul acela mă învălui şi mai tare. Şi mă înspăimântă pentru că nu înţelegeam de ce.capitolul 19

Natalie

L-am simţit ridicându-se din pat câteva ore mai târziu. Am deschis ochii în camera cufundată în întuneric.

-Ştt, îmi şopti Luc, sărutându-mă pe frunte. Culcâ-te.

Am închis ochii, aproape aţipind la loc, dar zgomotul aşternuturilor mă trezi din nou. Mi-am ridicat uşor capul de pe pernă şi l-am zărit prin întuneric în timp ce se îmbrăca. Am simţit din nou frigul care îmi pătrunsese în oase după ce fâcuserâm dragoste.

-Ce faci?

-Trebuie să mă duc să vorbesc cu tata.

M-am uitat la ceas şi am văzut că era două dimineaţa.

-Acum?

- Da. Când bea prea mult vin nu mai poate să adoarmă. îşi trase blugii şi cămaşa, după care se

întoarse în pat lângă mine şi mă îmbrăţişa, uitându-se în ochii mei. Mă întorc curând. încuie uşa şi aşteaptă-mă, angio- ¡etto. O să plecăm în cel mai scurt timp şi totul va rămâne o amintire.

Se aplecă asupra mea şi mă sărută. Fu un sărut rapid, în fugă, dar am tresărit speriată pentru că am văzut neliniştea din ochii lui.

L-am urmărit din priviri în timp ce se strecură pe uşa de la balcon. Frigul din oase mă cuprinse din nou, aceeaşi teamă pe care o simţisem după ce făcuserăm dragoste. Mi-am strâns aşternuturile la sân şi m-am ridicat din pat.

- Luc, stai.

Se opri în pragul uşii şi întoarse capul spre mine:

-Ce s-a întâmplat?

Nu voiam să-l vad ieşind pe uşa aceea, nu ştiam de ce, dar îmi era teamă de ce avea se să întâmple.

- Eşti bine?

- Da. Nu s-a întâmplat nimic. Totul e bine. O să fie bine, îţi promit. Culcă-te la loc, visează-mă.

Şi ieşi pe uşă înainte să îl pot opri, înainte să pot să-l conving să rămână cu mine. M-am întins pe pat, pe patul acela pe care mă dăruisem lui, şi mi-am spus că exageram. Că totul era în regulă. Mergea pur şi simplu să stea de vorbă cu tatăl său. Că ar fi trebuit să mă culc la loc, cum îmi spusese el. Dar frigul acela se răspândi în mine, iar o teamă bruscă îmi cuprinse inima, un sentiment care îmi spunea că totul avea să se schimbe între noi.

M-am ridicat din pat şi mi-am tras pijamalele pe mine înainte să mă răzgândesc. Am pornit pe urmele lui, cu inima la gură. Mi-am dat repede seama că se căţărase pe un spalier ca să ajungă în balconul meu.

În clipa aceea am auzit paşi venind dinspre curte şi, în întuneric am reuşit să zăresc silueta lui Luciano traversând grădina, îndreptându-se spre pădure.

Temerile mele se adeveriră. Dacă mergea să stea de vorbă cu tatăl său, cum îmi spusese mie, atunci ce căuta în pădure? De ce nu îşi dăduseră întâlnire undeva în castelul acela impunător?

Am rămas privind în urma lui cu inima îndurerată de teamă şi de îndoială, încercând să înţeleg ce se petrecea. Voiam să-l cred, să am încredere în el, dar începuse să se poarte atât de ciudat de când venise mama lui în Veneţia, să ne vadă. încă de atunci ceva se schimbase la el, devenise alt om, şi trebuia să înţeleg de ce.

Ceva mă avertiză să nu mă duc după el, dar simţeam că îmi ascundea ceva şi voiam să ştiu cu ce mă minţise până acum.

Am simţit cum mă împingea ceva de la spate. Am început să cobor uşor spalierul, cu mâinile asudate. La jumătatea drumului, mi-am dat seama că plecasem desculţă. Ştiam că ar fi trebuit să mă întorc în cameră, să mă încalţ, dar mi-era teamă că aveam să-i pierd urma printre copaci. Nu voiam să-l pierd, trebuia să aflu unde se ducea, ce se întâmpla.

Am coborât în curte şi mi-am şters mâinile asudate pe pantalonii de pijama. În jurul meu era linişte şi pace. Vila era cufundată în întuneric, nici urmă de petrecerea de mai devreme. M-am grăbit să traversez curtea în linişte, cu inima bătându-mi cu putere. Odată ajunsă la marginea grădinii, am încercat să zăresc ceva printre copaci, dar era atât de întuneric. Totuşi, îl văzusem pe Luc intrând în pădure, şi nu mai puteam să mă întorc din drum.

În scurt timp, am început să mă obişnuiesc cu întunericul, iar lumina stelelor îmi ghidă calea. O

luase la stânga când ieşise din curte, aşa că am pornit după el şi am găsit o cărare care ducea în pădure, una pe care nu o văzusem în timpul turului de mai devreme. Cu răsuflarea tăiată, am încercat să văd ceva în întuneric şi, cu toate că nu-l vedeam nicăieri, că nu-l auzeam, am pornit după el.

Am simţit pământul ud printre degetele de la picioare. Era un aer răcoros, nu rece. Tremuram din toate încheieturile, dar nu de la temperatura de afară, ci de la frigul din interiorul meu. Poteca mă purtă mai departe de cramă, tot mai departe de vilă, până am ajuns într-o vale micuţă. Cu fiecare pas cu care mă îndepărtam de casă, eram din ce în ce mai neliniştită. Am auzit o bufniţă printre copaci, ca un fel de avertisment, urmată de zgomotul aripilor de lilieci şi alte creaturi la care nici măcar nu voiam să mă gândesc. Am ajuns în dreptul unul râu şi am păşit cu grijă printre pietre. Am alunecat de câteva ori, în apa rece. Odată ce am ajuns de partea cealaltă, mi-am scuturat pantalonii de apă, încercând să zăresc ceva în întunericul din pădure. Nici urmă de Luc.

Frigul mă încolţi. Era o prostie, nu aveam nici cea mai mică idee unde mă aflam, unde mă duceam. Ar fi trebuit să mă întorc din drum, înainte să mă pierd prin pădurile acelea. Luc îmi spusese să rămân în camera. Dacă avea să se întoarcă înaintea mea şi să nu mă găsească, ştiam că avea să turbeze. Şi după tot ce se întâmplase până acum între noi, chiar voiam să-mi risc relaţia pentru că mi se păruse mie că văzusem ceva în ochii lui?

Cu mâine tremurânde, m-am răsucit spre râu, gata să mă întorc degrabă în camera mea, înainte ca Luc să-şi dea seama că plecasem. Dar când mi-am pus piciorul pe primă piatră, am auzit voci din depărtare.

Am înlemnit, cu urechile ciulite. Am auzit mai multe voci de bărbat. Am încercat să zăresc ceva în întuneric, pe potecă. Nu am reuşit să văd nimic, dar vocile se auzeau din ce în ce mai tare. Multe voci.

Am început să merg în direcţia aceea, trasă cumva de un fir invizibil. M-am strecurat printre ramurile copacilor, tremurând din toate încheieturile. Acolo, în inima pădurii, am zărit o licărire puternică şi am încetinit paşii. Vocile se auzeau din ce în ce mai tare. Am încercat să-mi dau seama ce spuneau, dar vorbeau în italiană, nu în engleză, şi vorbeau toţi deodată.

Ba nu, rosteau un fel de incantaţie.

Am simţit cum îngheţ, iar inima stătea să-mi iasă din piept. Am ieşit repede de pe potecă şi m-am ascuns printre tufişuri. În loc să mă îndrept spre mulţime, am mers pe lângă, încercând să găsesc un locşor de unde să îi pot urmări. Mi-am prins pantalonii în crengile arbuştilor şi m-am împiedicat dureros de o piatră. Inima îmi bătea cu putere, dar ştiam că nu puteam acum să mă mai întorc din drum. Trebuia să văd ce se întâmpla. Trebuia să aflu ce era incantaţia aceea.

La lumina stelelor, mi-am dat seama că începuseră să se răărească copacii. Vocile se auzeau din ce în ce mai tare, licărirea era tot mai puternică. Mi-am făcut loc printre copaci, printre pietre, până am ajuns în cele din urmă la ceva ce părea o formaţiune de roci. M-am strecurat în spatele unei pietre înalte, ca să nu fiu văzută, şi am aruncat o privire în vale.

Am zărit o pajişte şi mai multe torţe aprinse în jurul ei. Mai multe siluete acoperite cu mantii negre formaseră un cerc în jurul unei lespezi dreptunghiulare, rostind în cor un fel de incantaţie. Chipurile le erau acoperite cu măşti

albe, cu nasuri mari, bărbii proeminente, fără guri, doar două despicături în dreptul ochilor. Lângă piatra aceea mare stătea un bărbat îmbrăcat cu o mantie roşie, un bărbat diferit de toţi ceilalţi. Mantia lui era altfel. Purta, în schimb, pe cap o pălărie neagră, lată, prinsă de ambele laturi, formând un triunghi în ceafă. Un material gros, în nuanţe de roşu, auriu şi negru, îi cădea pe spate, ca un voal. Iar când se întoarse mi-am dat seama că masca lui nu era albă. Ci aurie.

Cu inima la gură, m-am făcut mică în spatele rocii, ca să nu mă vadă. Cu mâinile tremurânde, m-am prins de piatră şi am aruncat o privire spre mulţime, încercând să-mi dau seama ce se întâmpla. Două siluete acoperite de mantii negre făcură un pas înapoi, deschizând cercul. Patru femei, îmbrăcate cu rochii scurte, albe, aproape transparente, şi măşti în formă de ochi de pisică păşiră în cerc.

Erau desculţe şi mergeau cu spatele drept şi privirea sus. Nu păreau speriate... Dar felul în care se plimbau în mijlocul cercului părea nefiresc. Privirile bărbaţilor ascunşi sub măştile acelea erau sinistre. Am privit cu sufletul la gură, fără să-mi pot dea seama ce se întâmpla.

Femeile merseră în cerc în jurul pietrei dreptunghiulare, oprindu-se de o parte şi de cealaltă. Se întoarseră cu faţa spre piatră, îşi deschiseră braţele, formând un cerc în mijlocul cercului. Buzele lor începură să se mişte, rostind o altă incantaţie, uşor, încet, după care din ce în se mai tare. Bărbatul îmbrăcat în mantie roşie făcu un pas în faţă, plimbându-se în jurul lor, în timp ce ele continuara să rostească incantaţia, iar odată ce ajunseră la punctul culminant, bărbatul se opri în spatele uneia dintre ele.

în clipa următoare, toate vocile amuţiră. Celelalte trei femei se întoarseră cu faţa spre cea de-a patra, care rămăsese lângă bărbatul în roşu. îşi dădură drumul de la mâini şi se îndepărtară de lângă piatra cea mare. Şi, înainte să-mi dau seama ce se întâmpla, bărbatul în roşu se apropie de femeie şi îi smulse rochia de pe corp.

Materialul subţire alunecă la picioarele ei. îi puse mâna între omoplaţi şi o împinse de la spate. Femeia se aplecă pe marginea pietrei, pe marginea acelui altar, şi îşi arcui spatele. Iar în clipa aceea am zărit tatuajul cu imprimeu de leopard care se întindea pe şoldul ei drept şi pe tot spatele.

Bărbaţii în negru începură din nou să rostească incantaţia. îmi simţeam gura uscată. Bărbatul cu mantie roşie se uită lung la ea, cu masca lui aurie, grotescă. Vocile se auzeau din ce în ce mai puternic, umplând văzduhul, cutremurându-mă. Şi, dintr-odată, bărbatul îşi scoase mantia, îşi eliberă erecţia şi o pătrunse cu sălbăticie.

Am tresărit, şocată, am icnit şi am am căzut cu fundul în noroi. Mi-am dus repede mâna la gură, de teamă să nu fiu descoperită, dar nu am reuşit să mă ridic în picioare. Nu am reuşit nici să-mi îndrept privirea în altă parte.

Am auzit gemetele femeii răsunând în valea mică, în timp ce bărbatul continuă să o penetreze, pe ritmurile incantaţiei. După câteva clipe, am observat că celelalte trei femei se dezhrăcaserâ şi ele şi începuseră să se frece de bărbaţii acoperiţi de mantii negre, parcă vrăjite de incantaţia lor, de ce le era dat să vadă, de o forţă nevăzută, păcătoasă.

Nu înţelegeam ce vedeam în faţa ochilor. Dar ştiam că nu aveam ce să caut acolo.

Am încercat cu disperare să mă ridic în picioare, înfi- gându-mi mâinile şi picioare în

pământ. Bărbatul acoperit cu mantie roşie continuă să o pătrundă cu sălbăticie, iar ea ţipă de plăcere, parcă dorindu-şi tot mai mult. Dar întreaga scenă mi se părea păcătoasă, iar când am reuşit să mă ridic în patru labe, mi-am dat seama exact de ce.

Sunetele pe care le scotea femeia aceea erau aceleaşi sunete pe care le auzisem în casa aceea în care mă dusese Gio în Long Island. Aceleaşi sunete pe care le auzisem în camera orgiilor. Aceleaşi sunete pe care le scosesem şi eu în noaptea aceea.

Nişte sunete posedate. Dezinhihate. Drogate.

Am încercat să mă ridic în picioare, simţind cum mi se întoarce stomacul pe dos, încercând să nu mă fac vă- zută. Nu aveam de unde să ştiu dacă chiar era drogată, nu ştiam nici de celelalte femei dacă erau drogate. Dar nici nu-mi doream sâ aflu.

Am auzit copacii foşnind în jurul meu. Tremuram din toate încheieturile, dar reuşit cumva să mă ridic în picioare şi să o iau fugă în direcţia opusă. Voiam doar să fug cât mai departe de coşmarul acela, sâ uit tot ce văzusem.

Am reuşit să găsesc calea până spre potecă, dar m-am împiedicat pe drum. Am căzut în genunchi. Vocile se auzeau ca un ecou în urma mea. Doar că acum nu mai cântau, ci răsunau ţipete, gemete şi cuvintele înăbuşite.

M-am ridicat disperată în picioare şi am luat-o la fugă, mânată de teama că poate mă văzuseră. Simţeam pietre şi frunze uscate sub tălpi, dar nu am slăbit pasul. Dintr-odată, am auzit un foşnet în dreapta mea şi am simţit că înnebunesc. Cu sufletul la gură, am început să urc panta, disperată. Mi-am spus să nu mă uit în urma mea. Mi-am spus să nu mă opresc orice s-ar...

Brusc, o mână mă apucă de braţ şi mă ridică în aer. Am scos un ţipăt, izbindu-mă de ceva tare. O

altă mână îmi acoperi repede gura, înâbuşindu-mi strigătele, şi am simţit cum mă trage spre un trup puternic.

Am dat din picioare, în încercarea mea disperată de a mă elibera. M-am zgâriat de crengile copacilor în timp ce bărbatul acela - căci era clar un bărbat după statura şi strânsoarea lui - mă trăgea după el, în inima pădurii. Am continuat să mă lupt, fără să-mi pot lua gândul de la ce văzusem mai devreme. Mâna lui mă apăsa tare, îi simţeam răsuflarea în ceafă. Oricine ar fi fost bărbatul acela, încerca să-mi şoptească ceva la ureche, dar nu voiam să aud ce avea de spus. Am început să scutur din cap, încercând să ignor cuvintele, pentru că nu voiam să îi aud vocea, nu voiam să aud incantaţia aceea şi nici...

Brusc, ceva în mine se opri pentru că i-am recunoscut vocea. Era o voce puternică. Familiară. Părea să fie chiar voce...

-Natalie, eu sunt, îmi şuieră el la ureche. Eu, Luc. Nu te mai lupta, la naiba. O să te audă.

Am înlemnit în braţele lui.

- Da, eu sunt, îmi şopti Luc. Nu vreau să-ţi fac nici un rău. încerc să te ajut.

Nu-mi venea să cred. L-am prins de mână, mi-era prea teamă să-mi aud urechilor.

- Luc? am mormăit, sub mâna care îmi acoperea gura. Luc al meu?

- Da, Luc al tău.

Toată spaima mă părăsi. M-am prăbuşit în braţele lui, sleită de adrenalină. L-am simţit eliberându-şi puţin strânsoarea, după care îmi şopti „*angioletto*dar eu nu am putut să fac altceva decât să răsuflu uşurată.

M-am întors cu faţa spre el, mi-am lipit chipul de pieptul lui şi l-am prins de după talie, ţinându-mâ strâns de el, tremurând din toate încheieturile. El mă cuprinse în braţele lui puternice, mă

strănse la piept şi începu să mă mângâie pe cap, în timp ce mă scălda în forţa lui. L-am auzit şoptindu-mi că totul avea să tie bine, că eram în siguranţă, dar fără nici un rezultat. Am rămas acolo, cu ochii închişi, bucurându-mă de căldura lui, sperând ca bunătatea din el să înlăture întunericul la care tocmai fusesem martoră.

L-am luat şi eu în braţe, încercând să-l trag spre mine. Degetele îmi alunecară printre material. Am simţit ceva tare lovindu-mă de cot. Senzaţiile acelea pe care nu reuşeam să le înţeleg mă traseră din ghearele isteriei. Am încercat să mă concentrez pe ce simţeam, pe mâna mea pe spatele lui. Mi-am simţit degetele alunecând pe un material moale, ca de mătase, iar senzaţia mă înspăimântă.

Nu voiam să văd. Nu voiam să ştiu. Dar nu puteam să nu mă uit. Am făcut un pas în spate, fără să-mi iau mâna de pe el. în clipa aceea tăcu, îşi încordă muşchii, fără să-mi dea drumul. Preţ de o clipă am crezut că nu avea să mă lase să plec, dar o făcu.

Cu inima la gură, am făcut din nou un pas în spate, privindu-l în întunericul acela. Pe umerii lui atârna o mantie neagră, lungă până la pământ, la fel ca acelea pe care le văzusem în luminiş. Privirea îmi coborî spre braţul lui, căci o mască albă îi atârna de antebraţ.

-Nu, am şoptit, simţind cum mi se întoarce stomacul pe dos, nevenindu-mi să cred ce vedeam în faţa ochilor. Nu, am spus din nou, ducându-mi mâna la gură, scuturând violent din cap, încercând să nu vomit. Nu, nu, nu.

-Natalie, îmi spuse el, încercând să facă pas spre mine, cu muşchii încordaţi, cu o privire neiertătoare. Nu te mişca.

L-am privit şocată, cu inima la gură, simţind cum îmi arde pielea din interior. Am încercat cu disperare să găsesc o explicaţie pentru mantia aceea, pentru mască, ceva care să-mi spună că nu era adevărat. Dar era adevărat. Adevărul era chiar în faţa mea.

Era îmbrăcat cu aceeaşi mantie pe care o purtau şi ceilalţi bărbaţi din cerc. Era unul dintre ei. Era unul dintre bărbaţii aceia şi, alături de ei, luase parte la un fel de... ceremonie a unui cult.

- Natalie, îmi şopti el. Ascultă-mă.

Dar nu puteam să o fac, aveam un nod în gât. Nu puteam să mai plec urechea la minciunile lui. I-am întors spatele şi am luat-o la fugă înainte să apuce să mă oprească.

După doar câţiva metri mă prinse din urmă. Se aruncă peste mine şi am simţit că rămân fără aer. De-abia am avut timp să-mi ridic mâinile înainte să cad jos, pe pământ

Am început să suspin de durere. Îmi rupsesem pantalonii de pijama. Ceva ascuţit îmi străpunse gamba. Am încercat să mă eliberez de sub el, dar era prea puternic, prea greu. Prea puternic. Mă întoarse pe spate dintr**-o** singură mişcare şi îmi prinse încheieturile, lipindu-mă de pământ.

-Opreşte-te, şuieră el. Natalie, Dio dannato, nu te mai lupta.

M-am zvârcolit cât am putut de tare în încleştarea lui. îndurerată, speriată, încercând să mă eliberez.

- Dă-mi drumul! am strigat eu. Dă-mi drumul!

El îmi duse mâna la gură şi îşi lăsă greutatea corpului pe mine. Eram prizonieră între pământ şi trupul lui greu. Am gemut sub greutatea lui, căci nu puteam să mai respir. Probabil că îşi dădu seama că mă sufocam pentru că se ridică de pe pieptul meu. Am tras adânc aer în piept, dar

înainte să apuc să urlu din nou, veni şi-mi şopti la ureche:

- Nu scoate nici un sunet. E cineva pe cărare. Ne-au auzit. Dacă ne găsesc, o să ne omoare pe amândoi.

Cuvintele lui îmi aruncară fiori pe şira spinării şi de-abia atunci am înţeles cât de grav era tot ce văzusem, tot ce nu ar fi trebuit să văd.

Am înlemnit, cu urechile ciulite. Luc rămase nemişcat deasupra mea, cu privirea îndreptată spre potecă. M-am uitat la el şi am citit neliniştea de pe chipul lui. în clipa aceea am auzit şi eu vocile lor şi am făcut ochii mari, din ce în ce mai înspăimântată.

El se uită la mine şi-mi făcu semn din ochi să nu mă mişc. Am simţit că mor. De-abia dacă mai puteam respira, dar am simţit bătăile inimii lui. Am rămas sub încleştarea lui, încercând să ignor tentaţia de a o lua din nou la fugă, disperată să nu atrag atenţia asupra mea. Câteva clipe mai târziu, dar care mi se părură o veşnicie, paşii se opriră. Cu sufletul la gură, am auzit o bufniţă zburând deasupra noastră.

Luc îşi lua mâna de la gura mea şi se ridică de pe mine, dar fără să-mi dea drumul. Mă prinse de încheietura mâinii şi mă ridică în picioare. Aruncă o privire spre cărare şi spuse:

- Hai. Trebuie să te întorci în camera ta înainte să te vadă cineva.

Hram prea speriată, aşa că l-am lăsat să mă conducă printre copaci, înapoi pe deal. Tremurând din toate încheieturile, am pornit-o prin pădurea întunecată, având grijă să ocolim poteca. M-am împiedicat de câteva ori, călcând printre pietre şi rădăcini de copaci, dar Luc mă prinse de fiecare dată, ţinându-mă lângă el.

Aş fi vrut să fug de lângă el, dar îmi tremurau prea tare picioarele, simţeam cum se învârte

lumea cu mine, nu mai înţelegeam nimic. în sinea mea, ştiam că încerca să mă ţină în siguranţă, dar de fiecare dată când vedeam mantia aceea care îi atârna pe umeri, simţeam cum mi se întoarce stomacul pe dos.

Frigul îmi intrase în oase şi am încercat să-mi fixez privirea pe copacii din faţa noastră, dar nu-mi puteam scoate din minte imaginile acelea, bărbaţii mascaţi şi mantiile lor. Nu-mi puteam lua gândul de la sunetele acelei femei, gemetele ei, ţipetele acelea drogate îmi răsunau încă în urechi, alături de vocile lor şi de incantaţiile care creşteau în intensitate.

Am simţit cum mă lasă picioarele, cum mă părăseşte valul de adrenalină. Hram în stare de şoc, dar nu mă mai puteam ţine în picioare. Pădurea începu să se învârtă cu mine.

Probabil că m-am împiedicat, pentru că Luc se întoarse spre mine, suspinând *„cazzo"* şi prinzându-mă în braţe. Mi-am pus o mână în pieptul lui, încercând să nu mă prăbuşesc, dar trupul deja nu mă mai asculta. În- tunericul puse stăpânire pe mine. Mi-am lăsat pleoapele să cadă, de-abia trăgând aer în piept.

-Ţine-te de mine, Natalie, îmi şopti el. Sunt aici. Totul o să fie bine.

Doar ca nu vedeam cum totul avea să fie bine acum. Totul fusese o minciună. Brusc am auzit podeaua scârţâind şi am simţit un material moale de sub cap. Ceva îmi atinse uşor buzele.

- Rea, îmi spuse Luc. O să te ajute.

Am deschis gura. Am simţit apa rece pe limbă şi am înghiţit. Am înşfăcat paharul pe care rni-l dusese la gură şi l-am dat pe gât, însetată.

-Mai încet, îmi şopti el. Nu vreau să ţi se facă rău.

Am decis să-l ignor şi am continuat să mă bucur de lichidul acela familiar până ce toate simţurile începură uşor, uşor să-mi revină, iar întunericul să se risipească. Când am simţit că nu mai pot să beau, am lăsat paharul din mână.

Eram înapoi în camera mea, întinsă pe patul cel mare. Simţeam un aer răcoros prin uşa deschisă de la balcon, care se strecura uşor prin baldachin. Camera era cufundată în întuneric, dar am zărit fotoliul comod în care mă odihnisem cu câteva ore înainte şi şemineul imens în care mi-ar fi plăcut să fac tocul.

Tremuram din toate încheieturile, uitasem cum era să-ţi fíe cald. Eram un sloi de gheaţă. Nu aveam nici cea mai mică idee cum ajunsesem aici. Nu-mi aminteam să fi urcat pe spalier, nu ştiam dacă Luc mă purtase cumva pe scări în braţe. Dar ştiam că îl văzusem îmbrăcat cu mantia neagră, cu masca în mână, iar imaginea lui îmi întoarse stomacul pe dos.

L-am văzut îngenuncheat în faţa mea, odihnindu-şi mâinile pe pijamalele mele sfâşiate şi murdare. Avea încă pe umeri mantia aceea blestemată. Nu ştiam ce se alesese de mască, dar nici nu mă interesa. Am simţit din nou că mi se face rău şi am închis ochii, încercând să mă liniştesc.

-Nu e ce crezi tu, îmi şopti el.

Am reuşit cu greu să-i vorbesc, cu o durere enormă în suflet:

- Porţi pelerina aceea. Ţi-am văzut... masca.

îmi veniră îmi minte tot felul de imagini cu secte pe care le văzusem pe internet. Mi-am înfipt degetele în saltea, încercând să mă liniştesc, să mă lupt cu durerea, cu scârba.

-Natalie, îmi spuse el, disperat, prinzându-mă de coapse. Ascultă-mă. Eu nu sunt aşa. Nu am

vrut să plec de lângă tine în seara asta. Nu am vrut să venim aici pentru că îmi era teamă că aveau să ţină o ceremonie. Urăsc povestea asta. Am acceptat să merg doar ca să te ţin pe tine în siguranţă. Am mers...

Am făcut ochii mari şi eram pe punctul să explodez.

-Ai acceptat să mergi ca să mă ţii pe mine în siguranţă? am strigat eu, împingându-l de lângă mine. El căzu pe spate. Cine e femeia aceea? Ştie ce i-aţi făcut? Până şi eu mi-am dat seama că era drogată.

El îşi lăsă mâinile în poală, fără să-şi ferească privirea, dar nu încercă să mă atingă din nou.

- Dacă chiar era drogată, a fost alegerea ei.

Am simţit din nou cum mi se întoarce stomacul pe dos.

-Ascultă-mă. Ştiu că ţi s-a părut vreun fel de ritual satanist, dar nu e vorba despre aşa ceva. E o petrecere de sex, nimic mai mult. Şi-a dat acordul, a vrut să fie acolo. Toate femeile acelea şi-au dat acordul, spuse el, iar când am dat să protestez adăugă: Au fost plătite, Natalie. Au fost plătite bine.

L-am privit şocată, cu gura uscată.

-Ai văzut tatuajul de pe spatele ei, nu? mă întrebă el. Cel cu imprimeu de leopard? L-ai mai văzut şi înainte. Cu Giovanni.

Mi-am amintit imediat de petrecerea din Long Island, de Gio şi cele două femei dezbrăcate. Amândouă aveau acelaşi tatuaj cu imprimeu de leopard. L;na dintre ele îl avea de pe coapsă şi până spre sâni. Cealaltă pe spate şi până spre fund.

-Sunt pisicuţe sexuale, Natalie. Femei care sunt plătite ca să ia parte la astfel de petreceri, cum ai

văzut mai devreme, în pădure. Ca petrecerea din Long Island.

Oare îmi spunea adevărul? Nu mai ştiam ce sa cred. M-am ridicat în picioare, luând camera la pas. Dar mai conta? Am simţit din nou starea aceea de greaţa.

-Nu, i-am spus eu. Daca asta-ţi place ţie...

-Nu-mi place deloc, spuse el, ridicându-se în picioare. Ţi-am spus, urase latura asta a familiei mele.

M-am oprit din mers, uitându-mă lung la el, aşteptând să-mi spună mai multe. Voiam să aud ceva, orice, care să explice situaţia aceasta.

- C*azzo,* zise el, trecându-şi degetele prin păr. Natalie, nu am timp acum. Dacă o să-şi dea seama că am plecat, suntem amândoi în pericol. Aşa că o să-ţi explic cât pot eu de clar.

Veni spre mine, dar nu mă atinse. Căldura lui, mirosul acela familiar mă cuprinse, alături de un val de emoţii, dar şi de o scârbă profundă. M-am abţinut cu greu să nu plec de lângă el, de teamă că nu mai avea să-mi spună ce voiam să aud. Pentru că aveam nevoie să aud. Aveam nevoie să mă agăţ de ceva, pentru ca simţeam că eram pe punctul de a înnebuni.

-Ţi-am spus deja că familia mea e una influentă. Şi aşa şi este. Nu doar în Italia, ci în toată lumea. Doar că influenţa asta vine la pachet cu o responsabilitate de a conduce. Fondatorii familiei mele şi-au dat seama încă de la bun început că liderii importanţi de care aveau nevoie să fie de partea lor puteau fi uşor manipulaţi prin cea mai simplă trăire umană: sexul. Aşa că l-au folosit ca pe o armă. Au început să organizeze astfel de evenimente, precum ceremonia la care ai luat parte în pădure şi orgia la care te-a dus Gio în New York, ca să îi încânte cu astfel de tentaţii

interzise. Nu e ceva satanic. E doar sex. Şi şantaj. Totul este înregistrat. Şi în seara asta a fost cineva în pădure care a înregistrat totul. Şi folosesc casetele ca să aibă control asupra acestor lideri. E un schimb reciproc. Bărbaţii aceştia primesc tot ce vor şi, în schimburi acestor favoruri sexuale, iau decizii financiare, politice şi sociale de care sa beneficiem noi, neamul
Salvatici. Femeia aceea ştia ce face. Este loială familie noastre. A fost plătită foarte bine pentru timpul ei.

Nu-mi venea să cred ce-mi spunea. Cum mi-o spunea, de parcă nu ar fi însemnat nimic. Ritualuri de sex. Şantaj. Imaginea familiei lui ca o dinastie nebună. Mi-am dus mâna la cap, neştiind ce e adevăr şi ce e minciună. Dar ştiam că, chiar şi dacă îmi spusese adevărul, omisese să-mi dea multe alte detalii.

-Vrei să spui că... familia ta face parte din mafie? am întrebat, prea speriată să mai pot gândi.

-Nu, mafia e alcătuită din nenorociţi şi criminali care încearcă să se îmbogăţească repede.

Am răsuflat ceva mai uşurată.

-Familia mea a luat naştere acum mii de ani. De-a lungul vremii au fost alianţe şi conflicte care au schimbat istoria omenirii, dar familia mea a schimbat adevărate popoare. Familia Salvatici e mult mai puternică decât mafia. Şi, crede-mă, răzbunarea lor este mult mai periculoasă.

Nu înţelegeam ce încerca să-mi spună. Dar tonul lui rece mă înfiorâ. M-am uitat lung la el, cu o teamă imensă.

El îşi strânse degetele în jurul mâinilor mele reci.

- Nu ar fi trebuit să vezi ce ai văzut în seara asta. Dacă află că ai fost în pădure... zise el,

strângându-mă şi mai tare de mână, o să fim amândoi în primejdie. Nu am vrut să te aduc aici. Nu aş fi vrut să vezi toate astea. Dar îţi promit că o să te ţin în siguranţă. Dar e foarte, foarte important ca de acum înainte să faci exact ce-ţi spun. Trebuie să mă întorc înainte să-şi dea cineva seama că am plecat. Vreau să rămâi în camera asta, să închizi uşa şi ferestrele. Nu lăsa pe nimeni să intre. Nu aprinde lumina. Lasă-i să creadă că ai dormit dusă toată noaptea. Mâine-dimineaţă suntem liberi să plecăm. De faţă cu părinţii mei e foarte important să te comporţi ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Poţi sâ faci asta?

Aveam gura atât de uscată, că mi-era imposibil să vorbesc. Continua să spună cuvinte înspăimântătoare precum pericol, în siguranţă, liberi... cuvinte pe care nu le înţelegeam. Brusc, îmi veni în mintea imaginea lui, în pădure, aruncându-se peste mine pe jos, şoptindu-mi tel de fel de lucruri la ureche. Cuvinte care mă înspăimântau. „Dacă ne găsesc, o să ne omoare pe amândoi."

- Na talie, zise el, strângându-mă tare de mână, trezin- du-mă la realitate.

Am găsit cumva puterea în mine să încuviinţez cu o mişcare scurtă din cap, dar... Dumnezeule...

HI răsuflă uşurat şi mă îmbrăţişă la pieptul lui cald. Nu am încercat să-l opresc, dar nici nu l-am îmbrăţişat. Nu puteam să fac altceva decât să rămân complet nemişcată, încercând să înţeleg tot ce-mi spusese.

-Am eu grijă de tine, angioietto, îmi şopti el. Ai încredere în mine. Aş face orice pentru tine, orice. Mă sărută pe frunte. încuie uşa după mine. Am să mă întorc după tine cât de repede pot. îţi promit că, în doar câteva ore, totul va fi o amintire.

îmi dădu drumul şi ieşi în balcon. L-am privit cu mantia pe umeri când se întoarse să-mi arunce un ultim zâmbet care nu mă linişti cu nimic. închise uşa după el şi l-am auzit coborând pe spalier. Nu m-am dus la fereastră să mă uit după el. Am rămas acolo, confuză şi amorţită.

Se făcu linişte în jurul meu. M-am dus să mă aşez pe marginea patului.

Pisicuţe sexuale...

Neamul Salvatici...

Orgii...

Şantaj...

Putere... Influenţă...

Alianţe...

Cuvintele lui se învârteau tot mai repede în mintea mea. Nu mai ştiam unde începea adevărul şi unde se sfârşea minciuna. Brusc, mi-a venit în minte fanaticul care mă atacase la Roma. Luc îmi spusese că bărbatul mă atacase, dar simţisem că o tăcuse ca să mă apere în vreun fel.

Oare voia să mă apere de Luc? De familia Salvatici? De alianţa aceasta care influenţa popoare?

Aveam palmele asudate şi un nod în gât care refuza să mă lase să respir. Aveam nevoie de răspunsuri. Trebuia să aflu dacă tot ce-mi spusese Luc era adevărat sau nu.

Am sărit în picioare şi am alergat spre dulap, să-mi iau geanta. Mi-am scos telefonul şi l-am deschis, verificând să am semnal. Am reuşit să mă conectez la internet. Am hotărât să încep cu minciuna care mă apăsa cel mai tare. Sau adevărul. Am scris cuvintele „pisicuţe sexuale".

Primele pagini dădeau linkuri spre filme porno şi articole despre cum să-ţi exciţi soţia. M-am întors la motorul de căutare şi am adăugat „tatuaj cu imprimeu de leopard". De data asta am dat

peste linkuri de Twitter şi articole despre femei obsedate de sex. Am aruncat o privire peste primele două pagini, convinsă că nu aveam să găsesc nici de data asta nimic, dar m-am oprit la pagina trei când am dat peste un link despre „programarea" pisicuţelor sexuale.

Am deschis linkul cu degete tremurătoare. După ce am terminat de citit, mi-am dus repede mâna la gură, pentru că eram gata să vomit.

Noţiunea de „pisicuţă sexuală" era folosită alături de cuvinte precum „sclavă beta" sau „pisicuţă beta" - o femeie programată sexual sâ-şi ignore inhibiţiile şi convingerile morale, să se lase purtată de cele mai primare instincte erotice.

Articolul povestea despre scenariile prin care treceau aceste femei în timpul instructajului, felul în care creierul lor era programat să interpreteze durerea drept plăcere. „Programatorii" le învăţau cum să se îmbrace, cum să fie seducătoare şi cum să satisfacă mai mulţi bărbaţi la simpla lor chemare. Am simţit că mi se întoarce stomacul pe dos când am văzut pozele care îmi apărură pe ecran, simboluri şi culori asociate cu programarea pisicuţelor sexuale.

Imprimeul de leopard era unul preferat. Am văzut mai multe femei cu astfel de tatuaje pe diferite părţi ale corpului, la fel ca femeile din pădure. Haine în nuanţe de violet, rochii, pantofi... culoarea violet părea să reprezinte disocierea minţii în programarea pisicuţelor. Am dat peste mai multe poze cu măşti de pisică, ca acelea pe care le văzusem pe chipurile femeilor de la petrecerea mascată din Long Island. La fel şi în ritualul din pădure. Şi fluturi în diferite tatuaje, materiale, agrafe de păr. Potrivit articolului, fluturele era simbolul „programării monahale", metoda prin care diferite organizaţii creau sclave de diferite feluri, inclusiv sclave sexuale, care pu-

teau fi mânate în orice clipă să ofere favoruri sexuale, la comanda stăpânului. Am rămas şocată când am citit că programarea monahală venea în continuarea programului MK-ULTRA, dezvoltat de cei de la CIA, testat atât de militari, cât şi pe civili în SUA.

Inima îmi bătea din ce în ce mai tare. Am deschis o nouă fereastră, cu degetele tremurânde, şi am scris „organizaţii programare monahală". Am dat peste mai multe pagini despre CIA. Le-am ignorat, continuând să sap. Pe la jumătatea paginii am zărit un articol cu titlul: Emerite.

Am deschis linkul cu un sentiment cutremurător. Era în italiană. Am tradus repede pagina şi am început să citesc în engleză. Chiar din primele rânduri am zărit cu groază numele Salvatici. Exact cum îmi spusese Luc, familia lui se trăgea încă din vremea lui Augustus, primul împărat al Romei.

Am continuat să citesc. Articolul lista treisprezece descendenţe, sau Case, fiecare dintre ele legate într-un fel sau altul de o personalitate a Romei antice. între aceste familii existase dintotdeauna o luptă pentru putere, dar în anul 476 d.Hr., după căderea Imperiul Roman, cele treisprezece Case şi-au dat în cele din urmă întâlnire în Veneţia ca să discute despre constituirea unei alianţe. Acolo, au semnat Tratatul Alianţei şi au decis că, în loc să lupte una împotriva celeilalte, ar fi avut mai multe de câştigat dacă lucrau împreună. De atunci şi până acum, Casele colaboraseră, orchestrând din culise viitorul Europei. Alianţa alesese mai mulţi papi, ruinase mai mulţi lideri importanţi, fiind responsabilă pentru diferite cuceriri, revoluţii, industrializări, ba chiar şi războaie care, după cum bine spusese Luc, schimbaseră harta Europei de astăzi.

Am continuat să citesc, complet pierdută. De-a lungul timpurilor, membrii dintr-o Casă încheiaseră căsătorii cu membrii din alte Case, întinzându-se pe toate continentele. Odată cu dezvoltarea civilizaţiei, crescuse şi influenţa Alianţei. Astăzi, potrivit articolului, mai rămăseseră doar cinci astfel de Case, cele cinci super- puteri din Europa de Vest, câte una în Anglia, Franţa, Germania, Spania şi Italia. Doar că aceste cinci Case nu mai căutau să schimbe harta Europei, ci se pare că erau implicate în tot felul de activităţi ilegale, peste tot în lume, de la trafic de droguri, prostituţie, trafic de arme şi de carne vie, la fel de bine cum vindeau pe piaţa neagră pietre preţioase, aur, animale, obiecte de artă…

Am cercetat cu sufletul la gură lista aceea care nu părea să se mai sfârşească. Era vorba de crimă organizată la cel mai înalt nivel.

Am continuat să citesc, cu un nod teribil în gât. Pe ecran îmi apărură mai multe simboluri necunoscute. Un ochi în formă de soare, un dragon în formă de iris, un ornament triunghiular cu trei arcuri unite înconjurate de un şarpe, o spirală triplă cu vârfuri în formă de gheare şi linii care semănau cu o piele de şarpe. Am văzut şi imagini cu bărbaţi acoperiţi de mantii negre şi măşti albe precum cele pe care le văzusem în pădure, şi în fiecare fotografie apărea câte un bărbat în mantie roşie, cu o mască aurie şi pălărie triunghiulară, în dreptul căruia scria Grande Cavaliere.

Mă cuprinse o teamă îngrozitoare şi nu pentru că bărbaţii aceia ar fi făcut ceva pervers în poze. Nu făceau nimic, se uitau pur şi simplu în aparat, dar expresia din ochii lor fu cea care mă înspăimântă. Putere. Control.
Dominare. De parcă ar fi fost zei. De parcă ar fi ştiut că soarta omenirii stătea în mâinile lor. Iar

ochii negri ai acelui Grandé Cavaliere din spatele măştii aurii mă înspăimântară cel mai tare pentru că erau atât de dife- riţi. Nu avea aceeaşi expresie arogantă ca restul, ci una complet goală, complet pierdută. Moartă.

Am schimbat din nou pagina pentru că nu mai suportam să văd ochii aceia, dar rn-am oprit când am văzut o imagine pe care am recunoscut-o imediat. O imagine cu un uroboros despre care se spunea că era simbolul eternităţii, al unui veşnic nou început, dar despre care eu ştiam că era un şarpe circular, cu aripi, care îşi mânca propria coadă. îl ştiam prea bine, pentru că şi Luc avea un tatuaj tribal pe gamba stângă, cu exact acelaşi şarpe, cu exact aceleaşi cuvinte scrise în mijlocul cercului.

La vita eterna.

Viaţă eternă.

Nu era un simplu tatuaj. Era un sigiliu. Iar în clipa aceea mi-am dat seama că şi celelalte simboluri erau sigilii ale celorlalte Case. M-am forţat să nu mă opresc din citit şi am reuşit astfel să aflu că uroborosul era sigiliul Casei care reuşise să facă trafic cu heroină în ţările post-comuniste, să dezvolte reţelele de prostituţie din Europa, traficul de carne vie, cât şi crearea sclavelor beta în ritualurile pe care fiecare dintre Casele care făceau parte din Alianţă încă le practicau şi în ziua de astăzi ca să îşi şantajeze liderii.

Am aruncat telefonul din mână şi am sărit în picioare. Tremuram din toate încheieturile, încercând sâ uit imaginile acelea îngrozitoare, dar era imposibil.

Luc avea şi el tatuajul acela. Tocmai plecase de lângă mine îmbrăcat în mantia neagră, purtând masca albă. Luc era fiul cel mare din Casa Salvatici. Lui Luc îi plăcea controlul. îmi spusese

că voia sâ mă domine. La momentul respectiv, crezusem că se referea doar la sex, dar acum...

Luc îmi spusese *gattina.*

Pisicuţă.

Am simţit că mi se întoarce stomacul pe dos şi am dat fuga în baie. Mi-am băgat capul în toaletă şi am rămas acolo până m-am eliberat de tot, tremurând din toate încheieturile. Până ce inima mi se sfărâmă în mii şi mii de bucăţele.

Am întins mâna slăbită după un prosop, nvam şters la gură şi m-am lipit de perete. întregul meu trup se convulsiona. Mi-am dus genunchii la piept şi am început să mă legăn uşor, încercând să-mi culeg gândurile. Să-mi fac un plan. Să decid ce să fee în continuare.

Eram prinsă într-un joc de perversiuni şi putere, pe care în continuare nu reuşeam să-l înţeleg. Dar ştiam că rămăsesem de una singură. Departe de casă. într-o ţară străină. Fără să vorbesc limba. Nu puteam să am încredere în Luc. Nu puteam să am încredere în familia lui. Nu aveam la cine să apelez.

Aveam un singur gând în minte, care mă îndemna din ce în ce mai hotărât. „Fugi."

Trebuia să scap din coşmarul acela. Nu mai puteam să rămân aici. Nu puteam să aştept să mă transform într-o Maricella. Văzusem prea multe în noaptea aceea. Dacă ar fi fost să rămân... Dacă ar fi fost să afle ce ştiam, ar fi găsit o cale să scape de mine aşa cum...

Am tresărit, cu ochii mari.

Aşa cum scăpaseră de Elena.

Am sărit în picioare, mi-am aruncat puţin apă de faţă şi mi-am clătit gura. M-am întors degrabă în dormitor şi mi-am luat geanta din dulap. Am răsuflat uşurată când mi-am găsit paşaportul şi am verificat în portofel să văd câţi bani mai aveam la mine. Dar fiind faptul că Luc plătise aproape tot

de când ajunsesem în Italia, aveam încă la mine două mii de dolari. Suficient cât să-mi ajungă să ies din ţară. Dar mai întâi trebuia să scap din casa aceea blestemată.

Mi-am luat repede geanta, cu paşaportul şi portofelul. Am tras pe mine o pereche de blugi, un tricou, o bluză de trening şi m-am încălţat în grabă. Nu aveam nici cea mai mică idee unde îşi lăsase Luc cheia de la maşină, dar nu eram nebună să o fur şi să-i trezesc pe cei din casă pornind motorul. Luc urma să se întoarcă de-abia în zori. Aşa că aveam suficient timp să evadez din iadul acela.

Mi-am aruncat geanta pe umăr, după care am deschis uşa de la balcon, închizând-o în urma mea. Am aruncat o privire în jur, dar totul era cufundat în linişte, la fel ca înainte. Fără să mai stau pe gânduri, am început să cobor pe spalier.

De îndată ce am simţit pământul sub picioare, am luat-o la fugă.

Am luat-o la fugă, fără să mai arunc vreo privire în urma mea

.capitolul 20

Luc

Eram disperat să mă întorc cât mai repede la Natalie.

De-abia în zorii zilei am reuşit să plec, când soarele deja începuse să răsară peste munţii din est. Trăiam o combinaţie de stres, agitaţie şi scârbă. Din fericire, se părea că nimeni nu-mi simţise absenţa. După cum mă aşteptasem, fuseseră prea cuprinşi de întregul ritual ca să mai fie atenţi la mine. Doar că încă nu eram în siguranţa. Trebuia să o învăţ pe Natalie ce să spună sau ce să nu spună când urma să ne luăm la revedere de la părinţii mei, în doar câteva ore. Trebuia să am grijă să nu le dea de înţeles, din glasul sau din expresia feţei, că văzuse scena din pădure, altfel nu mai avea sâ rămână în viaţă.

Deja se luminase de ziuă, aşa că nu puteam să risc să urc din nou pe spalier spre balconul ei. Servitorii îşi începuseră treaba, ştiam că Rosabel deja pregătea un mic dejun delicios în bucătărie. M-am dezbrăcat de mantia aceea blestemată şi am pornit-o spre grădină, m-am strecurat în aripa de nord şi m-am ascuns lângă trepte, cu urechile ciulite. După câteva clipe de tăcere, am pornit-o în sus pe scări, dar am înlemnit când am auzit brusc ţipătul unei femei.

Mânat de panică şi teamă, am urcat în grabă până la etajul al doilea şi am traversat coridorul în fugă, încetinind în dreptul uşii camerei lui Natalie. Am pus mâna pe clanţă, cu sufletul la gură şi am simţit că mor când mi-am dat seama că era închisă. Am făcut un pas în spate, gata s-o dărâm cu forţa, când am auzit-o din nou pe femeia aceea ţipând. Doar că ţipătul acela nu venea dinspre camera lui Natalie, ci de la trei uşi distanţă, un ţipăt urmat de o voce de bărbat familiară, puternică, care rosti „Din nou" în italiană.

Am simţit că rămân fără suflu pentru că am recunoscut vocea ca fiind a lui Dante. Am traversat coridorul în fugă şi rn-am oprit în faţa uşii. Ţipătul acela răsună din nou în urechile mele, făcându-mă să tresar, doar că mi-am dat repede seama că nu era ţipătul lui Natalie. Suna diferit, mai piţigăiat. Am pus mâna pe clanţă şi mi-am dat seama că uşa nu era închisă. Era chiar între-deschisă, suficient cât să arunc o privire înăuntru.

Dacă Natalie nu era înăuntru, nu aş fi vrut ca Dante să mă vadă, mi-am spus, cu un nod în gât. Dar dacă se întâmpla ca Natalie să fie acolo, trebuia să văd cine altcineva mai era cu el înainte să dau buzna.

Am păşit uşor lângă uşă, ca să văd mai bine. Am zărit o femeie dezbrăcată, întinsă pe marginea patului, cu picioarele larg desfăcute, legate de

picioarele patului, cu mâinile legate la spate cu o sfoară. Părul blond îi acoperea chipul, iar în clipa aceea am ştiut că nu era Natalie. Doar că nu am putut să răsuflu uşurat pentru că, de îndată ce am văzut dungile roşii de pe coapsele şi de pe fundul ei, am simţit un val de furie oarbă.

Fratele meu mai mic, băiatul nevinovat pe care îl lăsasem în urmă acum doisprezece ani, pe care îl văzusem ca un student speriat la ultima mea vizită în Italia, stătea în spatele ei, îmbrăcat doar într-o pereche de blugi, cu o nuia în mână. Ştiam că oamenii aveau fel şi fel de perversiuni. Ştiam că exista o linie fină între plăcere şi durere, ştiam că durerea creştea extazul. Dar lacrimile din ochii Maricellei, teama de pe chipul ei... Era clar că scena aceea nu îi făcea plăcere. Nu era vorba de plăcere aici, ci de faptul că nenorocitul de Dante hotărâse să-şi verse nervii pe Maricella pentru că nu reuşise să o facă cu sclavele beta din pădure.

Am deschis larg uşa, iar podeaua începu să scârţâie. Maricella tresări, dar de-abia dacă se putea mişca. Făcu ochii mari când mă văzu. Dante întoarse capul spre mine şi îmi aruncă o privire şocată, dar în acelaşi timp cu un aer de superioritate. O privire atât de arogantă că mă enervă cumplit.

Nenorocitul ştia prea bine că astfel de jocuri erau interzise în timpul zilei sau când aveam musafiri în vizită. Şi ştia că dacă ar fi fost să-l prindă tata, trebuia pedepsit. Dar o făcuse oricum pentru că savura mai mult jocurile de putere decât jocurile dintre aşternuturi. Şi o făcuse aici, în aripa de nord, pentru că voia ca Natalie să-i audă.

- Lasă nuia, i-am spus eu pe un ton calm, în engleză.

- *Vaffanculo!* răbufni el. Îi place.

După care se apropie din nou de Maricella şi ridică nuiaua în aer. Fata tresări, îşi încordâ trupul şi închise ochii, aşteptând lovitura.

Doar că am reuşit să-l opresc înainte să o facă. L-am prins de încheietură şi i-am dus mâna la spate.

- C/ie *cazzo, pompinara!* strigă el.

L-am aruncat cu faţa în perete. Gemu şi scăpă nuiaua din mână care căzu cu zgomot pe jos.

-Mai ai curaj să mă mai faci idiot? am strigat eu, strângându-i şi mai tare mâna, iar el începu să urle de durere. Sau să-mi spui să-mi văd de treaba mea? Neno- rocitule! Ar trebuit să te bat până la sânge, cum ai făcut tu cu biata fată.

Maricella îşi băgă faţa în pătură, plângând, dar suspinele ei îmi alimentară şi mai mult dorinţa de răzbunare.

Dante făcu ochii mari, dar nu se putea mişca pentru că îl ţineam cu o mână de ceafă şi cu cealaltă lipit de perete.

-E pisicuţa mea, tâmpitule. Pot sâ fac cu vreau eu cu ea.

- Nu aici. Ştii prea bine.

-Te crezi buricul pământului, nu-i aşa? Te crezi mai bun decât mine? Nu eşti. Ai ajuns de râsul lumii. Dacă nu ai fi un Salvatici, ai fi deja mort.

Era adevărat. Ştiam prea bine că singurul motiv pentru care eram încă în viaţă era că veneam din neamul Salvatici, la fel de bine cum ştiam că simplu fapt că eram un Salvatici nu avea să facă nici o diferenţă dacă urmau să afle că Natalie văzuse ritualul din pădure.

Am simţit cum toate frustrările, scârba şi furia adunate în acei treizeci şi doi de ani voiau cu disperare să iasă la suprafaţă. îl iubisem cândva pe Dante. îl iubisem pe copilul acela nevinovat, pe adolescentul simpatic. Dar bărbatul acesta era un străin pentru mine. Şi nu voiam să am nimic de-a

foce cu perversiunile bolnave pe care le învăţase în sânul acestei Case.

I-am împins faţa în perete, după care i-am dat drumul. De-abia ţinându-se pe picioare, începu să-şi frece obrazul rănit.

-Să o dezlegi în clipa asta. Nu vezi că plânge, netrebnicule? Hai să te învăţ ceva, dobitocule. Dacă le auzi plângând în halul ăsta, înseamnă că nu le place.

Mă aşteptasem să mă ia la pumni. Să mă ia la înjurături. Dar nu mă aşteptasem să arunce o privare spre Maricella care încă zăcea întinsă pe pat şi să zăresc panica din ochii lui când o văzu tremurând din toate încheieturile.

Merse degrabă să îi elibereze mâinile şi picioarele. Ea se prăbuşi lângă el, încă tremurând. Dante o prinse uşor în braţe şi o întinse pe marginea patului. Se aşeză lângă ea, ţinând-o la piept, şoptindu-i cuvinte dulci în italiană, trecându-şi degetele prin părul ei şi ştergându-i lacrimile de pe obraji.

Eram sigur că totul era de faţadă. Că se dădea în spectacol de dragul meu, ca să nu-i povestesc tatei ce văzusem. Dar felul în care Maricella se lipi de el, stând liniştită în braţele lui, în timp ce el continuă să o legene, îmi spuse că nu era o farsă. Iar expresia de pe chipul lui Dante, chiar mai îndurerată decât privirea Maricellei îmi dădu speranţe că.... Poate că natura depravată a familiei noastre nu îl devorase încă.

în clipa aceea, ceva mai liniştit, mi-am adus imediat aminte de Natalie. Eram hotărât să o scot cât mai repede din castelul acela blestemat.

Am ieşit din camera fără să mai spun nici un cuvânt, închizând uşa în urma mea. Ştiam că paşii mei se auzeau cu ecou pe coridor, dar nu mă mai interesa. Era aproape şase dimineaţa, suficient de

devreme să vin să o trezesc. Chiar dacă ştiam că nu închisese un ochi toată noaptea.

Am bătut la uşă cu sufletul la gură. Ştiam că avea să mă bombardeze cu o mulţime de întrebări. Ştiam că era furioasă pe mine. Dar ştiam că totul avea să fie bine atât timp când accepta să asculte de mine şi să urmeze instrucţiunile mele ca să evadăm din locul acela.

Am bătut din nou la uşă, cu urechile ciulite. Dar teama mă cuprinse de îndată ce mi-am amintit expresia pierdută din ochii ei albaştri înainte să plec de lângă ea. Speram să aud paşii ei, răsuflarea ei, foşnete de haine venind din spatele uşii, dar când asta nu se întâmpla, teama lăsă loc panicii.

Am încercat să deschid uşa, dar era închisă. Am ciocănit din nou, spunând:

-Natalie? sunt eu, Luc.

Nimic. Nimic, doar tăcere.

Am simţit fiori reci pe şira spinării. Am prins clanţa şi m-am împins cu putere în uşa de lemn, care nici măcar nu se clinti. Dacă avea în continuare biroul pus în faţa uşii, nu ajuta cu nimic să mă arunc în ea. Mi-am imaginat-o pe balcon, cu sufletul la gură. înainte să risc să mă răzgândesc, al luat-o în fugă pe scări, până la parter.

Curtea era încă goală. Am alergat câţiva metri şi am ridicat privirea spre ferestrele de la camera ei. Nu am văzut nici o lumină aprinsă, iar uşa de la balcon era închisă, aşa cum stabilisem cu ea. Am luat toate opţiunile în calcul, cu răsuflarea tăiată. Nu puteam să risc să o strig, ca să nu-i trezesc pe ceilalţi, şi nici nu aş fi vrut sâ o sperii, în caz că reuşise, în cele din urmă, să adoarmă. Doar că ceva în sinea mea îmi spunea că nu dormea.

Am sărit pe spalier şi l-am urcat în timp record, aterizând în balcon. Am pus mâna pe clanţa de la

uşă, aşteptându-mă **sa** o găsesc încuiata, doar **ca,** spre groaza mea, uşa se deschise imediat. Am intrat rapid în camera, cu inima bubuind, doar ca **sa** descopăr ca era goala.

- Natalie?

Am căutat peste tot, în dormitor, pe balcon, în baie, dar nici urmă de ea. Panica mă încolţi şi gândul îmi fugi imediat la Dante, dar am aruncat o privire spre uşă şi am văzut biroul lipit de ea. Ştiam că Dante nu ar fi putut să intre pe acolo şi dacă ar fi fost să intre pe fereastra de la balcon, ar fi trebuit să iasă cu ea tot pe acolo.

Nu am văzut nici o urmă de violenţă şi mă îndoiam că, după tot ce văzuse noapte trecuta, Natalie ar fi acceptat să plece cu Dante sau cu altcineva... fără să opună rezistenţa. M-am uitat din nou în jur, încercând să înţeleg ce se întâmplase, unde era, şi am înlemnit când i-am zărit telefonul pe pat.

Am simţit că îmi fuge pământul de sub picioare când l-am luat şi l-am deschis. Am verificat să văd pe cine sunase, dar am observat că nu dăduse nici un telefon, că nu primise nici un telefon, nici un mesaj. Am deschis internetül şi am simţit să rămân fhră aer văzând articolul acela.

Cu un nod în stomac m-am repezit la dulap. Hainele ei era încă în dulap, dar geanta, portofelul şi paşaportul pe care i-l înapoiasem după ce ne cazaserăm la hotel în Veneţia nu mai erau.

Mă înghiţi un val de panică şi teamă. îmi venea să ţip. De îndată ce părinţii mei urmau să-şi dea seama că Natalie fugise, aveau sa o vadă ca pe o ameninţare. Nimeni nu fugea dacă nu avea motive să-i fie frica. Şi nu avea nici un motiv de teamă în afară de ritualul de noaptea trecută.

îmi trecură fel de fel de variante prin minte. Aş fi putut să încerc să le spun să ne certaserăm şi că era furioasa pe mine, dar ştiam prea bine că tata

nu m-ar fi crezut niciodată. Bărbaţii Salvatici nu se certau cu femeile lor, ci le controlau. Şi dacă ar fi fost să creadă că nu fusesem în stare să controlez o simplă americancă, tot ar fi fost gata să trimită Casa pe urmele ei pentru că, potrivit lui, o femei obraznică care nu putea fi dominată nu avea ce căuta pe lumea asta, ceea ce însemna că...

Gândul acela îmi întoarse stomacul pe dos.

Ceea ce însemna că, într-o singură noapte, toată viaţa mea se întorsese cu susul în jos. Trebuia să o găsesc înaintea celorlalţi.

I-am luat telefonul, l-am băgat în buzunar şi m-am îndreptat repede în balcon, dar m-am oprit înainte să ies pe uşă. Pentru că, într-o simplă clipă de panică, mi-am dat seama că nu aveam nici cea mai mică idee încotro o pornise. înapoi în New York? Acasă în Idaho?

Dacă alegeam destinaţia greşită, erau şanse mari să murim amândoi înainte să-mi dau seama dacă făcusem sau nu o alegere proastă

.capitolul 21

Natalie

Nu fusesem în viaţa mea mai obosita.

Nici nu mai ştiam de câte ore eram pe drumuri. îmi aminteam totul în frânturi. Cum o luasem la fuga pe aleea casei familiei Salvatici, cu teamă în suflet că aveam să fiu descoperita. Cum stătusem ascunsă lângă drum, în întuneric, la primele ore ale dimineţii, încercând să găsesc pe cineva care să mă ajute. Cum îmi dădusem seama că îmi uitasem telefonul mobil, dar era hotărâtă să nu mă întorc după el. Cum găsisem în mod ironic, tocmai o mănăstire la câţiva kilometri de casa familiei lui Luc, cum mă rugasem de măicuţe să mă ia cu ele, să mă scoată din Toscana.

Femeia la vreo şaizeci de ani care îmi deschisese uşa se oferise să mă ducă cu maşina până în satul din apropiere, dar refuzasem

disperată. De-abia când i-am spus de familia Salvatici am reuşit să-i atrag atenţia şi şi-a dat şi ea seama că încercam să evadez dintr-un coşmar.

Mă dusese cu maşină până în Milano. Mă sfătuise să ne ţin departe de Florenţa şi de Roma, pentru că erau cele mai apropiate oraşe şi pentru că acolo aveau să mă caute, mai întâi de orice. Nu aveam nici cea mai mică idee de ce ştia atât de multe informaţii despre familia lui Luc, dar nici nu am întrebat-o, căci deja simţeam că mintea stătea să-mi explodeze. Şi mi-am dat seama că fusese mai bine să-mi uitasem telefonul, căci i-ar fi fost foarte uşor lui Luc să mă găsească.

Din Milano reuşisem să iau un avion spre Londra, unde aşteptasem ore întregi să prind un zbor pentru Statele Unite. Zece ore mai târziu, reuşisem în cele din urmă că aterizez în Seattle, iar după un alt zbor de o ora şi jumătate, am aterizat în Boise, de-abia mai ţinându-mâ pe picioare dupa atâtea ore petrecuse în avion.

Era încă întuneric când taximetristul trase maşina în Cape Cod. Obosita, am scos banii din portofel, spunându-i:

-Mulţumesc.

-Cu plăcere, răspunse el, luând banii. Păcat că ţi-au pierdut bagajele.

E naşpa cu avionul, i-am răspuns cu un zâmbet forţat, agâţându-mâ de minciuna aceea, după care mi-am luat poşeta şi am coborât din maşină.

Taximetristul se îndepărtă. Am văzut luminiţele roşii de la stopuri strălucind în întuneric şi mi-am îndreptat privirea spre micuţa mea casă închiriată, răsu- flând uşurata.

Mi-am căutat cheia în poşetă şi am urcat scările, parcă în reluare. Am deschis uşa şi am păşit în casa friguroasă, am aprins lumina de pe holul de la intrare, uitându-mă lung spre livingul tăcut, spre bucătărie goală.

Nimic nu se schimbase. Aceeaşi canapea albă şi aceleaşi fotolii pe care mi le cumpărasem după ce terminasem facultatea, cu banii mei puşi deoparte. Măsuţa de cafea pe care o găsisem la un târg de vechituri şi revistele pe care le reciclasem de la butic. Televizorul de pe perete pe care mama insistase să mi-l cumpere chiar dacă de-abia dacă îl deschideam vreodată. Blatul alb de la bucătărie, acoperit cu un strat subţire de praf, pentru că nu îl mai folosise nimeni de săptămâni întregi.

Pentru că nu ştiusem cât timp urma să lipsesc, rugasem o vecină mai în vârstă să mai treacă din când în când pe la mine. Se ţinuse de cuvânt, era clar. Casa, toate lucrurile din casă erau la fel cum le lăsasem. Dar eu nu eram aceeaşi. Femeia care plecase spre New York, încrezătoare, hotărâtă, era acum distrusă şi dărâmată. Şi nu doar fizic, ci psihic şi sufleteşte.

Aveam lacrimi în ochi, chiar dacă nu mă aşteptasem să mai am. Tot zborul nu făcusem altceva decât să plâng, eram epuizată trup şi suflet. Voiam să dorm, să uit acele ultime săptămâni din viaţa mea. Voiam să uit de Luc, dar ceva îmi spunea că asta probabil că nu avea să se întâmple niciodată.

Telefonul de pe blatul de la bucătărie licărea, ceea ce însemna că aveam mai multe mesaje. Ştiam că o parte dintre ele erau de la mama, aşa că le-am ignorat, la fel cum ignorasem mesajele ei de săptămâna trecută. Nu eram în stare să vorbesc acum cu ea. Nu aveam putere pentru aşa ceva.

Am găsit o sticlă de vin în dulap fără să mă mai obosesc să aprind lumina. Am desfâcut-o şi mi-am turnat un pahar mare. Nu era un vin la fel de bun ca acela pe care îl băusem în crama familiei Salvatici, în Toscana, dar am încercat să nu mă

mai gândesc la asta. Am încercat sâ nu mă mai gândesc la nimic ce avea legătură cu Italia. Mi-am luat paharul şi am traversat coridorul întunecat, în drum spre dormitor. Dar toate acele imagini începură să mi se deruleze în faţa ochilor, chiar şi după ce am aprins lumina şi m-am dus în baie. Măşti, mantii, toate lucrurile pe care le citisem pe internet, Luc...

Luc în Roma, când mă sărutase pentru prima oară în lift pentru că nu mai putuse să se abţină. Luc în Veneţia, unde ne plimbaserăm de mână prin oraş, unde petrecuserăm ore întregi râzând, sârutându-ne prin locuri întunecate, srârnindu-mi trupul. Şi Luc noaptea trecută în Toscana, când venise în camera mea atât de tulburat, sâ-şi ceară scuze, să mă ţină la pieptul lui, să-mi spună că avea nevoie de mine. Mi-am amintit cum făcuse dragoste cu mine atât de duios, mi-am amintit de conexiunea aceea dintre noi şi cum mă rugase să nu îl părăsesc niciodată.

Eram năpădită de emoţii, iar lacrimile îmi alunecară pe obraji. Nu puteam să fac o legătură între cei doi Luciano pe care îi cunoscusem. Mi-am şters lacrimile, am lăsat paharul pe chiuvetă, rn-am aşezat pe marginea căzii şi am dat drumul la apă, sperând că o baie fierbinte avea sâ mă adoarmă.

Cum putuse să-mi spună cuvinte atât de tandre dupa care sa plece din patul meu ca să se alăture... ritualului aceluia pervers din pădure? Cum putuse să-mi atingă sufletul cu atâta duioşie pentru ca, mai apoi, să se folosească de alte temei aşa cum făcuseră bărbaţii aceia cu mască? Cum de reuşise să mă facă pe mine, o femeie inteligentă, independentă şi puternică să mă îndrăgostesc până peste cap de el când era în

realitate un monstru ca aceia despre care citisem pe internet.

Durerea îmi pătrunsese până în oase. Singurul răspuns era că nu ajunsesem să-l cunosc niciodată pe adevăratul Luc.. Unul dintre ei fusese o minciună, doar că nu ştiam care anume. O minciună elaborată care îmi zdruncinase lumea din temelii. Aş fi vrut să mă întorc la vremurile în care eram o fată naivă, când nu ştiam nimic despre sclave beta, ritualuri de sex, şantaje, activităţi ilegale sau despre... despre Luciano Salvatici.

Am început să plâng, cu capul în poală. Am lăsat toate emoţiile acelea să curgă din mine în timp ce apa curgea în cadă. La un moment dat aveam să mă opresc din plâns, nu? La un moment dat aveam să-mi dau seama că făcusem bine ca fugisem şi aveam să găsesc o cale prin care să-l uit... nu?

- Ia te uită, se auzi o voce din pragul uşii. Un pahar de vin şi o baie fierbinte. Sună bine.

Am tresărit şi am ridicat imediat privirea. Printre lacrimi, am zărit un bărbat îmbrăcat în negru, ras în cap. Mâinile îi atârnau greu pe lângă corp şi se uita la mine cu un rânjet pe chip.

Mă cuprinse un val de adrenalină şi am sărit imediat în picioare:

- Ce cauţi aici? Cum ai intrat?

- Haide, scumpo, zise el, păşind ameninţător în baie. Cred că e evident ce caut aici. Pe tine.

Panica şi instinctul de supravieţuire mă împinseră spre paharul de vin. înainte să apuce să pună mâna pe mine, i-am azvârlit paharul în cap. Picăturile de vin şi cioburile de sticlă îi săriră pe faţă, în ochi. Făcu un pas în spate, ţipând de durere. Cu inima la gură, m-am strecurat pe lângă el şi am fugit în dormitor.

El începu să urle şi se năpusti asupra mea. Am reuşit să fug la timp, iar el căzu pe podea. Am alergat şi mai repede, cu sufletul la gură, dar chiar când să ies în dormitor, mă prinse de gleznă şi mă aruncă pe jos.

Am scos un ţipăt şi m-am prăbuşit pe covor. L-am auzit ţipând în timp ce încercam să-mi eliberez piciorul. Vorbea în engleză, dar nu înţelegeam ce spunea, bătăile inimii erau singurele care îmi răsunau în urechi. Bătăile inimii şi cuvintele pe care mi le spuse Luc în Toscana: „Dacă ne găsesc, o să ne omoare pe amândoi"

„Nu... Nu, te rog, nu..." Nu voiam să mor. M-am luptat cum nu mă luptasem niciodată. Am încercat cu disperare să găsesc ceva, orice să pot folosi pe post de armă în timp ce el încerca să mă tragă de picior spre el. Mi-am strecurat mâna sub pat şi am atins ceva tare cu vârful degetelor. Mi-am dat imediat seama că era una dintre ganterele pe care le ţineam în casă, dar pe care rareori le foloseam. Am încercat cu disperare să o apuc.

-Târfă proastă! urlă el, trăgându-mă şi mai tare de picior, spre el.

Mă întoarse pe spate cu o mână. Dar eram pregătită. Mi-am luat avânt şi i-am dat una peste cap cu gantera.

El ţipă de durere şi se prăbuşi în noptieră. Veioza se clătină şi căzu, becul se stinse şi întreaga cameră se cufundă în întuneric. Am reuşit să mă eliberez din strânsoarea lui şi am fugit din dormitor în living. Am reuşit să ajung până în bucătărie înainte să mă prindă din urmă şi să mă arunce în dulap.

M-am izbit cu putere de lemn, lovindu-mă la umărul drept şi la coaste, cu o durere usturătoare. Am căzut şi nu am mai reuşit să mă ridic pentru că toată încăperea se învârtea cu mine.

Paşi lui erau din ce în ce mai aproape. Panica mă cuprinse. Ştiam că trebuie să mă ridic de jos, să fug, altfel avea să pună mâna pe mine. Probabil că urma să sfârşesc violată şi moartă. Am încercat să mă răsucesc spre stânga, dar picioarele nu mă mai ascultau şi am căzut din nou pe podea.

- M-au avertizat că eşti o fire aprigă. Presupun că o să aflu chiar acum cât de aprigă eşti.

Se aplecă în genunchi deasupra mea. L-am văzut printre picături deasupra mea. Şi i-am simţit mirosul de transpiraţie, de ulei şi de cartofi prăjiţi. Nu puteam să cred că aveam să sfârşesc astfel.

Am întins o mână, am reuşit să mă prind de mobilă şi am încercat să mă ridic, dar durerea era prea mare, şi de-abia dacă am reuşit să mă mişc din loc.

El începu să râdă şi îşi scoase cureaua.

-Trebuie să înveţi o lecţie despre cum să te porţi cu un bărbat, târfă proastă ce eşti. Am eu grijă să te învăţ.

Brusc, l-am văzut pe Luc în faţa ochilor. Maxilarul lui puternic, chipul lui bronzat, nasul drept, buzele perfecte şi ochii aceia tulburători care reuşiseră să mă tragă după ei într-un întuneric care nu mă aşteptasem niciodată să îmi placă.

Nu, nu aveam de gând să mi-l imaginez pe Luc. El nu avea să vină să mă salveze şi de data asta şi nu eram gata să mă dau bătută. M-am luptat cu toate forţele. L-am lovit tare, direct între picioare. Bărbatul gemu şi căzu pe spate.

Am reuşit cu greu să mă întorc pe burtă şi să mă ridic în picioare. Doar că mă dureau prea tare picioarele. Am alunecat pe gresie şi m-am prăbuşit cu zgomot. Am simţit un aer rece în urma mea. După care i-am auzit bătându-se, împingându-se. Am auzit zgomot de cioburi şi pe cineva sufocându-se. După care... tăcere.

Nu, ceva nu era în regulă. Am făcut ochii mari. Am aruncat o privire în urma mea, încercând să văd ceva prin întuneric. I-am auzit răsuflarea grea. Am auzit paşi grăbiţi. Tot mai aproape de mine.

Panica mă încolţi din nou. Cu trupul îndurerat, am reuşit să mă ridic în fund şi să mă târăsc spre bucătărie, la adăpostul întunericului. Doar că figura aceea întunecata care se îndrepta acum spre mine nu era aceeaşi care mă aracase mai devreme. Era altcineva. Mă cuprinse un nou val de teamă şi am încercat să mă sprijin de dulap. Am încercat repede să-mi amintesc ce aveam în sertarele de deasupra mea. Sertarul cu cuţite era aproape. Trebuia doar să găsesc energia să deschid sertarul, să iau un cuţit cu care să mă apăr. Trebuia doar...

-Santo Dio! Linişteşte-te, Natalie. Nu încerca să te mişti.

Am înlemnit pentru că părea să fie vocea lui Luc. Dar nu avea cum să fie Luc. El era în Italia. Nu avea cum să fie în bucătăria mea. Nu ave...

O lumină orbitoare se aprinse deasupra. Am clipit de câteva ori, încercând să zăresc ceva. Când am reuşit în cele din urmă să deschid ochii, l-am privit şocată.

Luc era în genunchi lângă mine, mă prinse uşor de după gât şi mă trase în poala lui. îmi şterse fruntea cu o cârpă, legănându-mă la pieptul lui.

Am simţit ceva cald şi lipicios la tâmplă, dar eram prea afectată de tot ce se întâmplase şi de faptul că era el aici ca să-mi dau seama ce era.

-Afi, Dio, angiolecto, îmi şopti el, sărutându-mi fruntea, nasul, obrazul, toate locurile la care putea ajunge. Sunt aici. Sunr aici.

Nu înţelegeam cum era posibil una ca asta. Nu putea să pricep cum fâcuse să mă găsească şi ce se întâmpla cu mine. Dar m-am prăbuşit în braţele

lui, savurând mireasma lui ispititoare de iasomie, de mosc şi de rom, care îmi trezea atât de multe amintiri.

L-am lăsat să mă ţină în braţe, căci eram prea slăbită să mă mişc. L-am lăsat să mă sărute cu buzele acelea minunate. M-am prăbuşit în braţele lui, lăsându-l pe el să tie forţa de care aveam nevoie. Iubirea aceea, iubirea aceea pe care încercasem să-mi spun că nu o simţeam pentru el mă năpădi, invadându-mi pieptul, energizân- du-mi sufletul, făcându-mă să mă simt... în viaţă.

Am închis ochii, bucurându-mă de prezenţa lui, dar eram încă atât de confuză:

-Nu înţeleg. Ce s-a întâmplat? Cine era bărbatul acela?

-Nu-ţi face griji. Nu mai e. No să-ţi mai facă niciodată rău, îşi şopti el, sărutându-mi fruntea, trecându-şi degetele prin părul meu. Totul o să fie bine. O să am eu grijă de tine, *angioletto.* Eşti a mea, Natalie. Sunt în stare să fac orice pentru tine. Orice.

Am simţit un fior pe şira spinării pentru că nu era prima oară când îmi spunea asta. Mi-o spusese şi în Toscana. Chiar înainte să mă lase singură ca să se alăture ritualului de sex din pădure.

-Nu, am spus, simţind din nou fiorul acela rece care mă cuprinsese după ce făcuserăm dragoste noaptea trecută. Mi-am aruncat cârpa de pe frunte şi m-am eliberat din braţele lui, încercând să mă ridic în picioare. Nu. Nu vreau să fiu cu tine. Nu ai ce căuta aici. Nu vreau nimic de la tine.

-Natalie, zise el, ridicându-se în faţa mea şi, chiar dacă ochii nu mi se obişnuiseră încă cu lumina, am putut **sa**-i zăresc privirea intensă,

concentrată, aşa cum nu o mai văzusem niciodată. Ascultâ-mă. Am venit să te ajut.

Toate minciunile acelea. Toate temerile. Toată mâhnirea puse din nou stăpânire pe mine. Simţeam doar ură şi scârbă faţă de el.

-Nu am nevoie de ajutorul tău. Pleacă de aici! Dispari din viaţa mea, Luc!

Am simţit o durere înţepătoare în picioare, când am încercat să plec de lângă el. L-am zărit cu coada ochiului pe bărbatul care mă atacase zăcând pe un pat de cioburi care fusese cândva măsuţa mea de cafea. Am văzut ochii lui mari, lipsiţi de viaţă îndreptaţi spre tavan. Am simţit că mi se întoarce stomacul pe dos şi am încercat să fug în baie, dar Luc mă prinse de mâna şi mă trase spre el. -Dă-mi...

Am simţit ceva ca o durere ascuţita în braţ. Am tresă- rit, iar când mi-am coborât privirea, am văzut acul înfipt în mine.

- O să fie bine, îmi spuse Luc, pe un ton liniştitor, iar după ce goli conţinutul seringii în braţul meu, scoase acul care căzu apoi pe jos.

L-am privit şocată. El mă prinse de celălalt braţ şi mă trase spre el.

-Ţi-am spus că o să am grijă de tine şi exact asta am de gând să fac. îţi promit. No să-i las să se atingă de tine.

Nu, nu, nu, nu...

Am încercat să mă împotrivesc sau cel puţin asta mi-a trecut prin minte. Doar că îmi simţeam capul atârnând din ce în ce mai greu şi începusem să văd negru în faţa ochilor. El îşi duse braţele în jurul meu şi mă prinse la piept, l-am auzit vocea duioasă la ureche, şoptindu-mi lucruri pe care nu mai aveam cum să le înţeleg pentru că deja alunecam în uitare.

Mă drogase. Gândul acela ar fi trebuit să mă lovească din plin, dar nu făcu altceva decât să plutească printre gândurile mele, alături de celelalte umbre care mă înconjuraseră. Era diferit faţă de drogul pe care mi-l dăduse Giovanni. Acesta avea să mă adoarmă în doar câteva clipe.

Sunt cu totul *altă persoană când sunt cu el...*

în întunericul acela, mi-am adus aminte de prietena mea şi m-am întrebat dacă nu cumva şi Elena simţise asta în ultimele ei clipe de viaţă. îmi veni în minte unul dintre articolele pe care le citisem pe internet. O secţiune despre pisicuţe sexuale i ce se întâmplă cu cele care nu ascultă de porunci, n articol se spunea că o supradozâ de droguri era cea mai simplă modalitate de a le reduce la tăcere.

Asta i se întâmplase Elenei. Se îndrăgostise de un bărbat care o nimicise. Acelaşi lucru mi se întâmplase şi mie. Pornisem în căutarea criminalului, doar că, la un moment dat, dădusem uitării tot ce conta cu adevărat şi începusem o relaţie bolnăvicioasă cu un bărbat care era atât de copleşitor că rămăsesem oarbă la ameninţarea care pândea chiar în faţa mea.

Devenisem Elena. Şi, dintr-o simplă prostie, în termen de câteva ore aveam să devin o simplă statistică.

O altă femeie care văzuse prea multe, care îşi pusese încrederea în persoana greşită, care se dăruise prea repede. O altă pisicuţă sexuală redusă la tăcere de bărbaţii aceia malefici care se ascundeau în spatele unor măşti groteşti. O altă supradoză, o altă moartă pe jos.

La fel ca buna mea prietenă.